Eduard Fraenkel
1943

AD

APOLLODORI BIBLIOTHECAM OBSERVATIONES

AVCTORE

CHR. G. HEYNE.

GOTTINGAE

TYPIS HENRICI DIETERICH.

1803.

OBSERVATIONES AD APOLLODORI BIBLIOTHECAM.

AD LIB. I.

Mythologiae primum caput constituit *theogonia:* quam c. 1-4. persequitur Apollodorus: subiicitur *raptus Proserpinae*, c. 5. *Gigantomachia* c. 6, 1. 2. et *Typhonis pugna*, c. 6, 3; inde ad *fabulas Hellenicas* progreditur. Sed illa primo loco exposita omnia ad antiquiores mythos spectant, et genus eorum aliquod proprium efficiunt, quod ex priscis philosophematibus super rerum origine, elementorum confusione et factâ mox discretione, caelique ac terrae formatione, (vnde eadem *theogonia*, quae *cosmogonia*) tum super nonnullis phaenomenis motuum terrae, procellarum, ignium terrâ erumpentium, natum esse, indagantibus haud obscurum est. Verum subtilis alicuius philosophiae vestigia in iis quaerere velle, non minus alienum est a temporum hominumque rudi simplicitate, quam si Aegyptiorum sapientiam cum Atticâ subtilitate comparare volunt. Vna vel altera enuntiatio, nunc in vulgus nota, inter rudes homines pro docto effato haberi variisque modis repeti, ornari, variari potuit ac debuit. Haec temporum indoles, tum ipsa res, docet. Iam philosophemata illa, si ita dicere licet, seu opiniones et narrationes de rebus physicis, (φυσικὴ διήγησις τῶν

ὄντων Vet. Schol. Theogon. pr.) quibus verbis a primis auctoribus enuntiatae fuerint, quique auctores singularum fuerint, nunc ignoratur: eos aut sua ab exteris populis accepisse, aut ipsos aduenas fuisse, probabile sit, quia cum Thracum, Phrygum, Phoenicum, Aegyptiorum placitis pleraque conueniunt, ab Pelasgorum autem et Hellenum rudibus ingeniis aliena esse videntur; verbis porro eos auctores vsos esse prorsus symbolicis, pro antiqui sermonis nondum elaborati ratione et indole, ex tot vestigiis manifestum fit; ex quibus patet, notiones rerum, inprimis elementorum, tum caussarum, effectuum, virium, eorumque quae cuique rei propria sunt, mutatas fuisse in personas, quae in deos, daemones, heroes abierunt. Eadem effata mox, omni philosophica ratione neglecta, tractarunt ornaruntque poetae variis diuersisque consiliis: cum aut theogonias, vt Hesiodus, conderent, (nam antiquiora illa carmina vnius fere mythi nec multorum versuum fuisse apparet; tum eandem rem, v. c. elementorum pugnam, multis modis versabant et variabant) adeoque plura, antea sparsim lecta et narrata, in vnum corpus congererent; aut in epicas narrationes, vt Homerus, transferrent, aut in heroum maiorumque historias easdem fabulas inferrent et intexerent.

Multa ex theogoniis partim mansere in teletis, partim, inprimis quae Orphicis tribui solent, per eas fuere deprauata; alia serius corrupta per ea quae ex Oriente et Aegypto allata ferebantur. Ex his seruata passim nonnulla sunt, vt in Argonauticis et Hymnis Orphicis, in Apollon. I, 497 sq. et Schol.; in Aeschyli Prometheo passim, cf. Schol. ad 954. in Agam. 176 sq. in Eumen. 163. 727 sq. 781 sq. in Damascio περὶ ἀρχῶν Exc. in Wolfii Anecdot. Gr. T. III. Exc. Timothei Chronologi, ap. Cedren. Comp. hist. p. 57 ed. Par. Alia cosmogonia est apud Aristophan.

in choro Av. 694 ſq. Alia commentis alienis interpolata, quae Atlantibus omnia tribuit, eſt apud Diodor. III, 56 ſq. alia in Ovidii Metamorph. pr, alia in Hygino; quae autem ſub Pronapidis nomine apud mythographos recentiores circumfertur, a Boccatio, Gyraldo et Natale Comite vulgata, ſuppoſititia eſt. Nulla eſt ex his, cum qua Apollodorus prorſus conſentiat; accedit tamen ille proxime ad Heſiodum, etſi nec eumdem ordinem ſeruat, nec Amorem memorat, aut Eridem et alia; probabile ſit, eum maxime expreſſiſſe Pherecydem, vt in aliis. *Tria fabularum ſyſtemata*, a diuerſis ingeniis profecta, agnoſcere licet, *Vrani, Croni, Iouis*, quae *in temporum ſucceſſionem* diſpeſcuit ſeriorum ſollertia. Conf. ad ſq. Commentat. de Theogonia Heſiod. in Commentat. Soc. R. Sc. Gotting. 1779. Vol. II.

CAP. I.

ſ. 1. Οὐρανὸς — γήμας δὲ Γῆν. Id quod ſit vel exiſtit, quocunque tandem modo, in Theogoniis et Cosmogoniis dicebatur *naſci* et *generari:* haec notio neceſſario ducebat, in ſermone inprimis rudi, ad *coniugia* et *amores*. Nati hinc loquendi fabulandique modi, huic fabularum generi proprii, iidemque poeticae tractationi ornationique valde accommodati. Sic *Caeli et Terrae* amores et amplexus ad vim naturae generandi et fecundandi aptiſſimi ſunt: ſimiles *Aetheris et Terrae* complexus apud Virgil. Ge. II, 324 ſq. et iam ante Lucret. I, 251 ſq. II, 991 ſq. cf. *Comment. de Theogonia Heſiod.* l. c. p. 135 ſq. Dignum autem obſeruatu, in Apollodori ſyſtemate mythico nihil de Chao memorari: quo ipſo diuerſa eius eſt doctrina a ceterorum rationibus. Naturae, omnia generantis, vires ſunt in his mythis Centimani et Cyclopes: quorum quodnam diſcrimen fuerit, non conſtat. Eas vires naturae, temere ferri ſolitas, tandem domitas eſſe, declarare

videtur hoc, quod in Tartarum ab Vrano detrusa esse monstra memorantur. Est enim hoc sollenne antiquo sermoni, vt, quicquid deletur, cessat, dicatur in Tartarum praecipitari; si vires compressae sunt, in Tartaro vinculis coerceri. Briareum, Aegaeonem et Gygen eundem facit Schol. Apoll. I, 1165 et ex eo Eudoc. p. 91. At Briareum et Aegaeonem tantum pro vno eodemque habendos ex Il. α, 403. 404. edocti sumus. Aegaeonem vinctum memorat Statius Achill. I, 209. 210. Coeus mox inter Titanes recte memoratur, inter Centimanos autem Cottus etiam ab aliis, vt a Palaeph. c. 20. Apud Athenag. Legat. c. 15. Κόττυς editur.

§. 2. Κύκλωπας, Ἄργην, Στερόπην, Βρόντην. Sunt hi *Cyclopes* theogoniae diuersi ab iis, quos in Sicilia collocat Homerus et hinc alii poetae; alii quoque fuere Argis, qui Tirynthem muniuerunt. cf. de his Schol. Eurip. Or. 965. vbi, e Thracia orti, narrantur varias terras adiisse, in his terram Curetidem, siue Aetoliam dixeris siue Cretam. Argos adducti esse memorantur a Perseo ap. Apollon. Schol. ad IV, 1091. secundum Pherecydem. cf. Sturz. ad Pherecyd. fragm. p. 82. Ex Schol. ad Hesiodi Theog. 139. (p. 247. ed. Heins.) discimus, Hellanicum Cyclopes a Cyclope Caeli filio duxisse. Vnius oculi in fronte iam ap. Hesiod. mentio l. c. etsi ab initio oculos tantum rotundos et magnos nomen innuisse videtur. Ad atmosphaeram, eiusque meteora eos spectasse, praecipue ad fulmina, ex ipsis nominibus intelligere licet. Et paullo post I, 2, 3. Cyclopes dii fabricantur βροντὴν καὶ ἀστραπὴν καὶ κεραυνόν. In τελεταῖς Arcadum Pausan. VIII, 29. pr. θύουσιν ἀστραπαῖς αὐτόθι καὶ θυέλλαις τε καὶ βρονταῖς. Quod ad *Tartarum* attinet, hunc Apollodorus ex Hesiodo adumbrauit v. 719. vbi praeclarus de eo locus. Ceterum hi Centimani et Cyclopes sunt Vranidae illi, qui primi

fuere in Tartarum detrusi. Hos int. ap. Hom. Il. ε, 898. vbi Schol. et Eust. per Οὐρανίωνας intelligunt Titanes, minus recte.

f. 3. Sequitur altera progenies Vrani et Terrae, *Titanes*. Redeunt haec ad naturae partes ac vires in personas mutatas, et per nomina declaratas, quae partim etymo suo rem ipsam produnt. Themis Vrani filia. Si itaque Θέμις Διὸς occurrit, vt ap. Eurip. Med. 211. est *Fas Iouis*. *Mnemosyne* inter deas antiquissimas multis in locis: v. c. Hymn. in Merc. 428. Itaque et Romae in Pompa Circensi inter deos XII. gestabatur. Dionys. Hal. VII. p. 460. l. 31. (p. 468.) *Dionen* Hesiodus non agnoscit; (alia ei est inter Oceanides v. 353.) qui omnino sex tantum Titanides, quinque Titanes enumerat. At septenos, Phorcyne adiecto, septenasque Titanides Orphica disciplina tradebat. Vid. ex Proclo fragm. Orphic. p. 374. VIII, v. 21 sq.

f. 4. Ἀγανακτοῦσα δὲ Γῆ. Hactenus primum systema *Vrani et Vranidarum:* erepta generandi ac creandi noua rerum genera vi, constitutus est mundus rerumque ordo. Hoc duplici modo fuit expositum; ab aliis, vt vires, quibus Vranus vsus erat, Centimanos et Cyclopes dictas, in Tartarum detrusas, h. e. extinctas, dicerent, ab aliis, vt Vrano exsecta esse genitalia fabularentur. Quod matris consilio id fecisse narrantur liberi, potest commentum hoc ex caussa, quae nunc ignoratur, petitum esse. Apparet saltem, Terram noluisse noua rerum genera seu monstra gignere. Attexitur nunc, tanquam si, succedente ita rerum serie, vnum alterum excepisset, aliud alterius poetae systema *Croni et Titanum*. Hoc Hesiodus non habet. Sed statim is ad Iouis facinus, quo Cronum regno deiecit, pergit. Cronus Vrano parenti virilia abscindit eoque vim generandi aufert. Virilia abolentur,

nam εἰς τὴν θάλασσαν ἀφίησιν. ex antiquo more et sermone: quae abolenda sunt, in mare proiiciuntur. Sic in diris et ἀραῖς, et in iureiurando; v. c. in Il. T, 277. 8. res pro symbolo excidii erat. In voce Κρόνου pro χρόνου lusum esse, antiquorum more in pluribus mythis obuio, probabile sit. *Erinnyes* scelus nefandum in patrem commissum insequutas esse, veteres facile existimare debuerunt vulgari indicio; verum facinore impio primo nunc facto primus Erinnyum ortus tum existere debuit; natas ergo esse deas vindicandorum scelerum ex Vrani sanguine, in promtu fuit, dicere. *Erinnyum* ortum hunc Hesiod. Θ. 183 sq. quoque memorat, sed is earum nomina nondum norat. Occurrunt illa in Orphicis: Argonaut. 966. Noctis filiae sunt apud Aeschylum; v. Schol. Lycophr. 406. Apud eund. et apud Schol. Soph. Oed. Col. 42. (qui tamen minus bene ad Eumenidas id transtulit) a Crono susceptas eas dixerat Epimenides (nisi *Empedocles* legendum est) „Ἐκ τοῦ καλλίκομος γένετο χρυσῆ Ἀφροδίτη, Μοῖραι τ' ἀθάνατοι καὶ Ἐριννύες αἰολόδωροι.„ f. leg. αἰολόδειροι, *quae quaquauersus lustrant et indagant scelera, vt vlciscantur.* Matrem earum Euonymen ib. ex Istro excitatam videbis. At Phorcynis θυγατριδαῖ, neptes e filiâ (forte Medusâ), sunt Eumenides in verss. Euphorionis ap. Schol. Sophocl. Oedip. Col. 713.

f. 5. ὁ δὲ τούτους μὲν τῷ Ταρτάρῳ πάλιν δήσας καθεῖρξε. Fratres Cronus iterum Tartaro includit; appellantur vulgo Titanes; sed in nostro scriptore, qui antiquiores exscripsit, sunt Centimani et Cyclopes; quorum immanibus viribus opus nunc non erat, ordine rerum semel constituto. Iterum haec antiquo hominum sermone sunt enuntiata.

Sequitur narratio de Crono liberos deuorante: ex antiquiore loquendi more: condere in se et consumere.

videri ac dici poteſt tempus annos, menſes, dies, progeniem ſuam. Hoc ſimpliciter enuntiatum non abſurde dictum videri poteſt. Nunc autem poetae alia commenta adiecerunt, quorum vera ratio nos nunc fugit; etſi varia ariolari licet. Ita fabula de lapide deuorato ab antiquo ſaxo ſacro ducta eſſe potuit apud Cretenſes in religione haberi ſolito.

Antiquiſſimi autem inter vaticinantes Caelus et Terra: quae etiam Delphicum oraculum prima tenuit; vt inter deos marinos Oceanus et Nereus. Videtur ergo antiquior aetas alias ac diuerſas notiones fouiſſe hâc ſuper re. Ad noſtrum loc. cf. Heſiod. Θ. 463 ſq. *Veſta* maxima eſt natu, confuſa mox cum Terrâ, Cybele, Matre Deum, Dianâ, Cerere. Hymn. in Ven. 21. Ἱστίη ἣν πρώτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης. qui ſequitur verſus, ex interpolatione irrepſit, et erat forte, Ἥρην δ' ὁπλοτάτην.

ſ. 6. εἰς Κρήτην. Quae ſequuntur, ad *mythos Cretenſes* ſpectant; quos ex parte vid. ap. Meurſium in Cretâ; ſed eadem varie ornata ſunt a poetis. vid. Schol. Il. ο, 318. add. Eudoc. p. 195, vbi τὸν δὲ Δία ὑπερέθετο ἐν Κρήτῃ leg. παρέθετο. Traxere mox *Iouis natales* ad ſe Arcades; hinc noua fabularum ſeges; ſequitur eos Callimachus ita, vt Iouem apud eos natum, ſed in Cretâ educatum narret H. in Iov. 10 ſq. De *Curetibus* antiquiſſimi et obſcuri ſunt mythi; confuſi ii cum Corybantibus et cum Dactylis Idaeis, qui primi ſub Idâ ferrum fabricati ſunt; v. Schol. Apoll. I, 1129. confuſae quoque fabulae Phrygiae et Cretenſes. Loc. claſſ. Strab. X. p. 710 ſq. Meliſſei filiae, ab aliis memoratae Meliſſa et Amalthea, a noſtro *Adraſtia* (etiam Apollonio memorata lib. III, 133.) et *Ida*. *Melias* Nymphas alii appellant, vt Callim. in Iov. 47. multae de his fabulae et variae. Etiam de *Amaltheâ* fabulae miris modis ornatae et variatae, inpr. ap. Eratoſth. c. 13. cf.

Anton. Lib. c. 36. Alia de eâ ex Pherecyde tradit noster inf. II, 7, 5. p. 155. cf. Schol. Il. o, 187.

CAP. 2.

§. 1. Videtur poeta vetus, quem Apollodorus ante oculos habuit, rem hoc modo exposuisse: Cum Iupiter adoleuisset, de regno paterno adipiscendo cogitauit; primumque, vt pararet sibi socios fidos et adiutores, prudenter excogitauit hoc, vt fratres in lucem reduceret, Plutonem et Neptunum. Cum his arma mouit aduersus Cronum patrem, qui societate sibi adiunxit fratres suos sup. c. 1, 3. memoratos, Oceanum, Coeum, Hyperionem, Crium, Iapetum, *Titanes* appellatos. Cum bellum iam per X annos protractum esset, Terrae consilio Iupiter vsus Cyclopes cum Centimanis e Tartaro liberatos socios sibi adsciuit, Titanesque victos in Tartarum detrusit, Centimanis pro custodiâ appositis. Ceterum haec est decantatata illa *Titanomachia*, celebrata carminibus eo nomine inscriptis, quorum vnum Eumelo vel Arctino, aliud Thamyridi, aliud Lino auctori adscriptum memoratur. Ex iisdem mox multa translata in Gigantomachias: vnde insequuta est frequens illa apud seriores confusio vtriusque fabularum generis. Ita iam apud Tragicos, v. c. Eurip. Hec. v. 472. *Titanes* pro Gigantibus a Ioue fulmine prostratis memorati sunt. Egregius de pugnâ Titanum locus Hesiodi Θ. 617 sq. Ad Centimanos et Cyclopes liberandos custodem eorum *Campen* Iupiter occidit. Κάμπην, monstrum; antiquiorum figmentum, edit ex Dionysio Milesio Diodor. III, 71; in maius portentum auctum illud exhibet Nonnus Dionys. XVIII, 236 - 264. In l. vlt. Cyclopes et Centimani iterum e Tartaro reducti Ioui additi sunt satellites. cf. Schol. Aeschyli Prom. 921. Ductum quoque a Titanibus victis nomen Iouis Victoris, et multa alia in

poetis addita in memoriam Titanum proſtratorum, paſſim notabis: permutatione tamen in his quoque facta Titanum cum Gigantibus. Sic aquila augurium fuit Iouis Imperatoris. In hoc bello aegidis vſus; et ille dictus Aegiochus. Idem Triumphator, et coronatus. Quae etiam propter monumenta priſcae artis memoria tenenda ſunt. Cyclopes autem, qui antea ſymbolicum phantasma phaenomenorum atmoſphaerae erant, nunc facti ſunt Iouis miniſtri, fulminum cudendorum operae, et ſic porro. κρατεῦσι Τιτάνων, inque iis inprimis Crono potiuntur; etſi eius nec in Heſiodo expreſſa ſit mentio. cf. *Comment. de Theog. Heſ.* p. 149. Detruſi autem et illi in Tartarum: v. Heſiod. l. c. 716 ſq. et Il. θ, 479 ſq. Vnde etiam minae Iouis apud Homerum ſiunt, ſi Iouis iuſſis haud pareant, detruſum iri deos in Tartarum fulmine percuſſos: vid. Il. θ, 10 ſq. vbi πληγεὶς intell. de fulmine cf. v. 405. 455. et Il. ξ, 203. 4. 274. 9. Fulminis enim perpetuus Ioui vſus pro telis, in pugna cum Titanibus, cum Gigantibus, cum Typhoeo. Ceterum inde a Ioue nouum mythorum genus, nouus rerum ordo, initium habet; recentior ille ceteris, et vere Hellenicus. Sitne autem ille pro noua coſmogonia habendus, an exemplo antiquiorum carminum huius generis adumbratus et nouis rerum momentis ornatus, haud dixerim. Summa rerum poteſtate ad Iouem delata, poterat quaeri, quomodo id factum eſſet; expoſitum hoc eſſe potuit ſimili narratione, qua Cronus Vranum patrem regno priuauerat: ſcilicet virilibus abſciſſis. Omnino nexus aliquis noui huius mythici ſyſtematis cum antiquioribus quaeſitus eſſe videtur. Commenti ſunt quoque alii, imitatione forte, ſeditionem motam in Iouem, conſpirantibus et inſidias ei parantibus diis, (Iuno, Neptunus, et Pallas, memorantur verſu Il. α, 400) depulſum tamen periculum arceſſito Briareo a Thetide,

bene sic de Ione merente. cf. Schol. Lycophr. 34, meminit quoque Agatharch. p. 11. Geogr. vet. Hudf.

f. 2. *Titanum* (sup. I, 1, 3) progenies. Supersunt tantum nomina ex antiquo carmine cosmogonico. Comparari potest Hesiodus Theog. 337 sq. Pleraque nomina ipso etymo produnt notiones phaenomenorum naturae eiusque virium et effectorum. Latissime autem *Oceanidum* nomen patet, et poetas passim noua nomina excogitare aut ab aliis parentibus ortas deas in earum numerum referre videas; contra ex Oceanidibus aliae in alium ordinem passim fuere translatae; v. c. Τύχη quae ap. Hesiod. v. 360. inter Nymphas has memoratur.

f. 3. Ex Asiâ Oceani filiâ Iapetus sustulit Atlantem, Prometheum, Epimetheum et Menoetium. In matre discedit Apollodorus ab Hesiodo, qui Clymenen, etiam Oceani filiam, memorat v. 508. etiam Schol. Aeschyl. Prom. 347. at ipse Aeschylus v. 18 et 209 Themidis filium facit Prometheum, et a Iunone ex Eurymedonte editum Schol. Il. ξ, 295. ex Euphorione. *Menoetium* memorat saltem Hesiod. v. 514 et Schol. Aeschyl. Prom. 347.

f. 6. Particula esse videtur alterius poetae. Oceano ab aliis substitutus est Pontus. *Phorci* nomen, etiam in Persei rebus, clarum fuit. Φόρκου ὕδωρ pro mari dixit Phanocles in Eleg. ap. Rhunk. Ep. crit. p. 302. Ἅρπυιαι. Eadem Tz. ad Lycopr. 166. ex h. l. de iis inf. I, 9, 21. vid. ad Aen. III. Exc. VII. Typhonis filias eas edit Valer. Fl. IV, 428. *Podargen* Harpyiam, quae ap. Homer. Il. π, 160. est, Apollodorus haud memorat, vt nec Hesiodus; vt nec Scyllam, quam Acusilaus et alii e Phorcyne natam narrauerant, v. Schol. Apoll. IV, 834. Schol. Od. μ, 85. Tz. ad Lycopr. 45. et nos ad Cirin. 66. Etiam ex Phorcyne *Thoosa* mater Polyphemi Od. α, 71. Schol. Theocr. XI, 67.

f. 7. Νηρέως δὲ καὶ Δωρίδος, τῆς Ὠκεανοῦ, Νηρηΐδες. Nereidum alius recensus est apud Hesiod. Θ, 241 sq. Il. σ, 39 sq. et Hygin. praef. Cum Nereides vulgo edantur numero L, desiderari possunt in Apollodoro quinque numero subductae. Nec tamen in hoc consentiunt laudati supra; cf. Valkenar. ad Ammon. p. 167. Occurrunt quoque passim alia nomina, vt ap. Schol. Apollonii III, 242.

Cap. 3.

f. 1. §. 1. Iouis nuptiae cum Iunone argumentum olim carminibus, quae periere, valde celebratum. v. Hesych. in ἱερὸς γάμος. cf. disputata ad Virgil. Aen. II. Exc. II. vbi de Pisandro: add. Wernsdorf. Poet. min. Tom. III. p. 540. Adde inf. ad II, 5. poma Iunoni in nuptiis data. Chrysippus de his nuptiis physice exponendis librum impurissimum scripserat ap. Diog. Laert. VII, 187. Ceterum si Scholion Il. ξ, 296. cum Schol. Ven. Vict. recte se habet, collatum cum Schol. ad Il. α, 609. suspicio suboritur, plura hic olim fuisse lecta; in altero enim: καὶ Ἀπολλόδωρος ἱστορεῖ, κρύφα τὸν Δία τῇ Ἥρα συγκαθευδῆσαι. in altero autem vberius eadem exponuntur. Alia fabula est ap. Schol. Theocr. XV, 64. quam exscripsit Eudocia p. 202.

f. 1. §. 2. ἐκ μὲν οὖν Θέμιδος. Ad seq. cf. Hesiod. 900 sq. In amoribus Iouis enarrandis mirifice sibi placent patres eccles. in his Clemens et Arnobius. Ducti illi amores variis a caussis, inducto semel more reuocandi omnia ad generationem, quoties aut caussa aut ortus memorandus erat; alia a stirpis heroum antiquissima origine; alia a meris poetarum commentis, et noua fingendi licentia. In genealogiis autem parum sibi constant poetae, quia pro diuersis consiliis diuersas origines ac stirpes fingere nihil vetabat. De Themide et Horis ex ea v. Pindari fragm. 69. p. 79. (nunc num. C. p. 130) *Horae* tres

iam ap. Pindar. Ol. XIII. pr. occurrunt. Μοίρας ex Ioue et Themide natas Hesiod. quoque facit Θ. 903. At idem v. 217, eas Noctis filias edidit; quae forte antiquior fuit mythologia; adeoque Hesiodo dignior. At alii alterum locum malunt pro interpolato habere, in his praestantiss. Ruhnken. Ep. Crit. p. 57. Alius isque admodum suauis de Moeris mythus est in Hymn. in Mercur. 549 sq. Ex Oceano et Terrâ Parcae natae erant in Orphicis. v. Athenag. c. 15. ex Mari ap. Lycophr. 144. 5. Ποντογόνοι sunt in Orac. Sibyll. ap. Zosim. II, 5, 2. Ex Chao natae ap. Quint. Smyrn. III, 755. Κῆρας Apollodorus non nouit cum Moeris ap. Hesiod. l. c. v. 217. memoratas; si modo versus genuinus est post Μόρον καὶ Κῆρα v. 211. Apud Mimnermum homini adstant altera senium, altera mortem ducentes. §. 3. ἐκ Διώνης δὲ Ἀφροδίτην. Venus Diones f. Non igitur agnoscit ortum ex spumâ maris apud Hesiod. sed Homerum sequitur cf. Schol. Il. ν, 374. et sic ferebant Cretenses mythi. v. Diod. V, 72. §. 4. ἐξ Εὐρυνόμης. v. Hesiod. v. 906. cf. Schrader. ad Musaeum c. 9. Oceani ea filia. vid. sup. I, 2, 2. p. 5. Celebratum fuit in nonnullis theogoniis ante Cronum et Titanas *Ophionis et Eurynomes* regnum. v. Apollon. I, 503 sq. Lycophr. v. 1191. et Schol. §. 5. *Musae ex Mnemosyne.* cf. not. ad Ant. Lib. f. 9. Θάλεια. Apud Hesiod. Musa Θάλεια scribitur, Θ. 77. Gratiarum vero vna Θαλίη v. 908. Sed promiscua est scriptura. Θάλεια etiam inter Gratias v. c. Orph. Hymn. 59, 3. *Ex Styge et Ioue Persephone:* ita in theogoniis traditum fuisse arbitror. Ap. Hesiod. 454. Croni et Rheae filia est, quem auctor Hymni in Cer. v. 59. 60. et 75. sequitur. Sollennior origo est ex Ioue et Cerere: quam ipse Apollodorus mox in Cereris fabulis amplectitur c. 5. Homero duce Il. ξ, 326. Tum iterum Iouis incestus cum Proserpinâ multa memoratio in teletis erat, etsi mystica.

f. 1. De *Musarum* liberis alii alia: nec id mirum, cum omnino vatum mater ederetur Musa, multa autem ac varia comminiscendi opportunitatem daret ipsa poesis. Omnino haec persequi nunc non licet. De Musarum mythis et originibus actum T. VIII. Comment. Soc. Sc. Gott. cf. Schol. Il. κ, 435. et 450. Schol. B. Eustath. p. 817, l. 30. *Linus* Vraniae f. in Hesiodi fragm. ap. Eustath. p. 1163. Psamathes et Apollinis: Conon. c. 19. De Lino ab Hercule caeso v. inf. II, 4, 9. p. 110. *Orpheus* Oeagri f. v. inprimis Schol. Apollon. I, 23. cf. Schol. Pind. P. 4, 313. De matre v. ad Hygin. 14. pr. *Musaei*, *Eumolpi*, *Olenis*, *Pampho*, qui et ipsi ex antiquissimis vatibus fuere, non meminit, quia non tam ad mythos quam ad historiae incunabula spectant. Vide de iis saltem Simson. Chron. p. 258. 259.

f. 2. §. 2. Πλούτωνα memorat; cum sollenne sit antiquioribus "Αδην memorare. §. 3. Orpheus *Dionysia* inuenisse dicitur: quod Melampodi tribuitur ab Herodoto lib. II, 49. Quid quod ob contemtum Dionysi, praelato Apolline, interemtum Orphea Bacchis immissis, tradiderat Aeschylus: v. Eratosth. c. 24. Certe famâ acceptum esse debuit, Orpheum a Bacchis discerptum esse. Caussa varie tradita; inter alias amor puerorum; de quo v. c. Phanocles in carmine quod inscriptum fuit "Ερωτες ἢ Καλοί. ap. Athenaeum; repetito a Ruhnken. Ep. crit. p. 299. — Μαινάδες sunt mulieres Thracicae orgia celebrantes; nota res. v. Ovid. Met. X. pr. *Pieria* autem h. l. est ad Olympum montem.

f. 3. *Pierus* Thrax, seu idem seu diuersus ab eo, cuius filiae Pierides, quae cum Musis certamen canendi iniere: ex Ovid. Met. V. notae: add. Anton. Lib. 9. *Hyacinthus* hic Pieri, Magnetis f. (quem infra videbis inter Aeoli libros I, 7, 3. p. 27.) adeoque ex stirpe Aeolicâ, confusus

passim, et hoc ipso loco ab Apollodoro, cum altero, Amyclae et Diomedes f. qui disco ab Apolline iacto occubuit: de quo inf. III, 10, 3. p. 232. (cf. *Antiquar. Aufsätze* P. I. p. 96.) Intpp. Hygini p. 376. 7. et ad Lucian. T. I. p. 238. praeter Lennep. ad Coluth. II, 9. qui sublata vult illa: ἀλλ' Ὑάκινθον — ἀπέκτεινε. non male quidem, nimis calide tamen: nam plura alia noster ex diuersis auctoribus diuersa narrat. f. 3. §. 1. Θάμυρις. de eo v. Pausan. IV, 33. alios ap. Simson. Chron. 2742. Fuit fabula Sophoclis Θάμυρις. Ceterum exscripsit h. l. Zenob. IV. 27. et Schol. Il. β, 595. hunc vero Eudoc. p. 226. add. Eustath. ad Il. β, p. 298. f. mutua ope emendandi. *Philammonis* filius: et is Philonidis et Apollinis v. Conon, Narr. 7. Schol. Od. τ, 432, vbi plura de eo. De certamine, quod cum Musis iniit Thamyris, loc. class. Il. β, 595. vbi simpl. Musas prouocat, victusque excaecatur; at noster rem ita narrat, vt facile appareat, eum cum iis pepigisse, vt victor omnes deuirginaret, victus autem virilibus priuaretur.

f. 4. Calliopes filium an alius *Rhesum* edat, ignoro. Apud Homerum Eionei est filius; vbi Eustath. τοὺς νεωτέρους eum Fluuii et Euterpes filium facere addit p. 817, 25. it. Schol. ad Il. κ, 435. Terpsichores f. est ap. Schol. in Argumento Rhesi, etsi ipse poeta, quisquis ille est, Musam tantum in scenam prodire iussit v. 894. cf. Mezir. ad Heroid. Ovid. p. 80. Strymonem eius patrem edit quoque Conon c. 4. vbi Ἰονεὺς mutandum est in Ἠιονεὺς ex Homero. De *Corybantibus* nihil ad liquidum perductum vidi. Ex nostro hausit eadem Schol. Lyc. 78. Apollinis et *Rhytiae* partum eos ediderat Pherecydes apud Strabon. X. p. 724. c. si modo sanum hoc nomen. Musarum progeniem eos qui pronuntiauit, forte ad pyrrhichen respexit, saltationem iis tributam. Circumfertur gemma Corybantes cum Ioue lactente, caprâ appositâ,

exhibens: ſuppoſitium haud dubie opus, multis exemplis vulgatum; quod adumbratum eſſe ſuſpicor ex antiquo marmore in Villâ Palluccià Albanâ, quod aere excuſum eſt in Vulpii Vetere Latio Tom. VII. tab. III. ad p. 108, vbi perperam ad Romuli et Remi primordia ſeu incunabula refertur. *Sirenes* ex Acheloo (cf. Pauſan. IX, 34. p. 778) et *Melpomene:* Sic et Hygin. praef. p. 13. et f. 141. add. 125. Apollon. IV, 895. Terpſichores eas filias facit, et ex eo Schol. Lycophr. 671 et 712. Ipſe Apollodorus, alios auctores ſequutus, ex Acheloo et Sterope prognatas narrat inf. I, 7. f. p. 32. Phorci tamen filias eas ediderat Sophocles ap. Plutarch. Sympoſ. IX, 14. p. 745 extr. Propter patrem Acheloum inter fabulas Aetolicas refertur Σειρήνων γένεσις apud Lucian. de Saltat. 50. Ceterum de Sirenibus, praeter loca claſſica Homeri et Virgilii cum Apollonio IV, 893 ſq. leguntur multa ap. Euſtath. Schol. Od. μ, 39. Schol. Lycophr. 653, 712. Tz. Chil. I, 330 ſq. VI, 714 ſq. Eudoc. p. 373. ἐν τοῖς περὶ Ὀδυσσέως: haec ſunt inter ea, quae in fine libelli periere. Meminit tamen Sirenum iterum inf. I, 9. 25. in Argonautarum erroribus.

f. 5. Ἥρα δὲ χωρὶς εὐνῆς. Heſiod. Θ, 927. Ἥρη δ' Ἥφαιστον κλυτὸν, οὐ φιλότητι μιγεῖσα. quod alii ita narrant, grauidam eam fuiſſe ex Eurymedònte, antequam Ioui in connubium tradita eſſet. v. ad Il. ξ, 295. ὡς δὲ Ὅμηρος λέγει. Il. α, 578. Quae ſequuntur, nota ſunt ex Il. α, 590. vbi v. Schol. Confuſae autem fabulae plures antiquiores e coſmogonià, Heraclea, et phaenomeno aliquando in Lemno viſo ſoli vel montis igne ardentis. Lemnus autem ſedes et officina Vulcano data propter ignes ſubterraneos: quemadmodum mox ab aliis poetis Aetna, Lipara: res nunc ſatis nota. Ita ſentiendum de iis quae in notâ Hemſterh. ad Luc. DD. 15. f. leguntur. At ſedes

propria erat Olympus; vt ap. Homerum. χειμῶνα in reditu Herculis a Troia capta. v. Il. ξ, 249 sq. et cf. inf. II, 7, 1. πεσόντα ἐν Λήμνῳ verba Homerica κάππεσον ἐν Λήμνῳ. Porro δίεσωσε Θέτις apud Homerum Σίντιες ἄνδρες. At Thetis excepit Vulcanum puerum a matre abiectum Il. Σ, 398. itidem Bacchum fugientem Il. Z, 137.

ſ. 6. Ex antiquiſſimis mythis eſt *Metis* a Ioue deglutita. Antiquitatem arguit ipſa figmenti cruda, indigeſta et agreſtis indoles. Rem noſter ſic narrat: Iouem cum Metide, etſi inuita, congreſſum, cum illam grauidam videret, deuoraſſe et intra aluum ſuam condidiſſe; partus autem tempore Metidi inſtante, Iouem capitis vertice aperto partum iſtum Metidis edidiſſe, nimirum Mineruam. Quae figmenti ſententia ſit, in promtu habetur. Narratio ipſa tamen parum diſerte ab Apollodoro facta eſt; comparandus eſt fons mythi Heſiodus O, 885 – 899. tum verſus Chryſippi ap. Galen. de Hippocr. et Plat. Dogm. III. p. 273, quos ex parte emendauit Ruhnk. Ep. crit. p. 100. de corruptelis verſuum iam monueram in Commentat. de Theogonia ab Heſiodo condita p. 152 (in Commentat. Soc. Scient. R. G. 1779. Vol. II.). Finita ſententia vſſ. 12. verſus reliqui alieni aliunde petiti et attexti ſunt. Breuiter attigere mythum Schol. Il. λ, 195. vbi additur: ὡς Ἀπολλόδωρος ἱστορεῖ ἐν πρώτῳ. Schol. B. ad Il. Θ, 39. Schol. Platonis p. 204. 5. tum vero Patres, vt Theophilus in Autolyc. p. 276. Clemens Homil. V, 12. corrupte cum aliis. Putabam aliquando, duas fabulas, haud abſimiles, forte h. l. eſſe confuſas, et, cum ſemel Θέτιδι aut lectum aut interpolatum eſſet, interpoſuiſſe, vt etiam Empirius noſter ſuſpicabatur, interpolatorem reliqua μεταβαλλούσῃ — συνελθεῖν, quae de Thetide vera ſunt; verum ex Metide Athene orta eſt, non ex Thetide. Interea cum plures ſint fabulae antiquiores, in quarum

locum aliae prorſus ſimiles poſtea ſucceſſere: potuiſſe videbam etiam de Metide hoc commemorari, quod de Thetide narratum frequentatur, in varias eam formas mutatam Iouis congreſſum fugiſſe. Atque hoc vidi mox firmatum per vet. Schol. ad Heſiod. Θ. 885. p. 300. b. λέγεται ὅτι ἡ Μῆτις τοιαύτην ἔχει δύναμιν, ὡς μεταβάλλειν εἰς ὁποῖον ἂν ἐβούλετο. πλανήσας οὖν ὁ Ζεὺς αὐτὴν καὶ πικρὰν ποιήσας κατέπιεν. ἔγκυον δὲ αὐτὴν κατέπιεν. Corrupta haec: forte leg. καὶ ἐπικρατήσας συνῆλθεν. ἔγκυον δὲ αὐτὴν κατέπιεν. Accedunt verſus Chryſippi (v. ſupra ad h. l.) in quibus eſt Iouem conſueuiſſe cum Metide, ἐξαπατῶν Μῆτιν καίπερ πολὺ δινεύουσαν. in quo nihil mutabo; innuit enim Metin repugnantem et elabi volentem: vnde quoque in Scholio paullo ante laudato Heſiodeo poſſis refingere: πλανήσασαν οὖν ὁ Ζεὺς αὐτὴν καὶ πικρὰν παύσας κατέλαβεν, ἔγκυον δὲ αὐτὴν κατέπιεν. vt in verſu Chryſippi eſt: συμμάρψας δ' ὅγε χερσὶν, ἑὴν ἐγκάτθετο Μῆτιν. ſublatus ille ex Heſiodo Θ, 890. Tota narratio ex valde antiquo poeta profecta eſſe debet; qui Iouem ſuum, cum ei ſapientiam ineſſe narrare vellet, ad Croni, liberos in aluo recondentis, exemplum effinxerat. Pars fabulae mox traducta ad Thetidem. ἐπὶ ποταμοῦ Τρίτωνος: verba haec aliena ab h. l. et a male ſedulo ex III, 12, 2. putabam huc illata; etſi natales Palladis ab aliis ad Tritonidem paludem referuntur. vid. Apollon. IV. 1310. 11. vbi Schol. a Steſichoro primum traditum obſeruat, σὺν ὅπλοις proſiluiſſe Athenen; quod ſi verum eſt, Hymnus Homericus in Athenen (n. XXVI.) eſt Steſichoro recentior. (Alia v. ap. Meurſ. de Regg. Att. I, 4.) Comparatis tamen verſibus Chryſippi, vidi etiam alios duo haec iunxiſſe, et narraſſe Mineruam a Ioue editam ad Tritonidem paludem. De deâ ex Iouis capite natâ vid. plura ap. Hemſterh. ad Luciani DD. 8. inprimis cf. Etymol. M. in Ἐρεχθεύς. Sunt autem in hac

deâ plures deae diuerſae, ſeu temporum et religionum ſeu poetarum inconſtantiâ, confuſae: inprimis Athene Athenienſium, Pallas, numen Libycum et numen Aegyptium.

Cap. 4.

ſ. 1. De *Aſteriâ* v. Callimach. in Del. 37. Egere de eâ Burmann. ad Ovid. Met. VI, 108. Hygin. 153. et ibi Munker. Schol. Lycophr. 401. ex quo Eudoc. p. 277. καὶ πόλις, ἀπ' ἐκείνης Ἀστερία πρῶτον κληθεῖσα, ὕστερον δὲ Δῆλος. ſcil. γέγονε. pro ἐκλήθη. Sane voc. πόλις latius ſaepe atque etiam de inſulâ vſurpatum bene memini. Sed in ſimili contexto et in hoc ſcriptore vix ferendum. Forte ex litterarum compendio obſcuriore καὶ νῆσος dedit hoc indoctus librarius. Schol. Lycophr. 401. qui h. l. ante oculos habuiſſe videtur; καὶ γέγονε νῆσος, ἥτις ἀπ' αὐτῆς Ὀρτυγία καὶ Ἀστερία ἐκαλεῖτο. add. Schol. Il. α, 9. Hygin. fab. 53. *et ex eâ inſula eſt enata, quae Ortygia eſt appellata.* Vnde Gale coni. καὶ νῆσος ἀπ' ἐκείνης Ἀστερία πρῶτον κληθεῖσα, Ὀρτυγία ἐκαλεῖτο, ὕστερον δὲ Δῆλος. Propius ad litterarum ductum coniectare licet: καὶ ἐπεπόλασεν ἀπ' ἐκείνης ἡ Ἀστερία. *vſu increbuit inde nomen Aſteries.* Analogum ſ. 3. nomen *Thymbridis* ſ. *Thymbrios* Nymphae Thymbrae Troadis, Apollinis oraculo clarae; nec non Nymphae Thymbridi, fonti et amni Siciliae apud Theocr. I, 118. De *Panis* natalibus diuerſa narrantur, v. Schol. Theocr. I. 3. De Pane docte egit Hemſterh. ad Lucian. T. I. p. 270. v. inpr. Hymn. Homeric. in Panem. Sed et ipſi Pani in loco noſtro controuerſiam faciunt codd. qui omnes παρὰ τοῦ πατρὸς legunt; in cod. Reg. 3. lacunae ſignum λείπει adſcriptum erat. Videtur fuiſſe vetus lectio ita obſcurata, vt ſupplenda eſſet. Niſi Schol. Pindari vetaret, hoc vnum ex ceteris retinerem: μαθὼν παρὰ τοῦ πατρὸς, ἧκεν εἰς Δ. haec ad communem morem

narrandi essent accommodatissima: a Ioue futura discit Apollo. De *Themide* sortes Delphis ante Apollinem edente nota res. v. ad Hygin. f. 140. cf. quae de Delphorum originibus narrat Pausan. X, 5. — Caeso Pythone exulasse Apollo dictus ab Anaxandrida Delpho ap. Schol. Euripidis Alcest. pr. De Tityo §. 4. fabulae fuere plures inter se dissidentes. Tantalo σύγχρονον edunt chronologi apud Syncellum et Chron. Euseb. Eius filia Europa Euphemi mater est ap. Pindar. Pyth. IV, 81. Ante oculos fuit locus, qui sequitur de Tityo γηγενεῖ, Grammatico ad Od. η, 324. nec dissimilia apud Eustath. item ad Od. λ, 576. et Eudoc. p. 145. Fabulae antiquior auctor erat Pherecydes apud Schol. Apollon. I, 761., Conf. Fragm. Pherecyd. a Sturzio collecta p. 163. Apud Homerum eod. loco Od. η, 324. *Tityus* est in Euboea, ad eumque inuisendum venit Rhadamanthus. cf. Strab. IX, p. 648. B. Legebatur §. 5. εἰς Πύθωνα. Si hoc verum esset, ad Pythonem serpentem visendum venisset Tityus. Nam cum tria sint, Πυθών, Πύθων et Πυθώ, discrimen fere obseruari solet hoc, vt ἡ Πυθώ, οῦς, et ἡ Πυθών, ῶνος, appelletur vrbs apud Homer. (v. c. Od. λ, 580. Il. ι, 405. Il. β, 519.) Callimach. Pindar. et al. At serpens modo est ὁ Πυθώ, vt apud Callimach. in Apollon. 100. modo ὁ Πυθών, ῶνος, vt apud Schol. Pindari Arg. Pyth. modo ὁ Πύθων. Mox Grammatici ita distinxere, vt ὁ Πύθων serpens sit, ἡ Πυθών vrbs. Sic Etymol. h. v. Schol. Aristoph. Plut. 39. Schol. Pindari, v. c. ad Pyth. VIII, 88. Contra apud Latinos scriptores vrbs fere Pytho, et serpens Python. Ephorus apud Strabonem IX. p. 647. A ex Pythone faciebat χαλεπὸν ἄνδρα, Πύθωνα τοὔνομα, ἐπίκλησιν δὲ δράκοντα. add. Athen. XV, p. 701. C. ex Clearcho; sed haec ex praua interpretatione. Idem serpens suo nomine Delphynes dictus Hym. in Apollon. et apud Apollon. II, 708. Dionys. Perieg. 442.

Si itaque εἰς Πύθωνα recte se habet, ad monstrum illud Pythonem visendum se contulit Tityus. Sed debebam sine cunctatione reponere εἰς Πυθώ, *Delphos*, quod ipsi codd. offerunt Med. Oxon. Dorv. Regii, Πυθῶ erat in Pal. Ipse Homer. Od. λ, 580. habet Latonam Πυθώδ' ἐρχομένην. Incidit autem illa in Tityum apud Panopeum. Strab. IX, p. 648. B. et ipse Homer. l. c. Ceterum color fabulae est idem qui Od. η, 323. 4. de Rhadamantho. ἐπισπᾶται. proprie, *veste prehensam attrahit ad se*. Exprimunt haec vocem eâ in re propriam ἑλκῆσαι, vt Od. λ, l. c. Λητὼ γὰρ ἥλκησε Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν. quâ de voce vid. ad Homer. Il. Ζ, 465. ρ, 458. χ, 62. Apud Apollon. I, 760. Apollo Tityum interimit: — ἑὴν ἐρύοντα καλύπτρης μητέρα θαρσαλέως Τιτυὸν μέγαν. Et Schol. ad I, 179. Tityus in orco punitur διὰ τὸ ἐν Πυθῶνι στελλομένην κατασχεῖν τὴν Λητώ. quae corr. ex msſ. Reg. διὰ τὸ στελλομένην τὴν Λητὼ εἰς Πυθῶνα κατασχεῖν. Similia de Orione vid. apud Arat. v. 638. et Nicand. Ther. 16. Eodem spectat quod mox I, 6, 2. de Porphyrione: καταῤῥήγνυσι τοὺς πέπλους τῆς Ἥρας. Paullum diuerso sensu ἐπισπᾶσθαι dictum est inf. II, 5, 8. οἱ ἵπποι διέφθειραν ἐπισπασάμενοι. pro διασπασάμενοι. Tityi supplicium nota res: v. Od. λ, 576 sq. de eius sepulcro nouem iugerum interpretantur fabulam alii apud Pausan. X, 4. p. 806.

§. 2. De *Marsya* v. loca ap. Burmann. ad Met. VI, 400. Hygin. f. 165. et Intpp. Salmas. ad Solin. p. 784 et p. 84. τὴν κιθάραν στρέψας. *inuersâ citharâ*: quod alter inuersâ tibiâ non aeque facere poterat. Inepta sane calliditas. Pronum est suspicari, Apollinem mutasse modos cantus; in quem fere sensum Salmas. l. c. p. 84. *E. ad aliud modulationis genus citharam accommodauit et temperauit*. At hoc non est στρέφειν τὴν κιθάραν. Saltem τρέπειν τὸν νόμον. Sed nec hoc verum. Alia calliditas est ap. Diodor.

III, 59. vbi Apollo vocis cantum adiungit. Ingeniose rationem excogitauit, qua probabilitas aliqua narrationis declarari possit, Böttiger (*Attisches Museum* 1. B. 2. Heft p. 352) vt pone iugum, ζυγὸν, fides pulsauerit Apollo (*hinter dem Steg*) si modo deum tantos in arte progressus fecisse credere licet. Apud Hygin. l. c. est: *Apollo citharam versabat*, et sic simpliciter de cithara inuersa Glossae mss. in Fulgent. apud Munker. l. c. An praeterea aliquis contentionem inter Marsyam et Apollinem in hunc modum narrauerit, videndum est.

§. 3. *Orionis* natales ἀπὸ τοῦ οὐρεῖν, ex etymologia perabsurda, bene omittit Apollodorus; quos tamen Strabone teste lib. IX. p. 620. ipse Pindarus in Dithyrambis attigerat; memorant eosdem multi alii, Schol. Il. σ, 486. Ovid. Fast. V, 499 sq. Palaeph. c. 5. Hygin. f. 195. Confunditur praeterea Hyrieus et Orion, etiam apud Eudoc. p. 440. 1. At apud Anton. Lib. 25. Orion Hyriei filius est et filias habet Metiochen et Menippen. Ceterum ante oculos fuit nostro Eratosth. Catast. c. 32. ex quo sua exscripsit Schol. Arat. 322. Praeiuit Hesiodus, vt Nicander docet Ther. v. 10. At in Schol. Il. σ, 486. partim ex Euphorione fabula narrata. Add. Arat. 637 sq. (quem locum praeclare olim emendauit Brunk. ad Apollon. p. 175) et Schol. ad e. l. Hyginus P. A. II, 34. pleraque ex Eratosth. transtulit. Variis fabula Orionis modis tractata est partim poetarum ingeniis in diuersa abeuntibus, partim quod ea ex earum fabularum genere est, quae ex siderum signis, καταστερισμοὺς appellant, ductae, mira cum varietate tractatae, in poetarum lusus abiere. *Euryale*. Εὐρυάλης τῆς Μίνωος addit Eratosth. cum al. vid. Munker. ad Hygin. l. c. p. 485. 12. Probabilius fit, Euryalen esse vnam ex Gorgonibus: inf. II, 4, 2. memoratam; ex ea monstrum hominis bene potuit procreari a Neptuno.

cf. Koppiers Obff. philol. p. 124. 5. διαβαίνειν τὴν θάλασσαν, feu, vt incederet per mare, ita vt capite fuper aquas emineret: ita v. c. Virgil. X, 763. *quam magnus Orion cum pedes incedit medii per maxima Nerei ftagna viam fcindens humero fupereminet*, vt prodigiofa corporis proceritas ita declaretur; hactenus ductus lufus ab ortu fideris ex mari; feu, vt fupra fluctus ambularet: ὥστε ἐπὶ τῶν κυμάτων πορεύεσθαι, καθάπερ ἐπὶ τῆς γῆς. Schol. Arati 321. δωρεὰν δὲ ἔχειν παρὰ τοῦ πατρὸς, ἐπὶ τῶν κυμάτων πορεύεσθαι. Eadem Schol. Nicandri habet, ex Eratofthene, e quo fua fumfit, emendandus; et Hygin. l. c. *vt fupra fluctus curreret vt in terrâ.* Sane magis perfpicua effet fic dictio διαβαίνειν ὑπὲρ τὴν θ. De *Side* §. 2. an alibi memoretur, ignoro. Siden Danai filiam, a quâ Laconicae vrbs dicta, Paufan. III, 22. p. 268. refert.

§. 3. Αὖθις δὲ ἐλθὼν εἰς Χίον, quae fequitur, paullo turbatior eft narratio. Exfcripta pleraque ex Eratofthene Cataft. 32. Orion Oenopionis filiam Meropen vi oppreffcrat; quod indigne ferens pater, vt iniuriam vlcifceretur, in homine tam vafti corporis fraude vfus, inebriatum excaecauit et ad littus proiecit. At Orion de recuperando vifu cogitans, Lemnum adiit, ibique ad folem orientem procedere iuffus, vifum recuperat; tunc irâ ardens Chium redit; at Oenopion fub terrâ fe occultaverat. Vt haec probabili modo narrata videri poffent, plura appofita effe debuere in antiquioribus. Lemnum adire debuit, vt a Vulcano feu vifum recuperaret, feu modum recuperandi difceret. De Oenopione vid. apud Munker. ad Hygin. f. 129. Ad Oenopionem ad focietatem belli aduerfus Troiam trahendum miffus eft Palamedes apud Alcidamantem Or. Vlyffis in Palamedem p. 73. edit. Reisk. 'De *Cedalione*' in V. L. §. 4. narratio olim notior effe debuit. Fuit fabula Sophoclis hoc nomine, Κηδαλίων,

drama Satyricum. Vulcani ille est minister; at apud Eustath. p. 987, 8. Vulcanum docuisse narratur. ἀνέβλεψεν ὑπὸ τῆς ἡλιακῆς ἀκτῖνος, vt legendum est eiecto ἐκκαείς. Sic apud Euripidem in Hecubâ 1066 (1053) Polymnestor excaecatus solem inuocat, ἀκέσαι, ἀκέσαιο, τυφλὸν, Ἥλιε. Quod ad Ἡφαιστότευκτον οἶκον attinet, frequens fuit haec vox antiquis poetis de operibus praeclarae artis, Vulcano ex more tributis. Ita in ipso Apollod. III, 4. 2. de Harmoniae monili: tum Pelei ensis apud Schol. Apollon. I, 224. tauri Colchici apud Antimachum in eod. Schol. III, 409. Talos ap. Schol. Od. υ, 302. cf. Eustath. p. 1893, 7. amphora, quâ Achillis ossa conduntur, apud Schol. Il. ψ, 91. cf. Od. ω, 75. canis in aede Iouis in Cretâ, Schol. Od. τ, 519, et sic alia.

ſ. 4. *Orion* ab *Eo* vel Aurorâ raptus, et in Delum abductus, diuersi a reliquis generis Fabula; de quâ vid. Od. ε, 121. Erat enim Orion pulcherrimus; Od. λ, 309. Atque hoc iam manifeste ab astro Orionis est petitum. Quod adiicitur: Venerem eam, quod et in aliis deabus fecit, ad Orionis amorem pellexisse, ὅτι Ἄρει συνευνάσθη, videtur sensus esse: Auroram amores cum Marte exercuisse, Venerisque ideo iram prouocasse. ſ. 5. ὁ δὲ Ὠρίων. De Orionis interitu, pro modo poetarum tractandi, diuersae fuere narrationes. Vulgarem omisit noster, quâ scorpio immisso interiisse dicitur: notâ vel ex Horat. III, 4. et Callim. in Dian. f.; ab Euphorione eam tractatam fuisse discas ex Schol. Il. σ, 486. (etsi Schol. Leid. Pherecydem habet ap. Valkenar. in Diss. de Schol. Homer. p. 117) hanc rationem sequuntur Nicand. Ther. 13. Eratosth. c. 7. Arat. v. 637. vbi et in Oenopionis gratiam, vt insulam belluis et feris liberaret, venatur. Orion Boeotus erat Tanagra oriundus, quo etiam loco monumentum eius spectabatur Pausan. IX, 20. pr. ideoque, quod et Antonin. Lib. 25.

docet, ad Boeotorum fabulas est referendus. Venatorem fuisse etiam Odyss. λ, 571. testatur, nam in inferis feras persequitur. Vnde Horat. II, 13, 39. *nec curat Orion leones aut timidos agitare lyncas.* — Vulgo commemorabant; gloriatum esse Orionem, omnes se feras sublaturum esse; tum seu Terram seu Dianam iratam submisisse scorpium: vid. Eratosth. Hygin. Arat. v. 646. add. Ovid. Fast. V, 540. βιαζόμενος Ὦπιν. magis nota narratio, quod ipsam Dianam tentauit. Arat. 637 sq. Nicand. l. c. Eratosth. 7 et 32. ad quam alludit Callim. in Dian. 265. Idem et Pleiades tentauerat; vid. Schol. Il. σ, 486.

§. 6. *Triton* et *Rhode* ex Neptuno et Amphitrite. Apud Lycophr. 886. *Triton* Nerei f. at, ex Acesandro, in Schol. ad e. l. Neptuni et Celaenus f. v. Mezir. ad Epp. Ovid. T. II. p. 179. De *Rhode*, v. ad Pindar. Schol. Ol. VII, 25. Ex Rhode Sol suscepit Phaethontem, Lampetiam, Aeglen, Phaethusam, vid. Schol. Od. μ, 208. vbi Asopi filia est Rhodo, et ex Tragicis petita esse dicitur fabula Phaethontis. Conf. Tz. Chil. IV, 360. hinc emendandus, et Eudoc. p. 206.

Cap. 5.

§. 1. In hoc capite de *Cerere*, et de *Proserpinâ raptâ*, Atticas fabulas sequi videtur Apollodorus. Conferendus omnino Hymn. in Cererem, Pausan. I, 38 et 39. pr. Priora capitis exscripsit Zenob. I, 7. Ad Pandionis tempora aduentus Cereris et Bacchi refertur inf. III, 14, 7. At Cereris aduentum et sationis frugum inuentum non minus ad se trahebant Argiui, Arcades, Siculi. Omninoque nulla facile fuit religio magis frequentata per Graeciam, Siciliam, Italiam, insulas et Asiam, quam Proserpinae; quod vel numi veteres testatum faciunt, Proserpinae vultu et nomine insignes. Hinc nata tanta fabularum diuersitas, alia a teletis non modo Eleusiniis, sed et Samothracicis

aliisque, alia a festis, quae rerum origines ritibus sollennibus adumbrabant, v. c. Thesmophoriis. Raptum Proserpinae in Sicilia ad Ennam factum esse, vulgatior fuit narratio. Disertior est in ea Diodor. V, 3. obuia quoque ea in operibus priscae artis. Apud Aetnam raptam esse deam alii narrant: vt Aristot. mirab. narrat. p. 879. C. D. (v. ed. Beckmann. c. 83.) et Hygin. fab. 146. vbi cf. not. ad fontem Cyanen ap. Syracusas Diod. V, 4. At alios aliis locis hanc narrationem de rapta Proserpina assignasse, viri docti iam passim notarunt; vide vel Spanhem. ad Callimach. H. in Cer. 9. Ruhnken. notam ad H. in Cer. 17. addi possunt plura. Ex teletis petitum esse videtur, quod in H. in Cer. 17. a monte Nysa rapitur Proserpina, et in Hymno Orphico XVII, 14. in Attica apud antrum Eleusinis. Memorabilis est locus Schol. Hesiodi p. 303. ἡρπάσθαι δὲ αὐτήν φασιν οἱ μὲν ἐκ Σικελίας, Βακχυλίδης δὲ ἐκ Κρήτης, Ὀρφεὺς ἐκ τῶν παρὰ τὸν Ὠκεανὸν τόπων, Φανόδημος δὲ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς, (ad Cephissum v. Pausan. I, 38. p. 92.) Δημάδης δὲ ἐν Νάπαις (an Lesbi? forte is Demades, qui de Delo et Latonae partu scripserat). In H. in Cer. 17. a Nysa rapitur Proserpina. Scilicet retulere raptum ad omnia fere loca, in quibus per antra vasta aditus esse ad loca infera tradi solebat. Sic ad Pheneum Arcadiae, ap. Conon. 15. ad Philippos Macedoniae: ap. Appian. B. Civ. IV, 105. Iam talem specum, et per hunc descensum ad inferos tradiderant esse apud Hermionen Argolidis: vid. Strabon. VIII. p. 573. A. Callimach. Fragm. Bentl. CX. Pausan. II, 35. p. 196. et Cererem in haec loca venisse, ibid. p. 194. Sed omnem dubitationem eximit cum Zenob. l. c. tum Schol. Aristoph. Equ. 782. qui h. l. excitant et παρὰ Ἑρμιονέων diserte exhibent.

Loca, quae sequuntur, §. 2. Ἀγέλαστος πέτρα, et Καλλίχορον φρέαρ, etiam ab aliis celebrantur: v. Callim.

in Cer. 16. et ibi Spanh. Sed iis, qui accuratius de his egere, hic fons est is, ad quem primus chorus Cereri fuit habitus v. Pausan. I, 38. p. 93. Hymn. in Cer. 271. ille autem fons, ad quem consedit dea erroribus fessa, erat Parthenius ibid. v. 99. vbi cf. nota Ruhnk. §. 3. ἔνδον οὐσῶν γυναικῶν: in Hymn. in Cer. 168. sunt quatuor filiae Celei: cf. 105 sq. §. 3. πρὸς Κελεόν. alii Eleusinem, alii Hippothoontem, Rharum alii memorant, adduntque fere nomen, βασιλέα Ἐλευσινίων. Scilicet illa aetate viri inter ciues eminentes eo nomine appellari solent a poetis, atque hinc factum, vt eiusdem ciuitatis saepe memorentur reges plures ac diuersi. Ipse auctor Hymni in Cer. 153 sq. principes Eleusinis recenset Triptolemum, Dioclem, Polyxenum, Eumolpum, Dolichum, Celeum. cf. 479 sq. (Mox pro: διὰ τοῦτο ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις erat διὰ τοῦτον vitiose in codd. et ed. pr.) In *Thesmophoriis* mansisse hunc morem praeter Cleomedis locum Meteor. II. p. 91. nulla forte memoria superest, nec aliam attulit vir doctiss. *du Theil*, qui de Thesmophoriis egit *Mem. de Litt.* Tom. XXXIX. p. 223. Probabile fit, inter ceteros ritus antiquitus acceptos symbolicos fuisse et hunc, vt licentiam Iambes feminae Thesmophoria celebrantes adumbrarent. Ritus enim sacrorum fuerunt ab initio partim symbolici, partim historici, h. e. memoriam prisci facti vel euenti, adumbrando et mimice illud exhibendo, seruabant: plerumque vero mature memoria originis et caussae exoleuerat, ritus tamen retineri solebat. Sed in pluribus sacris similis mos mansit, vt in insula Anaphe inf. I, 9, 26. p. 70. et in Saturnalibus Romae; in sacris Bonae Deae ap. Propert. IV, 9, 23. vbi v. Intpp. Contra apud Rhodios in sacris Herculis dirae locum habebant inf. II, 5, 11. Fabula I, 5, 4. de Cerere apud Celeum degente, nunc copiosius exposita legitur in H. in Cer. 96 sq. cuius

auctor Pamphum videtur sequi; noster alios auctores habuit. §. 4. De *Celeo* v. l. l. ad v. 96. Nobile vtriusque, Celei et Metanirae, nomen Athenis, vt et pro diis esse cultos dicat Athenagoras Legat. 12. p. 50, parum subtiliter. Celeus modo patris modo pueri nomen editur. qua de re iam actum ab Intpp. Hygin. f. 147. et Ovid. Fast. V, 448. περιῄρει τὰς θνητὰς σάρκας αὐτοῦ, puta, inungendo corpus ambrosia restituit corpori id quod ignis consumserat; alterum interdiu factum, alterum noctu narrat H. in Cer. l. c. vnde paullo calidior quis possit suspicari etiam h. l. excidisse: καθ' ἡμέραν δὲ ἀμβροσίᾳ ἔχριεν. οὕτω δὲ παραδόξως αὐξανομένου τοῦ Δ. Nec sane absimilis locus inf. III, 13, 16. Ceterum ad eandem rationem composita ab aliis poetis est fabula Achillis pueri, quam multi, inque his Apollon. IV, 869 sq. et noster inf. l. c. exposuere.

f. 2. Triptolemus, Celeo et Metanira natus, etiam in Hymno in Cer. Praeter ea, quae h. l. subiiciuntur, alii Rhari filium eum faciebant: v. Svid. in Ῥαριάς. Alii alia sunt commenti: v. Pausan. I, 14. Deiopes filius editur in Mirab. Auscult. c. 143. Sed de his et aliis diuersitatibus satis actum a viris doctis: Meursio in Eleusin. Attic. Lect. et Athen. Att. Munker. ad Hygin. 147. Verheyck ad Anton. Lib. 1, 24. Passim Ruhnken. ad Hymn. in Cer. vt ad v. 96. 450. 480. et nunc L. B. de Sainte Croix *sur les Mystères* p. 99 et 530. Fuit quoque Sophoclis fabula, Τριπτόλεμος. Molestum est, eiusmodi loca citata coaceruare; nec nisi inuitus et perraro sequor morem virorum doctorum in his litteris receptum, forte non satis probandum; ad accuratam tamen doctrinam refert interdum, vt teneas, quaenam obseruata vulgaria iam sint et expedita, vt ne iterum in iis illustrandis conteratur hominum doctorum industria, sed transferatur ad alia minus expedita.

f. 3. Fabulam de male gustatis a Proserpina granis vid. in H. in Cer. 335 sq. 371 sq. 412. inpr. apud Ovid. Met. V, 529 sq. Fast. IV, 601 sq. Alios v. ap. Meurs. in Eleus. c. 25. Puta legem Fatorum fuisse, vt nemini ex inferis reditus pateret, qui quid ibi gustasset; etsi in genere cibi, granis mali Punici, mystici aliquid inesse potuit: quo ducunt quoque fabulae de Iunone, et sacra Bacchica. Γοργύρα etiam infra in fragm. ex libro XX. περὶ θεῶν occurret. Pro ea *Orphnen* Ovid. l. c. Met. V, 539. memorauit, *Stygem* Seruius. Petra Ascalapho iniecta deuoluctur ab Hercule ex inferis reduce inf. II, 5, 12, pag. 142.

Cap. 6.

f. 1. De *Gigantibus* fuere carmina antiqua, Gigantomachiae nomine inscripta. Forte ex his nonnulla a seriore poeta Claudiano lecta, vtique ab Ovidio, etsi in Lib. I, Met. 151 sq. paucis versibus rem absoluit; magna enim cum Titanomachia et cum Typhoei pugna intercedens similitudo pugnae Gigantum fastidium facere poterat. Omisit quoque Hesiodus (v. *Diss. de Theog. Hesiod. in Commentat.* S. G. Vol. II. p. 151). Multa in hac fabula ad Thessaliam spectant, in qua terrae motibus et incendiis magnas montium ruinas aliquando factas esse ipsa locorum facies docebat, et etiamnum id testatur. Physica ratio, vt in aliis, mutata est in factum et mythum. Translatus inde mythus ad alia loca simili adspectu, vt ad Campos Phlegraeos in Italia, vid. inf. ad f. 1. §. 3. Diuersa prorsus est notio Gigantum in Odyssea, vbi finitimi Phaeacum edi videntur; η, (lib. VII.) 59. 205, 6. quod et Pausan. VIII, 29 pr. obseruauit. Confunduntur autem passim ab antiquis quoque Titanes et Gigantes, vt in eod. Pausan. VIII, 36. §. 1. γεννᾷ Γίγαντας ἐξ Οὐρανοῦ. Ex Coeli genitalium sanguine cum Erinnysi creantur apud Hesiod.

Θ. 185. Aliter Hygin. praef. p. 4. vbi vid. Munker. cf. Etymol. M. in Γίγας, vbi prouocatur ad ἱερὸν λόγον. Aegre ferebat Terra Titanes in Tartarum detrusos, vid. Apollon. II, 39. et Schol. vt eadem sup. I, 1, 3. indignabatur propter Centimanos Tartaro inclusos. Ibi erat ἀγανακτοῦσα ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῶν παίδων. In iis, quae sequuntur, multa sunt poeticis propiora: vt Apollodorum veterem poetam ante oculos habuisse putem; etsi non ignorem attigisse eadem Pherecydem et Acusilaum. — Gigantes anguipedes memorantur passim a poetis; sic et ab auctore Aetnae 46. 47. Tales quoque eorum species occurrunt in antiquis operibus, inprimis in gemmis. v. *Cabinet d'Orleans* p. 33 sq. vbi etiam ex illo Museo praestans gemma editur, male sub Titanis nomine; confunduntur quidem Titanum et Gigantum nomina; at *anguipedes* tantum *Gigantes* sunt; nunquam, quantum quidem memini, Titanes, v. c. Oceanus, Cronos. §. 3. ἐγένοντο δὲ — ἐν Φλέγραις, ὡς δὲ ἄλλοι ἐν Παλλήνῃ. Desidero hic doctrinam Apollodori, vt et suspicer interpolatum esse locum. Phlegra et Pallene eadem est regio, chersonnesus Thraciae seu Macedoniae; v. vel Stephan. Byz. h. v. Melius Theon Progymn. p. 91. καὶ τὴν πάλαι μὲν Φλέγραν, νῦν δὲ Παλλήνην. Vere enim Phlegra, campus Phlegraeus, in Pallene fuit, terrae motibus concussae ruinis incendiisque notabilis. Sed Phlegrae nomen traductum ad alia loca caecis ignibus exusta; quod cum aliis iam Gesner. ad Claudian. p. 444 docuit. Ita campi Phlegraei ad Cumas Italiae, ad quos etiam Gigantum pugnam reuocarunt; v. Strab. V. p. 376. B. 372. C. 430. C. Polyb. III, 91, 7. Diodor. V, 71. In Arcadia ad Alpheum indigenae ap. Pausan. VIII, 29. et in Tartesso, adeoque in extremo occidente, gesta Gigantum collocat Schol. Il. Θ, 479. ἐν Φλέγραις. communior forma est ἡ Φλέγρα,

quae et inf. II, 7, 1. occurrit. τὸ Φλέγραιον et Φλεγραῖον πεδίον. — §. 4. Gigantum nomina occurrunt plura, hic non memorata; in his eſt *Mimas* inter primores habitus ap. Eurip. in Ione 215. Horat. III, 4, 53. vbi plures recitat. *Porphyrion* et *Alcyoneus*: alter notus eſt ex Horat. III, 4, 54. et Pindaro P. 8, 15. alter Antaei ex Terrae contactu recreati fabulam ſuppeditauit; (v. inf. II, 5, 11. §. 6.) ipſe tantum in Pallene, in cuius finibus ex Terrâ natus erat, hoc muneris habuit; ἐν ᾗπερ ἐγεννήθη γῇ h. Pallene. vt mox quoque patebit. Nec vero Gigantes poterant occidi, niſi mortali a diis in ſocietatem pugnae adſcito; tali vero pugnae ſocio a diis adhibito ſi vulnerarentur Gigantes, fas erat αὐτοὺς τελευτήσειν τὸν βίον. Quod vero Alcyoneus Iouis armenta ex Erythiâ (ἐξ Ἐρυθείας: male legebatur Ἐρυθίας) abegiſſe narratur, teſtatur et ipſum, ante eos, qui Heracleas condidere, antiquiores extitiſſe fabulas, quas illi in rem ſuam conuerterunt: nam et hoc ad Herculem et Geryonem traductum v. inf. II, 5, 10. Ex vulgari ac perpetuo poetarum vſu (nam de mythorum antiquiſſimorum incertâ ſede Solis, et de variis commentis ſuper eâ, nunc non agitur; ne quis malâ fide me impugnet) Solis regia erat in extremo occidente; ibi etiam Solis equi ſtabulabantur; tum vero et boues: iis additus cuſtos Geryon cum Orthro; mox Geryonis armenta ea facta ſunt. Erant et horti ibidem, ab Heſperidibus nymphis cuſtoditi; mox auocata a Sole et haec fabula, et ad Herculis res traducta. Ita multa, quae ab initio mera ſententiarum ornamenta erant, in facta et res geſtas mutata eſſe videntur. Sequentem locum ante oculos habuit Schol. Lycophr. 63. §. 6. ἐζήτει φάρμακον: herbam, quâ inuulnerabiles redderentur Gigantes: ad antiquas notiones compoſitus mythus, mox in Hecate, Medeâ et Circe frequentatus, naſci ex terrâ herbas, quibus vita

et immortalitas dari possit. — Iupiter inducit caelo noctem, et ita ipse herbam resecat, quam Terra quaerebat. Iupiter Herculem in pugnae societatem arcessiuit δι' Ἀθηνᾶς. fuit ergo Minerua Herculi comes adiuncta iam in Gigantomachiâ; quod translatum postea ad Iouem Thebanum. Alcyoneum in solitariâ pugnâ interemtum ab Hercule etiam Pindarus meminit Nem. 4, 44. et quidem in campis Phlegraeis I. 6, 48. cf. N. 1, 100. Suidas in Ἀλκυονίδες, ex Hegesandri commentariis huius Gigantis filias patre occiso se in mare proiecisse et Alcyonides esse factas narrat. Hercules autem, quem hic dii σύμμαχον, h. εἰς συμμαχίαν vocant, erat diuersus quidem a Thebano: traducta tamen et ad hunc pugna cum Gigantibus. vid. inf. II, 7, 1.

§. 2. *Porphyrion* Iunoni vim inferre parat. Debuit in prisco carmine commemoratum esse, quo consilio Iupiter Porphyrioni amorem Iunonis instillauerit; haud dubie vt ei insidias strueret. *Porphyrion* apud Pindar. P. 8, 15. 22. a Ioue et Apolline interemtus. Iunone seruatâ nomen accepisse Herculem, cum antea Nilus esset dictus, narrat Ptolem. Hephaest. Exc. e lib. II. p. 310 homo in fabulis nullo modo audiendus; vt semel hoc moneam. *Ephialtes* hic §. 2. non confundendus cum altero Aloei f. I, 7, 4. §. 4. Eurytum thyrso percutit Bacchus. Hinc Bacchus apud poetas *thyrso minatur*, et apud Horatium II, 9, 7. *parce, Liber, parce, graui metuende thyrso*: et in vasis pictis saepe ille visitur intentans alii thyrsum. Euripid. Ion. 216. in picturâ: καὶ Βρόμιος ἄλλον ἀπολέμοις κισσίνοις βάκτροις ἐναίρει γᾶς τέκνον ὁ Βακχεύς. Lusus poetici fuere alii in Satyris Bacchi comitibus et asinis rudentibus apud Eratosth. Catast. 11. Eurip. Cyclop. pr. In μύδρος int. ferrum candens, quod Vulcanum puta ex officinâ suâ attulisse, vt solet fere vox accipi. cf. Hesych.

h. v. Fulmine percussus est Enceladus, et sub Aetnâ sepultus, apud Virgil. Aen. III, 578. pro eo Typhoeum memorat Pindar. P. 1, pr. Briareum Callim. in Del. 143. Alia loca congesta habet Bochart. in Chan. I, 28. Sed eius somnia etymologica non arripiam. — Pallas Gigantem prosternens in paterâ caelatâ Etruscâ vulgo dictâ occurrit; etiam in numo Gordiani ap. Eckhel. Anecd. tab. XIII, 15. Quod *Pallantis pelle* pro thorace vel clipeo vtitur, videtur antiquior esse mythus; obtinuit mox *aegis*. Alterius Pallantis pellem hanc haberi videbis ap. Schol. Lycophr. 355. §. 5. Ἄϊδος κυνέην. Orci galea, quam qui impositam haberet cerni nequibat, (veterum poetarum figmentum valde ingeniosum, cum ἄδης sic proprie ὁ ἀιδής) nota esse debet ex Homer. Il. ε, 845. Est eadem quam sup. I, 2, 1. §. 3. a Cyclopibus Plutoni curatam narrauerat Apollodorus. Gigantes fulmine prostratos, quia non nisi a mortali confici poterant, sagittis confixit, quod supra praedictum erat. cf. Pindar. N. 1, 102. Alii etiam Gigantes in Tartarum detrusos et cum Crono custodiâ habitos narrauerant; v. Schol. Il. θ, 479.

§. 3. De *Typhone*, s. *Typhoeo*; est enim Τυφωεύς, Τυφῶν et Τυφώς. v. Etymol. M. Est quoque ap. Hesych. et in cod. Mosc. Hymn. in Apoll. ap. Ruhnk. Ep. crit. p. 21. Τυφωνεύς. Ex Τυφώς est Τυφῶ ap. Etymol. pro Τυφῶι, Τυφῷ: at secundo casu Τυφῶ est a Τυφώς in VII. ad Th. Aeschyli 519. Etiam haec narratio cuius prima memoria est Il. β, 182. 3. vestigia valde antiqui poetici auctoris seruat in multis; nec tamen probabis omnia. Multo simplicior est apud Hesiod. Θ, 821 sq. quem fere sequitur Schol. Aeschyli Prom. 351. vterque Typhoeum statim pugnae cum Titanibus subiiciunt. Porro videndus Hymn. in Apoll. 306 sq. At putide nimis et inepte per lib. I. et II. Nonnus in Dionys. ab lib. I, 153 sq. pugnam

aduerſus ſidera effinxit. Alio modo variatur fabula ap. Euſtath. in Il. β. p. 345, ex quo emendandus Schol. Leid. Add. Schol. Lycophr. 177. quem exſcripſit Eudoc. p. 406. Verum de his poſt Iablonskii diligentiam Panth. Aegypt. lib. V, c. 2. nihil deſideres. Fabula in Syria eſt nata, mox in Ciliciam, in Phrygiam ap. Diod. V, 71. vbi v. Weſſel. hinc in Siciliam traducta; iam ab Aeſchylo Prometh. 351 ſq. in loco claſſico, et in Pindaro, etiam ad inſulas Pithecuſas cum ipſo vocabulo ἐν Ἀρίμοις v. ad Virgil. Aen. IX, 715. Excurſ. II. admixta mox nonnulla de Aegyptiorum Typhone; nec aliud quid ſubeſſe videtur, quam notio venti procelloſi, (cf. Heſiod. Θ. 868. cum Schol. ad 304.) motus terrae, flammarumque erumpentium. Terra natus Typhon; vnde eum Γηγενῆ dicit Aeſchylus: Terra et Tartaro editum narrat Heſiodus et Apollodorus c. Schol. Il. β, 782. at a Iunone editum eſſe Hymn. in Apoll. et ſic Steſichorus ap. Etymol. M. in Τυφωεύς, e quo Eudoc. l. c. §. 3. ἐκ τούτων δὲ ſc. e manibus, quibus orientem et occidentem attingebat (ἐκτεινομένην), vt ſerpentes pro digitis eſſent. At apud Heſiod. 824. centum capita anguinea Typhon habet, et ſic alii ἑκατοντακάρηνον ſimpliciter appellant v. c. Aeſchylus Prom. 353. Pind. P. I, 31. Inſolens haud dubie et valde abhorrens ſpecies, nec a poeta elegantis iudicii profecta, rudi tamen antiquitati, etiamnum Indis aliisque, communis. Alias dicerem verba ἐκ τούτων δὲ — δρακόντων ex margine eſſe illata. Nec vero licet ſuſpicari Apollodorum ſcripſiſſe in eundem modum ἐξ ὤμων δὲ, nam humanam ſpeciem ei ſuperne tribuit. §. 4. Pedes habuit anguineos, tanquam Terrae proles, extentos πρὸς αὐτὴν κορυφὴν, ipſius monſtri verticem. Totum corpus κατεπτέρωτο, dubites pennis obductum, an alis? de his tamen Antonin. Lib. 28. l. c. ἐκπεφύκεσαν γὰρ κεφαλαὶ πλεῖσται καὶ χεῖρες

καὶ πτέρυγες. Quaenam ἡμμέναι πέτραι, §. 5. quibus caelum petit, esse possint, quaeras; possint esse *candentes ignibus subterraneis*, αἰθόμεναι; sed probabilius, *montes cum siluis ardentibus*, vt sup. 6, 1. Gigantes ἠκόντιζον εἰς οὐρανὸν πέτρας καὶ δρῦς ἡμμένας. — μετὰ συριγμῶν ad serpentes refer. Aeschyl. 355. σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι συρίζων φόνον. At μετὰ βοῆς declarant versus Hesiodi vss. 830 sq. *De fuga deorum in Aegyptum* §. 6. ingeniosum est inuentum pro illa aetate; cum poeta meminisset ibi deos coli formis hieroglyphicis animantium. De deorum formis mutatis plura habet Antonin. Lib. c. 28. alia dabit Iablonsk. l. l. p. 50. 51. Illud obseruandum ex summa antiquitate petitum, quod Ioui h. l. ensis falcatus, *harpe*, tribuitur. cf. sup. ad I, 1, 3. Scilicet pugnat nunc cominus; alias vbique eminus, fulmen iaculando. §. 7. ἄχρι τοῦ Κασίου ὄρους. alii Καυκάσου in V. L. Sane ad *Caucasum* Typhonem peruenisse ibique a Ioue fulmine percussum esse narrarunt alii, vt Apolloh. II, 1214. vbi a Pherecyde ita traditum esse docet Schol. (quem exscripsit Eudoc. p. 407). *Casii* tamen *montis*, vel per Iouem Casium noti, qui in numis quoque obuius sit, in Syriae et Aegypti, ad Pelusium tamen propius, confinilis siti, mentio non male fit; nam in alluente eum Serbonide palude percussum fulmine Typhonem submersum non minus alii tradidere, mutuati, vt apparet, rem ab Aegyptiis: v. inpr. Herodot. III, 5. Etymol. M. in Τυφώς. add. Iablonsk. l. c. p. 64 sq. Omnibus inter se comparatis *Caucasum* ab Apollodoro scriptum fuisse arbitror: cum is Pherecyde fere duce vtatur: cumque ea sit antiquissima ratio, eoque ducant etiam verba illa: ὑπέρκειται Συρίας, quod borealem montium situm ex rudiore locorum adumbratione declarare videtur, non australem; cumque ad Casium montem Typhon denuum paullo post, cum Iupiter, vinculis liberatus,

eum ad Nysam persequutus est, peruenisse putandus sit, vt exputare licet ex ipso Apollonio II, 1214. 18. 19. et Etymol. M. in Τυφωὶς, quemcunque tandem hic exscripsit auctorem. §. 8. Τυφῶν δὲ ταῖς σπείραις περιπλεχθεὶς; has dixit ὄφεων κλεπτάνας Aeschyl. VII. ad Theb. 497. spirae, quae totum clipeum circummeabant. — καὶ τὴν ἅρπην περιελόμενος, sc. χειρῶν, ex Iouis manibus extorquens. In seqq. puta Typhonem Iouem debilitatum in Ciliciam absportare. Per tendines excisos declarare voluit poeta vires exhaustas. Ceterum vt h. l. Typhon Ioui resciderat tendines, sic Copti fabulabantur, si Plutarcho fides de If. p. 373 C. Mercurium Typhoni excidisse tendines eosque pro chordis intendisse. §. 9. Δελφύνην δράκαιναν Ioui vincto apponit custodem Typhon. Occurrit nomine hoc draco qui Delphos obsederat, Python alias dictus. v. Apollon. II, 708. et Schol. qui vtroque genere adhiberi vocem obseruat. cf. Spanhem. ad Callim. Apoll. 101. Del. 91. et sup. ad I, 4, 1. Etiam in Hymno in Apoll. v. 300. δράκαινα memoratur, cui Iuno nutriendum dederat Typhonem; quae haec Delphyne esse debuit; sed loco ibi turbato nomen forte excidit. Fuit hoc tempus, quo Pan et Mercurius Ioui tendines restituerunt, illud, quo Pan Typhonem e fundo maris ad littus pellexit, vt Iouis fulmine percuti posset: quae fabula apud Oppian. Hal. III, 14 sq. Fabulae partem hanc §. 10. etiam Apollon. l. c. II, 1218. habet, et Nysam ad Serbonidem paludem, circa Pelusium, reuocat; cf. Schol. Idem duo versus Herodori laudat: quos ex hymnis recitat Diodor. I, 15. vbi Wesseling. recte monet, Herodori versus eos esse non posse. Homerum minus bene substituit Cuper. Obss. IV. p. 88. Simili modo male me habet Heliodori nomen, cuius versus duo de Delphyne recitat Schol. Lycophr. 208. Quae sequuntur, de Parcarum fraude, et de monte Haemo,

aliunde mihi nota non ſunt. Quod *Haemus* §. 11. hinc nomen ducere dictus, quia Typhon multum ſanguinis per vulnera effudit, conuenit cum aliis priſcis etymologiarum exemplis. Ad vrbem Aegypti, Hero, ſ. Heroopolin, hoc tractum ab aliis ap. Stephan. in Ἡρῶ; — ἢ Αἷμος ἐκλήθη, διὰ τὸ τὸν Τυφῶ ἐνταῦθα κεραυνωθῆ βληθῆναι καὶ αἷμα ῥυῆναι. Alias Haemi, montis, nomen ducitur vulgo ab Haemo, Boreae et Orithyiae filio: Schol. Theocr. 7, 76. Stephan. in Αἷμος. Omnia haec commenta ſunt ſeriora. In Homero ἐν Ἀρίμοις, quos montes probabiliter ad Ciliciam referes, Il. β, 782: 3, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς. creditum ergo fuit, eſſe locum, in quo proſtratus iaceret Typhon; ſcilicet ſub terram fulminibus detruſus; vt tamen ſubinde iterarentur fulmina; quibus terra illa peteretur: nam dicitur terra ὑποστεναχίζειν Διῒ, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωέϊ γαῖαν ἱμάσσῃ. *quoties ſolum, circa Typhonem*, h. e. in quo proſtratus ille iacet, *fulminibus petit*. Effertur enim res tempore praeſenti ὅτε γαῖαν ἱμάσσῃ. non, ἵμασσε. Alioqui res referri poſſet ad illam ipſam pugnam, qua Iupiter Typhonem fulminibus *proſtrauit*: quando Iupiter σκληρὸν ἐβρόντησε καὶ ὄβριμον, ἀμφὶ δὲ γαῖα σμερδαλέον κονάβησε καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθε- ἐπεστενάχιζε δὲ γαῖα. vt eſt in Heſiodo 839 ſq. loco alienis verſſ. interpolato: at ſub finem vſ. 857: αὐτὰρ ἐπεὶ δή μιν δάμασε πληγῇσιν ἱμάσσας, ἤριπε γυιωθεὶς Typhon, στενάχιζε δὲ γαῖα πελώρη. additur: terram ignibus liquefactam eſſe ad ſtanni (κασσιτέρου) morem; quae ſane eum, quem nos appellamus, vulcanum declarare videntur. Certe hinc patet, poetae aetate, nobilem fuiſſe in montibus Arimis locum, quem fulmina frequentia inſigniore modo peterent: ſeu vere, ſeu montis incendio ſubterraneo. Mare *Siculum* erit h. l. Ionium. Ζεὺς ἐπέῤῥιψεν Αἴτνην — haec iam vulgatiora. v. Pindar. Ol. 4, 12. P. 1, 29 ſq. Aeſchyl. l. l. 383 ſq. Diod. V, 71. n. 49. Hygin. f. 152.

CAP. 7.

Sequitur nunc nouus fabularum ordo; Hellenici mythi, seu narrationes Hellenum de stirpis suae originibus, famâ priscâ acceptae; ex quibus antiquiores obscurae sunt partim ipsâ vetustate partim sermone et narrandi modo prisco a poetis varie accepto et ornato. Praefixum, tanquam et ipsum hoc famâ antiquâ acceptum esset, commentum poetae antiqui de ortu hominum ex fabricâ Promethei, non absurdum, si de vitâ hominum per artes igne inuento excultâ, cum his ipsis autem subsequentibus cupiditatum pestibus corruptâ, accipiatur; reliqua forte ad ornatum fuere attexta. Subtexitur diluuium Deucalloneum, ex vltimâ hominum memoriâ repetitum, vltra quam nihil erat, quod meminissent Hellenes; procedit igitur ab hoc diluuio Hellenum historia, quae, vt plerumque fit in antiquissimis historiis, meris genealogiis contexta est. Deucalion autem habitus stirpis Hellenicae auctor, eoque omnino hominum et vrbium. Apollon. III, 1087, 8. Ὃς πρῶτος ποίησε πόλεις καὶ ἐδείματο νηοὺς Ἀθανάτοις, πρῶτος δὲ καὶ ἀνθρώπων βασίλευσε. Ceterum in his Hellanicus antiquissimus auctor fuit, cuius etiam Δευκαλιωνία laudatur, vt apud Schol. Apollon. III, 1025. haud dubie pars maioris operis. vid. Clemens Alex. Strom. VI. p. 752. l, 15. (p. 629) praeter hunc, Acusilaus.

§. 1. Ad sqq. videndus Aeschylus in Prometh. conf. eius Schol. ad 1021. Sed fundus est in Hesiod. Θ. 510 sq. Add. Ἐργ. 48 sq. in quibus iam diuersos ornandi mythum antiquum modos, quos alii arripuere, agnoscere licet. Add. Apollon. II, 1251. 4. et ibi Schol. Alium de Prometheo locum Apollodori vid. in Fragmentis ex libb. περὶ Θεῶν. n. 37. Sed totam fabulam de Prometheo docte exposuit Schüzius V. C. ad Aeschyl. Prometh. Exc. I. §. 2. De Caucaso si bene memini, nec Hesiodus nec

Aeſchylus mentionem iniicit: alter locum ſupplicii Prometheі omnino non attingit, alter Scythiae fines verſus Oceanum Scythicum memorat. Subnata primum Caucaſi notio videtur in Herculis fabulis; cf. noſtrum II, 5, 11, §. 12. ex quibus eum montem adſciuiſſe videtur ipſe Aeſchylus in Prometheo λυομένῳ, cuius argumentum erat ex Herculis rebus ſumtum.

ſ. 2. De *Deucalione* et *diluuio Deucalioneo* v. Prideaux ad Marm. Oxon. p. 337 ſq. et laudd. ad Hygin. f. 153. vbi et de matre agitur. Noſtrum exſcripſit Schol. Il. α, 10. Schol. Ven. ad α, 126. laudato in fine Apollodoro. Plures nomine Deucaliones fuiſſe docet Schol. Apollonii III, 1086. Ipſe poeta Deucalionem inter primos vitae melioris auctores refert, quippe qui vrbes et templa condiderit et rex fuerit: vſ. 1048. §. 1. τῶν περὶ Φθίαν τόπων. Theſſaliam etiam Hellanicus ediderat. vid. Schol. Apollon. III, 1085. Certo ex iis locis Helſenica ſtirps erat oriunda, et antiquiores mythi Hellenici, vti hic ipſe mythus de diluuio, ex Theſſaliâ originem duxiſſe videntur. §. 3. τὰ πλεῖστα μέρη τῆς Ἑλλάδος. qui primi narrarunt, haud dubie Helladem Theſſaliae intellexere. Etiam Ariſtot. Meteorol. I, 14. vbi dixit, rerum naturam ita ferre, vt certis temporum interuallis modo in hâc modo in illâ terrâ imbres et aquarum eluuiones eueniant, pergit, ὥσπερ ὁ καλούμενος ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμός· καὶ γὰρ οὗτος περὶ τὸν Ἑλληνικὸν ἐγένετο μάλιστα τόπον, καὶ τούτου (ſc. τοῦ τόπου) περὶ τὴν Ἑλλάδα τὴν ἀρχαίαν. αὕτη δέ ἐστιν ἡ περὶ τὴν Δωδώνην καὶ τὸν Ἀχελῷον· οὗτος γὰρ πολλαχοῦ τὸ ῥεῦμα μεταβέβληκεν. ᾤκουν γὰρ οἱ Σελλοὶ ἐνταῦθα, καὶ οἱ καλούμενοι τότε μὲν Γραικοὶ, νῦν δὲ Ἕλληνες. coniecturâ adeo ille ſuâ Deucalioneum diluuium ad loca verſus occidentem Theſſaliae reuocat, in quibus Acheloi eluuiones ſubinde euenire ſolebant. Vulgatior tamen fuit altera fama in orien-

tali parte Theſſaliae eluuiem aquarum aliquando extitiſſe, cum amnes nondum, in his Peneus, per clauſtra montium in mare Aegaeum erupiſſent. Loc. cl. Herodot. VII, 129. vbi quoque probabilis rei ex motibus terrae cauſſa ſubiicitur. Ex vulgari opinione, de motu terrae a Neptuno repetito, traditus ille eſt ibid. auctor Theſſaliae conuallium aquâ liberatarum. In Heracleâ aliquâ ad Herculem idem hoc translatum fuiſſe apparet ex Senecae Herc. fur. 285 ſq. quo deduxerat forte Herculis pugna cum Gigantibus narrata. Cum ſimilis memoria eluuiei aquarum trans Oetam in Boeotiâ et Phocide aliquando factae extaret; de quâ lacus plures, in his inprimis Copaicus (Κωπαΐς λίμνη) teſtarentur; coniunctâ vtraque famâ, diluuii mythica narratio variis modis contexi coepit. Eodem tempore chronologi Phaethontis combuſtionem mundi auſtralis commemorarunt: v. Tatian. ad Gr. 60. ex quo Clem. Alex. et Euſeb. Appulit nauem Deucalion ad Lycoream Parnaſſi. cf. Marm. Parium l. c. Ibidem (add. l, 6. Prideaux p. 356) vide de ſacro, quod Ioui Φυξίῳ, effugii ex aquis auctori, Deucalion fecit. Aqua recepta eſt per χάσμα templi Iouis Olympii Athenis; aliorum fide in templo deae Syriae Hierapoli. Lucian. de deâ Syriâ 13. Tenuit ab hoc tempore Deucalion vrbem Opuntem in Locris; (v. Pindar. Ol. 9, 64 ſq.) ſecundum Apollodorum, Cynum, v. Fragm. ex περὶ γῆς ap. Pind. Schol. ad a. l. 65. §. 6. Humanum genus lapidibus iactis reparatum. De voce λάας v. Etymol. M. h. v. Etiam haec fabula eſt ex iis, quae ex ineptâ etymologiâ natae ſunt: vetus poeta λαοὺς ex λάας duxerat; De eâ v. Pind. Ol. 9, 64-71. c. Schol. Ad eandem ſpectare videtur fragm. Heſiod. apud Strab. VII. p. 496. A. vbi lego; Λεκτοὺς ἐκ γαίης λάας πόρε Δευκαλίωνι. Sunt autem ex antiquiſſimis inter Graecos Locri, iidem Leleges habiti; quos ad Pelas-

gicam ceteroqui stirpem pertinuisse constat. Scilicet Hellenica stirps priscos colonos sub sua signa collegisse videtur. §. 7. h. l. de Hellene ante oculos habuit Schol. Il. μ. 117. Aliter Schol. Apollon. I, 118. Hellen τοῦ Διὸς καὶ Δωρίππης. θυγάτηρ δὲ Πρωτογένεια. alii aliter. cf. Schol. Pind. Ol. 9, 82 sq. 79.

§. 3. Ἕλληνος δὲ καὶ Νύμφης. — Ducta haec esse ex Hellanico, suspicionem monet Schol. Platonis ad Sympos. Consentit fragm. Hesiodeum ap. Schol. Lycophr. 284. et Pind. P. 4, 253. cf. Prideaux ad Marmor Parium l. c. qui de toto qui sequitur loco est inspiciendus. Loca veterum classica sunt Strabo VIII. p. 587. C. (383.) Pausan. VII, 1. Conon. c. 27. αὐτὸς μὲν οὖν. non quasi ipse vocauerit posteros Hellenas; sed Hellenes nomen duxere ab eo. Ita et paullo post: τοῖς δὲ παισὶν ἐμέρισε τὴν χώραν terras diuisisse dicitur filiis seu posteris; quod non magis verum quam de Noacho; sed tribuitur plerumque stirpis auctori tanquam res ab eo imperata aut promissa, si quid posteris eius euenerit aut ab iis susceptum fuerit. Xuthum, quem noster Peloponnesum obtinuisse ait, alii in Atticam confugisse ibique Tetrapolin condidisse narrant. v. Pausan. l. c. Strabo l. c. post eum Iouis magna in Attica fuit auctoritas, dictaque illa ab eo Ionia et incolae Iones. cf. Strab. et Pausan. l. c. add. Herod. V, 66. Schol. Il. ν. 685. Inde profugi Iones obtinuere Aegialeam, mox Achaiam dictam; donec expulsi inde ab Achaeis rediere in Atticam. v. Pausan. l. c. vbi coaluere cum Pelasgis v. Herod. I, 56. II, 51. Translata itaque filii fata ad parentem. Apud Schol. Il. α, 2. Xuthus Aeoli filius editur. §. 3. τὴν πέραν χώραν Πελοποννήσου intellige extra Peloponnesum, τὴν ἀντιπέραν, nam Hestiaeotidem ad Ossam et Olympum occupauit Dorus, vid. Herodot. I, 56. mox sub Parnasso habitauit stirps

Dorum et Tetrapolin Doricam condidit; de hac altera sede intelligendus Conon c. 27, add. Strab. l. c. — ἀφ' ἑαυτοῦ Δωριεῖς ἐκάλεσαν. Locus class. est Herodot. I, 56. a quo verba repetiit Stephan. Byz. in fragm. ἐκάλεσε h. e. locum et caussam nomini fecit. §. 4. Aeolus βασιλεύων τῶν περὶ τὴν Θεσσαλίαν τόπων, h. e. ipsam Thessaliam tenens, quam incoluere Aeoles. Conon l. c. terras inter Asopum et Enipeum fluuios primam sedem assignat, et hoc verius; nam regiones nomen duxere ab exiguo tractu primitus ab auctore stirpis habitato. §. 5. *Perimede.* Apud Ovid. Met. VIII, 589 sq. est *Perimele.* Hippodamantis filia ab Acheloo per vim compressa et in vnam ex Echinadibus mutata. Diuersa autem haec Perimede a sorore Amphitryonis, Licymnio elocata, inf. II, 4, 6. §. 6. *Hippodamantis* filiam Euryten inf. I, 7, 10. Porthaoni nuptam videbimus. De *Oreste* nulla alia mentio facta occurrit. Μυρμιδόνος. Myrmidon hic Iouis et Eurymedusae f. a quo Myrmidones, Thessaliae partem et Aeginam insulam incolentes, cf. Munker. ad Hygin. f. 52. extr. pro qua origine alii absurdam etymologiam ἀπὸ τῶν μυρμήκων substituere, cf. inf. III, 12, 6. §. 7. — Est autem hic *Actor*, qui Phthiam tenuit, Eurytionis pater, (inf. I, 8, 2. §. 6.) diuersus ab altero, Deionis filio I, 9, 4. et Menoetii patre (inf. I, 9, 16, §. 8). Confusi tamen vterque, vt apud Eustath. Il. β, p. 113, 1. Omnino in *Actoribus* diuersae stirpis saepe fiunt turbae vt apud Diodor. IV, 72. vbi v. Wess. v. inf. Obss. ad III, 13, 1. pr.

§. 4. *Alcyone.* De ea et de *Ceyce* Hesperi, siue Luciferi f. v. Munker. ad Hygin. f. 65. et Intpp. ad Lucian. Halcyon. T. I. p. 177. Verba Apollodori conueniunt fere cum Schol. Aristoph. Av. 251. Sed quod in hoc scribitur: ὁ μὲν ἐκάλεσεν ἑαυτὸν Δία, ἡ δὲ Ἥραν, probabilius facit insolentiae crimen, quod iis impingitur: nam, quod in

Apollodoro est: *Ceycem appellasse vxorem Iunonem*, poterat inter blanditias haberi. Sequitur tamen hoc etiam Clemens Cohort. p. 47. f. Omnino varietas narrationis est de *Alcyone* et *Ceyce*: videntur tamen omnia rediro ad regem Trachinis, apud quem Hercules deuertit inf. lib. II, 7, 7. Nostrum ante oculos habuit Schol. Il. *i*, 558. cf. Eustath. p. 776, 19. §. 3. *Triopae* nomen haud obscurum est in antiquitate mythicâ, cum Thessaliae tum Rhodi tum Cariae: in quâ templum Apollinis Triopium et Apollo Triopius nota nomina fuere. Inde quoque diuersitas generis iam, a Diodoro memorata, lib. V, 61. vbi v. Not. Natus ex eo Erysichthon, miserâ fame notus vel ex Callimacho in Cer. 98 sq. vbi v. Spanhem. Quatenus ex Canace susceptus fuit, inter Aeolidarum genus refertur. Stirps itaque haec est:

Aeolus
|
Canace ex Neptuno
|
Triopas
|
Erysichthon
cum sororibus.

Alius Triopas est in Argolicis, v. Schol. Il. *γ*, 75. Iasi et Pelasgi pater, memoratus in Inscript. Herodis p. 66. Visc. De *Aloidis* narratio videnda apud Od. λ, 304 sq. vbi cf. Eustath. spectat ea ad Boeotias fabulas; Ascram eos condidisse et Musarum religiones instituisse primos Boeoti narrabant: Pausan. IX, 29. Sed fuit inprimis audaciâ animi et staturâ corporis prodigiosâ; id quod seu fama vetus seu poeta ita narrauit, vt in seqq. videbimus. Hesiodum cum nostro consensisse, disco ex Schol. Apollon. I, 482. Fuere quoque Ἀλωάδαι fabula Sophoclis: e quâ nonnulla manare potuere. §. 6. ἔδησαν Ἄρην. narratio est Il. ε, 385. vbi cf. Scholion, (quod exscripsit Eudoc.

p. extr.) in quo multa grammaticorum commenta sunt super sensu et interpretatione fabulae; sed eam ab antiqua dictione profectam esse non dubito; narrata erat Aloidarum virtus esse tanta, vt et Martem victum vinctumque tenerent. Ad eandem fabulam videntur spectare versus e Panyasi a Clemente laudati p. 30. extr. vbi τλῆ δὲ καὶ ὀβριμόθυμος Ἄρης ὑπὸ πατρὸς ἀνάγκης. Ceterum ab Apolline Otus et Ephialtes telis confixi sunt ap. Homer. Od. λ, 317. quem sequitur Apollon. I, 484. At Dianae consilio id factum tradiderant alii, seriores illi; itaque Schol. Homer. ad Od. λ, 317. οἱ νεώτεροι δὲ φασὶν, inquit. Caussam adiectam habet Hygin. fab. 28. quod Aloidae Dianam tentare ausi erant. Sequitur haec Callim. in Dian. 264. Ita conuenit fere narratio cum alterâ de Orione tentatore Dianae. In locis inferis in Odyss. l. c. sunt, nec caussa affertur, nisi quod, ne Olympum expugnarent, praematurâ morte Aloidas esse praeuentos aiunt; propter eandem audaciam in Tartaro habitos narrat Virgil. Aen. VI, 582. Ornatum supplicium ap. Hygin. l. c. *ad columnam, auersi alter ab altero, serpentibus sunt deligati.* cf. ad e. l. Munker. Monumenta eorum erant Anthedone Boeotiae: Pausan. IX, 22. extr.

f. 5. De *Endymione* v. Pausan. V, 1. et doctum Schol. Apollon. IV, 57. 58. vnde intelligitur quod etiam ex poetarum locis et antiquae artis operibus constat, variis modis fabulam a multis fuisse tractatam, primo tamen auctore Hesiodo. Spectat autem ea cum sequentibus capp. ad res Aetolicas, quae nescio quo fato inprimis multis carminibus ac mythis fuere celebratae; in primis Oenei, Meleagri, Tydei, Diomedis res. Leda quoque Αἰτωλίς, vt Apollon. I, 146. Aetoli origines ex Elide habebant. *Aethlius* Iouis et Protogeniae f. vt sup. I, 7, 2. §. 7. de eo v. ad Hygin. f. 271. Occupata ab eo Elis

v. Pausan. V, 1. At secundum alios ab Endymione, Clymeno deiecto c. 8. pr. et sic Conon c. 15. Ζεὺς δὲ αὐτῷ δίδωσιν rogatu, puta, Lunae, κοιμᾶσθαι διὰ παντός. obscurum est, qualis haec poetae, qui hoc commentus est, visa fuerit felicitas, immortalem esse, et aeterno somno frui. Prima Hesiodi narratio (ap. Schol. Apollon. l. c.) fuit haec; αὐτὸν ταμίην εἶναι θανάτου, ὅτε θέλει ὀλέσθαι. Ex Apollonio Dyscolo Ms. Ruhnken. Epist. crit. p. 114. ipsa verba Hesiodi protulit: ἐν δ᾽ αὐτῷ θανάτου ταμίας. (αὐτὸς αὐτῷ. quod et grammatici ad Homerum notarunt.) ἀθάνατος καὶ ἀγήρως prisca est immortalitatis notio, Homero frequentata. In prisco hominum, multoque magis poetarum, sermone omnia quae praeclara aut vllo modo insignia habebantur, a diis procedebant, vt ex Homeri singulis fere versibus intelligitur. Si cuius nobilitas erat declaranda; a diis, a Ioue ille erat natus. Si pulcritudo; amatus fuerat a deâ seu deo; hinc raptus a deâ, vt h. l. Endymion a Lunâ, et deus factus. Poetae mox hoc loquendi modo vsi sunt ad narrationes iustas, variisque rerum argumentis et ornamentis distinctas, inde ferendas ac detexendas; finxere ad eundem morem alia aut traduxere; ita v. c. pulchri pueri ac puellae amantur a Nymphis, a Dite et Proserpinâ; aut in Olympo Ganymedes est a poculis, et sic porro. Adeo multa poetae ex veteris loquendi moris genio deduxere, quae nunc et ipsa inter fabulas sunt, sed secundi ac tertii, vt ita dicam, ordinis. Satis est semel haec monita esse. Ceterum locum e nostro repetiit Zenob. III, 76. Amorem Lunae et descensum, de caelo variis commentis exornarunt, cf. Valken. ad Callimach. fragm. p. 65 sq. Anaglypha vide nobiliora in Admirandis Romae.

§. 6. Αἰτωλός. praeter hunc, Endymionis filii fuere *Paeon* et *Epeus*, qui Elidem obtinuit, a quo *Epei* dicti.

cf. Pausan. V, 1. Conon c. 15. Apud Schol. Ven. A. ad Il. λ, 867. ex Neptuno et Eurypyle, Endymionis filia, natus Eleus, cuius filii fuere Alexis et Epeus: a quo Epei dicti: Eaque ex Aristotelis Peplo sunt memorata. ἀποκτείνας Ἆπιν τὸν Φορωνέως: v. inf. II, 1. pr. ἐν τοῖς ἐπ' Ἀζᾶνι ἄθλοις, addit Schol. Pind. Ol. 3, 22. ἀκούσιον φόνον simpliciter memorat Schol. Il. ν, 218. Quod Apis hic Phoronei f. editur, aduersus temporum rationes peccat. Ἆπιν Ἰάσονος ἐκ Παλλαντίου τοῦ Ἀρκάδων memorat Pausan. l. l. p. 376. extr. Vitium tamen in his quoque latet; nam aut Ἴασος ille fuit vel Ἰασίων Electrae f. inf. III, 12, 1. aut Ἴασος, pater Atalantae inf. III, 9, 2. Aetolum a Salmoneo expulsum, ad Ephori fidem narrat Strabo VIII. p. 547. B. et lib. X. p. 711. Κουρῆτιδα χώραν. vid. ad h. l. inprimis Strabo X, 711. B. C. Curetes antiquiores incolae. Ab Aetolo Aeoles ex Elide adducti, et ab ipso terra Aetolia v. Pausan. l. c. Scymnus Chius v. 472 sqq.

§. 7. *Pleuron* et *Calydon* vrbes Aetoliae et principes; etiam Homero pro Aetolia tota dictae Il. ν, 218. ξ, 116. Ὄξυλος. Oxylus hic diuersus habendus ab eo, qui inf. II, 8, 3. memoratur, Andraemonis, ap. Pauf. V, 3. Haemonis f. v. Verheyk. p. 214 sq. δεκάτῃ γενεᾷ ille ab Aetolo Endymionis f. computatur: v. Strabo l. l. p. 711. B. *Thestius* Agenoris nepos h. l. at filium tradit Pauf. III, 13. p. 239. extr. ex Ario: Ἄρειός φησιν ἐν τοῖς ἔπεσι forte: Ἄσιος, etsi Ἀρεὺς poeta est ap. Antonin. Lib. cap. 12. quod per- um esse ait ex Areo: καὶ Ἀρεὺς, ὁ Λάκων, ἐν ᾄσματι Κύκνῳ, quod sane cum Thestio nil commune habet. Pro *Demonice* mater Thestii Androdice est ap. Schol. Apollon. I, 146. et ex Eumelo Pantidyia. Πορθάονα. v. mox ad §. 10. extr.

§. 9. De *Eueno* v. Schol. Il. ι, 553. Eustath. p. 776, 10. Hygin. f. 242. et ibi laudd. inprimis Plutarch. Parall.

p. 315. E. vbi Martis et Steropes f. editur. Ad fabulas Aetolicas etiam haec Marpessa in choreâ puellarum ludens ab Idâ rapta spectat; non raptam, sed cursu curuli abductam narrarant alii; sed prior illa narratio videtur fuisse Simonidis. Nam in Schol. B. ad Il. ι, 553. subscriptum est οὕτως δὴ Σιμωνίδης τὴν ἱστορίαν περιείργασται. Ibidem Idas eam rapuit *ex Ortygiâ in Chalcide.* Noli de Euboeâ cogitare; res in Aetoliâ gesta est. Scilicet in Aetoliâ erat mons Chalcis, et in eo Ortygia, vt disco ex Strabone X, p. 705. B. C. add. Schol. Apollonii I, 419. vbi: καὶ Νίκανδρος ἐν τρίτῃ Αἰτωλικῶν ἐκ τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Ὀρτυγίας φησὶ τὴν Δῆλον ὀνομασθῆναι Ὀρτυγίαν. γράφων τάδε· οἱ δ' ἐξ Ὀρτυγίης Τιτηνίδος ὁρμηθέντες, οἱ μὲν τὴν Ἔφεσον, οἱ δὲ τὴν πρότερον Δῆλον καλουμένην, ἄλλοι δὲ τὴν ὁμοτέρμονα Σικελίας νῆσον, (ad Syracusas) ὅθεν πᾶσαι Ὀρτυγίαι βοόωνται (non βοῶνται nec βοχονται). Vides membra versuum. Euenum fl. antea Lycormam dictum memorant quoque alii.

f. 9. *Idae* et *Apollinis* pugna de *Marpessâ* nota ex Il. ι, 553. vbi v. Schol. qui cum Apollodoro consentit; ex eo Eudoc. p. 237. Ex templo Apollinis Marpessam abstrahit in Cypseli arcâ ap. Pausan. V, 18. Ad Arenen Messeniae pugna facta. Marpessae filia Cleopatra, Meleagri vxor, dicta eadem Alcyone, quod mater tum, cum rapiebatur, alcyonis more questa erat ibid. 557-560. Diversa eius stirps est ap. Pausan. IV, 2. extr. ex Cyprio carmine.

f. 10. Mira est diuersitas in *Thestii stirpe*, apud Pausan. VIII, 45. p. 693. (Prothous et Cometes in venatione Calydoniâ memorantur) praeprimis in *Ledae matre.* Schol. Apollon. I, 146. ex Pherecyde Laophonten edit; Leucippen Hygin. f. 14. p. 48. vbi ex eâ Iphiclum et Althaeam natam ait; quam cum fratre ex Deidamiâ Perieris f.

editam memorat Schol. Apollon. I, 201. Fecit quoque turbas *Thestii* et *Thespii* nominum confusio, de qua v. Wessel. ad Diodor. IV, 68. f. 23. Munker. ad Hygin. f. 77. Alia diuersitas est quando *fratres Althaeae* commemorantur. v. ad Hygin. f. 173. p. 283. Pausan. VIII, 45. p. 693. f. Schol. A et B. Il. ι, 563 et 580. Antonin. Lib. c. 2. f. Saltem verbo haec monenda sunt, ne quis haereat, si in tam diuersa incidat; nam in iis tempus consumere aut doctrinam ostentare quenquam nolim. De *Iphiclo* v. Apollon. I, 201. idem inter Argonautas inf. I, 9, 16. *Filii* tres *Porthei*, Ἄγριος, Μέλας, Οἰνεύς, memorantur ab ipso Homero Il. ξ, 115 sq. Apud Schol. et Eustath. sunt Lycopeus et Alcathous Agrii filii, occisi a Tydeo, quod eius parentem Oeneum cum Melane exagitarant, haec ipse Apollod. attigit inf. I, 8, 6. Suspicor adeo voc. Λευκωπεύς h. l. male esse intrusum; etsi diuersos auctores sequi noster potuit. *Alcathoum* Oenei fratrem mox I, 8, 5. iterum memorat cum *Melane*, et *Agrii filios* I, 8, 6. recenset. Fuit Alcathous inter procos Hippodamiae, Oenomai f. ap. Schol. Pindari Ol. I, 114. *Laocoon* Oenei frater, eoque Porthaonis f. ab nostro omissus, occurrit ap. Apollon. I, 192. et Hygin. f. 14. p. 48. vbi v. Munker. *Sirenes*: h. l. Acheloi et Steropes sunt progenies; sup. I, 3, 4. Acheloi et Melpomenes; vbi vid. Obss. Ex sanguine Acheloi cornu euulso natas narrat Liban. Narrat 28. nescio quo auctore. Fuit Epicharmi tragoedia Σειρῆνες. Porthaonis filiam *Eriboeam* (l. Periboeam) Aiacis matrem, memorat Schol. Lycophr. 452. At ea est Alcathoi filia. inf. III, 12, 7.

Cap. 8.

§. 1. Desideramus ad fabulas Aetolicas maxime τὰ Αἰτωλικὰ Nicandri. *Oeneus* a Baccho accipit vitem. Fabula ex nomine ficta, memorata quoque ab Hygino f. 129.

Alia v. ap. Athenaeum lib. II. pr. ex Hecataeo. Ibidem *amor Bacchi in Althaeam*, e qua *Deianira* nascitur. Alludit Euripides Cyclop. 39. Alium locum ex Theophilo in Autolycum excitauit Gale: (lib. II. c. 7. p. 102. ed. Fabric.) Est is descriptus ex Satyro historico de demis Alexandrinorum: fuit in iis demus seu φυλή (nam videtur Theophilus confundere) Ἀλθηῒς ἀπὸ τῆς γενομένης γυναικὸς Διονύσου, θυγατρὸς δὲ Θεστίου, Ἀλθαίας· Δηϊανειρῆϊς, ἀπὸ τῆς θυγατρὸς Διονύσου καὶ Ἀλθαίας, γυναικὸς δὲ Ἡρακλέους. — Θεστὶς ἀπὸ Θεστίου τοῦ Ἀλθαίας πατρός. (Ita constituenda haec esse videntur. Nam tribus Alexandrinorum ab Herculis stirpe nomina sua mutuatae erant: cum hac autem coniuncta habebatur stirps Bacchi per Deianiram, Althaeae filiam ex Baccho: vnde idem Satyrus p. 96. Διονύσου καὶ Ἀλθαίας τῆς Θεστίου γεγενῆσθαι Δηϊάνειραν· et sic porro.) ὑπερπηδήσαντα τὴν τάφρον. quodnam hoc tam atrox scelus? ne comparandum quidem cum Remi audacia! Non alibi memoratum hoc vidi; intelligendum forte de fossa vineae aut de septo, quo vinea aduersus praedonum vim et fraudem munita esse debebat; ita vt ignarus falsa opinione adductus filium ipse pater necaret. τὴν τάφρον rescripsi, quod et Pal. ac Regg. offerunt; vulgo vitiose τὸν τ. Mox παρὰ τοῦτον tacite receptum in ed. Salmur. et Par. pro vulgato παρὰ τούτῳ, quod alienum sensum habet. Ceterum de liberis his Oenei vid. Antonin. Lib. c. 2. ibi est Φηρεὺς, qui h. l. Θυρεὺς, quod saltem refingendum videtur Θηρεύς. *Gorge Andraemoni* nupta: qui in regno Aetolorum successit: inf. f. 6. erat is pater Thoantis, qui saepe apud Homer. v. c. Il. β, 638. Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός. Quinque *Oenei filias* enumerant Schol. breuia Il. ι, 580. a Barnes interpolata, Gorgen, Deianiram, Polyxo, Melanippen, Autonoen, quamuer Schol. Vict. et Antonin. Lib. Metamorph. 2. Gorgen,

Eurymeden, Deianiram, Melanippen. Gorge a nonnullis pro Tydei matre habita: vid. mox f. 5. *Deianiram* res bellicas aliaque virorum studia sectatam esse, alibi dictum non memini; superest hoc seruatum ex vetere poetâ.

f. 2. De *Meleagro*. Exscripsit locum Zenob. V, 33. cf. Hygin. f. 171. et 4. De genere Meleagri agit Mezir. p. 279. et de vxore Cleopatrâ p. 281. Nomen eius in scenâ quoque fuit agitatum; erat Meleager Sophoclis; et Euripidis; et puto ad eum spectasse Πλευρωνίαν Phrynichi ἐν ἐξ Ἄρεος γ. φ. Sic Euripides in Meleagro tradiderat, vt ex Plutarch. Parallel. p. 312. A. disco. De *Meleagro* et *venatione suis Calydoniae* iisque quae insequuta sunt, locus class. Iliad. ι, 529 sq. vbi cf. Schol. Ovid. Met. VIII, 270 sq. add. Antonin. Lib. c. 2. Hygin. f. 174. et ibi laudd. Diod. IV, 34. Callim. in Dian. 260.

Ad nomina, quae §. 4. sequuntur, v. Hygin. f. 173. Ovid. Met. VIII, 267 sq. Habet etiam recensum Eudocia p. 222. Plures ex iis sunt inter Argonautas, de quibus v. Catalogus Argonaut. a Burmanno confectus ad Valer. Fl. *Peleus* ex Phthiâ venit, quo confugerat ex Aeginâ ad Eurytionem, inf. III, 13, 1. *Atalanta* Schoenei f. Atqui ea, quae venationi interfuit, Iasi erat, quod ipse Apollodorus sequitur inf. III, 9, 2. Saepe sic in vtraque Atalantâ peccatum; quâ de re satis multae exstant obseruationes viror. doctor. v. ad Hygin. 173. ad Propert. Aelian. inpr. Spanhem. ad Callim. Dian. 216. Gal. ad h. l. §. 5. *Cleopatra* Idae et Marpessae (I, 7, 9.) filia: clara ex Homer. Il. ι, 552. 3. 4. Vt autem intelligas non tenue ac vile munus exuuias has apri fuisse, tenendum, iis indutum victorem mox incessisse, conspicuum adeo factum hoc virtutis praemio per omnem Graeciam; vt Hercules leonis exuuiis insignis erat; aut illud diis dedicasse. §. 7. οἱ δὲ Θεστίου παῖδες: nominati supra I, 7, 10. at apud Ovid.

Met. VIII, 440. 2. ſunt Plexippus et Toxeus. — κατὰ γένος αὐτοῖς προσήκειν λέγοντες. h. e. ſi Meleager recuſaret, ad ſe, Meleagri auunculos, iure quaſi hereditario deuolui exuuias illas; in quem ſenſum iniuriam Theſtiadis factam interpretatur Diodor. l. c. p. 280. pr. Niſi γένος de ſexu accipiendum: ſi Meleager accipere nollet exuuias, ſe tamen ſexu potiores, et feminae praeferendos. Ita accepit Zenob. λέγοντες κατὰ γένος αὐτῆς διαφέρειν, ſe propter ſexum virilem eâ potiores eſſe; nec aliter Schol. Ariſtoph. l. c. Ran. 1269. Apud Antonin. Lib. l. c. dimidiam tantum praemii partem ſibi poſtulant Theſtii filii: φάμενοι μετεῖναι τὰ ἡμίσεια τῶν γερῶν ἑαυτοῖς. At Ovid. l. c. 433. *Pone, age, nec titulos intercipe femina noſtros, Theſtiadae clamant.*

ſ. 3. Οἱ δὲ φασίν. huius alterius narrationis fundus eſt Homerus Il. ι, 525 ſq. cf. Antonin. Lib. c. 2. Ἰφίκλου. paullo ante inter heroes venatores erat Ἰφικλῆς Ἀμφιτρύωνος ἐκ Θηβῶν. Volunt etiam diuerſos eſſe Ἴφικλον, Phylaci filium, (de quo inf. I, 9, 12. Alterum Iphiclum Theſtii f. paullo ante vidimus I, 7, 10.) et Ἰφικλῆ, Amphitruonis f. Herculis fratrem. Diſputatum eſt a viris doctis in vtramque partem: nunc ſatis conuenit, eſſe duplicem formam vnius eiusdemque nominis: Ἴφικλος et Ἰφικλῆς, vt Πάτροκλος et Πατροκλῆς et alia. Eſt etiam Ἰφικλεύς. cf. Ruhnken. ad H. in Cer. p. 28. Nec in controuerſiam vocata res fuiſſet, ſi ad Homerum attendiſſent, cui Ἴφικλος et βίη Ἰφικληείη promiſcue de Phylaci filio dicta ſunt. Apollodorus noſter aut ipſe variat pro diuerſis quos ſequitur auctoribus, aut variant librarii, in locis diuerſis: I, 7, 10. II, 4, 8. II, 7, 3. et al. Communior tamen eſt ratio, vt Herculis frater *Iphicles*, pater Iolai, ſit: cui h. l. volebant Theſtiadae afferere τὰ ἀριστεῖα. etſi Iphiclus Theſtii bene locum haberet; vt fratres eius

caussam muiti sint. §. 3. ἐξελθόντες δέ. nimis breuiter; scil. vrbe obsessa Calydone. Hanc oppugnabant Curetes, ex Pleurone; Pleuroni imperabat Thestius: cuius filii in exercitu Curetum ante vrbem erant. At Calydonem inhabitabant Aetoli, quibus Meleager cum patre Oeneo (Il. ι, 577.) praeerat. cf. Strabo X. p. 714. B. ἀράσασθαι κατ' αὐτοῦ. pro vulgari καταρᾶσθαι αὐτοῦ. Etiam Antonin. Lib. l. c. ὅτι αὐτοῦ (ita malim quam αὐτῷ) κατηράσατο ἡ μήτηρ. int. autem, matrem filio mortem esse imprecatam: cf. Homer. l. c. 567. §. 4. ἀποθανεῖν. Meleager in pugna caesus; Apollinis telo secundum τὰς Ἠοίας et Minyadem apud Pausan. X, 31. p. 874. Sunt igitur haec duo carmina inter eos, de quibus supra erat: οἱ δέ φασιν. ἀπορνιωθῆσαν, in aues Meleagridas fuere mutatae vid. Anton. Lib. l. c. Hygin. f. 174. et ibi Intpp. Simile figmentum est de auibus Diomedeis, Memnoniis: cf. ad Virgil. Aen. XI, Exc. I. Metamorphoses alioqui Apollodorus noster vix attingit; nec sunt illae, perpaucis forte exceptis, valde antiquae aetatis fabulae. γυναῖκες sorores sunt, excepta Gorge et Deianira, vid. Hygin. l. c. et ibi Munk. cum Antonino Lib. l. c. extr. Ouid. l. c. VIII, 542. 3.

f. 4. De Oeneo et Periboea tam varia, quae hic leguntur, tradita fuere ab iis, qui Aetolica, tum qui Tydei res carminibus ornauerant, inprimis in bello Thebano: inf. III, 6 sqq. Periboea Hipponoi f. Memorantur hoc nomine plures aliae: in his nobilissima, Telamonis vxor, Aiacis mater, Alcathoi f. v. inf. III, 12, 7. p. 255. Hipponous notior est Capanei pater, inf. III, 6, 3. Periboeae pater an idem cum eo sit, mihi non constat. πολεμηθείσης Ὠλένου, intellige Aetoliae vrbem: altera mox, ab Hesiodo memorata, est Achaiae. ὁ γράψας τὴν Θηβαΐδα vid. index auctt. vt et mox de Pisandro. Ex Thebaide ergo petitum esse puto, quod Periboea captiua dicta est apud

Hygin. f. 70. ὑπὸ Ἱπποστράτου. Hanc alteram Hesiodi sententiam attingit Diodor. IV, 35. sed, a Marte violatam ait. Versus duo ex Hesiodi loco illo seruauit Schol. Pindari Ol. 10, 46. τὴν δ' Ἀμαρυγκείδης Ἱππόστρατος, ὄζος Ἄρηος, Φυκτέως ἀγλαὸς υἱὸς, Ἐπειῶν ὄρχαμος ἀνδρῶν (sc. ἔγημε vel simile voc. vix tamen sana haec, nam eundem Phyctei f. et Amaryncidem appellatum tradere vix potuit. Forte de certamine agebatur, et τὸν δ' — Φυκτέως ac potius Φυκτέος, ἀγλαὸν υἱὸν vicerat Hippostratus. Damno tamen et hanc coniecturam; nam in patris Amaryncei ludis funebribus vix filius certasse videtur. Versus in medio excidisse videtur. Laudauit versus Hesiodi Ruhnk. Ep. crit. p. 111. Amaryncei nomen, fuit clarum inter Epeos. Il. ψ, 630. vbi ludi funebres ei a filiis habiti memorantur.

f. 5. εἰσὶ δέ τινες. Prope ad haec accedunt Prouerb. e cod. Vat. ap. Schott. p. 320. (locus is, quem laudat ad h. l. Gale sub Zenobii nomine) τὴν γὰρ θυγατέρα τοῦ Ἱππονόου Περίβοιαν Οἰνεὺς βιάζεται. γνοὺς δὲ ταύτην ἔγκυον οὖσαν ὁ πατὴρ, ὑφορβῷ παρέδωκε μετὰ τοῦ γενομένου παιδὸς Τυδέως. §. 2. Sequuntur narrata de *Tydeo*: nota ex Thebaide, etiam ex tragoediis: in quibus fuit Theodectis Tydeus. *Gorge*, Oenei f. v. sup. c. 8, 1. Antonin. Lib. Met. 2. Μέλανος, patrui v. I, 7, extr. Huius filios, Tydei patrueles, a Tydeo occisos, variis nominibus memorant: Ἀλκάθοον καὶ Λυκωπέα Diodor. IV, 55. cum Schol. Il. ξ, 119. et Eusthath. in nota Wessel. add. Schol. Aeschyli in Sept. adv. Theb. 578. vbi Ἀλκάθουν καὶ Λυκαυγέα leg. Λυκωπέα. Melanippum memorat Hygin. f. 69. vbi v. Munk. et van Stav. de ceteris v. V. L. ἀνεψιοὺς Schol. Il. δ, 376. nominat. Pertinet huc (ad 5. §. 3. 4.) Schol. Mſ. Victor. ad Il. ξ, 114. ὁ δὲ Τυδεὺς Οἰνέως καὶ Περιβοίας τῆς Ἱππότου (corr. Ἱππονόου) ὃς ἀνεψιοὺς, ἐπιβουλεύοντας Οἰνεῖ, Λυκω-

νέα καὶ Ἀλκαθόου, ἀπέκτεινεν ἀγρόθι σὺν αὐτοῖς δὲ ἄκων (leg. διάγων) καὶ τὸν πατραδελφεὸν Μέλανα· συνδαίνυτο γὰρ αὐτοῖς. καὶ φεύγων τὸν φόνον, ἧκεν ἐς Ἄργος. καὶ καθαρθεὶς ὑπὸ Ἀδράστου γαμεῖ Δηϊπύλην τὴν θυγατέρα αὐτοῦ. Euripides vniuerfe dicit Suppl. 148. Τυδεὺς μὲν, αἷμα συγγενὲς φεύγων χθονός. *Tydei fuga* haec §. 4. *Argos* ad Adraftum inter res antiquas celebratiffimas eft. v. inf. III, 6, 1. ὑπὸ Μελανίππου τρωθεὶς v. III, 6, 8. p. 212. Eft is Aftaci f. Thebanus.

§. 6. *Agrii* filii, patrueles Tydei, vid. I, 7, 10. De iis, quae fequuntur, tam varie traditis, quia a pluribus poetis tractata et ornata fuerant, vid. Paufan. II, 25. p. 167. Hygin. f. 175. Antonin. Lib. f. 37. et ad e. l. not. p. 248 fq. Schol. Il. ξ, 119. et Ariftoph. Acharn. 417. haurient hinc ii, quibus operae pretium eft haec diligentius perfequi; fufficit monere, *Oeneum* Euripidis ad hoc idem argumentum fpectaffe. De eo v. inter fragm. Eurip. nos non in rebus narratis, fed in fcriptore illuftrando verfamur. Fuit alia quoque tragoedia, Οἰνεὺς, Philoclis. §. 2. Cum filiis Agrii ipfum Agrium fuftulerat Diomedes in Euripidis Oeneo. Sic et Antonin. Lib. l. c. *Andraemon* Gorgen duxerat. fup. I, 8, 1. At ipfi Oeneo regnum redditum ap. Strabon. l. l. Anton. Lib. c. 37. nec aliter tractauerat fabulam Euripides in Oeneo, vt intelligas ex Schol. Ariftoph. Acharn. 417. Quid quod Oeneus adhuc fub belli Troiani initium fuperftes fuit fecundum Diomedis nepotis verba ap. Homer. Il. ζ, 221. καί μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασ' ἐμοῖσι. vbi μιν ad Oeneum fpectare ipfa res docet. Prorfus temporum rationibus repugnat, quod, Iliaco bello iam confecto, Oeneum cum Diomede Peloponnefum adiiffe, traditum acceperat Paufan. IV, 35. De Telephi ara §. 3. v. V. L. Οἰνόη, vrbs ad viam quae ab Argis Mantineam ducebat, quam fecundum Argiuos ab Oeneo appellatam tradit etiam Pau-

ſan. II, 25. Stephano eſt Οἴνη, vbi ex Oro Grammatico memorat alteram ſcripturam Οἰνώη, vnde Οἰνωᾶτις Ἄρτεμις. quae eadem apud Stephanum Byz. et Eurip. Herc. fur. 379. memoratur. *Aegialea* adulteriis et inſidiis in maritum a Troia reducem infamis. v. inpr. Schol. Lycoph. 610. Aegialeam alii Adraſti filiam ediderant; ita, quod obſeruant quoque Schol. Il. λ, 221. 226. pater et filius duas ſorores magno temporum interuallo duxerant: nam Tydeus Deipylen matrimonio habebat. Probabilius itaque habitum, Aegialeam, quam Diomedes duxit, Adraſti neptem ex Aegialeo filio fuiſſe. cf. ad Antonin. Lib. l. c. p. 246. 7. Eidem Diomedi deo facto coniux data Hermione: Ibycum laudat Schol. Pindari N. 10, 12. Τὴν Ἑρμιόνην γήμας ὁ Διομήδης ἀπηθανατίσθη σὺν τοῖς Διοσκούροις. Conf. ad Virgil. Aen. XI. Exc. I. et ad Antonin. Lib. p. 247. 8. De Diomede Thebas aduerſus profecto inter Epigonos vid. inf. III, 7, 2.

Cap. 9.

§. 1. *Athamas. Ino. Phrixus. Helle.* magna fabularum Aeolicae ſtirpis pars: poetis inprimis tragicis celebrata. Ita fuere: Aeſchyli *Athamas*, Sophoclis *Athamas α et β*, eiusdem *Ino.* Euripidis *Phrixus*, eiusdem *Ino.* Alius *Phrixus* Achaei. Sophocleae fabulae argumentum habetur in Schol. Ariſtoph. Nub. 258. reliquarum argumenta ſuſpicor apud Hygin. latere in fabb. quinque priorib. Ex Euripidis vtraque tragoedia fragmenta v. in Fragm. Eurip. A Pherecyde iam multo antea fabulae illae erant expoſitae, ſed ſimplicius, vt ex Schol. Pindari P. 4, 288. colligo. Ornarunt eas Argonauticarum rerum auctores. — De *Athamante* v. Hygin. fab. 1. et ibi Intpp. add. Schol. Aeſchyl. Perſ. 70. Ex Apollodoro petiere ſua, partim eum exſcripſere, Zenob. IV, 38. Schol. Il. η. 86. hic quidem ornatius ex Philoſtephano, Callimachi aequali. Schol.

Lycophr. 22. Schol. Apollon. in argum. quem exſcripſit Eudoc. p. 146. 235. 419. §. 4. Nephele liberos ad aram adductos e conſpectu abduxit. Apud Zenob. l. c. diis id tribuitur. Apud Schol. Ariſtoph. qui Sophoclis Athamantem ante oculos habet, l. c. Nephele dea facta eſt. Aries hic loquelae vſum habebat v. Apollon. I, 257. 8. quod ſeriorum forte commentum eſt; antiquiores, vt Heſiodus et Pherecydes, (v. Eratoſth. c. 19.) tantum aureum vellus memoraſſe videntur. De varietate hac collegit loca Meziriac. ad Ovid. Epp. T. II. p. 31 ſq. De Helles caſu reliquas fabulas perſequitur Hemſterh. ad Lucian. p. 311. §. 6. *Aeetes* παῖς Ἡλίου καὶ Περσηΐδος. quae vna fuit ex Oceaninis; Heſiod. Theog. 956. 7. Cicero N. D. III, 19. *Circe et Paſiphae,* (et Aea interpoſitum deleo) *e Perſeida Oceani filia natae patre Sole*; vbi cf. Daviſ. Homero Πέρση eſt Od. κ, 159. vt et Apollon. IV, 591. At Περσηΐς eſt etiam ap. Heſiod. Θ. 956. ita dicta proprie filia Perſae, ſeu Perſei, Περσέως, et Πέρσηος, a Περσεύς. (ap. Lycophr. v. 1175. Schol. Apollon. III, 200.) vti Hecate *Perſeis*, Perſae Titanis f. ſup. I, 2, 4. Magna ſane in hac progenie Solis, cuius ſtirpem appoſitam vide ſub finem in Tab. VII. inprimis in *Aeeta*, fabularum varietas; v. Schol. Apollon. III, 200. 242. 267. Intpp. Hygin. f. 156. cuius rei cauſſa petenda eſt ab Argonauticarum rerum ſcriptoribus, tum a tragicis, accedentibus etiam fabularum Corinthiarum auctoribus, inprimis Eumelo, in iis quae de Medea narrabantur: vid. Pauſan. II, 1, et 3. verſus ex Eumelo ſeruati ap. Schol. Pindari Ol. 13, 75. et Schol. Lycophr. 174. add. ad v. 1024. Eſt in his fabulis memorabilis res facies Heliadarum radians: qua agnoſcitur Medea a Circe apud Apollon. IV, 727 ſq. At in Orphicis vſ. 809. fulget Aeetes ſolis inſtar veſte et corona aurea. Maiore cum elegantia adumbrata origo generis a Sole ducta per coronam radiatam in La-

uno ap. Virgil. Aen. XII. 163. *cui tempora circum aurati bis sex radii, fulgentia cingunt Solis aui specimen.* De Medea v. inf. I, 9, 25. §. 6. Διὶ Φύξίῳ. addit Schol. Apollon. in Argum. ὅτι ἐξέφυγε τὴν ἐπιβουλὴν τῆς μητρυιᾶς. cf. Staver. ad Hygin. f. 3. p. 22. inprimis leg. Apollon. II, 1144. 1150 sq. Parum diserte Eratosth. c. 19. ᾧ (Aeetae Phrixus) καὶ ἐν Διὸς ἔδωκε τὴν χρυσῆν δορὰν, ὅπως μνημόσυνον ἔχῃ. Distinguit noster auctor duas res, quae passim confunduntur: sacrum Ioui factum; vellus autem dedicatum in Martis τεμένει. cf. Diodor. IV, 47. qui male in hac narratione argutatur.

§. 2. *Athamantis insania* multis memorata; duplici quoque Sophoclis fabulâ, διὰ μῆνιν Ἥρας. Addit Schol. Lycophr. l. c. ad vs. 22. ὅτι τὸν Διόνυσον ὡς κόρην ἀνέτρεφε λαβὼν παρ' Ἑρμοῦ. et sic sane disertius res narrata inf. III, 4. 3. Ei irata erat Iuno propter seruatum puerum Bacchum ex Semele a marito compressâ susceptum. Learchum occidit; Variant tamen veteres in hac fabulâ. vid. ad Hygin. f. 1. *Melicertes* mox deus *Palaemon* factus, et in eius honorem Isthmia instituta. v. Schol. Pind. arg. Isthmior. Schol. Apollon. III, 1239. Schol. Lycophr. 107. vnde Eudoc. p. 238. εἰς πέλαγος ἔρριψεν. Zenob. l. c. addit: εἰς τὴν πρὸς τῷ Μολουρίῳ θάλατταν. est in Isthmo Corinthiorum petra Moluris; Pausan. I, extr. pars Scironidum; cf. Hemsterh. ad Lucian. p. 307. Callistrati Statuas c. 14. et ad eum notata in Opusc. meis Vol. V. p. 219. §. 2. ἐκπεσὼν δὲ τῆς Βοιωτίας. cf. ad sqq. Scholion Apollonii in Etym. M. in Ἀθαμάντιον πεδίον. §. 3. Ἀθαμαντίαν. Apud Schol. Lycophr. 22. l. c. est Ἀθαμανία. At haec Epiri, mox Aetoliae, regio fuit. *Athamantis ager* alius fuit in Boeotiâ, vbi terras ille tenuerat, quas postea Haliartus et Coronea occuparunt. vid. Pausan. IX, 34. p. 779 et c. 24. pr. alius in Thessaliâ et quidem in Phthio-

tide; de hoc v. Stephan. in Ἄλος (vrbe quae ab Athamante condita narratur. v. Strab. IX, p. 661. B.) et Ind. Eustathii, inprimis Scholion in Apollonium apud Etymol. M. in Ἀθαμάντιον πεδίον, quod spectauit ad Apollon. II, 516. ἐμπεδίον Φθίης Ἀθαμάντιον. Fuit quoque mons Athamas in iisdem locis ap. Plin. IV, 8, f. 15. Nuper iterum de hac nominum et locorum ambiguitate docte egit Tschucke ad Ampel c. 8. pr. et ad calcem p. 275. Eodem Orchomenus Thessaliae, ὁ Ὀρχομενός, referendus, cui imperasse fertur Athamas, cf. van Stav. ad Hygin. f. 1, pr. Nobilior fuit alter Orchomenus Boeotiae, cui Minyae imperarunt; de qua vrbe v. Pausan. IX, 34 sq. In Apollodoro h. l. intelligendus est Thessaliae ager; nam e Boeotia exulabat Athamas, πολλὴν χώραν διελθών. γήμας. τὴν Θεμιστώ, v. Hygin. f. 1. et 4. *Hypseus* videtur esse rex ille Lapitharum, filia Cyrene clarus. v. Pindar. P. 9, 23. et ibi Schol. cf. Diodor. IV, 69.

f. 3. *Sisyphus* inprimis versutia clarus; quam fabulose iam a Pherecyde traditam disertius exponit Schol. Il. ζ, 153. respicit eandem Theognis v. 711. 712. add. Schol. Sophocl. 643. Aeschyli tragoediae eo nomine fuere duae, vna Sophoclis, quarta Euripidis; non mirum adeo, magnam narrationis de Sisypho esse varietatem. Confunditur plerumque alter Sisyphus, qui Anticleam Vlyssis matrem oppressit. Ἐφύραν τὴν νῦν λεγομένην Κόρινθον. fuere enim Ephyrae vrbes plures, vt a multis satis monitum v. Schol. Pindar. N. 7, 57. Steph. Byz. Eustath. al. — *Merope* Atlantis f. v. inf. III, 10, 1. Sunt plures hoc nomine celebratae in fabulis; v. Indicem Apollodori et Hygini: nobilissima ex iis, in scenam inducta est Cresphontis vxor; de qua inf. II, 8, 5. §. 2. Sed praeter Glaucum alios liberos Sisyphus suscepit, Ornytionem, Thersandrum, Almum, hunc inprimis clarum nata ex eo Chrysogone; e qua Mars

Minyam fufcepit, qui Orchomenum condidit, et a quo Minyae dicti. v. Paufan. II, 4. p. 120. Schol. Apollon. III, 1093. vnde Eudoc. p. 15. ἐξ Εὐρυμέδης. Apud Hygin. f. 157. Eurymene eft, Nifi f. De Bellerophonte v. inf. II, 3, 1. §. 2. Sifyphus in inferis: de cauffa poenae cf. inf. III, 12, 6. p. 352. Paufan. II, 5. p. 122. Schol. Il. α, 180. ζ, 153. Theogn. 521. Alii alias cauffas commemorant. v. Hygin. f. 60. et ibi intpp. — ὑπερβάλλειν. fc. fupra montis verticem ex Homero petiit Od. λ, 596. Ἤτοι ὁ μὲν, σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε, λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλει — ἄκρον ὑπερβαλέειν. Nec aliter de Tantalo βαλεῖν dictum apud Pindar. Ol. 1, 93. πατὴρ ὑπερκρέμα — σε καρτερὸν αὐτῷ λίθον· τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν, εὐφροσύνας ἀλᾶται. Eurip. Oreft. 6. κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον, ἀέρι ποτᾶται. De indicio raptae Aeginae cf. Paufan. 11, 5. pr.

f. 4. Praeter hanc Afteropiam clarior eft alia Deionis filia *Dia* a Ioue amata Il. ξ, 317. nupta Ixioni, cuius fraude focer interiit. vid. Schol. Pindari P. 2, 39. et Homeri Il. α, 268. celebratus ille fabulis multorum tragicis. *Actor* eft is, qui, ducta Aegina, Aeaci matre, Menoetium genuit, Patrocli patrem. De Phylaco v. inf. I, 9, 12. *Cephalus* v. Anton. Lib. Met. c. 41. Ovid. Met. VII, 661 fq. Mezir. ad Heroid. Ovid. p. 351 fq. Eosdem fere nofter auctores fequitur inf. III, 15, 1. At diuerfum Cephalum Herfes et Mercurii f. memorat III, 14, 3. add. Hygin. f. 110 et 198.

f. 5. *Perieres* Meffenen obtinuit. v. Paufan. IV, 2. cf. Mezir. ad Ovid. Epp. p. 22. *Gorgophone*, Perfei f. vid. inf. II, 4, 5. cf. Paufan. II, 21. p. 159.

f. 6. *Magnes* Meliboeam Theffaliae ab vxore dixiffe fertur, et a fe Magnefiam, Theffaliae partem, populum Magnetes. cf. Conon. 29. Ex eo natus Alector, ex hoc

Haemon, ex hoc Hyperochus, ex hoc Tenthredon, ex hoc *Prothous*, qui Magnetes ad Troiam duxit. Eustath. p. 338. Alium Magnetis filium, *Pierum*, supra vidimus I, 3, 3. Eurynomum et Eionea e Philodice susceptos e Pisandro Schol. Eurip. Phoen. 1748. memorat. Diuersus Magnes apud Anton. Lib. 23. habendus. De *Polydecte* et *Dictye* v. inf. II, 4, 2. de eorum stirpe et genere alia ex Pherecyde sunt ap. Schol. Apollon. IV, 1091.

§. 7. *Salmoneus* iam ex Odyss. λ, 235. notus, vbi Tyro Σαλμωνῆος ἀμύμονος filia; at Hesiodo fuerat Σαλμωνεὺς ἄδικος καὶ ὑπέρθυμος πέρι κῆρι, in versibus apud Schol. Pindari P. 4, 253. Fuere Sophoclis fabulae Salmoneus et Tyro. Cum superbia eius et arrogantia ita declarata esset, vt diceretur Iouem aemulari: mox alii hoc ita narrarunt, vt eum curru inuectum tonitru et fulgur iaculari voluisse dicerent. cf. Exc. XII. ad Aen. VI, 585. Accessit, quod vrbs ab ipso condita ignibus caelestibus euersa est. Vrbs Elidis fuit *Salmonia* vel Salmone vid. Diodor. IV, 68. Strabo VIII. p. 545. B. Stephan. h. v. et Eustath. p. 1682. vt vrbem, ita signum Salmonei fulmine tactum memorat Tullius Geminus in Epigr. gr. in Analect. Tom. II. p. 279. vbi cf. Iacobs. Vol. II. P. II. p. 311.

§. 8. De *Tyro* loc. class. Od. λ, 234 sq. Nostrum ante oculos habuit Schol. Lycophr. 175. Ἀλκιδίκης. Ἀλέου addit Diodor. IV, 68. Alei progenies inf. III, 9, 1. recensetur, omissa tamen Alcidice. In Pal. Ἀλκίκης Med. Vat. Ἀλκίδης. Spreta Alcidice Salmoneus Sidero pellicem adsciuerat: de qua v. mox §. 3. — παρὰ Κρηθεῖ. Pal. cum al. et hic Κριθεῖ, vt sup. I, 7, 3. De eo paullo post §. 11. Eustath. p. 1685, 5. ex alio auctore memorat παρὰ Δηϊονεῖ τῷ θείῳ. — τῷ Σαλμωνέως ἀδελφῷ. absunt verba a Dorv. Vat. Regg. et cum voce τρεφομένη a Med. Ex Pal. nil notatum video: possunt priora verba ab Aegio inserta

haberi ex Schol. Lycophr. l. c. *Enipeus* Thessaliae, alter Elidis fluuius. De hoc alii apud Strabon. VIII, p. 546. B. haec narrant. At noster de Thessaliae fl. cogitare debuit, nam Cretheus in Thessalia vixit, et Peliae Neleique natales ad Thessaliam referuntur. ἤρωτα ἴσχεν Vat. ἐπὶ τὰ τούτου ῥεῖθρα. ex poeta hoc retinuit; καί ῥ. ἐπ' Ἐνιπῆος πωλέσκετο καλὰ ῥέεθρα Od. λ. l. c. Φυτῶσα est vitium ed. pr. Supra similis fabula de Iphimedia I, 7, 4. p. 28. συνεχῶς Φοιτῶσα ἐπὶ τὴν θάλασσαν. cf. Lucian. D. D. Mar. 13. et ibi Hemst. ἀπωδύρετο. ne suspiceris cum Fabro ἐπωδύρετο. nam et alterum bene. v. c. Lucian. Tim. 13. ἡ δέγε γεννήσασα Regii non male. §. 2. ἐγκειμένων. h. e. ἐκτιθεμένων vel ἐκτιθέντων. Sic rescripsi, quod res postulabat, et iam Faber ac Gal. monuerant; pro corrupto ἐγκειμένων. pueri ἐκτίθενται, ἐκκεῖνται. τῇ χηλῇ. tacite receptum in ed. Commel. et recte, re ipsa sic postulante; vngula enim conteri puer potuit, non mamma, τῇ θηλῇ, quod vbique legitur. Sane verum est, ab aliis (v. Schol. Il. κ. 334. ex quo Eudoc. p. 405. add. Eustath. p. 1681. 51.) rem sic tradi, vt alterum ex pueris canis nutrierit; ἔτρεφε, θηλὴν ἐμπαρέχουσα, alterum conculcarit equa. Νηλέα, sc. ἐπεὶ κύων κατηλέησε. Schol. Il. l. c. hoc tamen parum conuenit; ἀνηλεὴς fuit mater quae eum exposuerat. §. 3. καὶ τὴν μητρυιὰν ἀπέκτειναν Σιδηρώ. scilicet Tyro in paternam domum remissa erat, in qua matri Alcidicae superinducta fuerat a patre Salmoneo Sidero. Hoc suspicor fuisse argumentum fabulae, quae Tyro inscripta erat, Sophoclis; alia fuit Astydamantis. Eodem spectat Epigramma Cyzicenum IX. olim legebatur σιδήρω. Sed nomen illud Diodor. l. c. IV, 68. suppeditat; vnde hic inserendum monuere Wessel. ad e. l. et ad Simson. p. 213. Mezir. ad Ovid. Heroid. II. p. 28. Fabula etiam in antiquae artis operibus exhibita, vt patet ex Epigrammat. Cyzicenis Nr. IX. forte quoque

in patera Etrusca credita ap. Lanzium Tom. II. p. 212. Ἥραν ἀτιμάζων. hoc ex Argonauticis habet; hinc factum Peliae diis factum, excepta Iunone ap. Apollon. 1, 13 sq. Atque hinc illa fautrix Iasonis, Peliae infesta.

§. 9. *Neleus* Nestore filio inprimis clarus; idem equis ad certamina et cursus bellicos alendis olim nomen habuit, ἱπποκράτος τῶν κατ᾽ αὐτὸν γενόμενος Schol. Il. λ, 671. vbi quoque de certamine poeta agit v. 697. Ad ea, quae nunc h. l. commemorantur, cf. Diodor. l. c. et primo loco Homer. Od. λ, 280 sq. Neleus exulauit Iolco; Messenen adiit et impetrauit agrum ab Aphareo (est is qui sup. I, 9, 5. et III, 10, 3.) vid. Pausan. IV, 2, 3. Egerat de his inprimis Hellanicus, vt disco ex Eustath. p. 1454, 30. *Pylum* condidit: Messeniae h. l. et sic Pindarus et alii. At apud Homerum Triphyliae est, in Elide; qua de re copiose disputatum a Strabone; etiam a Pausania. *Chloris* Amphionis et Niobes filia: inf. III, 5, 6. cf. Pausan. II, 21. Egit de ea et de Nestore Mezir. ad Ovid. p. 75. Est adeo Amphion Thebanus. At ap. Homerum (Od. λ, 282 καὶ Χλῶριν εἶδον περικαλλέα etc.) Amphion Iasi f. est, Orchomenii, vbi Schol. matrem Phersephonen memorat, Φερσεφόνης τῆς Μίου. lego: τῆς Μινύου, qui notus Orchomeni Boeotiae rex. Ita corrupta sunt ap. Pausan. IX, 36 f. Νηλεὺς Κρηθέως, βασιλεύων Πύλου, γυναῖκα ἔσχεν ἐξ Ὀρχομενοῦ Ἄωριν Ἀμφίονος τοῦ Ἰασίου, facile emendandus Χλῶριν τοῦ Ἰάσου, ex Homero: id quod iam actum a van Stavr ad Hygin. p. 34. Simson ad a. 2661. et Wessel. ad Diodor. p. 313. De *Pero* mox videbimus §. 12. ἄρρενες δὲ T. vid. Homer. Il. λ, 691. Δώδεκα γὰρ Νηλῆος ἀμύμονες υἱέες ἦμεν. cf. ibi Schol. B. et Schol. Apollon. I, 156. In nominibus deest is, qui primo loco erat nominandus, maximus natu *Chromius*, Od. λ, 285. pro hoc Euagoras memoratur. §. 2. *Periclymeno* datum, vt formam corporis

mutare posset: exposuerat hoc iam Hesiodus in versibus, (ex *Heroidum recensu*, ἐν Καταλόγοις, vt ex Schol. Il. β, 336. colligo, et quidem ἐν α' καταλόγων secundum Eustath. p. 231) seruatis apud Schol. Apollonii I, 156. (quem exscripsit Eudoc. p. 333. hinc emendanda) adscriptis quoque in Ep. crit. Ruhnkenii p. 111. add. Schol. Od. λ, 285. et Il. β, 1336. Sed habuit locum fabula inprimis in Heracliis. cf. inf. II, 7, 3. add. Ovid. Met. XII, 553 sq. Etiam Tz. in Chil. II, f. 45. v. 641 sq. Severus in Ethopoeia ap. Gal. Rhet. sel. p. 2 ur. — ὁτὲ δὲ μέλισσα. Apud Schol. Apollon. l. c. necat eum Hercules εἰς μυῖαν μεταβληθέντα, quod et Tzetza l. c. sequitur. Sane mox idem ἐμπαγέντα ὥσπερ μέλισσαν τῷ κέντρῳ vbi forte μυῖαν legendum. Sed in apem mutari solitum iam Hesiodus prodiderat; et apud Schol. Il. β, 336. apis, non musca temoni insidens necatur: καὶ δὴ γενόμενον αὐτὸν μέλισσαν, καὶ στάντα ἐπὶ Ἡρακλέους ἅρματος, Ἀθηνᾶ εἰκάσασα (coniectans et docens eum in ape latere, apud Schol. Apollon. est ὑποδείξασα, vnde cum Ruhnkenio coniicias δείξασα) Ἡρακλεῖ, ἐποίησεν ἀναιρεθῆναι. Varie tractatam fabulam a poetis facile agnoscas. Alii in aquilam mutatum Periclymenum telo Herculis traiectum narrauerant, quos sequitur Ovid. l. c. et Hygin. f. 10. — §. 3. Solus *Nestor* seruatus: cf. II, 7, 3. Il. λ, 693. παρὰ Γερηνίοις. Apud Hesiodum (in versibus ab Steph. Byz. in Γερηνία et Eustath. p. 231. ex lib. 1. Catalogorum seruatis) erat παρ' ἱπποδάμοισι Γερήνοις, et Schol. Il. ε, 392. ἐν Γερήνοις ἀνετρέφετο (vnde idem Eudoc. p. 162), item λ, 691. παρὰ τοῖς Γερήνοις. Fuit adeo et nomen οἱ Γέρηνοι, quod nostro οἱ Γερήνιοι. Vrbs ipsa haec Messeniae erat ἡ Γέρηνος. τὸ Γέρηνον. τὰ Γέρηνα et serius ἡ Γερηνία. vid. Pausan. III. extr. p. 278. et Steph. h. v. Strabo VIII. p. 541. D. apud quem lib. VII. (p. 459. B. περὶ Γεῤῥήνων male est expressum; fallitur ibidem Casaub. qui

Gerena inter loca fabulosa referre videtur: sunt tantum fabulosa de Gerenis narrata. *Anaxibia.* Eurydicen Clymeni f. Nestoris vxorem ipse Homerus edidit Od. γ, 452. Ea mortua Anaxibiam Agamemnonis sororem ab eo ductam narrat, nescio quo auctore, Eustath. ad Il. β, 296, 25. at hanc Anaxibiam Strophius duxisse et ex ea Pyladem suscepisse, apud Pausan. II, 29. p. 178. et Schol. Eurip. Or. 764. (add. ad v. 5.) legitur: Iam vero Anaxibiam τὴν Κατρέως quam fuisse putabimus? si de Agamemnonis sorore agitur, in promtu est emendare Ἀτρέως: et in hoc incidisse video quoque Meziriac. T. I. p. 77. Nec tamen ausus sum hoc reponere; nam potuit Apollodorus alios sequi, vt scriberet τῆς Κατρέως. ex Catrei filia Aerope natus erat quoque Agamemnon: inf. III, 2, 2. *Polycasten* minimam natu Telemacho nuptam edidisse partu Persepolin, docemur versibus Hesiodi apud Eustath. ad Od. π, 120. p. 1796. l. 39. Ex filiis Nestoris notissimi sunt Antilochus et Thrasymedes; sed et reliquos Homerus memorat Od. γ, 413. 4. e quo h. l. emendari debet Στρατίος.

f. 10. De *Pelia* locum exscripsit Schol. Lycophr. v. 175. περὶ Θεσσαλίαν κατῴκει. valde ieiune dictum: Post Crethei auti mortem Iolcum occuparat, depulso Aesone. *Anaxibia* Biantis f. Alcestidis mater etiam in Hygin. f. 51. et f. 14. p. 51. aliis tamen ea *Alphesiboea* v. inf. ad f. 13. *Philomache* inf. III, 5, 6. inter Amphionis et Niobes filias non memoratur; sed Astyoche. — Ceterum Peliae filiae saepe *Peliades* dictae; quo nomine quoque Euripidis fabula fuit, diuersis nominibus inf. I, 9, 27. Asteropia et Antinoe, vbi vide notam. At cum nostro loco fere consentit Hygin. f. 24.

f. 11. De *Tyro* v. sup. f. 8. Crethei matrimonium et liberos etiam Homerus agnoscit Od. λ, 236 sq. et 257. 8. *Amythaon*, eiusque filii *Bias* et *Melampus.* De his

nihil in Hygino memoratum; pauca in Diodoro. Verum in seqq. seruatae sunt potiores de iis fabulae ex Pherecyde, vt ex Schol. Od. λ, 286. 9. colligo. Nam differunt in plerisque ea, quae ex Melampodiâ, Hesiodo vulgo tributâ (v. c. ap. Athen. XI, p. 498. B.) afferuntur. ex. c. ap. Schol. Apollon. I, 121. Cum hanc eandem Melampodis fabulam ad μεγάλας ἠοίας referri videam; (vt ap. Schol. Apollon. l. c.) nec non Proetidas ab eo sanatas: suspicor Melampodiam partem τῶν Καταλόγων constituisse. Magna Amythaonidarum fuit fama e peritiâ vaticinandi et prudentiâ. Sunt versus Hesiodi ap. Nicolaum Damasc. in Excerpt. Vales. et hinc ap. Suidam in ἀλκή. Ἀλκὴν μὲν γὰρ ἔδωκεν Ὀλύμπιος Αἰακίδῃσι, νοῦν δ' Ἀμυθαονίδαις, πλοῦτον δὲ πορ Ἀτρείδῃσιν. De origine vaticinandi peritiae, vnde in illâ stirpe profecta esset, veteres fuere fabulae, mirae illae ad nostrum sensum; serpentibus, saltem generi alicui, forte naturâ suâ tempestatis mutationum praesago, vis diuinatoria inesse vulgo fuit credita: obseruatione itaque eorum doceri homines de futuris posse. Tum memorabilia aliquot vaticinia fama seruauerat, de quibus s. 12. agitur: quae summam vetustatem redolere agnoscent ii, qui ad humani generis originis, sermonis et opinionis rudimenta, animum adverterint. – Ad seqq. cf. Schol. Apollon. I, 118. (quem exscripsit Eudoc. p. 286.) – §. 2. *Pylus* h. l. Messenes. *Idomenen:* hanc Pheretis f. inf. II, 2, 4. Abantis dixit, ex alio forte auctore. Nam varietas omnino in Melampodis matre occurrit: Rhodope est ap. Schol. Theocriti III, 43. (Dorippe apud Schol. Apollon. I. c. ab Galeo huc vocatur male; est Hellenis ea mater), Aglaia Diodor. IV, 68. Plura exempla diuinatoriae artis serpentium lambentium afflatu acceptae occurrunt: vt de Heleno et Cassandrâ Schol. Eurip. Hec. 86. Schol. Lycophr. in vitâ. Schol.

Il. γ, 441 et Tiresiae caeci τὰς ἀκοὰς διακαθάρασα πᾶσαν ὀρνίθων φωνὴν ἐποίησε συνιέναι. Minerua inf. III, 6, 7. Itaque et in hoc a ſymbolica actione rei effectum duxere priſci homines. Quod vero vtrinque humeris adſtant ſerpentes, veteris ſigni ad Olympiam recordationem animo ſubiicit, apud Pauſan. VI, 2. vbi Thraſybulus, ex Iamidarum gente vates, cum ſtellione in humero, ſtabat; ſtellio γαλεώτης, vt in Apollinis ſigno σαῦρα, inter diuinationis ſymbola habitus.

§. 12. Ad ſeqq. de *Biante* Nelei filiam *Peronem* amante et *Melampodis* pietate in fratrem vid. Odyſſ. λ, 286 ſq. ibid. Schol. et Euſtath. p. 1685. vbi l. 17 ſq. cum Apollodoro conueniunt; tum Odyſſ. ο, 225 ſq. et ibi Schol. c. Euſtath. p. 1779 ſq. et Theocrit. 3, 43. 4. 5. et Schol. in quo male Πειρὼ ſcribitur. Meminit quoque Pauſan. IV, 36. De *Melampodia* paullo ante dictum. Sed expoſuerat quoque fabulam Pherecydes, e quo Schol. Odyſſ. ſua duxit, et eundem Apollodorus ſequutus eſt. τὰς Ἰφίκλου βόας. *Iphicli* plures: hic *Phylaci* f. Deionis nepos ſup. §. 4. ex Clymene: v. Schol. Odyſſ. λ, 325. interfuit hic Argonautis, pedum velocitate clarus: Apollon. I, 45. et Heſiodi verſſ. in Schol. qui et apud Euſtath. leguntur, et ſunt in Fragmenta inſerti; memorati quoque Ruhnkenio Ep. Crit. p. 108. Huius Iphicli armenta, de quibus nunc agitur, non Phylaci patris, erant. Hinc turbatum eſt in h. l. vid. V. L. ἐν Φυλάκῃ Theſſaliae; ad montem Othryn: hinc ἀπ' Ὄθρυος ἐς Πύλον ἄγε Theocr. 3, 43. §. 3. ἐφυλάσσετο. Pal. Dorv. — ἐν οἰκήματι eſt intelligendum ex antiquitatis more, quo vnum ἕρκος plures caſulas, οἰκήματα, οἴκους, ſuam cuique ex familia, iuxta poſitas continebat. §. 4. λειπομένου δὲ βραχέος χρόνου τοῦ ἐνιαυτοῦ. h. e. ὅτε βραχὺς χρόνος τοῦ ἐνιαυτοῦ ἔτι λοιπὸς ἦν. §. 5. θαυμάσας δὲ Φ. cf. ad ſqq.

Schol. Odyss. λ, 286: 9. l. c. et Apollon. Schol. l. c. Ad hanc partem narrationis aut forte ad ipsam boum rapinam spectasse videntur versus ex Melampodia ap. Athen. XI. p. 498. B. modo integriores haberemus. §. 5. προσεκαλέσατο. putes esse: inuitauit ad escam. sed est: augurali arte aduocauit, aduolare iussit. Apud Eustath. l. 30. l. c. est ἐπεκαλέσατο. Porro quae augurio didicerat Melampus, ea à vulture edoctum prodiderat vetus scriptor: παρὰ τούτου μανθάνει δή. Tandem discere ea dictus et creditus est vates voce et loquelâ animantium percepta, quemadmodum vermium Melampus. Et Moschus μειδήσεν ἀκούσας ὀμφὴν οἰωνοῖο θεήλατον apud Apollon. III, 937. apposita cornicis verba erant inde a vs. 926. Locum expressit Nonnus Dionys. III, p. 90. §. 6. κριοὺς τέμνων ἐπὶ τῶν ἀγρῶν. pro ἐκτέμνων. Eustath. l. c. l. 42. κατὰ τὸν ἀγρὸν ἐκτέμνοντι τετράποδα. ἀγρῶν ab Aegio ex Schol. (Odyss. λ, 289) repositum: in codd. est αἰβίων, quod quid sibi velit, nemo facile dixerit. Ex compendiosa scriptura indoctum librarium id effinxisse suspicor; forte ex αἰπολίων. τὴν μάχαιραν κατέθετο. obscura narratio. Videtur puer cultrum cruentum extimuisse; pater irâ abreptus, cultrum in eum coniecisse, qui traiectis pudendis pueri in truncum arboris adstantis est impactus. In verbis tamen hoc saltem proditur: patrem cultrum ab exsecto boue adhuc cruentum iuxta puerum posuisse, eoque metuente impegisse cultrum arbori: ita vt totum acumen in sanguine excisi bouis, comparata cum pueri debilitatione, contineatur. Ne mutare quicquam ausim, retinet me hoc, quod haud vno modo res est narrata in Schol. Homer. l. c. et Schol. Theocr. l. c. 3, 43. ἀμφιτροχάσας ex poetâ seruatum suspicor, pro ἀμφιδραμών. cortex cultrum ambiens annuis incrementis tantum non obduxerat, Schol. Homer. l. c. καὶ περιφῦναι αὐτὴν (leg. αὐτῇ. vid.

Eustath. l. 34.) τὸν Φλοιόν. et ad v. 289. τὴν μάχαιραν ἐχέφλου Φλοιῷ κεκαλυμμένην. §. 7. Cum *Podarce* ex Iphiclo et seu Diomede seu Astyoche natus Protesilaus, clarior fratre, primus ad Troiam occubuit. vid. Hygin. f. 103. — §. 8. μέχρι μέν τινος ἐν Μεσσήνῃ κατῴκει. Aliter omnem rem narratam vides in Odyss. ο, 236. 7. ὡς δὲ τὰς ἐν Ἄργει γυναῖκας (in his Proetides. inf. II, 2, 2. vbi vid. laudd.) ἐξέμηνε Διόνυσος. sequitur Hesiodum, vt patet inf. ex II, 2, 2. ἐκεῖ μετὰ Βίαντος κατῴκει. Diuersa narrata apud Diodor. IV, 68.

§. 13. Ex Pero et Biante solum *Talaum* natum memorat Apollodorus: Talaum et Areium Apollon. I, 118. et cum Laodoco auctor Orphic. Argonaut. 146. Perialcen, Aretum (f. Areium) cum Alphesiboea Schol. Homer. Odyss. λ, 286. ex Pherecyde; quae repetit Eustath. p. 1685, 45. *Alphesiboeam* Theocrit. 3, 45. meminit, quae supra f. 10. erat Anaxibia. Talai progenies nobilis in historia Argivorum: vid. Pausan. II, 18. Schol. Pindari N. 9, 25. 33. Eustath. ad Il. β, p. 288. cf. Herodot. V, 67. 68. *Melampodis* vnus tantum filius *Abas* h. l. commemoratur: de alio vid. ad Hygin. f. 136. p. 241. at *Antiphates* (cuius f. *Oicles*, pater *Amphiarai*) et *Mantius* apud Homer. Odyss. ο, 242. cf. Diodor. IV, 68. vbi pro Βίαντα scribendum esse Ἄβαντα ex nostro monuere iam Intpp. Pro *Lysimache* apud Hygin. f. 69. 70. est Eurynome, Iphiti f. at apud Pausan. II, 6. p. 125. Lysianassa, Polybi f. De *Amphiarao* et *Eriphyle* inf. III, 6, 2. §. 2. *Promachus* vnus ex Epigonis: vid. III, 7, 2. Pausan. II, 20. p. 156. *Mecisteus* inter septem aduersus Thebas a nonnullis commemoratus: inf. III, 6, 3. p. 206. interfectus a Melanippo (eodem qui Tydeo letale vulnus inflixit III, 6, 8.) vid. Herodot. V, 67. Pausan. IX, 18. pr. *Euryalus* vid. Il. β, 565. 6. idem ludis funebribus Oedipi (et mox inter Epi-

gonos bello aduerſus Thebas, vt inf. III, 7, 2. videbimus) interfuerat, et in funere Patrocli pugilatu certauit cum Epeo Il. ψ, 677 ſq. Fuere hoc nomine plures. Etiam fabula Sophoclis Εὐρύαλος, cuius argumentum eſt apud Parthen. c. 3. *Pronax*, Talai f. memoratus a Schol. Pind. ad Nem. 9, 25. In eius honorem ludos Nemeos factos nonnulli dixerant: Schol. Pindari arg. tert. Aelian. IV, 5. vbi vid. not. Eius filiae ex Agathone apud Athen. XII. p. 528. D. memorantur, in quibus Amphithea, Adraſto nupta. Filius *Lycurgus:* cuius certamen cum Amphiarao in throno Amyclaei effictum erat. Ab eo diuerſus is, qui mox memorabitur, Pheretis f. Pro *Amphithea*, vxor Adraſti Eurynome eſt ap. Hygin. f. 69, 70. *Adraſti tres filiae* in fabulis clariſſimae: (vid. Schol. Il. ε, 412.) *Aegialea* Diomedi, (I, 8, 6.) *Deipyle* Tydeo (I, 8, 5.) *Argia* Polynici elocata. (III, 6, 1.) De *Adraſto* reliqua vid. III, 6, 1. *Cyanippus* apud Pauſan. II, 18. p. 150. et c. 30. f. Aegialei eſt filius: cuius tutelam Diomedes et Euryalus Meciſtei f. habuere. Apud Tryphiod. eſt is vnus ex iis, qui in Equo Troiano latuere vſ. 157. Obiit ille ſine liberis, itaque licet coni. παῖς δὲ Αἰγιαλεὺς, οὗ Κυάνιππος. De *Aegialeo* vid. inf. III, 7, 2 et 3.

ſ. 14. *Pheres:* vxor Periclymene, Minyae f. Hygin. f. 14. p. 40. *Pheras* Theſſaliae condidit: cf. Schol. Apollon. I, 49. *Lycurgi* filius *Opheltes:* de cuius morte vid. inf. III, 6, 4. Hygin. f. 74. et Intpp.

ſ. 15. *Admetus*, *Apollinis ſeruitus*, *Alceſtis ab inferis reducta*, notiſſimae fabulae: Narrauerat Pherecydes, vt ex Schol. Eurip. Alceſt. pr. patet. Fuerat plurium tragoediarum argumentum: vt ex Hygin. f. 50. 51. colligas. Omnium nobiliſſima ad nos peruenit, Euripidis Alceſtis. Nobile quoque eſt Admeti dictum ap. Praxillam, φίλει τοὺς ἀγαθοὺς, quod et inter Scolia relatum in Schol.

Aristoph. Vesp. 1231. vid. Iacobs ad Scolia in Analectis. Apollo ἐθήτευσε: propter Cyclopes necatos; quam caussam, ex Pherecyde repetitam, cf. Fragm. p. 88. inf. III, 10, 4. videbimus: vid. Hygin. f. 49. et not. ad Palaeph. 41. Pro *Alcestide* Eriboeam Schol. Lycophr. 50. f. memorat: adeo nihil est tam vulgatum in fabulis, quod non aliter ornarit poetarum lubido. Ex Alcestide natus *Eumelus*, qui ad Troiam fuit Il. β, 711. Reliqua nota vel ex Euripidis Alcestide: quam tamen Apollodorus non ante oculos habuit, itaque nec Θάνατον nec Herculem memorat. Fuit autem et alia fabula Alcestis Phrynichi. Plures fabulas collegit in vnum locum Eudoc. p. 20. 21.

§. 16. De *Iasone*. Quae sequuntur, de Pelia, exscripsit Zenob. IV, 92. Nostrum ante oculos habuisse Pherecydem, certis satis signis colligo e Schol. Pindar. P. 4, 133. et Schol. Lycophr. 175. quorum verba quoque non valde discrepant. De genere Iasonis v. Mezir. T. II. p. 16 sq. *Polymede*. Πολυμήλη fuit Hesiodo, si scriptura vera, apud Schol. Odyss. μ, 70. Polyphemen ediderat Herodorus. vid. Schol. Apollon. I, 45. add. ad 230. Atque ex hoc Scholio alterum Scholion ad Odysseam corrigere volebat Ruhnkenius Epist. crit. p. 195 et Ἡσίοδον mutare in Ἡρόδωρον, quia in Hesiodo Iasonis mater non memoratur. Ita vero innumera essent delenda, quae ex Hesiodeis perditis passim memorantur; haud dubie in Eoeis seu heroum heroinarumque Catalogo Iasonis quoque mentio facta erat. Immo vero variatum est in matris nomine, vt sexcenties in aliis. Sic apud Apollonium I, 233. mater Iasonis est Alcimede, quod et Pherecydes nuncupauerat, vt ex Scholiis ad e. l. apparet. Amphinome est apud Diodor. IV, 50. Ipsa Alcimede modo Clymenes, ex Minya patre, modo Phylaci filia edita fuit, vt ex eod. Schol. Apollonii discimus. Digna res non est in qua haereamus, nisi vt vel

hoc exemplo appareat, quantum liceat poetis in his pro lubitu refingendis, et quam lubricum sit in his criticum arbitrium ferre. cf. Munker. ad Hygin. f. 13. Gale ad h. l. Tandem Tzetza ad Lycophr. 872. Arnen vel Scarphen; idem Chil. VII, 980. Ῥοιὼ matris nomen habet. §. 3. πόθῳ γεωργίας. apud Pindarum a Chirone educatur P. 4, 180 sq. N. 3, 32 sq. ἐν τοῖς χωρίοις vid. sup. ad I, 9, 11. §. 3. — §. 4. ἵν' ἔλθοι κακὸν Μήδεια Πελίᾳ. Conuenit Apollon. IV, 242. vbi prouehuntur Argonautae vento secundo βουλῇσιν Ἥρης — ὄφρ' ὤκιστα κακὸν Πελίαο δόμοισιν Αἰαίη Μήδεια Πελασγίδα γαῖαν ἵκηται. et disertius etiam lib. III, 1134. — ὡς γὰρ τόδε μήδετο Ἥρη, ὄφρα κακὸν Πελίῃ ἱερὴν ἐς Ἰωλκὸν ἵκηται Αἰαίη Μήδεια, λιποῦσά γε πατρίδα γαῖαν: it. Orphic. 1309. Medea autem in Graeciam adducta est in perniciem Peliae, qui eius fraude interiit. v. inf. I, 9, 27. Praeiuit Pindar. Pyth. IV, 445. Μήδειαν Πελίαο φόνον. quo tamen loco laboramus. τὴν γὰρ Ἥραν οὐκ ἐτίμα. id iam supra vidimus I, 9, 8. f. nunc quoque sacris eam non advocauerat Pelias. v. Apollon. I, 14. ἐν Ἄρεος ἄλσει sup. I, 9, 1. p. 41. §. 6. Ἄργον Φρίξου, Argum, Phrixi f. de quo v. Schol. Apollonii II, 1125. confundit Apollodorus cum altero Argo Arestoris f. vt Burm. Catal. Argonaut. h. v. et Gale ad h. l. monuit. Si modo voces τὸν Φρίξου ab ipso Apollodoro sunt, quod dubito. De etymologia vocis *Argo* egit Meziriac. ad Epp. Ovid. T. II. p. 69 sq. *Athenes* autem consilium et auctoritas in hac nauigatione fuit summa secundum omnes scriptores: excepto Valerio Fl. I, 305. qui *Saturniam* substituit; etsi et hanc in *Tritoniam* mutare iussit nuper Nodell Obss. crit. p. 41. §. 7. Adierat Iason Delphos ante iter susceptum. v. Apollon. I, 209. 210. 301. cf. Pindar. P. 4, 337 - 341.

Alienum esset a loco et consilio, si *de Argonautarum expeditione* disputationem interponere vellem, tanquam

de mytho interpretationum varietate ad fastidium vsque tentato, quandoquidem eam nauigationem et historiarum, et chronologiae, et geographiae, cardinem voluerunt viri docti constituere. Si mythorum omnem rationem perspectam habeas, a simplicissimâ narratione eam profectam esse facile credas. Atque ea habetur apud Hesiodum in Theogoniâ 992 sq. Pelias Iasoni, vti Eurystheus Herculi, labores imposuit, quos ille exhausit, secumque reportauit filiam Aeetae: τοὺς (ἄθλους) τελέσας ἐς Ἰωλκὸν ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας, ὠκείης ἐπὶ νηὸς ἄγων ἑλικώπιδα κούρην. — Iam Aeetae sedes erat Aea, terra ignota, et fabulosa; istâ aetate erat inter ignota maria Pontus Euxinus. Fuit seu commentum seu fama, ex Thessaliâ nauigationem nouo conatu factam esse in Pontum Euxinum; peruentum esse in extremum eius sinum, ibique escensu facto, λῃστείας more ac lege, absportatam esse praedam in Thessaliam, cumque eâ Medeam, cum vellere aureo, quod accessit commentum ab caussâ nunc obscurâ, nec facile nunc extundendâ; nisi ad aurum, quod Phasis vehit, velleribus, quibus grana in sabulis latentia adhaererent, conuerri solitum referre placuerit. Nauem Argo per ignotum mare actam Planctas praeteruectam esse in Vlyssis erroribus memoratur, Odyss. μ, 69. Ἀργὼ — παρ᾽ Αἰήταο πλέουσα, nihil adiectum de Colchide. Contra vero Aea, seu Acaea insula, ad Circen in eo carmine est translata. Fuit fabulae de Argonautis locus quoque in Eoeis Hesiodeis. At, qui primus singulare carmen Argonautica constituerit, ignoratur. Nam quod Epimenidi tributum esse legimus, haud dubie fuit suppositum, eodem modo quo Orphicum quod habemus, Orpheo. Opportunitatem videntur Epimenidis nomini suppeditasse sacra arcana Medeae, Samothracica sacra, quibus Argonautae sunt initiati aliaue similia. Notiora sunt nomina

aliorum, qui Argonautica scripserant, a Fabricio memorata, de quibus v. disputantem Groddeck (in *Bibliothek der alten Litteratur und Kunst*, II. *Stück*). Iam fuit tempus antiquae Graeciae, quo subnatum est studium, seu narrationes seu notiones obscuras de terris incognitis, (in iis istâ aetate extra Graeciam omnis fere erat terrarum orbis) in commenta lususque poeticos vertendi, mythorumque variorum sedes in iis fingendi; ita subortae narrationes de erroribus Vlyssis, variis commentis in eum vnum congestis; sic iter Persei ad Hesperidum hortos; translatum inuentum in Heracleas et in Argonautica. Mirum in modum fallitur, qui in his commentis certum fundum historicum vel geographicum aut exquirere studet aut se reperisse, atque historicam vel geographicam aliquam doctrinam, systema nos dicimus, inde procudi posse, putat. Sunt in vno eodemque carmine laciniae variae et inter se diuersae, nec vllo modo in certum ordinem et nexum redigendae, nisi nouis commentis interpositis et assutis, et reliquendus est suus cuique auctori mythus. Famam incertam modo antiquitus acceptam, modo ab aduenis allatam, aliorum commentis alii poetae ingeniose attexuerunt, vt ex ipsâ comparatione apparet; alii maria ignota, alii boreale, alii occidentem Europae et Libyae ignotum, alii australem Africam sedem fabularum constituerunt; alii orientem Asiae; cuius postremi inuenti supersunt vestigia in Ius erroribus apud Aeschylum. Variata est res maxime in Argonauticis. Haec si tenueris, multa videbis relinquenda esse suis auctoribus. Geographica, quantum fieri potuit, constituta sunt per studia iuuenum, qui anno saeculi elapsi LXXXVIII. quaestioni hâc de re propositae in Academiâ nostrâ satisfecisse visi sunt.

§. 8. *Argonautarum* Catalogum contexuit Burman. in Valer. Flacc. In Apollodoro plures sunt qui partim ve-

nationi Calydoniae, partim inter procos Helenae (III, 10, 8.) mox rebus Troianis interfuere; vnde apparet, temporum rationem parum sequutos esse auctores in nominibus adscribendis; nec incorruptum aut integrum nos habere recensum, arguit etiam hoc, quod XLV. tantum numerantur; cum numerus vulgo L. traditur: Schol. Lycophr. 175. p. 24. Alium recensum habet Apollon. I, 30 sq. vnde Eudoc. p. 220. Hygin. f. 14. Fuit aliis Sophoclis et Aeschyli: v. Schol. Pindari P. 4, 303. Adscripserat etiam catalogum Gale ad h. l. nostri, etiam Simson. ad a. 2143. Nos de nominibus non laborabimus, nisi quantum ex critices lege negligere haec non licet. *Minyae* autem noto nomine dicti Argonautae, quia Minyae ex Orchomeno circa Iolcum consederant, seu quia principes inter Argonautas cum Iasone (siquidem ille ex Clymene, Minyae filia natus fuit) a Minyae filiabus oriundi erant, vt Apollon. I, 229 sq. docet, apud cuius Schol. stemma editur Minyae, add. Schol. Pindar. Isthm. I, 79. v. Munk. ad Antonin. Lib. 26. p. 172. Mezir. Tom. II. p. 56. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 42. Est in iis Καινεὺς Κορώνου. *Caeneum* interfuisse Argonautis tradiderant alii, teste Schol. Apollonii ad e. l. Est quoque apud Hygin. f. 14. p. 51: *Caeneus alter, Coroni filius, Gyrtone*, vt haud dubie ibi est legendum; omnino turbae sunt in Caenei nomine toties quoties occurrit: v. Burman. l. c. et. Verheyk. ad Antonin. Lib. p. 115. 116. *Coronum*, Lapithas aduersus Aegimium et Dorienses ducentem et ab Hercule caesum, infra II, 7, 7. pr. videbimus. Potuisset secundum haec Coronus esse pater et nepos. Interea *Caeneus Elati* filius valde nobile nomen est; viderat eum cum Polyphemo inter superioris aetatis heroes Nestor iuuenis Il. α, 264; vbi cf. Schol. eiusque nepos Leonteus, Coroni f. ad Troiam venerat Il. β, 746. De *Palaemone* vid.

Burman. in Catal. *Cepheus* Alei, etiam inf. III, 9, 1. pr. *Autolycus* Mercurii f. ex Philonide. vid. Schol. Odyss. τ, 432. vere Daedalionis f. vid. Pausan. VIII, 4. p. 605. Eius filia Anticlea, Vlyssis mater; vt notum vel ex Odyss. λ, 85. cf. Schol. Lycophr. 344. De *Atalanta* Schoenei f. cf. sup. Not. I, 8, 2. §. 4. *Menoetius* Actoris f. Patrocli pater inf. III, 13, 8. De reliquis ablegamus ad Burman. Catal. *Pocas Thaumaci* f. aliis, *Phylaci:* quod et Apollodoro restituere volebat Burman. At varia et hic videntur fuisse tradita, nam Steph. in Θαυμακία: vrbs Magnesiae ἀπὸ Θαυμάκου, τοῦ Ποίαντος πατρός. *Butes* Teleontis in Orphicis v. 138. est Αἰνειάδης. leg. Αἰγείδης. a tribu Athen. nam fuit Atheniensis vt iam monui ad Virgil. Aen. I, 157. *Phanus* apud neminem alium occurrit, vt nec *Staphylus*. Si tamen Argonautarum catalogum inspexeris, in promtu erit Φλίας Dionysi f. vid. Apollon. I, 115. vbi cf. Brunk. Orphica 192. *Staphylus* ex Ariadne. vid. Schol. Apollon. III, 996. vbi alii quoque Dionysi liberi memorantur. De eo plura congessit Hemsterh. ad Aristophanis Plutum pag. 371 sqq. vbi idem iam emendauit Φλίας. *Augeas* Ἡλίου. Gale monet rectius scribi Ἠλείου ex Pausan. V, 2. p. 377. At in Solis stirpe sibi constat Apollod. II, 5, 5. et consentit cum Apollon. I, 172. et aliis. *Iphiclus Thestii.* vid. sup. I, 7, 10. Alter *Iphiclus Phylaci*, quem Apollon. I, 45. annumerat, non memoratur: eundem omiserant Hesiodus et Pherecydes; quod docet Schol. ad e. l. quo ipso apparet, nostrum Apollodorum antiquiores, quos desideramus, auctores redhibere. De *Argo Phrixi* dictum paullo ante ad §. 6. *Euryalus* Mecistei: idem qui sup. f. 13. memoratus. *Peneleus Hippalmi:* soli Apollodoro notus, cum eo, qui sequitur, *Leito Alectoris*. Iam Hippalcmus vel Hippalcimus est inter Pelopis liberos vid. Schol. Pindar. Ol. 1, 144. cf. Munker. ad Hygin. f. 14.

p. 50. f. 84 et 97. p. 180. Alter Hippalcimus est Itoni f. Boeoti nepos; atque is Peneleum, frater autem Electryon Leitum procreasse fertur apud Diodor. IV, 67. f. probabile adeo sit vel maxime, emendandum esse, quod Wesseling. quoque ad e. l. substituere voluit, Πηνέλεως Ἱππαλκίμου, Λήϊτος Ἠλεκτρύονος vel Ἀλεκτρύονος. Infra III, 10, 8. tamen Πηνέλεως Λήϊτου est inter procos Helenae.

f. 17. *De hoc appulsu Lemni*, de *Lemniis mulieribus* et *Hypsipyles* pietate in parentem vid. Apollon. I, 609 sq. ibique Schol. Orph. 469 sq. item Schol. Il. η, 467. quem exscripsit Apostol. Cent. XI, 98. Alia congessit Mezir. ad Epp. Ovid. Tom. II. p. 19. 39. 67. 114. 123. De δυσοσμίᾳ adde Antig. Caryst. 130. vbi caussa a veneficio Medeae repetitur; de seruato patre v. Epigr. Cyzic. 10. Varietatem fabularum peperere inprimis tragoediae: Hypsipyle Aeschyli, alia Euripidis et Sophoclis Lemniae; ni fallor, at Aeschyli Λήμνιοι ad Philocteten spectabant.

f. 18. *Appulsus ad oram Dolionum*, vid. Apollon. I, 936 sq. quem noster fere sequitur in hoc capite. Orphic. 497 sq. Hygin. f. 16.

f. 19. De accessu *ad Mysiam* v. praeter Orphica 627 sq. Apollon. I, 1177 sq. De *Hyla* ibid. v. 1207 sq. et ad e. v. Schol. (quem exscripsit Eudocia p. 409.) Theocrit. Id. 13. et Schol. Propert. I, 20. e quibus locis apparet, fabulam multis modis a poetis esse tractatam. add. Burman. et de parentibus Hylae Munker. ad Anton. Lib. 26. et Sturz. ad Hellanic. fragm. p. 111. *Theodamas* in Dryopum terra Herculi obuius factus inf. II, 7, 7. *Cium* Mysiae a Polyphemo Elati f. conditam simili modo tradit Apollon. I, 1321 et IV, 1470. cum Schol. (e quo Eudoc. p. 341). Alii aliter: vid. ad Hygin. f. 14. p. 52. Verius vrbs a Cio fl. dicta. A Cio, qui Milesios colonos eo adduxerat, nomen impositum tradiderat Aristoteles ἐν Κιανῶν πολιτείᾳ

apud Schol. Apollon. I, 1177. Serius eadem Prusias dicta. v. Steph. Byz. in Προῦσα et Holsten. ad e. l. cum Valef. Emendatt. II, 2. — §. 5. Ἡρόδωρος. Ita rescribere nemo dubitet pro Ἡρόδοτος, quod vbique legitur. Idem lapsus, inf. III, 5, 6. et fere, quoties nomen illud laudatur, occurrit, vt apud Schol. Theocr. 13, 9 et 56. Schol. Lycophr. 522. 662. in Tatiano f. 45. p. 99. Herodotus quidem Herculis Argonautis accensi meminit, lib. VII, 193. sed Pherecydeam narrationem ille sequitur; de Herodoro tamen dubitare nos non finit Schol. Apollonii I, 1290. qui fere eadem, quae hic leguntur, iisdem auctoribus tradit. De *Herodoro*, *Pherecyde*, *Demarato*, *Dionysio*, scriptoribus v. Indicem. Omnino non (οὐδὲ τὴν ἀρχὴν) cum Argonautis nauigasse Herculem, duplici modo traditum erat; ab aliis, quibus Pherecydes praeiuerat, sic, vt in ipso ostio sinus Pagasaei ad Aphetas exponeretur, ab aliis, vt nauem nunquam conscendisse, sed illo tempore Lydiam adiisse diceretur; cf. inf. II, 6, 3. vbi Herodorum sequitur Apollodorus. Inprimis consulendus Schol. Apollon. l. c. et ad I, 1168. Ad *Pherecydis* narrationem proxime accedebat Antimachus in Lyde (de qua consule Valkenar. a Euripid. Phoen. pag. 606. et disertiora in Schellenberg', qui Fragmenta collegit), et ipse Hesiodus ἐν Κήυκος γάμῳ, quae forte et ipsa pars fuit τῶν Καταλόγων. At cum Herodoro fere consenserat Ephorus. vid. Schol. Apollon. l. c. Diuersum ab his est, quod Theocrit. 13. f. habet; Herculem peditem a Mysia perrexisse ad Colchos; in quo cum Demarato ei ex parte conuenisse videtur; etiam cum Nicandro in ἑτεροιουμένων δ', e quo similia recitat Antonin. l. c. p. 176.

§. 20. De *Amyco* nota omnia vel ex Apollon. II. pr. Orph. 657. Theocr. Id. 22. Valer. Fl. IV. pr. Ceterum *Amycum*, alii caesum, alii vinctum tradidere. v. Schol.

ad Apollon. II, 98. Hoc posterius sequutus est auctor anaglyphi operis, de quo alio loco disputauimus. (*Antiquarische Auff.* I. St. p. 48 sq.) *τῶν δὲ Βεβρύκων ὁρμησάντων πρὸς αὐτὸν* sc. *ἐπὶ τὸν Πολυδεύκην*, vt Amyci necem vlciscerentur. v. Apollon. II, 98 sq. vbi v. 118. legebam: *καὶ τότ' ἄρ' Ἀγκαῖος — αἶψα μάλ', ἀντεταγὼν πέλεκυν μέγαν, ἠδὲ κελαινὸν ἄρκτου προσχόμενος σκαιῇ δέρος, ἔνθορε.* Est *ἀντεταγὼν* quod *ἀνατείνων*.

§. 21. De *Phineo* fabulae miris modis variatae extant; quia et in Argonauticis et in Heracliis eae tractatae, mox et in fabulas Atticas per Cleopatram vxorem inductae, et in scenam productae fuere. Ita fuit Aeschyli, tum Sophoclis Phineus I. et II.: ad cuius forte ductum narrata res inf. III, 15, 3. vbi vid. not. Omnino adeundus Apollon. II, 178. et Schol. ad v. 178. 181. (vnde Eudoc. p. 414) et ad I, 211. Diodor. IV, 43. 44. porro Soph. Antig. 980 sq. vbi vid. Schol. cf. Burman. Catal. Argonaut. in Calais. Breuiter de Phineo narratur in Orphic. 665. — §. 1. Fuit autem *Salmydessus* in Thracia Europae, sub ingressum ponti Euxini a sinistrâ; etsi cum nauigatione Argonautarum non satis conuenit; quippe qui ab eâ prouecti ad Cyaneas perueniunt. vid. Apollon. II, 177. et ibi Schol. cf. ad Hygin. f. 19. §. 2. *οἱ μὲν τὸν Ἀγήνορος.* ita Hellanicus tradiderat. vid. Schol. l. c. vbi et aliae caussae Phinei excaecati exponuntur. *οἱ μὲν ὑπὸ θεῶν.* ita fere Apollon. II, 180. et Hygin. f. 19. *οἱ δὲ ὑπὸ Βορέου.* Ex Diodor. IV, 44. et Orph. 672. calidioris ingenii criticus inferat forte *ὑπὸ Βορεαδῶν.* verum diuersae fuere narrantium sectae: *ὑπὸ Βορέου τυφλωθῆναι* alii apud ipsum Diodor. l. c. narrauerant, et sic noster iterum III, 15, 3. — *πεισθεὶς μητρυιᾷ.* Idaea nomen inf. eod. loco et legitima coniux, Cleopatra. ibid. vbi et de nominibus filiorum videndum. *τοὺς ἰδίους ἐτύφλωσε παῖδας.* v. ibid. Hoc

Sophocles secutus erat in Phineo. Nec aliter in Antigone l. c. τινὲς δὲ ὑπὸ Ποσειδῶνος, ὅτι τῆς Φ. Haec Hesiodi fuit narratio ἐν ταῖς Ἠοίαις. Schol. Apollon. II, 181. πεπηρῶσθαι δὲ Φινέα φησὶν Ἡσίοδος ἐν μεγάλαις Ἠοίαις, ὅτι Φρίξῳ τὴν ὁδὸν ἐμήνυσεν. Putes hoc factum esse a Neptuno, qui Ino et Melicertae studebat, eoque Phrixum perdere volens irascebatur Phineo, quod ei effugiendi viam monstrauerat. In nostro tamen Phinei monitum diserte ad reditum Phrixi e Colchide in Graeciam refertur. Scilicet, cum Athamantis res in scenam adductae essent, (vid. sup. ad I, 9, 1. et 2.) de reditu seu Phrixi seu eius filiorum varia extitere commenta; in his ira Neptuni nec minus locum habuit, quod Phineus iter in Graeciam redeuntibus declarauerat. Firmant iudicium alia ap. Pausan. IX, 34. p. 779 narrata. Idem Hesiodus abreptum in septentrionales plagas ab Harpyis ipsum Phineum ediderat: vt docet Strabo VII, p. 463. C. τὸν Ἡσίοδον δὲ, ἐν τῇ καλουμένῃ Γῆς περιόδῳ, τὸν Φινέα ὑπὸ τῶν Ἁρπυιῶν ἄγεσθαι „Γλακτοφάγων εἰς αἶαν ἀπήναις οἰκί' ἐχόντων.„ quod forte non ita accipiendum ac si Hesiodus tale carmen scripserit, sed seruatum illum Hesiodi versum Strabo meminerat in alio opere sic inscripto, v. c. Eudoxi. Ceterum Hesiodeam narrationem habemus adhuc in Orphicis v. 675. 6. 7. quae hinc illustranda. αὐτὰρ ἐπιζαμενὴς Βορέης, στροφάδεσσιν ἀέλλαις ἁρπάξας, ἐκύλινδεν ὑπὸ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλας Βιστονίης, ἵνα κὴρ ὀλοὴν καὶ πότμον ἐπίσπῃ. §. 3. πτερωταὶ δὲ ἦσαν αὗται. Est haec Harpyiarum forma vulgo tradita, de qua locus classicus est Virgilii Aen. III, 216 sq. vbi *monstra alatae* sunt, *virginei vultus, vncaeque manus et pallida semper ora fame. Alatas* autem eas non primus Aeschylus, sed dudum ante eum *Hesiodus* edidit noto loco Theog. 267 sq. a me excitato: αἵ ῥ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἕπονται ὠκείῃς πτερύγεσσι. μεταχθό-

νικα γὰρ ἴαλλον. *Sublimes supra terram in aere feruntur.* Putidum esset dicere, alas hic non esse alas. Aeschyli autem locus Eumen. 51. hoc ipsum firmat, *iam tam vulgatum ac sollemne hoc fuisse, vt Harpyiae alatae esse crederentur*; nam Pythia Eumenides a se visas nec sibi notas cum Gorgonibus et Harpyis comparans, hoc discrimen ipsa obseruat, quod ista monstra non sint alata, quod esse necesse foret, si Harpyiae essent: εἶδόν ποτ' ἤδη Φινέως γεγραμμένας δεῖπνον φερούσας. ἄπτεροί γε μὴν ἰδεῖν αὗται. Dicit sane, se vidisse eas *pictas*, nam veras videre non potuit. Apud Homerum est Podarge, quam dixi *monstri similem* ab eo exhibitam esse: scilicet Il. π, 150. 1. illa est βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο. igitur illa *inter armenta pascitur*, ex eaque equi partu editi narrantur: quae an *virginem Harpyiam pulcram* declarent, videat, qui haec asserit. At Hesiodus ἠυκόμους Ἁρπυίας dixit? dixit sane; quid tamen inde? plura memorantur monstra a poetis *puellari facie*; fingit et ars et poesis *monstra pulchro ore*. Scyllam quis non meminit, quae Virgilio est *pulchro pectore virgo tenus* Aen. III, 426. Iam videant alii, an illiberalibus cauillationibus in his olim a me traditis locus vllus sit? equidem verbum non addam. Lacones τοῖς Χίοις ἐφίασιν ἀσελγαίνειν. ὀσμῆς ἀνάπλεα. intell. grauem odorem, μυσαρὰν ὀσμήν. μυδαλέην ὀδμὴν dixit Apollon. II, 191. 229. et v. 272. δυςάσχετον. §. 7. ἐστράφη γάρ, ipsa Harpyia, conuertit se a volatu et in littore in terram se demisit, cum altero filiorum Boreae, qui et ipse volatu fessus in terra consedit, πίπτει σὺν τῷ διώκοντι. Vnde haec omnia petierit Apollodorus, non reperio. Communius est, Strophades dictas, quod inde reuersi sunt Zetes et Calais, nec vlterius perrexere: et sic Apollon. II, 295. 6. At apud Schol. ad e. l. alii, in quibus Hesiodus fuit, nomen inde ducere, quod Boreae filii conuersi

ad Iouem Aenesium, cuius ara in promontorio Cephalleniae erat, (v. Strab. X, p. 700. B.) supplicarunt, vt cursu tandem assequi Harpyias liceret. §. 8. Ἀπολλώνιος δὲ, lib. II, 284 sq. cui, secundum Schol. ad v. 296. similia tradiderant Hesiodus et Antimachus; proxime ad eos Asclepiades, vt colligas ex Schol. Odyss. μ, 70. item Hyginus fab. 19. admixtis tamen aliis. δούσας ὅρκον sc. Iridi. Res varie narrata. Hesiodus cum aliis Mercurium substituerat: Schol. Apollonii ad II, 286. 297. Valerius Fl. IV, 515 sq. patrem Harpyiarum Typhonem interponit. Ita tandem teneamus velim hoc: quo maior sit narrationis diuersitas, eo maiorem fuisse poetarum numerum, qui rem varie tractarant et ornarant; non vero ad fidem historicam Graecorum scriptorum haec esse trahenda. Harpyiarum autem nomen ab initio vehementem procellam ventorum declarasse, nemo nunc dubitet. vid. ad Virgil. Aen. III. Exc. VII.

f. 22. *Symplegades:* eaedem *Cyaneae* petrae, *Planctae. Syndromades.* Argonauticorum scriptorum fabulis celebratae; duae cautes sub ingressum Ponti Euxini, situ sub nauigationis per illud mare initia incerto habito, ita vt errare per mare viderentur. Vide de iis quos laudat van Stav. ad Hygin. f. 19. et 21. pr. et Gale ad h. l. Lennep. ad Phalar. p. 51. Sed satis est inspexisse Apollon. II, 317 sq. 551. 608. quem noster sequitur. Princeps locus est, Odyss. μ, 61 sq. vbi Planctae in mari fabuloso quod Vlysses pererrat. §. 5. συλλαβομένης Ἥρας. Sic quoque Odyss. μ, 72. apud Apollon. II, 600, Minerua est, quae nauem manu impellit. τὰ ἄκρα τῶν ἀφλάστων. apud Apollon. l. c. ἀφλάστοιο ἄκρα κόρυμβα sunt: Schol. τὰ ἀκροστόλια interpretatur (meliora dat aliud Scholion ad I, 1089). Similiter ap. Homer. Il. ι, 241. vbi νηῶν ἀποκόψαι ἄκρα κόρυμβα Hector minatur, Schol. ἀκροστόλια

esse ait; perperam vterque, quantum video: nam τὰ ἀκροστόλια proprie sunt ornamenta: ita captarum nauium, antequam eae incendebantur, τὰ ἀκροστόλια tollebant, iisque naues victrices ornabant: Diod. XVIII, 75. XX, 87. et 52. eadem diis dedicabant. v. Plutarch. T. I. p. 119. vbi παράσημα sunt, quae et ipsa in prora locum habent; eodem more, quo Romani rostra pro victoriae insignibus ponebant. Contra vero τὸ ἄφλαστον, *aplustre*, est puppis insigne, ad pinnarum instar, saepe in numis et aliis in monumentis obuium. Apud Homer. l. c. naues in littore stabant, eoque puppibus in terram conuersis. cf. ad Il. 6, 717. Multo magis manifesta res est in nauis Argus fortuna. De fato Symplegadam, vt si nauis traiiceret, illae starent, nihil memoratum in Odyssea, vbi serius Vlysses eas transuehitur.

f. 23. *Aduentus ad Lycum, Mariandynorum regem*, vid. Apollon. II, 725 sq. 754 sq. De *Lyco* hoc cf. inf. II, 5, 9. p. 129. De *Idmonis* morte vid. Apollon. l. c. II, 817 sq. add. Schol. I, 139. (ex eo Eudoc. p. 237. inde emendanda) de morte *Tiphyis* v. 856. cf. Mezir. T. II, p. 60. de *Ancaeo* v. 867 sq. Nec satis diligens Apollodorus in hoc Ancaeo. Nam is, qui nauem regere suscepit, fuit alter Ancaeus, Neptuni et Astypalaeae f. v. Apollon. l. c. diuersus ab altero, Lycurgi f. quem cum eo confundi iam Burman. in Catal. docuit. Porro eundem Ancaeum, Lycurgi f., cum noster in venatione Calydonii apri caesum narrauisset I, 8, 2. mox iterum inter Argonautas retulit, I, 9, 16. Caeterum ex h. l. sua petiit Schol. Lycophr. 890. nec minus perturbate. Viros supra memoratos, qui in nauigatione interiere, attigit quoque Seneca in Medea, loco pro supposito habito; ait chorus expiasse nauigationis crimen morte sua Argonautas: Tiphyn, Orphea, Alciden, Hylam, Idmonem, Mopsum; reliqua ad

ornatum pertinent. v. 618. *indoctus magister*, cui reliquit Tiphys regimen nauis, est Ancaeus; mox v. 622. *amissus rex* est Tiphys, Boeotus: cuius recordatione, quod ille in nauigatione Argonautarum periit, Aulis quasi cupit retinere Achiuorum classem ad Troiam properantem.

§. 2. *Peruentum tandem in Colchidem.* Post Thermodontem et Amazonum sedes prospiciunt *Caucasum*, sed valde longinquis finibus: cf. Apollon. II, 1250 sq. De §. 3. *Phaside* loca collegit Mezir. T. II. p, 93 sq. §. 4. δῶρον Ἡφαίστου, propter aes puta, e quo pedes confectos habebant, cum χαλκόποδες essent, id quod antiquo loquendi more robur pedum designabat; in mythis tamen repetendis poetae tanquam proprie dictum adhibuere. Erant adeo tauri Ἡφαιστότευκτοι vid. not. sup. ad I, 4, 3. extr. Erant iidem πῦρ πνέοντες, seu πυρπνόοι, vt iam Antimachus eos dixerat. vid. Schol. Pindar. P. 4, 398. Schol. Lycophr. 175. p. 24, a. qui h. l. ante oculos habuit. §. 5, εἶχε γὰρ λαβὼν παρ' Ἀθηνᾶς, τοὺς ἡμίσεις. habet hoc ex Pherecyde. v. Apollon. III, 1175 sq. et Schol. ad v. 1178. cf. inf. III, 4, 1. — §. 6. *Medea* Aeetae et *Idyiae* filia (v. Apollon. III, 242. 3. et Schol. Hesiod. Θ. 957. 9. cf. ad Hygin. f. 25. et v. Stav. p. 15. tot narrationibus infamis, partim eorum, qui Argonautica conscripserant, partim Tragicorum ingeniis pleraque cumulantibus; verum de ea nuper docte admodum commentari coepit Böttiger. Erat Martis lucus sup. I, 9, 1. §. 6. I, 9, 16. §. 5. pr. cf. Obss. ad ea l. Apollon. IV, 112 sq. et III, 409. 914. 1269. et Schol. ad II, 406. *Absyrtus.* Ita plerique nomen edunt. v. Hygin. f. 23, at Aegialeus ap. Diodor. IV, 45. vbi v. Wessel.

§. 24. *Reditus Argonautarum.* De hoc magna narrationis diuersitas, nata ex studio poetarum eandem rem nouis modis ornandi. Locum dabat ignoratio geographiae. Vt post Gesnerum paucis argumentum obscurum

illustremus: Herodorus eadem via rediisse, dixerat; nec aliter Sophocles ἐν Σκύθαις et Callimachus tradiderant. Hecataeus ex Phaside in Oceanum, inde in Nilum, ex hoc in patriam nauigasse; scilicet orientem circumuectos; eadem sequutus est Pindarus P. 4, 34 sq. 447. et cum eo Hesiodus et Antimachus in Lyde, nisi quod non per Nilum, sed nauigio trans Libyam humeris portato per Tritonidem paludem, quam confudisse videntur cum freto Gaditano, mare mediterraneum intrasse narrauerant; contra Herodotus IV, 179. famam memorat de Iasone Maleas naue circumuecto aquilonibus in Libyam acto et paludem Tritonidem ingresso, vnde, tripodem donum pactus, Triton eum reduxit. Alii nauigatione versus septentrionem facta, occidente Europae circumacto, mare mediterraneum ingressos rediisse. Tanain sic fabulantur ingressam nauem, aduerso amne remis actam, donec alio flumine in oceanum deueniret; vt Timaeus cum aliis scriptoribus ap. Diodor. IV, 56. Scymnus Chius ap. Schol. Apollon. et Orphica, nisi quod in his 1038 sq. retro Phasin emensi heroes alterius fluuii Sarangae ostia ingressi in paludem Maeotidem, et ex hac in Oceanum Cronium deferuntur. Tandem frequentata maxime narratio obtinuit, Argonautas Pontum Euxinum emensos Istrum intrasse; verum et hinc in diuersas partes rapti sunt; secundum alios amne aduerso in extrema Celtices et hinc in Oceanum peruenerunt; aliorum fide altero Istri brachio in mare Adriaticum fuere delati; at alii reiectos inde in Eridanum narrauerant. Hoc post Timagetum sequuntur Apollonius et Apollodorus. cf. Schol. alterius IV, 259. 284. vbi altero loco male Hecataeus pro Herodoro laudatur. Deduxit homines ad mirum hoc figmentum, quod mireris a Scymno Chio p. 45 et in Aristot. Mir. Narrat. cap. 112. repeti, nomen Istri, quo

Danubius designatus est, idemque Istriae Histrorumque ad mare Adriaticum, cum aliis lusibus in locorum nominibus; nec sibi tantum operae res poscebat, quantum ad errorem refellendum adhibuit Comes *Carli (della Spedizione degli Argonauti)*. Apertum est, inanem operam eum esse nauaturum, qui tam diuersa diuersorum hominum et temporum narrata in σύστημα aliquod redigere, pro fundo antiquioris geographiae constituere et magisterium in eâ exercere velit. Praestat de singulis monere, quantum quidem notitiae de iis suppetit; atque hoc doctâ cum industriâ aliquot annos post lineas has a me in priore editione ductas peregit et de his geographicis ἀγνοίαις et commentis praeclare egit desideratiss. Schönemann in Commentatione de geographiâ Argonauticorum praemio ornatâ a. LXXXVIII. Diodor. IV, 47 sq. narrationem pragmaticam praue instituens, Dionysium Milesium auctorem habuit: qui per Bosporum et Hellespontum delatos Argonautas Troiam cum Hercule expugnasse narrauerat. Contra noster in plerisque Apollonium, in nonnullis Herodorum sequitur. τὸν ἀδελφὸν φονεύει. Aeetam insequentem Apollonius non habet: quem de caede Absyrti vide IV, 338 sq. 412. 460 sq. At sequitur noster Pherecydem, vt ex Schol. Apollon. IV, 228 et ad 223 colligo. Aliter alii. v. ap. Schol. Eurip. Med. 169. — §. 4. τὸν Ἠριδανὸν ἤδη παραπλέουσι. non ingressis Padum, sed ostia praeteruectis. Etiam Schol. Lycophr. 175. ita legit. Caede Absyrti factâ (Apollon. IV, 506.) Argonautae ad insulam Electridem in ostiis Eridani feruntur. μηνίσας Ζεύς, vid. Apollon. IV, 556 sq. Eridanum hinc amne aduerso euectos in Rhodanum eos peruenisse narratum est; e quo in mare Sardonium egressi praeternauigant Galliae et Liguriae oram, donec ad insulam Circaeam perueniunt ad Latii seu Ausonum littus sitam. Ex his illustranda sunt,

quae sequuntur. *εἰς τὴν Αὐσονίαν* pro insula prope littus Ausonum, seu Latinorum. De lustratione per *Circen* v. Apollon. IV, 659 sq. Ex antiqua voce *αἶα*, h. *γαῖα*, fictum videtur nomen vrbis in Colchide; hinc *Αἰαῖος* pro Colchicus, et Circe Aeaea, et inprimis eius insula *Αἰαία*. Hinc Aeetes, nomen regis; etsi apud Strabon. I, p. 77 (45) nomen inter Colchos vsitatum id esse memoratur.

f. 25. *Sirenes* praeternauigant Argonautae v. Apollon. IV, 981 sq. obtudit earum vocem suo cantu Orpheus, continuitque heroes, ne propius accederent. v. 904 sq. cf. Orphica 1268 sq. De *Bute* Apollon. ibid. 912 sq. ex eo Venus Erycem peperit, a quo mons Eryx in Sicilia appellatus. Hygin. f. 260. cf. Aen. V. Exc. II. §. 2. *Charybdis*, Apollon. ibid. v. 912 sq. et de *Planctis* v. 924 sq. de quibus Orphica nil memorant. Nunc Argonautae in mari infero versantur, vbi Planctae fabulosae diuersae ab alteris in Ponto Euxino ortum habuisse videntur, ex insulis Vulcaniis, in medio mari sitis, in quibus Hiera et Strongyle fumum emittunt cum ignibus. v. Schol. ad Apollon. IV, 761, et 786. Sunt eae ex Vlyssis erroribus notae; Odyss. *μ*, 61 sq. vnde patet iam ante in fabulis Cretensium de Ioue puero, cui ambrosiam columbae afferebant, Planctarum commemorationem fuisse. (Et sane in versibus Moerus Byzantinae apud Athen. XI, p. 491. columbae *ἀμβροσίην φορέουσαι ἀπ' ὠκεανοῖο ῥοάων*.) Etiam ibi v. 68. sola Argo incolumis cursu inter vtramque facto eas traiecisse dicitur. Planctas §. 2. noster memorat post Charybdin et Scyllam; In Odyssea ad istas defertur Vlysses antequam ad Scyllam et Charybdin in freto Siculo sitas accederet: Odyss. *μ*, 56 sq. vbi res ita constituitur: esse nauigationem in illo maris tractu, in medio inter Planctas ab vna (versus meridiem), et Scyllam Charybdinque ab

alterâ parte (boreali) faciendam. Regit nauem Vlysses propius ad hanc alteram, v. 201. 219. Contrarium sequitur Apollonius, apud quem Argo australem cursum tenet et inter Planctas a Nereidibus deducitur. IV, 920 sq. Thetis nauem manu leuat: Apollon. IV, 930. a Iunone exorata; v. 783 sq. 822 sq.

§. 3. *Solis armenta in insula Thrinacia.* Insula fabulosa, nata vt videtur, partim ex nautarum, qui mare, illâ aetate ignotum, ab occidente Peloponnesi, et antiquitus pro oceano habitum adierant, narrationibus, partim ex mytho vetere, quem suspicari licet habitum esse, nec illepidum, de anno lunari 350. dierum, quos, vt armenta, Solis pasci finxerat aliquis; ea nunquam deficere, semper iterum refici; quandoquidem dierum numerus singulis annis manet idem; cur numerus septenus, isque duplicatus placuerit, equidem haud dicam; iis appositae quae pascerent Nymphae Solis filiae; sedes autem assignata insula in mari illo tempore adhuc parum noto versus occidentem. Ornatus mytho quaesitus ex armentis, quae multis in locis diis ἐγχωρίοις consecrata et intacta libere vagabantur, ἀνειμένα. Hariolatio haec est, quis neget? Non omnia in mythis similibus inter se conuenire, et probabilibus adiungi aliena et obscura, quis nescit? quis miretur in rudi antiquitate? conuenit eius indoli et mori mutationes rerum et temporum vicissitudines symbolice declarari; ita sunt Mythi de Sole, Lunâ, Ventis, Procellis, de Aeolo, de Iano. Iam Homerus Vlyssis errores ita constituit, vt, postquam Scyllam et Charybdin effugerat, freto Siculo traiecto, ad hanc *insulam Solis* ille perueniat. Fabulosis his potest videri pro fundo esse obscura fama, a nautis accepta, aut de insulâ paruâ olim super Catanam sitâ, sed Aetnae incendiis et tremoribus submersâ, aut de littore Siciliae orientali, inter Catanam et Messa-

nam, illo tempore parum frequentato, vt, quam late pateret, ignoraretur. Verbo nihil est a certa ratione et notitia profectum. Sane Trinacia et Thrinacia vetus Siciliae nomen incertae originis habitum est; mox et Trinacria factum. Seriores armenta Solis *ad Mylas* in occidentali littore collocarunt, propter summam agrorum fertilitatem. v. Cluver. Sicil. II, 5. p. 307. Dorvill. Sicula p. 28. Multo magis ingenio indulsere, qui Thrinaciam in Ortygia quaesiuere, vt Martorellus, *I Fenici primi abitatori di Napoli* p. 127 sq. Apud Apollon. IV, 961 sq. Argonautae, qui Planctas ipsi incolumes traiecerant, praeteruehuntur Thrinaciam, altero die ad Corcyram perueniunt v. 992 sq. Verum vt iam dictum est, de hoc mythorum genere aliquid constituere velle tanquam certum et exploratum, temerarium esset. Haec teneri par erat ab iis, qui valde sagaces sibi esse videntur in iis refellendis, quae, coniecturae loco ex antiquitatis sensu petitae, proposita sunt; etsi nec refellentibus irasci velim, probabiliora autem afferentibus magnam gratiam habeam.

§. 4. Ad seqq. cf. Schol. Apollon. IV, 1002, et ipsum poetam e. l. cum Schol. Lycophr. 175. *Cerauniis montibus* adhaesisse Colchos docet Apollon. IV, 520. οἱ δ' ἐν ὄρεσσιν ἐνναίουσιν, ἅπερ γε Κεραύνια κικλήσκονται. Nec aliter legit Schol. Lycophr. l. c. At enim de situ horum montium si quaeras, difficultas exoritur. Si de noto Epiri promontorio accipis, extra reliqui cursus fines illud nunc commemoratur; multo magis, si Apollon. l. c. inspexeris, vbi ex continente in insulam obiectam migrasse narrantur coloni, continenti graui terrae motu inter fulmina et procellas vastato. Atqui ad Ceraunios montes Epiri nulla adiacet insula. Scilicet fuere in Illyrico Ceraunii, etiam Plinio et Ptolemaeo commemorati; Illyrico autem oppositae sunt insulae numero plures. Ex his lux Apollonio:

οἱ δ' ἐν ὄρεσσιν ἐνναίουσιν, ἅπερ τε Κεραύνια κικλήσκονται ἔκτοθεν, ἐξότε τούς γε Διὸς Κρονίδαο κεραυνοὶ νῆσον ἐς ἀντιπέραιαν ἀπέτραπον ὁρμηθῆναι. (h. ἔτραπον ὁρμηθῆναι ἐς νῆσον ἀπὸ τῶν ὄρεων. — Apud Apollonium alios retinent insulae Apsyrtides dictae, quae Illyrico oppositae sunt, alii considunt in continenti, inter Encheleas, apud quos Cadmum vixisse inf. III, 5, 4. videbimus, alii in Ceraunis montibus, vt paullo ante dictum. §. 5. Medeam repetunt ab Alcinoo Colchi v. Apollon. IV, 1001 sq. Orphic. 1297 sq. Hygin. f. 23. Colchos in Corcyra consedisse, etiam Apollon. auctor est l. c. 1209.

f. 26. De *Anaphe* vna ex Sporadibus, (prope Theram, et ipsam e mari natam,) et appulsu ad eam v. Apollon. IV, 1706. sed ibi ille post discessum e Creta factus narratur, etiam in Orphic. 1350. loco emendato a Ruhnken. Epist. crit. p. 273. 274. Vide porro Conon. 49. Meminit Eusthath. p. 1893, 7. — §. 2. Μελαντίους autem, quod nec Galeum fugit, Apollon. suppeditat IV, 1706 sq. erant duo scopuli in mari haud longe a Thera; a Melante aliquo appellati, vt ibi Schol. add. Hesych. h. v. memorat quoque eas Strabo XIV. p. 943, D. Latent adhuc in vitiosa lectione Orphic. Argonaut. 1352. σκοπέλοισι μαλακνείοισιν leg. Μελαντείοισιν. §. 3. Sacrum insolentis moris: cuius tamen generis fuere alia quoque inter iocos et conuitia agitata, in quibus ipsa Dionysia per pagos acta, ex rudiorum hominum immodice laetantium licentia orta. Similem morem in Thesmophoriis notatum vidimus sup. I, 5, 1. vbi Obss. p. 26. Aliud eiusmodi sacrum apud Aeginetas memorat Herodot. V, 83. Aliud est ludicrum apud Callimach. in Del. 321. ἑσκωπτον μετὰ παιγνίας, quia ad sacrum pro facultatibus nihil suppetebat praeterquam torres, quibus aquam infundebant: Apollon. v. 1719. Duodecim seruae inter munera hospitalia, τὰ ξείνια, ab

Aretê Medeae datâe: ibid. 1221. 1772. §. 4. ὑπὸ Τάλω. v. Apollon. v. 1637 - 88. Paucis attigit rem auctor Orphic. Argonaut. 1348. χάλκειον τριγίγαντα δοκεύμενοι, ὄφρ' ἱκόμεσθα, obseruantes cum adueniebamus. Vbi χαλκεῖον τριγίγαντα appellat, quem speculabantur Argonautae, donec adire potuere insulam, nam ille οὐκ εἴα αὐτοὺς ἱκέσθαι οἱ, ἔντοσθεν λιμένων. Sic accipiendus versus, οἱ, πρὸς ἕ, πρὸς αὐτόν. Habemus in hoc Talo exemplum fabulae ex remotâ antiquitate, plebeculae lusibus vulgatae; cuius generis fabulae mature reiecit politior aetas et poetarum elegantior sensus. Firmaut tamen id, quod aliquoties monui, antiquitati omnino remotiori assignandos esse mythos eos, qui minus probabiles sunt; alios expolitione emendatos quidem, sed et interpolatos et obscuratos esse, vt interpretationem et sensum nunc assequi haud liceat. Sophoclis fuit fabula Τάλως ap. Schol. et al. etsi assequi vix licet, quâ artê scenae accommodata fuerit haec fabula. Saltata tamen ea fuit quoque a Pantomimis: vt e Luciano patet de saltat. f. 49. Confunduntur passim, etiam a Meurs. in Cretâ IV, 14. Tali plures. Alius est Talos a Daedalo interfectus; de quo v. inf. III, 15, 8. etiam alius amasius Rhadamanthi ap. Athen. XIV. p. 603. C. ex Ibyco. add. Pausan. VIII, 53. p. 707. Alius ibid. VII, 4. extr. Oenopionis f. Sed de antiquo illo *Talo* tam mira et absona est fabula, vt facile se prodat esse ex antiquissimo aeuo. Si ariolari licet, videtur notabilis magnitudinis fuisse ex aere statua, in littore seu promontorio posita a Phoenicibus; de quâ portenta narrabat anilis superstitio. Plato in Minoe ethicam interpretationem fabulae apposuit. T. II. p. 320. B. Sensus autem mythicae est orationis, Talon superfuisse ex aetate aereâ, quam alii et ipse Apollod. I, 7, 2. in genus hominum aereum mutarunt. hinc Apollon. l. c. μετ' ἀνδράσιν ἡμιθέοισιν, quod

iungendum cum λογκὸν ἐόντα. ὑπὸ Ἡφαίστου. Talos scilicet et ipse Ἡφαιστότευκτος fuit v. sup. Obss. ad I, 4, 3. extr. datus Minoi; secundum Schol. et Eustath. ad Odyss. υ, 302. Europae, vt custos esset Cretae. Narratur ibid. eos, qui Cretam infestis animis aggrediebantur, ita vltus esse, vt in ignem insilitet, et cum totus ex aere esset, excandesceret, atque sic candefactus amplecteretur eos; ductamque hinc esse vocem Sardonii risus, Σαρδανίου γέλωτος, ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι. Ex Suida in Σαρδάνιος γέλως discimus a Simonide hanc narrationem esse profectam; tum reliqua videmus ita tradi: Σιμωνίδης δὲ Τάλων τὸν ἡφαιστότευκτον Σαρδανίους, οὐ βουλομένους περαιῶσαι πρὸς Μίνωα, εἰς πῦρ καθαλλόμενον, ὡς ἂν χαλκοῦν, προσστερνιζόμενον ἀνελεῖν ἐπιχάσκοντας. Ne prorsus absona haec sint, in superioribus putes corrigendum esse οὐ βουλόμενον. vt Sardos hostili vi aggressuros Cretam Talos vetuerit accedere ad insulam. At vetat Zenob. V, 85. vbi discimus, Simonidem in eum modum narrasse, vt Talon, antequam Cretam adiit, in Sardinia vixisse diceret, vnde colonos secum ad Minoem adduxisse videri debet: Σιμωνίδης δέ φησι, τὸν Τάλω (Ταλὼ ibi scriptum) πρὸ τῆς εἰς Κρήτην ἀφίξεως οἰκῆσαι τὴν Σαρδὼ καὶ πολλοὺς τῶν ἐν ταύτῃ διαφθεῖραι (scilicet eo, quo supra memoratum est modo) οὓς τελευτῶντας σεσηρέναι, καὶ ἐκ τούτου ὁ Σαρδόνιος γέλως. — ἦλος διήρειστο χαλκοῦς. vnde absurda haec narratio ortum duxerit, non dicam: vna Tali erat vena per corpus descendens; quod cum totum aeneum esset, sub malleolo tamen erat locus, vbi ad venam canaliculus (σύριγξ v. 1647. vbi Schol. παρόνην appellat) viam dabat; hic secundum Apollonium λεπτῷ ὑμένι, tenui cuticula erat obductus, at apud nostrum clauus aereus impactus os vulneris obturat. Quo clauo extracto paullo post videbimus Medeam sanguine exhausto mortem Talo intulisse, ἐπεὶ

Πελάντος. ἰε. interfuit nauigantibus f. 16. Thaumaci f. §. 6. *Aeginam appellunt.* Apollon. 1765 sq. Certamen erat ipsos inter Argonautas, accelerandi discessus caussa, διὰ τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Αὐλίδος, *inter*, vt sup. 525. διὰ τούτων, mediâ inter Planctas viâ. Apollon. v. 1779. γαίην Κεκροπίην παρά τ' Αὐλίδα μετρήσαντες Εὐβοίης ἔντοσθεν, intra Euboeam, per Euripum; nam, *extra*, esset in alto. ἐν τέσσαρσι μησί. dubitari potest, sitne hoc temporis spatio tota nauigatio, an reditus solum confectus. Hoc praeferas, si seqq. cogites, desperasse reditum Peliam; at verba, πάντα πλοῦν, vix id admittunt; atque ita, inprimis pro istius aeui nauigatione, res est in prodigium et miraculum versa.

f. 27. *Aeson mori iussus.* Sic et ap. Diodor. IV, 50. Valer. Flacc. I. sub fin. *Iasonis mater*, Polymede sup. 16. pr. Diodorum omnino vide IV, 50. 1. 2. vbi narrata res ex Dionysio Milesio, vt mihi probabile fit. Conuenit fere Hygin. f. 24. Aliter ornata narratio apud Ovid. Met. VII, 297 sqq. et alio modo ab iis, quos Pausan. ante oculos habuit VIII, 11. §. 3. Ὁ δὲ Ἰάσων κ. Ex seqq. nonnulla sunt apud Zenob. IV, 92. p. 110. Nauem Iason consecrauit Neptuno in Isthmo. Eadem Diodor. IV, 53. Sane Neptuni Isthmii nota religio, et eius ara Pausaniae aeuo II, 9. fuit; sed consecrata ei nauis tanquam maris deo. Magis vulgatum est alterum, Mineruam nauem Argo inter astra collocasse vid. Eratosth. 35. Hygin. f. 24. extr. De *fraude Medeae in Peliam*, §. 4. quâ eum filiarum manu necat, vid. Hygin. f. 24. Ovid. Met. VII, 297 sqq. et rhetoricâ licentiâ exornata apud Diod. IV, 51. 52.

f. 28. *Acastus* patri funus facit, Medeam cum Iasone fugat: etiam sorores, quae Arcadiam adiisse narratae sunt apud Pausan. VII, 11. praeter Alcestidem, quae ad Ad-

metum fugit. cf. Palaeph. 41. etsi absurda vt solet, narrantem. In hoc autem funere nobiles illi *ludi* facti, de quibus passim mentio fit: cf. inf. III, 9, 2. §. 4. vbi vid. Obss. Hygin. f. 273. p. 380. vid. Stav.

§. 2. *Iason et Medea Corinthum profecti.* cf. Diodor. IV, 54. In iis, quae hic euenere, magna mythorum est varietas inprimis e tragoediis, quibus Medeae fortuna argumentum dederat, inter quas Euripidis Medea facile fuit nobilissima. Ad idem argumentum spectarunt Colchides Sophoclis, Ῥιζοτόμοι, Κρέουσα; verum de his egisse accurate nuper Blümnerum de Medea audio. Ceterum de narrationis varietate praeter Diodor. IV, 34. vid. plura ap. Schol. Eurip. Med. 9, 20. 277. Pausan. II, 3. p. 118. Schol. Pindar. Ol. 13, 76. Hygin. 25. 26. 27. et ibi Intpp. (Ad cognoscendas poetarum veterum copias forte non infructuosum foret harum litterarum studiosis, si quis colligeret fabulae eiusmodi diuersas tractandi et persequendi rationes. Hoc vero omnibus doctrinae mythicae copiis instructus facere instituit Böttiger, quem honoris caussa memoro.) *Glaucen.* aliis Creusam. vid. ad Hygin. f. 25. et Wessel. ad Diodor. l. c. §. 4. κατετραυμάτισαν. Graue ἄγος commissum, quod *ικέτας abductos necarunt*, et quidem h. l. *vulneribus confectos;* apud Pausan. II, 3. *lapidatos.* Aliter ornata haec et apud ipsum Pausan. et apud Diod. IV, 55. videbis. cf. Schol. Eurip. Med. 9. et add. Aelian. V, 21. vtrumque commentitia auctore Parmenisco narrantem.

§. 5. *Medea Athenas fugit.* Etiam hoc ex tragoediis. Interposuerant alii accessum Thebas ad Herculem; Diodor. IV, 55. Facinus hoc ex Cratete exponit Schol. Il. λ. 740. add. Eustath. ad Perieget. 1017. Diodor. l. c. Insidias Theseo factas etiam Pausan. II, 3. p. 118. attingit; redux autem ille erat Troezene. vid. inf. III, 16, 1. Plutarch.

Thef. p. 5. A *Medo* dictos Medos fabula a tragicis arrepta, quod nouis figmentis ea locum faciebat; fed eadem diuerfis modis tractata: v. Euftath. ad Perieg. 1017. Aliter ipfe Dionyf. v. 1020 fq. (quem exfcripfit Eudoc. p. 289.) Diodor. IV, 55. 56. vbi cf. Weffel. Etiam Perfas et Achaemenidas a Medeae prole duxerant alii. vid. apud Salmaf. ad Solin. p. 833, a. cf. inf. ad II, 4, 4. §. 5.

§. 6. *Colchos-redux Medea.* Etiam hoc diuerfis modis narratum cum in fcena tum in epefin. v. Hygin. f. 26. 27. Euftath. l. c. Diodor. l. c. IV, 55. 56. Iuftin. II, 6, 14. Avien. defcript. orb. 1217 fq. vbi vid. Wernsdorf. Ad Arios eam veniffe, refert Paufan. l. c. *Medum* Pacuuii narrant veteres; et inter argumenta pantomimica Medeae εἰς Πέρσας φυγή. Lucian. de Saltat. 40. Eodem refero fabulam qua imponi fibi paffus eft Herodot. I, 2. a Colchorum rege repetitam fuiffe Medeam per legatos.

OBSERVATIONES
AD
APOLLODORI
BIBLIOTHECAM.

AD LIB. II.

Cap. I.

Sequitur nunc nouus ac diuerſus a ſuperioribus fabularum ordo. *Fabulae Argiuae* Inachi, tum Perſei et tandem Herculis, res ac ſtirpem comprehendunt. De Inachi et Danai progenie agitur hoc capite. Magna autem fabularum varietas eſt in hâc ſtirpe, primum propter ſummam antiquitatem: quicquid enim eſt Graecae antiquitatis, etiam vltimae originis, vltra Inachum non aſſurgit: (vnde ille Oceani et Tethyos f. editur) tum, quod alia fuit fama a maioribus accepta inter Argiuos, alia inter Sicyonios, alia inter Arcades; tum iis promiſcue pro conſilio aut lubidine vſi ſunt poetae, hiſtorici, chronographi et grammatici. Antiquiſſimus auctor fuit *Heſiodus*, et ſecundo loco *Acuſilaus*, qui tantum non in proſam carmen Heſiodeum transtuliſſe fertur apud Clement. Strom. VI. p. 752. ed. Pott. (p. 267.) Inde qui haud multis annis Herodotum anteceſſit, *Hellanicus Mitylenaeus*, antiquiſſimas hiſtorias diuerſis voluminibus perſequutus, etiam librum de Argiuorum Originibus reliquerat, Φορωνίδα inſcriptum: in Fragmentis a Sturzio collectis p. 102. v. Athen. XI. extr. Dionyſ. Halic. I, 28. Multa ex iis ornarunt et interpolarunt poetae tragici. In

Hygino mirum eſt fabulas Argiuas deſiderari. Exulant eaedem e Diodoro quem habemus. Etiam ab Homero aut non memorantur aut parum frequentatur: vt de Danae et Perſeo vno tantum loco Il. ξ, 319. 320. Gorgonem ſaltem verbo attingit Il. ϑ, 249. ε, 741. λ, 36. Od. λ, 633. vnde et Heſych. in Γοργώ· τὰ γὰρ περὶ τὴν Δανάην καὶ τὸν Περσέα καὶ τὰς Γοργόνας Ὅμηρος οὐκ εἶδε.

ſ. 1. *Inachi* genus breuiter edit Schol. Eurip. Or. 930. variat tamen et is in nonnullis, add. ad v. 1252. Fuit et Sophoclis Inachus. Deprauatiſſimus totus hic fabularum ordo factus eſt Graecorum commentis, cum res Aegyptias ad ſe deriuarent, et inter veterem Aegyptum Graeciamque commercia fingerent, quae nullâ fide et auctoritate tradita erant, niſi quod antiqua fama obtinuerat, cum Danao colonos, paucos vtique numero, Argos veniſſe. Aſſimulari inde Io, Inachi f. coepit Iſidi, hinc Epaphus Apidi, quod iam apud Herodotum occurrit, mox multa alia, quibus inprimis Tragici in rem ſuam vſi ſunt, tandem Grammatici, qui Aegyptiam antiquitatem interpretandam ſibi ſumſerant. Ex tragicorum commentis eſt quod apud Platon. de Rep. II, p. 381. D. legitur de Iunone ſacerdotis perſonâ aſſumtâ ſtipem colligente liberis Inachi; μηδ᾽ ἐν τραγῳδίαις, μηδ᾽ ἐν τοῖς ἄλλοις ποιήμασιν εἰςαγέτω (μηδεὶς) Ἥραν ἠλλοιωμένην, ὡς ἱέρειαν, ἀγείρουσαν Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις; victus auctoribus. §. 1. ἀφ᾽ οὗ ποταμός. ex interpretatione hoc adiicitur. Apud antiquiores ipſe Inachus eſt fluuius, Oceani f.; cuius filius, Phoroneus, primum nomen fuit ab Argiuis famâ acceptum. — Μελίαν alii nominant Phoronei matrem, vt Schol. Eurip. l. c. Or. 930. Schol. Il. α, 30. Schol. Lycophr. 177. ex hoc ipſo loco. Monuere iam idem viri docti, Gale ad h. l. Muncker. ad Hygin. f. 143. Vallarſ. ad Euſeb. Chron. p. 127. Genitus autem a

patris forore Phoroneus: quas nuptias antiquior fabula non respuit, vt nec in ipso Ioue. In patre Inacho consentit omnis antiquitas: cf. Pausan. II, 15. At *Aegialeum* non omnes Phoroneo fratrem addunt: sed habebant Sicyonii et ipsi suas fabulas, quae antiquissimum stirpis auctorem Aegialeum, αὐτόχθονα, ferebant. vid. Pausan. II, 5. p. 123. itaque commodissimum visum, vt idem Phoroneo frater adderetur. At *Phoronei* nomen celeberrimum est cum in fabulis, tum in historiis et in chronographiis: nam ab eo vltima temporum computatio procedebat; cum in eadem fere tempora incideret Attica epocha, quam ad Ogygem reuocabant. Acusilaus a Phoroneo ad Olympiadem primam annos 1020. computauerat. Ita ex Iulio Africano Euseb. Praep. Ev. X, 10. p. 488. extr. Verum de his agitur in Chronographis. Eidem primus humanitatis cultus tanquam auctori tribuebatur ab Argiuis, v. Pausan. II, 15. f. Tatian. adv. Gent. 60. et hinc Euseb. Alia vid. ap. Simson. ad 2199. 2244. Nobilitauit quoque nomen carmen epicum antiquissimum, Φορωνίς, ignoto auctore v. c. apud Schol. Apollon. I, 1129. Clement. Strom. I. p. 380. Pott. (p. 321.) §. 4. ἡ χώρα ἅπασα Αἰγιάλεια ἐκλήθη: vt semel de hoc moneam: Obtinet fere is inter antiquos scriptores mos, vt nomina locorum, interdum epitheta, in antiquis carminibus obuia, pro antiquioribus terrarum appellationibus habeant. Aliud, quod non minus temere facere videntur, est, quod nomina vetustissima referre solent ad latissimos regionum ac terrarum fines; id quod omni rerum rationi aduersatur. Nam inhabitatae fuere terrae primum ab vnâ et alterâ familiâ, adeoque prima nomina impertita singulis habitationibus, aut vicis, (συνοικίαις) aut agrorum tractibus, nec, nisi serius post multas rerum hominumque vicissitudines, ad latiores ac remotiores terras sunt tracta aut

translata. Ex his facile fieri potest diiudicatio eorum, quae hic et tot aliis in locis memorantur de totâ Peloponneso iam in ipsis hominum originibus communi nomine comprehensa. Nec aliter de partibus orbis terrarum statuendum; nomina Europae, Asiae, Libyae, initio terrae tractui fuere indita ab iis qui eius notitiam habuerant. §. 6. *Apis.* Diuersa de hoc tradiderat sup. I, 7, 6. Apiam ab Apide dictam, plures narrant. vid. Steph. Byz. in Ἀπία. Sed alius Apis fuit ex Sicyoniorum famâ, quam vid. ap. Pausan. l. c. p. 123. alius ex Argiuorum. Confusus tandem a Graecis Aegyptius Apis. Etiam hunc Apin Herodotus (III, 27. 28.) Epaphum, alii modo Osiridem, modo Serapidem sunt interpretati; in hos, qui postremum hoc tradiderunt, incidit noster. Clemens Alex. Strom. I. p. 383. (p. 139.) Aristeam Argiuum auctorem laudat. Eadem Hieronym. Chron. Euseb. n. 271. Multo magis diuersum est, quod Aeschyl. Suppl. 270. sequitur, Apin ex Aetoliâ in Peloponnesum venisse. *Telchinem* Apidis patrem, *Thelxionem* filium, edebant Sicyonii apud Pausan. l. c. Ceterum *Telchines* ab eo ductos tradidisse videtur Euseb. num. 229 et 276. vbi bello infeliciter aduersus Phoroneum gesto in Rhodum secessisse videntur. vid. ad ea loca Scalig. Animaduerss. §. 7. *Niobe* haec diuersa a Phrygiâ seu Thebanâ; de quâ inf. III, 5, 6. Haec altera, Phoronei filia; at apud Platonem et alios mater, Inachi vxor. vid. Chron. Euseb. n. 210. et Scalig. p. 19. b. cum Vallars. p. 131. Proxime ad Apollodori verba, Euseb. Praep. Ev. lib. II. pag. 55. C. tanquam ex Diodoro hausta, Ζεὺς γὰρ πρώτῃ μὲν ἐμίγη γυναικὶ θνητῇ Νιόβῃ τῇ Φορωνέως, ἐσχάτῃ δὲ Ἀλκμήνῃ τῇ τοῦ Ἡρακλέους μητρί. Eadem fere verba in Syncello et in Hieronymi Chron. Euseb. n. 225. vbi vid. Scalig. et Vallars. add. Hygin. f. 145. *Pelasgum*, hunc vero sibi

Arcades vindicabant; fabulosum forte nomen, vt esset Pelasgis auctor stirpis. Nec vero Pelasgos modo, verum totam Peloponnesum cum Graecia et Thessalia Pelasgiam dictam, addit Schol. Lycophr. 177. πάλιν ἐροῦμεν inf. III, 8, 1.

f. 2. Quod *Argus* Peloponnesum a se Argos appellarit, tradunt et alii. vid. Schol. Eurip. Or. 1247. cf. not. ad Hesych. Ἄργος Πελοπόννησος. Scilicet poetae ab vrbe Argis totam Peloponnesum appellauerant; hoc grammatici ad vetustatem traxere, quasi antiquius illud nomen fuisset. γήμας Εὐάδνην τὴν Στρυμόνος (non Στρύμονος) καὶ Νεαίρας. Pro *Euadne* Πειθὼ Oceani f. ediderat Pherecydes (quem noster in hoc capite non sequitur) apud Schol. Eurip. Phoen. 1151. (1123). At idem Schol. Phoronei vxorem eandem Πειθὼ prodidit ad Or. 1252. (1248.) alios forte auctores sequutus. Argi filii *Iasus*, *Piranthus*, *Epidaurus*, *Criasus*, qui in regno Argiuo successit: et quidem secundum auctores chronologos, quos Eusebius expressit, loco quinto: post Inachum, Phoronidem, Apidem et Argum. vbi vid. Scalig. et Vallars. Aliter Tatian. c. 59. et alii. Apud Schol. Eurip. Or. 930. sunt Criasus, Ecbasus, (deb. Iasus) Piranthus, Epidaurus, Tirynus. Corrupte Hygin. f. 145. Crinus, Piranthus, Basus. vbi vid. Munk. At Pausan. II, 16. Argi filios nominat Pirasum et Phorbantem. Contra Triopae filios pronuntiarunt alii Iasum et Pelasgum ap. Schol. Il. γ', 75. ex Hellanico; is Triopas ex Phorbante, Phorbas ex Argo natus Pausan. II, 16. pr. Verum et Triopae nomen et stirpem variare vidimus, sup. ad I, 7, 4. §. 2. cf. Ilgen. ad Hom. Hymn. p. 272 sq. Saltem confusos agnoscas mythos Triopae Argiui et Triopae Aeolici. Iasus autem is est a quo τὸ Ἴασον Ἄργος apud Homer. Sub hoc seu *Pirantho* seu *Pirante*, (vtrumque enim nomen rationem

habet, forte et idem *Pirasus*, et inf. f. 3. *Piren*), Iunonis Argiuae templum et e piro fignum dedicatum legitur. Eiusdem filia *Callithyia*, feu verius *Callithoe*, prima facerdotio Iunonis Argiuae functa. vid. Chron. Eufeb. 377. et ibi Scal. Vallarf. id quod inf. f. 3. de *Io* traditur, vbi v. not. §. 2. Apud Paufan. II, 16. *Iasus* et *Agenor* funt filii Triopae; et iterum aliter tradit Schol. Il. γ, 75. vt paullo ante vidimus ex Hellanico; cf. Sturz. Fragmenta p. 41. apparet itaque nec Hellanicum auctorem in hoc capite habitum effe a noftro pro duce. Iam pro Agenore apud alios Argi pater eft *Arestor*: nec quicquam notius Argo Areftoris f. cf. Mezir. ad Ovid. Epp. Tom. II. p. 69. Intpp. ad Ovid. Met. I, 624. Sufpicatur Gale excidiffe h. l. Ἀγήνωρ καὶ Ἀρέστωρ. Et paullo poft f. 3. §. 3. ipfe nofter fcriptor Areftoris f. edit Argum. Verum omnino in his originibus Argiuis rerum fumma fuit diuerfitas. Ita diuerfum Areftorem, qui Mycenen coniugio habuit, prodiderant ἠοῖαι μεγάλαι. apud Paufan. II, 18. p. 146. §. 3. εἶχε δὲ οὗτος (Argus ὁ πανόπτης) ὀφθαλμοὺς ἐν παντὶ σώματι. De hoc cf. Schol. Eurip. Phoen. l. l. qui claffticus eft; ex eo patet variaffe poetarum ingenia, modo tribuendo oculos quatuor, modo totum corpus oculis conferendo; nata omnia, vt credere licet, ex antiquo epitheto πανόπτης, quod diligentem cuftodiam declarabat, proprie accepto; nam alias prudentiam declarat τὸ *videre* τὰ ἔμπροσθεν καὶ τὰ ὄπισθεν; nunc autem vigilantia requirebatur. Nec locum habet, quod Argum aliquando caeli ftellis apti fymbolum fuiffe aiunt. De *Argo* omnino plures olim mythos extitiffe, fequentia docent, quae vix in aliis libris, qui fuperftites funt, occurrunt. §. 4. Σάτυρον. haec et mox f. 4. de Amymone, antiquiffima eft, nifi fallimur, *Satyri* memoratio, videturque ea hactenus Argiuis fabulis propria; fed qualis

G 2

notio haec Satyri fuerit, non ſatis perſpicue traditur; diuerſa vtique a Satyris Bacchi comitibus ea eſſe debuit, nam hic Satyrus latronis aut potius monſtri more Arcades infeſtat et occiditur; Monſtra autem, etſi diuina ſtirpe nata, tamen morti data narrantur: in antiquo enim ſermone diuinae originis parentumque deorum notio non niſi ad robur inſigne inſolitasque corporis vires referri ſolet; nec quicquam amplius animo comprehendere licet. *ὑποστὰς*, voc. proprium de congreſſu pugnantis, cum adoritur alterum: ſic inf. II, 4, 6. f. 8. f. Diodor. IV, 12. p. 258. I, 43 de Hercule. Alias *ὑποστῆναι τὸν κίνδυνον*. v. c. Diod. IV, 2, 17. Conon. 16. §. 5. *Echidna*, Tartari et Terrae filia; quibus parentibus natus ſup. I, 6, 3. Typhon. At apud Heſiod. Θ. 259. ex Geryone et Callirhoe naſcitur Echidna; (non ex Meduſa, vt Intpp. aberrant) et ex Typhone eadem edit Orthum, Cerberum, Hydram, Chimaeram (ſic et noſter II, 3, 1.) Sphingem: (v. III, 5, 8.) §. 6. *Ἄσπιδος Φόνον* ſup. ſ. 1. §. 6.

ſ. 3. *Iaſus* II. hic eſt, confuſus paſſim cum ſuperiore ex Niobe et Ioue. *Aſopus* Sicyonis fluuius h. l. intelligendus, non Boeotiae. *Ius* parentes varie traditi: Πειθὼ mater ex Pherecyde apud Schol. Phoen. Eurip. 1123. aliter Schol. Or. 930. aliter alii. v. laudd. ad Hygin. f. 145. p. 254. v. Stav. Inter cetera tamen hoc maxime obtinuit, quod Inachi filia habita eſt; etſi probabile ſit plures hoc nomine feminas eſſe confuſas, cf. Scalig. ad Euſeb. p. 29. 34. ſicut etiam duo Argi fuere. Fabulae vero de *Io* in vaccam mutata origo forte non prorſus obſcura. Fuiſſe ſuſpicor nomen hoc, caputque feminae cornutum, ſymbolum Lunae apud Argiuos antiquiſſimum; nec male hactenus Euſtath. ad Perieg. 92. Ἰὼ γὰρ ἡ σελήνη κατὰ τὴν τῶν Ἀργείων διάλεκτον. Videtur hoc ipſum offerre expeditiſſimam rationem Arcadum fa-

bulae, quod se προσελήνους, ante lunam ortos, dicerent, h. e. antiquiores ipsis Argiuis. Hoc symbolum mox accommodatum oneratumque fabulis; inprimis Iside in partes accepta. De *Castore* cf. inf. ind. auctt. In τὰ χρονικὰ ἀγνοήματα vltimam vocem suspicor ab Aegio adiectam; ab libris enim abest; etsi fuit ille verus titulus: vid. Suidas h. v. nisi dicamus a nostro omnino notionem *scriptoris chronographi* designatam esse, quem chronici argumenti librum, χρονικά, scripsisse diceret. — §. 2. Pirantis filiam primam Iunonis Argiuae sacerdotio esse functam, etiam ex Clemente et Eusebio nouimus; sed ibi, vt supra dictum, nomen est Callithyia et Callithoe; eadem ergo *Io* quoque dicta. Aeschyl. Suppl. 299. κληδοῦχον Ἥρας φασὶ δωμάτων ποτὲ Ἰὼ γενέσθαι τῇδ᾽ ἐν Ἀργείᾳ χθονί. vid. Scalig. ad Euseb. Chron. p. 24. (qui egregie emendat in Hesych. Ἰὼ Καλλιθυια, frustra obloquente ad h. l. Galeo) et Simson. ad a. 2364. Filium ex hac sacerdote memorari apud Schol. Arati v. 161. videas Trochilum, qui aurigandi arte inuenta in caelo Aurigae sidus factus; at h. l. ea Iouis fraude corrupta Epaphum edidit. διό φησιν Ἡσίοδος: in Aegimio puta, in quo exposita erat per episodium fabula Ius. vid. Schol. Eurip. Phoen. 1123. et Valkenar. p. 735. Ceterum tota haec ῥῆσις ab alia manu adscripta esse videri potest, quippe ab Apollodori breuitatis studio aliena; vti quoque suspicabatur Koelerus noster. Videtur autem Hesiodus impunitatem periuriorum inter amantes ab hoc Iouis periurio repetiisse. Debetur adeo Hesiodo primo auctori vulgatum illud apud Platonem, Callimachum, Tibullum, (III, 6, 49. vbi vid.) *periuria ridet amantum Iuppiter.* §. 3. Argum γηγενῆ appellat etiam Aeschyl. Prom. 570. et Suppl. 311. vti nec minus v. 258. ibid. Pelasgus γηγενής, communi antiquissimorum hominum vocabulo, quo igno-

tam vel obſcuram originem declararent. §. 4. In hoc igitur ad Mycenas luco erat olea, ad quam Io in vaccam conuerſa ab Argo alligata fuiſſe narrabatur. Lucum Argi intelligit Galeus, quo incluſos Argiuos Cleomenes iugulaſſe legitur apud Herodot. VI, 78. 79. Pauſan. III, 4. at is ad Argos fuit. Aliena quoque eſt vitex, ſeu ὁ λύγος, quam idem memorat ex Pauſan. III, 16. f. — λίθῳ βαλεῖν. ſic Schol. Prom. 563. qui fabulam exponit. De Hierace aliunde non conſtat, adeoque nec diiudicare licet, ſitne accipitris nomen hoc an viri: hoc tamen veriſimilius. Ex verbis μηνύσαντος Ἱέρακος intelligas, eum, quoties Mercurius accederet ad vaccam ſubducendam, Argum monuiſſe. Ἀργειφόντης ab Ἄργος ductum, eſſe debebat Ἀργοφόντης, hoc itaque vſu receſſit ab analogiâ vt alia nomina compoſita. §. 5. οἶστρον ἐμβάλλει, apud poetas modo proprie, *aſilum*, (notum illud Georg. III, 152. *Hoc quondam monſtro* modo *furorem*, phaſmate Argi interfecti obiecto: quod docet Aeſchyl. Prom. 569 ſq. vbi cf. Schol. et doctiſſ. Intp. Schutzium. Add. not. ad Hygin. f. 145. pag. 254. vbi *formido* dicitur τὸ φάσμα, Ovidio Met. I, 725. *Erinnys*, *Errores Ius* hunc in modum conſtituit Apollodorus, vt illa furore acta Mycenis relictis ad Ionium ſinum, cui ipſa de ſe nomen fecerit, peruenerit; inde, non addit noſter ſatis diſerte, marine an terrâ? vt εἰς ſit pro ἐπί. (in mare tamen inſiluiſſe eam aiunt alii, vt Hygin. f. 145.) certe Illyricum illa adiit, et continente traiecto, Haemoque ſuperato, per Thraciam ad Boſporum Thracicum peruenit, hinc Scythiam et Cimmerios adiit, inde vero terrâ marique oriente circumacto in Aegyptum peruenit. Iter inde a Caucaſo factum accuratius perſequitur Aeſchylus, de quo vid. Schuz. Exc. IV. ad Prometh. De Boſporo Cimmerio tacet Apollodorus. *Ionium mare*, et *Ionium ſinum*, qui mox

sollenniore nomine Adriaticus, ab Io dictum, traditum passim, inpr. ab Aeschyl. Prom. 846. fide parum certa; nec tamen in aliis etymologiis quicquam est magis tutum; vid. Schol. Apollon. IV, 308. Schol. Lycophr. 630. alios laudd. ad Hygin. f. 145. 5). Antiquissimorum nominum periit, puto, ratio et caussa. §. 6. *In Aegyptum* pervenit Io; sc. Isidi assimulata. εἰς Ἀερίαν ἐκομίσθη ex Charace Pergameno ἐν Ἑλληνικοῖς laudat anonym. de Incredib. 15. quod antiquum Aegypti fuit nomen; vid. Steph. Byz. in Ἀερία et in Αἴγυπτος. cf. Scalig. ad Euseb. p. 34. *b*. Idem nomen innui putandum ab Apollon. IV, 267. Ἠερίη — Αἴγυπτος. τὴν ἀρχαίαν μορφὴν ἀπολαβοῦσα. et hoc recte: alias propria vox erat ἀναλαβοῦσα. Ἔπαφον παῖδα, ὅτι ὁ Ζεὺς ἐπαφησάμενος τῆς Ἰοῦς, πάλιν εἰς γυναῖκα αὐτὴν μετεμόρφωσεν, vt Schol. Eurip. Phoen. 633. vid. Aeschyl. Prom. 848 sq. In seqq. Graeculus aliquis fabulas Aegyptiacas de Iside Osiridis corpus inuestigante adumbrasse videtur. Βύβλινα ὄρη in Aethiopiae finibus constituerat Aeschylus l. l. 810. quod nomen ad vrbem magis notam Phoenices, Byblum, traduxere seriores. Isidem Osirin lugentem adiisse Byblum, ibique diademate byblino deposito nomen vrbi impertiisse, fabulatus est nescio quis apud Etymol. M. h. v. cf. Stephan. Byz. h. v. re ab Adonide ad Osiridem traducta; cf. Lucian de dea Syria §. 6. 7. 8. cum ad ipsam Aegyptum et vrbem Coptum narrationem reuocassent alii, ex quibus eam refert Plutarch. de Is. et Os. Tom. II. p. 356. D. v. plura apud *Sainte Croix sur les mysteres* pag. 181 sq. Omnino insolens est omnis hic mythorum tenor: vt de Curetibus a Ioue caesis. Telegonum Eurip. Schol. Or. 932. etiam memorat; sed Epaphi filium; at Epaphum ex Io et Telegono natum Syncell. p. 126. a viris doctis emendatus, et Euseb. Hieronymianus n. 482. Eundem

Telegonum Ori f. inter Aegypti reges refert n. 511. Δήμητρος, ἣν ἐκάλεσαν Ἶσιν. Iterum haec ex Graecorum interpretamentis Aegyptiacarum religionum: eadem iam Herodot. II, 59. vnde eadem habet Steph. Byz. in Βούσιρις· cf. Scalig. ad Chron. Euseb. n. 605.

f. 4. De *Epapho* loca dabit Interpres Hygini f. 145. 7. Innumera de eo fabulati sunt Graeci, partim ex Aegyptiis religionibus: Herodot. III, 27. ὁ Ἆπις (bos) τὸν Ἕλληνες Ἔπαφον καλέουσιν. — Epaphus tamen multas vrbes condidit, vt ait Pindar. N. 10, 8. Memphin inprimis Graeci celebrant. vid. Chron. Euseb. n. 525. Ex Epapho *Libyen* progenitam, tradunt et alii: vid. Schol. Lycophr. 894. Tzetza Chil. VII, 36. v. 350 sq. Infra II, 1, 11. §. 7. alia est Epaphi filia, quae Busiridem ex Neptuno peperit. §. 2. Libye, a Neptuno amata, etiam in Moschi Id. II, 39 sq. Ex ea *Agenor* natus. v. not. ad Hygin. f. 157. vbi nomen matris excidisse videtur, vt et in *Belo* eod. loco, vbi cf. Munker. Nostrum sequitur Schol. Eurip. Phoen. 5. exscripsit autem Schol. Aeschyl. Prom. 852. §. 3. Quo fato, qua arte hoc consequutus sit, vt rex constitueretur Phoeniciae aduena, non memoratur. Redit autem ad Agenorem, inf. III, 1. pr. §. 4. De *Belo*, *Aegypto* et *Danao*, incredibilis fabularum varietas, iisdem, quas supra attigimus, caussis nata. cf. Schol. Eurip. Hec. 886. Hygin. f. 168. vbi vid. not. ὡς δὲ φησιν Εὐριπίδης, in Andromeda, vt probabile sit. Contradicit Hygin. Poet. Astron. II, 9. qui Cepheum Phoenicis filium ab Euripide et ceteris traditum fuisse ait; sed perperam, vt iam docuere viri docti ad e. l. et Salmas. ad Solin. p. 402 et 867. a. Cepheus tamen Beli f. est etiam apud Herodot. VII, 61. Vulgo Cepheus et Phineus Agenoris filii produntur: cf. sup. I, 21. pr. De Cepheo mox II, 4, 3. §. 2. plura.

Ceterum in his commentis vestigia apparent antiquissimorum conatuum, origines populorum inuestigandi; communi tamen errore homines eo deferri videas, vt partim ad vnum progenitorem, cuius dudum perierat memoria ac nomen, omnia referant, putentque, nomine inuento, vt nunc Inachi, etiam hominem, stirpis auctorem, esse a se inuentum; partim vt etymologiis inanibus captis populorum origines deprehendisse se arbitrentur: vti supra in Medo ac Perse, nunc in Belo, Aegypto, Danao, Cepheo, Agenore videmus, vt per eos Aegyptiorum, Arabum, Phoenicum, Argiuorum, et in Phineo forte Thracum, communis aliqua omnium stirps et origo prodatur. Condonanda haec ac similia sunt antiquitati, non sequenda; itaque nemo in animum induxerit, ex iis argumentari, quae in Oriente vetere et recentiore de populorum originibus passim tradita sunt. In Agenoris ex Aegypto in Phoeniciam migratione videtur latere opinio de communi nescio quâ Phoenicum et Aegyptiorum creditâ origine; vti ex Aegypto et Danao Argos profectis, antiqua fama de Argiuorum rebus ex Aegypto repetitis. §. 5. Danao assignata Libya, Aegypto Arabia: forte acceptum de vnâ Aegypto per Nilum diuisâ, ad orientem appellata Arabiâ, ad occidentem Libyâ; nam extra Aegyptum sedes vix assignari potuere, Aegypto ipsâ vacuâ relictâ. §. 8. *Minervae Lindiae* signum erat antiquissimum, ad Danaum referri solitum, de quo est epigramma Callimachi, emendatione Bentleii inter viros doctos notum, fragm. CV. add. Toupii Curae nouiss. in Suid. p. 62, dedicatum illud a filiabus, v. Herodot. II, 182, Diodor. V, 58. vbi v. Wessel. Nomina filiarum aliquot adscripta erant in Marmore Pario: nunc non integra, nisi quod Helice et Archedice legitur: ab iis collocatum signum (suppleo: ἀποκληρωθεῖσαι ὑπὸ (ἀπὸ) τῶν λοιπῶν

sorte ducta e ceteris ad hoc designatae; vt in Rhodo substitisse videantur, βρέτας ἱδρύσαντο καὶ ἔθυσαν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἐν παραλίῳ πεδιάδι ἐν Λίνδῳ τῆς Ῥοδίας). cf. Prideaux ad l. 15. 16. p. 393. Maitt. Erat autem Danaus oriundus ab Io, adeoque ab Inacho; et ab eo Argiui dicti Danai. cf. Strabo VIII. p. 570 (371). Ceterum haec, et quae mox sequuntur de aduentu filiorum Aegypti, diuerso modo tractata sunt ab Aeschylo in Supplic. Accusatur Danaus Argis et in iudicium adducitur. cf. Schol. ad Eurip. Or. 869. Eiusdem fuere Danaides, fuit et Amymone. cf. Hygin. f. 168. et ibi not. §. 9. ἀνύδρου δὲ τῆς χώρας ὑπαρχούσης. Multa de hac Argolidis siccitate inter veteres fama; vt et de factis mox puteis et fontibus. v. Strab. VIII. p. 569 sq. (370. 1.) cf. Schol. Il. δ, 171. Eustath. p. 461. pr. Syncell. p. 152. Hygin. f. 169. Aquatum missae puellae, adeoque iussae exquirere venas aquarum; ita puteos ab iis detectos ferebant Argiui. vid. Strabon. l. c. p. 570. B. — §. 10. τὰς ἐν Λέρνῃ πηγάς, nunc Lerna pro agro. cf. Strabo l. c. p. 570. B. Hygin. f. 169.

§. 5. Οἱ δὲ Αἰγύπτου παῖδες. sequentia sunt ap. Zenob. II, 6. Res narrata a multis. vid. Hygin. f. 168. Schol. Eurip. Hecuba 887. Sequitur locus lectu parum iucundus commemoratione *Danaidum* et *sponsorum* cum matribus. Danaus filias habuit L. e diuersis vxoribus; ex Elephantide duas, ex Europa IV, ex Hamadryadibus nymphis X, ex Aethiopide VII, porro ex Memphide feminâ III, ex Polyxo Naiade XII, ex Pieriâ VI, ex Herse totidem. Pariter Aegyptus susceperat filios VI ex Argyphiâ, X ex Arabiâ, VII ex Phoenissâ, III ex Tyriâ, XII ex Calyandâ Nymphâ, VI ex Gorgonibus, VI ex Hephaestine. Procedit sane sic numerus quinquagenarius; esse tamen in multis peccatum a librariis in confesso est. Sunt alia eaque et diuersa et multo magis corrupta in Hygin.

f. 170. Occurrunt quoque nomina apud alios diuersa ab his, vt Celaeno apud Strabon. XII. p. 868. C. apud Callim. L. P. 47. Physadia, in Marmore Pario Helice et Archedice, duorum aliorum vero nominum vestigia sunt prorsus abhorrentia a nostris. Apud Antonin. Lib. 32. est Polydora, apud Schol. Lycophr. 156. Eurythoe, et apud Tzetzam Chil. VII, 136. ex Hippostrato Euryrrhoe, ex eodem Hippostrato Phlegon narrat omnes L. filias Danaum ex vnâ vxore suscepisse Europâ Nili filiâ f. Europa. Quis primus inter veteres mythorum auctores tam inutilem operam locarit, vt illa nomina comminisceretur, non inuenio. Morem tamen hunc viguisse aliquando, et poetas sequiores in tali recensu doctrinae ostentationem quaesiuisse tot aliis exemplis constat; vt Oceanidum, Nereidum, Argonautarum. Criticae tamen rationes postulabant, vt veriora de iis nominibus apponerem. *Automate* et *Scaea* Architeli et Archandro Achaei filiis nupsere, apud Pausan. VII, 1. p. 577. *Amymone* a Neptuno compressa exemta esse debebat numero, vt apud Pindar. P. 9, 197. & ἐκ βασιλίδος, sc. Εὐρώπης, modo dictae. Plena oratio erat paullo ante de altero, Aegypto, ἐκ βασιλίδος γυναικὸς Ἀργυφίης. — §. 10. Ὡς δὲ ἐκληρώσαντο. Scilicet κληρωτὴν putandus pater, vt sup. διεκλήρου, at sponsi ἔλαχον, ἐκληρώσαντο, sortem duxere et sorte ductâ accepere, sortiti sunt suas quisque nuptias, seu sponsam. Etiam pag. sup. de sponsis: οἱ δὲ Καλλιάδνης N, ἐκληρώσαντο περὶ τῶν παρθένων αὐτὴν φυλάξαντα. ita et Schol. Pindar. N. 10, 10. Schol. Il. δ, 171. et aliis: etiam Ovid. Ep. XIV. Itaque sacerdos illa fuit: Syncell. p. 157. Contra vnam Hypermnestram deuirginatam tradiderant alii ap. Schol. Eurip. Hec. 887. Fabulam vulgarem de Danaidum supplicio in inferis, vbi dolium pertusum fundo aqua explent, non meminit noster; at idem capita sponsorum ad Lernam

defossa narrat: eadem Zenob. IV, 86. etiam Pausan. II, 24. at inuerso modo, corpora Lernae sepulta, capita vero Argis. Eodem respicere videtur Aeschylus in loco nondum satis expedito Prom. 865. vbi; venient, inquit Prometheus, Aegyptii filii θηρεύσοντες γάμους, — φθόνον δὲ σωμάτων ἕξει θεός· Πελασγία δὲ δέξεται θηλυκτόνῳ Ἄρει δαμέντων, νυκτιφρουρήτῳ θράσει. Emendauit haec Brunk. φθόνον δὲ σώμαθ' ὧν ἕξει θεός, Πελασγία δεδέξεται. quae non intelligo. Illa φθόνον σωμάτων ἕξει θεὸς esse videntur dicta: *inuidebit ipsis numen corpora*, h. l. puellas, *vt ne earum flore fruantur*; ita apparet mox esse debuisse δαμέντας. Πελασγία δὲ δέξεται θηλυκτόνῳ Ἄρει δαμέντας νυκτιφρουρήτῳ θράσει: *occidentur autem ipsi et solo Argiuo condentur*. add. Lennep. ad Phalar. Epp. p. 77. *Inuideri* dicuntur a poetis ea, *quibus priuamur*, *quae eripiuntur vel subducuntur*. εἰς γυμνικὸν ἀγῶνα. est is, de quo Pindar. P. 9, 195 sq. ἔθηκε est pro προὔθηκε. §. 13. *Nauplius*, De duobus Naupliis hic et alibi confusis v. Strab. VIII. p. 566. 7. et e recentioribus Burman. Catal. Argonaut. Plures fuere Tragicorum fabulae nomine eius inscriptae, quae tamen ad alterum Palamedis patrem spectarunt. Alius fuit Neptuni et Amymones f. (is condidit Naupliam: Pausan. II, 38. IV, 35. ei ab Aleo filia Auge tradita inf. III, 9, 1. Pausan. VIII, 48. f.) e cuius posteris alter Nauplius, fuit inter Argonautas; vid. Apollon. I, 134. a quo tamen forte diuersus quoque tertius, vulgo etiam ab Eurip. Iphig. in Aul. 198. Neptuni filius habitus et cum ceteris confusus, Palamedis pater ex Clymene, naufragii Graecorum ad Capharea Euboeae auctor. Ad postremum hunc Sophoclis fabulae Ναύπλιος καταπλέων et Ναύπλιος πυρκαεὺς spectabant, vt et alia Philoclis, alia Timothei, alia Lycophronis. Narratio, quae de Nauplio sequitur, paullo obscurior est: videtur is diis irasci solitus, quoties

fluctibus mergi videret hominem; poenae itaque seu vindictae loco deos ipsi similem vitae exitum inflixisse, vt et ipse submersus fluctibus interiret. *οἱ Τραγικοὶ*, sc. Sophocles in alterutro Nauplio vel in Palamede, et Euripides in Palamede suo.

Cap. 2.

f. 1. *Lyncei* nomen non obscurum: quo etiam Hercules cum Iolao declaratur in Clipeo Herc. 327. *Λυγκῆος γενεῇ*, non *Λυγγῆος*, vt editur. *Λυγκήϊον Ἄργος* Apollon. I, 125. *Λυγκεΐδαι* ap. Stephan. in *Ἄργος* laudati a Galeo. Lynceus, Aegypti f. tanquam vltimus *προπάτωρ* stirpis, memoratur, cum alias a Perseo progenies mutuetur nomen Persidarum. *Mantineus*, Mantineae conditor inter Lycaonis filios est apud Pausan. VIII, 3. De *Abante* qui egerint v. ad Hygin. f. 136. n. 9. *Abantis vrbs* dictum Argos ap. Pindar. P. 8, 77. Proetus non Abantis, sed Thersandri f. est ap. Schol. Odyss. λ, 325. §. 2. *στάσις*. caussa memoratur inf. c. 4, 1. quod Proetus fratris filiam, Danaen, corruperat. *εὗρον ἀσπίδας*, saltem inuenere *clipeum Argolicum*. Clipeo tum primum in pugna vsos ait Pausan. II, 25. *ἀσπίδας ξυλίνας* memorat Schol. Eurip. l. c. De clipeo Abantis aliae sunt fabulae v. Hygin. f. 170. et not. Ad eundem allusit Virgil. Aen. III, 286. *clipeum, magni gestamen Abantis*, de quo cf. Excurs. IX. §. 3. *ὡς δὲ οἱ Τραγικοί*. Inter hos Euripides, cuius fabula fuit hoc nomine, *Σθενέβοια*. cf. Eustath. p. 632, 5. *Antea* Iobatae Lycii filia, ap. Homer. Il. ζ, 160. ex ea et Proeto nata est Maera, de qua Odyss. λ, 325. et ibi Schol. (ex quo sua habet Eudoc. p. 285). Inf. III, 9, 1. Stheneboea est Aphidantis Arcadis filia. Aliis *Sthenoboea* scribitur v. ad Hygin. f. 57. *Cyclopes*, diuersi ab iis qui sup. ad I, 1, 2. memorati sunt. Vide ibi Obss. Sensus verborum

hic est: καταλαμβάνει Τίρυνθα sc. ὁ Προῖτος, ἣν αὐτῷ οἱ Κύκλωπες ἐτείχισαν. Tirynthem muris munire Cyclopes v. Pausan. II, 25. p. 169. quorum etiamnum supersunt vestigia; Schol. Eurip. Or. 963. vbi ex Curetide terra, h. Creta, venisse narrantur vna cum Lyciis; ap. Strabon. VIII. p. 572 (373) minus bene ex Lycia; verba quoque ibi sunt: Proetum Tirynthem τειχίσαι διὰ Κυκλώπων. ita nec in nostro desideres articulum, τῶν Κυκλώπων. *Danae* ex *Eurydice* nata: erat haec Lacedaemonis et Spartes f. inf. III, 10, 3. Tradiderat sic Pherecydes, vt apparet ex Schol. Apollon. IV, 1091. Apud Hygin. f. 63. Aganippe est; v. ibi not. Apud Schol. Lycophr. 838. Εὐρυδίκης τῆς Εὐρώτεως legitur, forte pro τῆς Εὐρώτα.

§. 2. *Proetides* insania sua notae: re variis modis narrata, vt tamen aliquid rei vere gestae subesse videatur, ad morbum vterinum spectantis. Inde disputatum quoque de remedio a Melampode adhibito. v. inf. ad §. 4. Ipsa autem discursitatio Proetidum videtur primo ad sacra Bacchi contemta spectasse, de quibus mox ex Acusilao memoratur, vt pro neglecto furore Bacchico iniecta esset insania alia eaque grauior; eodem spectat, quod §. 7. μετ' ἀλαλαγμοῦ καὶ χορείας aguntur, cum turba adolescentum aemularetur furores Bacchicos. Ἡσίοδος, in Catalogo puta; versus est apud Suid. in μαχλοσύνη· εἵνεκα μαχλοσύνης στυγερῆς τέρεν ὤλεσαν ἄνθος, et alii duo apud Eustath. p. 1746, 9. (vnde supplendus Etymol. p. 523, 8.) τὸ κνύος τὴν φθορὰν — φέρων καὶ χρῆσιν ἐκ τοῦ παρὰ Ἡσιόδῳ καταλόγου περὶ τῶν Προιτίδων· „καὶ γάρ σφιν κεφάλῃσι κατὰ κνύος αἰνὸν ἔχευεν,„ ἀλφὸς γὰρ χρόα πάντα κατέσχεν (f. κατήσχυν'), ἐν δέ νυ χαῖται „ἔρρεον ἐκ κεφαλέων· ψίλωτο δὲ καλὰ κάρηνα.„ Bacchum ait puellis intulisse foeditatem oris; caluitie facta defluxisse comas. Excitauit versus etiam Ruhuken. Ep. crit. p. 109. vbi

ille pro κατέσχεν coni. κατέσχεθεν. *Hesiodum* sequitur Diodor. IV, 68.

At cum *Acusilao* fecit Pherecydes: v. Schol. Homer. l. c. cf. Lutat. ad Stat. Theb. III, 453. τὸ Ἥρας ξόανον. erit ergo hoc antiquissimum illud signum Iunonis Arginae, *olim* Tirynthe a Piraso consecratum (vid. sup. Not. ad II, 1, 2. §. 1. vbi de Pirantho) et Tirynthe excisa in templum Iunonis Arginae haud longe a Mycenis deportatum; a Pausan. II, 17. descriptum. cf. Clemens Protrept. p. 14. Euseb. Praep. Ev. III, 8. Hoc signum cum e piro siluestri sculptum esset, contemtui forte illud habuere Proetides. Schol. Homer. l. c. ipsum templum memorat derisui habitum ex Pherecyde: παραγενόμεναι γὰρ εἰς τὸν τῆς θεοῦ νεὼν, ἔσκωπτον αὐτὸν, (non, vt editum αὐτὴν) λέγουσαι πλουσιώτερον μᾶλλον εἶναι τὸν τοῦ πατρὸς οἶκον. Proetidum discursus ἀνὰ τὴν Ἀργείαν ἅπασαν. et tamen sequitur: ἀνὰ τὴν Ἀρκαδίαν καὶ τὴν Πελοπόννησον ἅπασαν. Alterum hoc ineptum interpolatorem sapit; non, quod Peloponnesi nomen tum nondum erat; quod Faber ad h. l. monet; verum quod errores intra Argolidem et Arcadiam continebantur. Videtur locus quoque interpunctione laborare et sic constituendus esse: ἐπλανῶντο ἀνὰ τὴν Ἀργείαν ἅπασαν. αὖθις δὲ τὴν Ἀρκαδίαν διελθοῦσαι, μετὰ ἀκοσμίας πάσης διὰ τῆς ἐρημίας ἐτρόχαζον. paullo inf. §. 7. Melampus ἐκ τῶν ὀρῶν λαβὼν αὐτὰς ἐς Σικυῶνα συνεδίωξε. Conuenit in Arcadiae memoratione Pausanias mox ad §. 7. memorandus. Modestior autem est noster, quam, qui eas sibi iuuencas visas esse narrauit, Virgil. E. 6, 48. *Proetides impletrunt falsis mugitibus auras.*

§. 4. De *Melampode* iam sup. I, 9, 12 f. vidimus: ad ea, quae hic sequuntur, cf. Schol. Odyss. o, 225. qui Pherecydem exscripsit, Eustath. p. 1779 sq. Pindar. N. 9. 30. Herodot. IX, 34. add. Pausan. VIII, 18 f. II, 18. p. 150.

Εἰδομένης τῆς Ἄβαντος. ſup. I, 9, 11. Idomenen τὴν Φέρητος ediderat; aut igitur alterutro loco nomen corruptum, aut diuerſos auctores ſequitur. Aglaia eſt Diodoro IV, 68. μάντις ὤν, id quod ſupra I, 9, 11 f. vidimus; nunc, quod et ipſum ſaepe vatum erat munus, etiam morbos curat Melampus ſuccis herbarum, et luſtrationum religioſis ritibus: qui fuere morborum curandorum modi in medicina antiquiſſima. §. 7. Vulgaris narratio erat, in Arcadia ſanationem Proetidum effectam eſſe ad Luſos. Pauſan. VIII, 18. p. 636. ſupra Nonacrin narrat eſſe montes Aroanios, in quibus ſpecus erat; in hoc fuga ſe abdidiſſe Proetides furentes, ἃς ὁ Μελάμπους θυσίαις τε ἀποῤῥήτοις καὶ καθαρμοῖς κατήγαγεν ἐς χωρίον καλούμενον Λουσούς. atque ibi Melampus ἠκέσατο αὐτὰς τῆς μανίας ἐν Ἀρτέμιδος ἱερῷ. καὶ ἀπ᾽ ἐκείνου τὴν Ἄρτεμιν ταύτην Ἡμερησίαν καλοῦσιν οἱ Κλειτόριοι. h. e. *quae manſuetum facit*, ἥμερον reddit. Apud Callimachum in Dian. 235. Proetus duo templa conſecrauit Dianae, alterum in Azaniis iugis Arcadiae, alterum Luſis: τὸν δ᾽ ἐνὶ Λούσσοις Ἡμέρῃ. vbi v. Spanhem. Aliter rem exponit Pauſan. VIII, 18. p. 636. Confer laudatum iam a Galeo et aliis, Stephan. in Λουσσοὶ et in Ἀζανία. Purgamina in fontem abiecta vim aquae inebriantem indidere. vid. Ovid. Met. XV, 325 ſq. eſt is fons apud Clitorem vrbem, de quo eſt Epigramma in Analect. T. III. CXCVIII. p. 191. Templum in rei memoriam exſtructum Iunoni vid. Pauſan. II, 12. pr. cf. Heſych. in ἀκρουχεῖ. Eſt haec antiquiſſima haud dubie narratio, quippe qua ad deorum iram furor et ad luſtrationem, καθαρμὸν, medicina refertur; etſi ineſſe aliquid videtur, quod medici ſollertiam arguat, cum diſcurſitantes puellas ad extremam laſſitudinem et virium defectionem agi iuſſerit ab adoleſcentibus, tumque medicinam forte aliquam adhibuerit, etſi καθαρμοὶ tantum memorentur. Seriores ad atram

bilem morbum reuocarunt et ad eam purgandam elleborum a Melampode adhibitum narrarunt, vnde quoque nigrum Melampodium illud dictum sit: Plin. XXV, 21. vbi additur: *aliqui pastorem eodem nomine inueniſſe tradunt, capras purgari paſto illo animaduertentem datoque lacte earum* (elleboro paſtarum puta) *ſanaſſe Proetidas furentes.* §. 5. ἐξέδοτο Προῖτος. Melampodi quidem elocauit Iphianaſſam. *Megapenthem* autem ipſe Proetus genuit. De eo vid. inf. II, 4, 4. §. 4. Ab eo oriundus Alector et Iphis, eius filius inf. ad III, 6, 2. §. 2.

Cap. 3.

§. 1. De *Bellerophonte*. Locus claſſicus Il. ζ, 152 ſqq. et ibi Schol. cum Euſtath. Schol. Lycophr. 17. quem exſcripſit Eudoc. p. 88. Extat de eo docta diſputatio Frereti (*Mem. de l' Acad. des Inſcriptt* T. VII. p. 83). Tragoediae ad eum pertinuere *Iobates* Sophoclis, *Sthenehoea* et *Bellerophontes* Euripidis: qui cum pro ſuo quisque conſilio fabulam tractaſſent, mirum non eſt eam in nonnullis variare. *Pegaſum* de naui qui interpretantur (v. Staver. ad Hygin. p. 122.) vix ſatis indolem veterum fabularum perſpectam habent; alae deſignant velocitatem; id autem, quod priſco ſermone ad notionem velocitatis declarandam vim habere debebat, poſtmodo proprie acceptum a poetis et artificibus in fabulam miraculumque verſum eſt, ita vt equos vere alatos narrarent et exhiberent. Ita enim ferre debuit vſus loquendi antiquiorum hominum; idque et ipſa res, et ſenſus docet communis, non aliter fieri potuiſſe. ὁ Γλαύκου. ex Eurymede, vt ſup. I, 9, 3. Δηλιάδην. ita Aegius emendauit ex Schol. Lycophr. 17. (etſi et ibi Barocc. cod. Ἡλιάδην habet) add. Tzetza Chil. VII, 813. In Apollodoro codd. Ἰλιάδην, Pal. Ἰλιάδαν. Πειρῆνα vt ſup. II, 1, 3, pr. Πειρῆνος. Et ſic Tz.

l. c. et Zenob. II, 87. vbi locus exscriptus, add. Vat. Append. p. Schott. p. 285. At in codd. πείρην. Reg. 1. πήρην. Mox Pal. Ἀλκιμένου. Mirum vero, non primo loco commemoratum Bellerum, cuius caede nomen consequutus est Bellerophontes; vid. Schol. Il. ζ, 155. Zenob. Lycophr. l. c. κτείνας Κορίνθιόν τινα Βέλλερον, ἢ τὸν ἴδιον ἀδελφὸν Δηλιάδην, ἢ Πειρῆνα, ἢ Ἀλκιμένην. videtur itaque excidisse paullo ante: κτείνας ἀκουσίως Βέλλερόν τινα, ἢ ἀδελφὸν Δ. Nomen Bellerophontis verum fuit Hipponous. §. 5. τρίτην δὲ κεφαλὴν μέσην αἰγὸς, δι' ἧς πῦρ ἀνίει. Faber hic epitomatorem maioris, quod interiisse censebat, operis festinantem agnoscens emendabat: τρίτην δὲ κεφαλὴν, τὴν μέσην, τὴν αἰγός, nec apparet, quid hinc lucretur vir doctus. In Vat. est τρίτον δὲ κεφ. ceteri nil mutant. Nec Zenob. l. c. qui verba transscripsit. Eleganter tamen vir doctus coni. τὴν δὲ κεφαλὴν μέσην post προτομὴν μὲν οὐρὰν δέ. Scilicet monstrum hoc variis modis a poetis fuit ornatum: apud Homerum tricorpor erat, ad terrorem et ad vastationis declarationem, capite leonino, mediâ parte caprinâ, caudâ serpentis compositum. Ab Hesiodo auctum est Θ, 321. trinis capitibus leonis, caprae et serpentis: etsi et ille locus interpolatus est, vss. 323 et 324. ex Homero illatis. (cf. *Comment. Soc. Gott.* T. II. p. 144). Hinc tertia forma ex vtroque composita: monstrum et tricorpor et triceps, inter trina autem capita medium caprae: pro eo igitur, quod fuisset, τρεῖς δὲ κεφαλὰς, ὧν μέση αἰγὸς ἦν, dixit noster auctor τρίτην κεφαλὴν μέσην αἰγός. Vt in hoc commentum inciderent seriores, inducere multo magis eos potuit prava iunctura verborum Homeri: μέσση δὲ χίμαιρα δεινὸν ἀποπνείουσα: cum hoc ad ἡ δ' ἄρα retrahendum sit. Obscuritatem in Homeri verbis iam inter veteres incusarunt plures: vid. Eustath. p. 634, 40. Cum

adeo, capra media, h. e. capra medium corpus efficiens, quomodo ignem efflare posset, non haberent: in illud eos incidere necesse fuit, vt modo caput leonis efflare ignem ex caprino corpore dicerent, modo comminiscerentur alia, quae ap. Eustath. l. c. videri possunt. Etiam Ovid. Met. IX, 646. parum diserte dixit: *Quoque Chimaera iugo mediis in partibus ignem, Pectus et ora leae, caudam serpentis habebat:* ibi adeo bene *hircum* pro *ignem* respuit Heinsius, etsi alia de caussa. — *μία γὰρ φύσις τριῶν θηρίων εἶχε δύναμιν.* Vir doctus delenda censet; esse enim ex glossemate. Declarat scriptor, quantam stragem edere debuerit monstrum trium animantium corpus, *φύσιν*, habens.

f. 2. Ad rem cf. Pindar. Ol. 13, 122. *καὶ Ποσειδῶνος.* Addit haec iterum ipse paullo post c. 2, 4, 2. §. 12. Medusa dicta fuit grauida esse e Neptuno. Neptuni non meminit Hesiod. Θ, 281. Palladis operam in Pegaso domando non memorat, quam praeclare exponit Pindar. Ol. 13, 92 sq. cf. Pausan. II, 4. §. 2. Solymi ad fines Lyciae. Amazones apud antiquiores in Scythia, postea ad Pontum Euxinum, esse quaerendas, nota res est. v. II, 5, 9. Memorat eadem Homer. l. c. et Pindar. l. c. §. 3. Φιλονόην. etiam sic Schol. Lycophr. 17. at ap. Schol. Pindar. Ol. 13, 83. Anticlia, apud Schol. Homer. l. c. Il. ζ, 155. Casandra. Nati autem ex ea Isander, Hippolochus et Laodamia, quae ex Ioue Sarpedonem sustulit vid. Il. ζ, 199 sq. cf. inf. III, 3, 1. Ceterum de Bellerophontis fatis post haec tempora nihil addit noster: aduersam fortunam insequutam Homer. ibid. v. 200. innuit; et Pegaso Olympum ausum conscendere excidisse, Pindarus I, 7, 63. Ol. 13, 130. cf. Horat. IV, 11, 26. Pindarus quoque Pegaso praesepe in Olympo constituit: vt eum eo euolasse necesse sit credere. At Aurorae est datum, vt eum Lampo et

Phaethonti equis adiungeret, ex Asclepiade Schol. Il. ζ, 155. Schol. ad Lycophr. 17.

Cap. 4.

§. 1. Quod ad argumentum capitis attinet, tractauerat illud Pherecydes lib. II. et XII. e quo repetiit noster sua; vt hactenus sit antiquissima rerum narratio haec habenda. Ex eodem Pherecyde hausit sua Schol. Apollon. I, 1091. et 1515. ex hoc Scholio haud parum interpolatum Apollodorum postea videbimus. Narrauerat haec haud dubie simplicissime Pherecydes; ornatus autem debetur serioribus. Apollodorum ante oculos habuere Zenob. I, 41. Schol. Il. ξ, 319. Schol. Lycophr. 838. sed hic multis de suo additis, eumque exscripsit Eudoc. p. 103 sq. et p. 288. Apollonii Scholia exscripsit p. 334 sq. Nec tamen existimandum est, Pherecydem haec commenta primum excogitasse; nam is antiqua carmina in continuam narrationem redegerat. Poetas ille sequutus est cyclicos, antiquiores Aeschylo et Pindaro, quorum ipse fuit aequalis. Fuisse videtur epos antiquum mythi antiquissimi, Argiuis domestici, Persei profectionem ad Gorgones exponens, siue singulare illud fuit, siue partem Phoronidis seu Danaidis constituit; τῶν Ἠοιῶν vtique partem expleuerat. Antiquitatem mythi horridam declarat tota commenti indoles, rudium hominum ingeniis accommodata. Ignorationem occidentalium plagarum, quippe prorsus tunc incognitarum Graecis, narratio arguit; procliuibus ex hoc ipso ingeniis ad prodigia ac portenta in istis locis conferenda. Multa in fabula aliter constituta fuere in tragoediis: Euripidis *Danae*, et *Dictye*, Aeschyli *Polydecte*, Sophoclis *Danae*; fuit et Acrisius seu Larissaei: qui chorum constituebant, ex arce Argorum Larissa: inf. ad s. 4. §. 2. θάλαμον. intellige οἶκον singularem. sup. I,

9, 12. §. 3. erat οἴκημα, in quo Melampus seruabatur. Seriores turrim aheneam commemorant. vid. v. Swind. p. 55 sq. Alii fabulam sic tractasse videntur, vt puellam iam grauidam factam custodia turris inclusam dicerent: sic de Sophocle Antig. 957 sq. statuas. §. 3. εἰς λάρνακα. arcam. Disertius haec omnia apud Schol. Apollon. l. c. IV, 1091. Ad seqq. comparandi praeclari versus Simonidis in fragm. κιβωτὸν, cistam, vocant alii: vti Schol. Pindar. P. 10, 72.

§. 2. *Polydectes* et *Dictys*. Peristhenis filii; tragoedias his nominibus paullo ante memorauimus. De Dictyis genere a Nauplio, Amymones et Neptuni f. ducto, vid. Schol. Apollon. IV, 1091. Schol. Lycophr. 838. et sup. I, 9, 6. Valde autem celebres fuere *Hippodamiae nuptiae*, quibus tandem potitus est Pelops. Praeter Pindar. Ol. 1. et Schol. v. Schol. Apollon. I, 753 f. Schol. Lycophr. 156. Egerat de iis Apollodorus in extremis libelli capitibus, quae interiere. Fuit quoque Sophoclis fabula, Οἰνόμαος ἢ Ἱπποδάμεια. Quod equos a ceteris iuuenibus postulat Polydectes ad ἕδνα, non mirum, quia Oenomao aurigationis studiosissimo tale munus maxime probatum iri sperare poterat. Arripuit autem Polydectes astute incaute dictum ad ablegandum Perseum, qui, ne matre Danae potiretur, impedimento erat. Est is tanquam labor, ἆθλος, Perseo impositus, vt Medusae caput arcesseret, more heroicae aetatis; vt Iasoni a Pelia, vt Herculi ab Eurystheo, labores similes impositi sunt. Priorem itineris partem Apollodorus omisit; apud Pindarum P. X. iter facit Perseus per Hyperboreos. Neque hoc a nostro additur, vbinam locorum Gorgones habitauerint; nisi quod Perseus εἰς τὸν Ὠκεανὸν ἧκε. Videtur fabula hunc in modum esse constituta: vt Medusa expugnari posset, cum virtus nullius mortalis auso par esset, exputata erant a

narrante talaria alata, cibisis et Orci galea: haec autem seruabantur a Nymphis in extremo occidente loco incognito degentibus. Ad has vt viam monstrarent, adeundae erant Phorci filiae, Graeae; cumque eas, nisi vi adactas, quod peteret effecturas non esse, bene nosset Perseus, oculum iis trinis communem clam subducit; nec nisi viâ ad Nymphas monstratâ reddit. Ita tandem armis idoneis instructus Gorgones adiit. Spectant haec ad antiquissimum, et singulare prorsus fabularum genus, ad fabulosum Oceanum; mox ab aliis ad extremam Africam relegatum, a Graecis haud dubie aliunde acceptum, et, vt modo dixi, in antiquissimo, (dudum iam ante Pherecydem, carmine tractatum. Nam quod Hesiodum primum auctorem edunt viri docti, vt Dodwell. Diss. de Hannon. Periplo s. 3. auctore Hesychiano grammatico parum docte faciunt, qui Γοργείην κεφαλὴν interpretatur φόβητρον. Ἡσίοδος δὲ πλανηθεὶς, ἀνέπλασεν ἐκ τούτων τὰ περὶ τὸν Περσέα, ὅτι ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος, in Γοργὼ autem addit doctius: τὰ γὰρ περὶ τὴν Δανάην, καὶ τὸν Περσέα, καὶ τὰς Γοργόνας, Ὅμηρος οὐκ οἶδε. in his Homerum fabulas has ignorare, h. e. iis non vti, ait. Omnino vir doctus, Dodwellus, in mythis his exponendis non magis feliciter versatur, quam Bochartus et tot alii, qui ex hypothesi aliquâ vndecunque arreptâ, non ex antiquitatis more et exemplo, haec et alia interpretari se posse putarunt. Simili more argutati sunt veteres, vt Diodorus. Alii in Cernen insulam remouerunt Gorgones, e qua Cyrenen facere volebat Dodwellus repugnantibus aliis. Multa certe insunt antiquioris sermonis mythici vestigia; multa quae a Phoenicibus accepta videntur, saltem ab iis qui extremum Libyae occidentem nauigatione adierant, et noua ac mira ibi visa renuntiabant. Alia tamen a fabulis de occidente sole, Solisque in oceano occidentali seu Africae

seu Hispaniae regiā; ad quam et armenta Solis erant (de quibus infra in Herculis rebus gestis lib. II, 5, 10 et 11.) et horti. De Phorco et eius filiabus v. sup. I, 2, 6. descriptionem earum et sororum Gorgonum edidit Aeschyl. Prom. 792 sq. Phorcides erant προφύλακες Gorgonum, vt Eratosth. c. 22. appellat, quae aditum ad eas custodiebant. Earum nomina iam apud Hesiodum leguntur, Θ. 273. 4. cf. Munker. l. c. van Swind. p. 74. corrupta illa fere in libris. Quae de iis narrantur, portentosa vtique sunt; neque quisquam temere pronuntiet, se res tam antiquas diuinatione certā assequi velle. Videntur tamen ea rudi antiquo sermone ad rudes rerum species animo conceptas inuenta esse; sedent in ipsis finibus, quas custodiunt, Graeae certis vicibus inter se partitae custodiam; vigilant ergo per vices mutuo tradito oculo; qui fefellit earum curam, iis oculum eripuit, Perseus, vt iter sibi monstrare eas cogeret ad loca alioqui non adeunda. Eaedem puellae erant prudentes, ergo canae a natalibus, γραῖαι ἐκ γενετῆς. Qui melius diuinauerit, bonā cum pace *Phyllida solus habeto;* nisi forte locum hoc habebit: *et vitulā tu dignus et hic.* Sin pugil Dares *laeuā taurum cornu tenet* et *ducere* dona fremit; etiam *taurum is solus ducito.* Aequiores conditiones haud noui. Ceterum est hic locus de *soleis alatis:* in quo in modum diuersum interpretando tam multa ante aliquot annos scurriliter in me iacta sunt; ad quae reponam pauca, sed more meo, sine cuiuspiam contumeliā. Velocitatem a rudi antiquitate per volatum declaratam, volatum autem ab alis esse petitum; ipsa natura hominumque sentiendi et eloquendi ratio probabile facit: a soleis vt velocitatis caussam peteret, vtque crederet, calceos efficere, vt aliquis volare possit, vix mortalium alicui in animum venire potuit; est enim hoc abhorrens a rudium hominum notionibus

et iudiciis, cum nihil ſimile ſit in ipſa rerum natura. Noſtrum vulgus vt Fauſtum aliquem aut alium ſortilegum ſimili aliqua machinatione in aere ferri crederet, ex iis, quae de magicis artibus ſeriore aetate narrata ſunt, credere potuit; non autem antiquitas. Iam dii erant et monſtra, et heroes, quorum velocitas in miraculum erat vertenda; nihil ei rei eſſe videri potuit accommodatius, quam vt alae iis adderentur. De loco, in quo illae eſſent adiunctae vel alligatae, homines et poetae nec vbique cogitarunt, nec, quid cogitarent, vbique apponere neceſſe fuit; Daedalus Icaro alas addidit, non ſoleas; quoties autem arte res declaranda eſſet, ſane alae addendae fuere ipſis quoque diis, et in humeris, quod paſſim in antiquioris Graeciae et Italiae monumentis factum eſſe videmus.

Iam Ionici poetae deos ſpecie humana, eaque pulchra ac decora, in medium produxere; ergo alas humeris addere nequiuere; nec neceſſe fuit id facere, quandoquidem eos modo nube ſubnixos, modo magnis paſſibus per aerem, incedentes aut curribus per aerem ferri ſolitos exhibent. Saepius autem omnino nihil adiiciunt de modo quo dii deſcendunt de caelo et aſcendunt. Ita Il. ω, quomodo Iris in maris fundum et inde iterum in Olympum redierit, qua vi, qua ope, nil monitum: 77 ſq. 95 ſq. vt nec magis diſerte declarant, ſi aliam formam adſciſcunt dii, aut hominum oculis ſe ſubducunt, qua ratione et quo modo id fecerint. Porro qui iter faciebant, ſolebant ſoleas pedibus admouere. Od. π, 154. vbi Telemachus ad Eumaeum dixerat: ἀλλὰ σύγ' ἀγγελίας ὀπίσω κίε — ὁ δ' εἵλετο χερσὶ πέδιλα, δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ, πόλινδ' ἴεν. et ſic ſaepe. Nec aliter dii, quorum res comparatae ſunt ad res humanas. Ita Iuno de caelo ad Iouem in Ida proceſſura: ποσσὶν ὑπὸ λιπα-

ποσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. Ita Minerva in Ithacam de Olympo delapsura (Odyss. α, 96.) ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, ἀμβρόσια, χρύσεια, τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο. *quibus illa incessit*, ἐφέρετο, iter faciens. Prorsus itaque eodem modo Mercurius missus ad Calypso (ε, 44.) αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα etc. iisdem verbis, eodem prorsus modo ac sensu. Soleas induit Mercurius, tanquam iter facturus; nihil amplius; sic quoque in versibus iisdem repetitis Il. ω, 340 sq. Vnde tandem ludicrum illud commentum petitum dicemus, soleas habuisse vim eam vt volaret Mercurius! nec nisi iis instructum eum volare potuisse! Multum diuque quaesiui quibus in verbis arcanum illud lateat; cum ecce a re leui, non animaduerso loquendi vsu, illud profectum esse vidi: τά μιν φέρον, acceptum est eo sensu, quo φέρειν est portare, in Lexicis; ita *soleae Mercurium ferre* creditae sunt: h. e. earum vi eum se in aere librare, in iisque latere vim aliquam arcanam, mirabilem, magicam. Atqui φέρειν dicuntur omnia, quae mouent, promouent; et vulgaris vsus loquendi est, vt *pedes aliquem ferre* dicantur, quoties ille incedit; *quo te, Moeri, pedes* ferunt? et οἱ πόδες ἄγον. poetico sermone et nos pedem ferimus, et pedes ferunt nos incedentes. Nunc autem, vt Minerva, sic Mercurius iter facturus, soleas pedibus alligat, ergo *soleis incedit*, τὰ πέδιλα φέρουσιν αὐτόν. putidum fuisset, si poeta voluisset dicere: οἱ δὲ πόδες, ἔχοντες τὰ πέδιλα, ἔφερον αὐτόν. *pedes, soleis, vt dixi, induti ferebant ipsum.* Non ille potuit praeuidere, fore aliquando virum doctum, qui ad soleas esset reuocaturus, quod manifestum est ad pedes spectare, φέρεσθαι, ἰέναι. Nec necesse fuit, adiicere, si supra terras et mare iter facit Mercurius, qua arte, machinatione et modo id faciat; non magis quam de aliis diis, si v. c. curru per

aerem vehuntur, quanam vi currus nubibus et aere sustineatur. Itaque Homerus alas nec soleis additas nec equis nec curribus memorat; et hactenus bona est obseruatio, πέδιλα πτερόεντα in Homericis non occurrere dicta. At nec alterum occurrit, *solearum ope* Mercurium volare. At πόδες φέρειν τινὰ saepe dicuntur in poetis, vt in Apollonio: πότνια, πῶς σε δύναντο πόδες φέρεν ἔς τ' ἐπὶ δυσμὰς etc. apud Callimach in Cer. 10. et saepe πόδες φέρον in Homero ipso, et ἄνεμοι φέρον. ἄελλαι φέρον. quis tandem argutari velit in modo quo pedes ferant aliquem! Ipsam Thetin in Olympum euolantem πόδες φέρον Il. σ, 148. ἡ δ' αὖτ' Οὔλυμπόνδε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα ἤϊεν, ὄφρα φίλῳ παιδὶ κλυτὰ τεύχε' ἐνείκοι. τὴν μὲν ἄρ' Οὔλυμπόνδε πόδες φέρον. vides esse idem πόδες αὐτὴν ἔφερον et illa ἤϊεν. quomodo illa pedibus in Olympum perueniret, non magis addidit epicus, quam quomodo Minerva et Mercurius pedibus soleâ indutis: memoratae tantum his solis versibus soleae pro pedibus, quia has pedibus admotas modo dixerat: ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο πέδιλα-τά μιν φέρον, atque his illa incessit. Vides sic omnem illam arcanam et magicam vim solearum Mercurii effluxisse et euolauisse; natam ex leui errore rei grammaticae; cui equidem facile ignosco; multo magis viro tot ingenii dotibus ornato; miror tamen, si vel maxime animaduersio vera fuisset, in re tam leui et exili, aliquem putare posse sibi ius datum esse incessendi illiberaliter et cauillandi viros bonos! et quidem bene de ipso meritos!

Alio modo fabula instruenda erat in Perseo heroe. Adoriendae ei erant Gorgones *alatae* (εἶχον πτέρυγας) quâ specie erant quoque expressae in Cypseli arcâ; has vt effugeret, diuinâ aliquâ vi opus erat, quia Perseus non deus erat, nec per aerem ferri poterat; itaque non satis erat soleas pedibus induere profecturo, quando-

quidem hae non per se, et vi sua per aerem ferunt, sed *soleae alatae*, vt *alae soleis adiunctae eum volandi vi*, ex vulgari ad sensum existimatione, *instruerent*; nam *alis volatur, non soleis*. Asseruabant ista alata πέδιλα seu ὑποδήματα Nymphae, sunt enim diuina res, cum pera et galea. Itaque, cum fugeret Gorgones, iam ante Pherecydem, in Scuto Herculis vs. 220. fertur Perseus in aere, ἀμφὶ ποσσὶν ἔχων πτερόεντα πέδιλα. At Gorgones *alas* habent, non πέδιλα, quippe monstra diuina sunt, nec iter nunc faciunt. Hoc exemplo alae adiiciuntur aliis quoque monstris; nec tamen vbique sigillatim ac diserte memorantur τὰ πτερά. At soleis omnino nusquam monstra feruntur, si recte memini. Pegasus alatus diserte memoratur; at aries Phrixi qua vi super mare incedat, non additur. Non enim omnia eodem modo ac more a poetis tractantur nec sunt tractanda. Quis Mercurio alatas primus soleas addiderit, quis tandem dicere ausit, cum Cyclici, qui primi noua ornamenta mythis antiquis addiderunt, et ipsi illi scriptores, qui ex iis mythos narrarunt, Pherecydes, Hellanicus, Acusilaus et alii, interierint? Quae itaque in eorum Fragmentis, in Homericis Hesiodeis, non-extant, sane in Pindaro et Aeschylo primum occurrere possunt. Nouata esse multa in Tragicis, et in Lyricis, quis ignorat? At quis pronuntiet, quod primum in his memoratum occurrit, ab iis quoque fuisse inuentum! Neque ex nostro hoc loco inf. §. 8. quicquam vniuerse ac praecise pronuntiare ausim, quando Mercurius cum pera et galea alatas quoque soleas reddidisse Nymphis narratur. Amplexus est poeta quisque commentum consilio suo accommodatum, aliud alius. Est similis varietas, nec satis expedienda in Gorgonis capite, modo in scutum modo in thoracem Palladis reposito. Tantum refert, audire etiam alteram partem! Galeam, κυνῆν non proprie dictam,

non a Nymphis, ſed a Mercurio datam tradiderant alii, v. c. Eratoſth. 22. — Praeclarum priſci ſermonis ſpecimen, eſt Orci galea, τοῦ Ἄδου, cum opus eſſet notione eâ, quâ quid viſui oculorum ſubtractum eſſe dicere vellent. Ἀΐδης eſt *qui cerni nequit;* Orcum pugnantem videmus cum alibi tum in fabulis Herculis; ſed et omnes dii armis et curribus inſtructi; non aliter atque heroes. §. 7. τῶν Φορκίδων. de hoc nomine vid. ſup. ad I, 2, 6. pr. V. L. Fuere Aeſchyli *Phorcides* drama: Eratoſth. c. 22. quod caput latine factum in Hygin. Aſtron. II, 12. ἀποδούς. at alii oculum in Tritonidem paludem a Perſeo abiectum, tradiderant. Eratoſth. l. c. c. 22. A Mercurio mox §. 8. *harpen* (vid. ſup. ad I, 1, 4.) accepit Perſeus. Aeſchylus in Phorciſin a Vulcano datam dixerat. Erat ſcilicet et harpe haec Ἡφαιστότευκτος. quid hoc ſit v. ad I, 4, 3. §. 4. — §. 8. εἰς τὸν Ὠκεανόν, pro ἐπί. κατὰ τὸν Ὠκεανὸν Schol. Apollon. l. c. Ornauit rem Quintus Paralip. X, 195-8. Apud Heſiod. Θ. 274. Γοργοῦς ϑ'. αἳ ναίουσι πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο, ἐσχατιῇ πρὸς νυκτός, ἵν' Ἑσπερίδες λιγύφωνοι. ſi modo alter verſus genuinus eſt, nec ex v. 215. confectus. Solum priorem verſum tueberis ex Agatharchide p. 9. extr. ὅτι τὴν ἅπασαν οἰκουμένην Ὠκεανὸς περικυκλοῖ φρουρῶν καὶ συνέχων τοῖς ἑαυτοῦ ῥεύμασιν. οὗ φησι πέραν οἰκεῖν τὰς Γοργόνας Ἡσίοδος. Vetuſtiores videntur collocaſſe Gorgones in inſulâ Oceani, πέρην Ὠκεανοῖο, at ſequiores in continente Libyes, vna cum Heſperidum hortis; vtrumque fabuloſe, nullâ certâ notitiâ habitâ. Gorgonum autem non vnam eandemque notionem vſumque notionis fuiſſe, facile animaduerteris. Primo fuiſſe videtur nihil aliud quam notio Terroris in perſonam mutati, Γοργὼν et Γοργώ. reddita illa per terribilem ſpeciem ac formam; eadem impoſita thoraci et clipeo Palladis; etiam ante in Iouis aegide. Eratoſth.

c. 13. Γοργείη κεφαλή Il. ε, 741. in Agamemnonis clipeo λ, 36. et in locis inferis Od. λ, 633. Insignior eius vsus fuisse videtur in Perseide, nouis mythis Medusae adiectis: tum in Heracleis: quod patet inf. II, 5, 12. §. 4. Quod Medusae adspectus in lapidem vertit; haud male inuentum; nam terror motum membris adimit: vnde prona fabulandi via: inter alia, vt etiam coralia lapidescentia ad Gorgonis adspectum referrentur ap. Ovid. Met. IV, 740. Orph. de Lapid. 15. §. 10. Alas habent Gorgones, non soleas. Expressae sunt alae in humeris Medusae in numo Sinopes apud Neuman. Num. aneed. T. II. t. 1. In Sc. Herc. 229. Gorgones Perseum in aere sublimem persequuntur, ταὶ δὲ μετ' αὐτὸν Γοργόνες ἐῤῥώοντο: concitatae ruunt, feruntur, ἵεμεναι μαπέειν. ἐπὶ δὲ χλωροῦ ἀδάμαντος βαινουσέων ἰάχεσκε σάκος. incedunt currentes, non volantes. Tam parum in his figmentis sibi constant poetae. §. 11. Perseus tali habitu, adstante dea, in ipsis numis Ponti, Sinopes, Tarsi, occurrit ap. Eckhel. Neuman. al. Eodem spectat numus Sebastes ap. Eckhel. repetitus Num. Anecd. T. I. p. 174. de Argo acceptus a Caylus Recueil. T. IV. Tab. 54, 2. βλέπων εἰς ἀσπίδα, tanquam in speculum aereum. §. 12. *Chrysaor.* Geryonis pater inf. II, 5, 10. et Hesiod. Θ. 280. 1. apud Agatharchidem p. 5. pro ἐὸ χρύσιν scriptum. ἐκ Ποσειδῶνος. etiam Hesiodi v. 278. d. putandum igitur eam grauidam ex Neptuno factam, ceruice recisa cum sanguine emisisse fetum. Hinc Nicander Alexiph. v. 100. vbi perseam a Cepheo datam Perseus Mycenas ex Asia attulisse narratur, αὐχένα γονόεντα Μεδούσης dixit.

§. 3. Nihil Apollodorus de sanguinis erumpentis sibilo, et inuenta a Minerva tibia memorat: qua de re Pindar. P. 12. nec alia, quae Ovid. Met. IV, 613 sq. exponit. Insequentes Perseum Gorgones viuide narrat Auctor Sc.

Herc. 288 sq. expressae erant in arcâ Cypseli ap. Pausan. V, 18. p. 423.

§. 2. *Andromeda*, cum *Cepheo* patre et *Cassiepeâ* matre, multis insignis est fabulis, (vid. laudd. ad Hygin. f. 64. Schol. Lycophr. 836. Conon. c. 40. qui iam argutias interpretis attulit, (nam Ovidium aliosque Latinos scriptores in fabulis vulgatis haud excito), quarum primum fontem Orientem fuisse non dubito: sed nullo modo fieri posse arbitror vt fila haec retexat quisquam. Attulit nuper nonnulla ad rem d'Anquetil (*Mém. de l'Acad. des I.* T. XL. p. 466). *Αἰθιοπίαν.* ad Ioppen tamen rem gestam vulgo traditum a veteribus. Quam vagum tamen hoc Aethiopum nomen inter veteres, et saepe ad ipsum orientem vsque ad Indos traductum fuerit, nunc inter res notas habetur. Tractauerat fabulam hic expositam simili modo Sophocles in *Andromedâ*, vt ex Eratosth. c. 16. et 36. disco; idem c. 17. excitat Euripidis *Andromedam;* cf. Schol. Arat. v. 179. Philostrati Imag. I, 29. §. 6. Cepheus et Phineus fratres, secundum Euripidem, sup. II, 1, 4. §. 4. §. 7. *συγκαλέσαντος τοῦ Πολυδέκτου τοὺς φίλους*, sc. ad concionem: apud Schol. Apollonii l. c. *populum*. At seriores ad conuiuium rem reduxere. §. 8. *ἐν μέσῃ τῇ ἀσπίδι.* Apud nostrum ergo Gorgon in clipeo Palladis; non in thorace, in quo collocant alii, etiam Eratosth. c. 22. et ex eo Hygin. P. A. II. 12. Seriores et clipeum et thoracem Gorgone ornant.

§. 4. *Acrisii mors.* vid. Pausan. II, 16. ex quo debebam monere Acrisium concessisse Larissam Thessaliae *εἰς τὴν Πελασγιῶτιν γῆν. Λάρισσαν τὴν ἐπὶ τῷ Πηνειῷ.* Etiam haec, quae sequuntur, Pherecydem auctorem habuere; vid. Schol. Apollon. IV, 1091. Sophoclis fuit fabula *οἱ Λαρισσαῖοι*, vel *'Ακρίσιος*, quae hoc argumentum habuit, nam Acrisius in eâ verba fecit. §. 3. *τὸν μὲν*

Ἀκρίσιον ἔξω τῆς πόλεως ἔθαψεν: Fuit Acrisii sepulcrum Larissae, in acropoli, in templo Minervae: Clemens Coh. p. 39, 14. ἐν τῷ νεῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Λαρίσσῃ, ἐν τῇ ἀκροπόλει, τάφος ἐστὶν Ἀκρισίου. inter exempla sepulcrorum in fanis. Schol. Apollonii ad IV, 1091. — Ἀκρίσιος ἀποθνήσκει αὐτοῦ ἐν Λαρίσσῃ καὶ αὐτὸν κατατίθεται Περσεὺς καὶ οἱ Λαρισσαῖοι πρόσθεν τῆς πόλεως, καὶ αὐτοῦ ποιοῦσιν ἡρῷον οἱ ἐπιχώριοι. Περσεὺς δὲ ἀναχωρεῖ τοῦ Ἄργους. Nimis breuiter vltima dicta; rediit sane Perseus in Argolidem, sed Argis degere noluit, et hinc discessit. Fuit sane et Argis Acropolis Larissa; verum de hac agi hic nequit. Mox §. 4. προστειχίσας Μίδεαν καὶ Μυκήνας: praeter Tirynthem iam antea in Bellerophontis reducis gratiam a Cyclopibus munitam, II, 2, 1. §. 3., etsi Pherecydes narrauerat Cyclopes cum Perseo et Arcades aduenisse. Persas a Perse, Persei ex Andromedâ filio, originem seu nomen tulisse, vt Medos a Medeae filio, (v. sup. I, 9, 28. §. 5, add. Strabon. XI. p. 798. B.) vt etiam hoc, Iasonem expeditionem in Mediam ac Persidem fecisse (Strab. XI. p. 802. et al.) lusus fuere tragicorum tum historicorum tam absurdi, vt vix assequaris, quomodo serio ab his tradi potuerint. In his fuit Graecia mea. Placuit tamen fabula vrbibus Ponti et in numis redhibita: v. Eckhel doctr. Numor. Vol. II. pag. 341. nunc muris Mideam et Mycenas circumdedit Perseus, eoque condidit. Schol. Lycophr. προσέκτισε.

f. 5. §. 3. Apponam Scholiom Townl. ad Il. τ, v. 123. vbi „Εὐρυσθεὺς, Σθενέλοιο πάϊς Περσηϊάδαο.„ πέντε παῖδες γεγόνασι Περσέως καὶ Ἀνδρομέδας. Ἀλκαῖος, οὗ καὶ Λαονόμης, ἡ Ἀστυδαμείας, τῆς Πέλοπος, Ἀμφιτρύων. Ἠλεκτρύων οὗ καὶ Λυσιδίκης, τῆς Πέλοπος, Ἀλκμήνη. Αἴλιος (corr. Ἕλιος) ἀφ' οὗ πόλις τῆς Λακωνικῆς, Ἧλος (leg. Ἕλος). Μήστωρ, οὗ Ἱπποθόη, ἡ Πτερελάῳ γαμηθεῖσα. Σθένελος, οὗ

καὶ Μενίππης Εὐρυσθεύς. Si Hipponome Menoecei fuit filia Thebani, Iocastae et Creontis illa fuit foror. Apud Pausan. VIII, 14. pr. Pheneatae, Arcades *Laonomen*, Gunei f., Pheneaticam mulierem, Alcaeo assignabant coniugem, cum alii *Lysidicen* Pelopis f. Alcaeo nuptam ferrent. Atqui hanc in feqq. Apollodorus Mestori nupfisse tradit. Contra Lysidicen Alcmenae matrem edidere alii, apud Schol. Pindari Θ. 7, 49. cf. ad Hygin. f. 29. pr. Anaxus eoque Amphitruonis quoque, foror Perimede paullo post II, 4, 6. §. 6. — §. 4. καὶ τοὺς λαοὺς Τηλεβόας ἐκάλεσεν, expectes: τοὺς Τηλεβόας Ταφίους ἐκάλεσεν a fe. Nam *Teleboae* antiquius nomen; et infessa ab iis Acarnaniae littora iam ante Taphium; postea traiecere in insulas Acarnaniae obiectas, e quibus vna est Taphus; sed dictae passim aut omnes aut pars Taphiae et Teleboides, vel insulae Taphiorum et Teleboarum. Erant Teleboae e Lelegibus; quod infames fuere latrociniis, ex Homero fluxit, Od. ο, 426. π, 426. v. Strab. VII. p. 495. C. (322.) X, 699, A. 704. (459.) Stephan. in Τηλεβοῖς. Schol. Apollon. I, 747. quem exscripsit Eudoc. p. 393. Si verba nostri scriptoris sana sunt, Taphius deductos a se Mycenis colonos appellauit Teleboas: hinc ducta Io. Diaconi nota ad Sc. Herc. Hesiod. p. 189. Exscripsit locum qui sequitur Schol. Lycophr. 932. in quo Τηλεβόας καὶ Ταφίους ὠνόμασε. Hesiodus Ταφίους ἰδὲ Τηλεβόας dixit v. 19. ac si cum antiquis incolis noui iuncti essent Taphii.

§. 5. *Pterelaus*. Aliis est Πτερέλας. Conf. ad h. l. Schol. Lycophr. l. c. Schol. Apollon. l. c. Crinis eius aureus fatalis similis est ei, quem in Niso patre Scylla filia resecuit inf. III, 15, 8. ἀθάνατον ἐποίησε. Atqui, monet van Staveren ad Hygin. f. 198., paullo post f. 7. §. 4. Pterelaus moritur, iubetque adeo legere ἀήττητον ex Schol. Lycophr. 932. enimvero erat vtique a morte tutus Pte-

relaus, quamdiu comam auream haberet; eaque rescissa moriendum ipsi erat. §. 7. Alcmenae mater h. l. *Anaxo* traditur, ab aliis *Lysidice* (vid. sup. p. 128), Pelopis filia, vt paullo ante ad §. 3. vidimus; cf. Schol. Townl. ad Il. τ, 123. Sicque Eurip. Heraclid. 211. At soror est Pitthei apud Plutarch. in Thes. p. 4. Diodoro IV, 9. pr. est Eurydice, vbi v. Wessel. et Intpp. ad Hygin. f. 29. not. §. 8. Νικίππης. *Nicippe* aliis est Leucippe, Archippe, (Menippe Schol. Townl. l. l.) Amphibia Pelopis f. et Artibia Amphidamantis f. apud Schol. Ven. Il. τ, 116. prius ex Pherecyde, posterius ex Hesiodo, fide Didymi. Astydamia, Atrei soror, apud Thucyd. I, 9, ergo Pelopis filia; vid. ad Hygin. f. 30. pr. et Wessel. Probab. 7. vbi tamen in loco Maximi, quem is tentat, Arsinoen vindicandam censeo; est ea Alcmaeonis vxor, Oiclis filia, fide sua in maritum nota: cf. inf. III, 7, 5. §. 4. Cum *Eurystheo* Stheneli filius fuit *Iphis*, inter Argonautas numeratus. vid. Wessel. ad Diodor. p. 291. soror Ἀλκυόνη p. 258. l. 57. add. Schol. Apollonii IV, 223. 229. §. 9. De *fraude Iunonis* circa partum Herculis loc. class. Il. τ, 95 sqq. et Schol. ad v. 119.

§. 6. Ἠλεκτρύονος. Scilicet ab Ἠλεκτρύων. scribitur aliis Ἠλεκτρύωνος vt Pausan. Aliis Ἠλεκτρυὼν, ῶνος, et ὑόνος, vt Diodor. IV, 9. et 58. vbi vid. Wessel. Similis varietas in Ἀμφιτρύων. Adeo ignorabant ipsi Grammatici, quae vera fuisset pronuntiatio. Quae sequuntur, varie tractata et ornata fuere inprimis a tragicis. Fuit enim Sophoclis Amphitruo I. II. Euripidis Alcmena et Licymnius. In iis, quae hic narrantur, tenenda sunt haec: Persei filiorum ordo debuit esse is, vt Mestor aetate anteiret Electryonem, hic Sthenelum. Successit patri Electryon; veniunt et repetunt regnum Mestoris ex filia pronepotes, Pterelai filii. Electryone occiso Sthenelus Mycenas cum Tirynthe

occupat, regnumque relinquit successori Eurystheo; Amphitruo fugit Thebas. cf. Tabb. genealog. X. b. *Μυκηνῶν*: vna cum Midea vrbe, vt mox patebit. cf. Pausan. II, 25 f. — *μετὰ Ταφίων οἱ Πτερελάου παῖδες.* De pugna hac filiorum Electryonis aduersus Teleboas boues abigentes v. Apollon. I, 747-751. ibique Schol. qui ex Hesiodo, alia ex Herodoro, diuersa affert. — §. 2. *Polyxenus* Elidis rex; occurrit hoc nomen Il. β, 623. sed is filius Agasthenis Augeae nepos, vid. Pausan. V, 3. Amphitruone adeo aliquot aetatibus serior. Nec alter Polyxenus Iasonis f. (Pausan. II, 3. p. 118.) quem Aegius laudat, idem cum nostro esse potest, qui ipsum Augeam aetate antecedere debuit. Ceterum oratio parum tersa est pro: *οἱ διαφυγόντες τὰς ἐλαθείσας βόας παρέθεντο τῷ — Πολυξένῳ καὶ ἀπέπλευσαν.* nam terra egisse boues Elidem et hic iis relictis nauem conscendisse putandi sunt. Mox *εἰς Μυκήνην* editur et scribitur; nec dixeris vnde ita placuerit; etsi recte et illud dicitur. §. 3. *Amphitruo Electryonem occidit* temere et casu; cf. Schol. Il. ξ, 323. at ira commotus, apud Hesiod. Sc. Herc. 10 sq. §. 6. *Amphitruo cum Alcmena Thebas venit:* hoc exsequitur Hesiod. Sc. Herc. pr. et v. 79 sq. Ad seqq. cf. Schol. Il. ξ, 323. et ex Pherecyde Od. λ, 265. *ὑπὸ Κρέοντος.* Herculis Thebani facta et fata ad Thebanas historias accommodare difficile est. In Laii tempora haec erunt reiicienda, vt apud Herodot. V, 59. factum, Creonte adhuc adolescente; ita in eiusdem extrema et Oedipi prima tempora cadent Herculis res gestae. §. 7. *λεγούσης Ἀλκμήνης.* saltem ad solum Amphitruonem: Hesiod. v. 15. De *Vulpe* hac *Teumessia* vid. Antonin. Lib. Met. c. 41. extr. et ibi doct. Interpr. Tz. Chil. I, 20. v. 553. qui ad Apollodorum provocat. Palaeph. 8. Pausan. IX, 19. Svid. in *Τελμισσεῖς*, (nam confunditur plerumque Teumessus et Telmissus) vbi ex

Cyclicis fabulam acceptam ait. Ovid. Met. VII, 762 sq. vbi vid. alios. De Teumesso vid. Fragmenta Antimachi apud Schellenberg p. 52.

c. 7. §. 2. De *Procride* vid. inf. III, 15, 1. De *cane Procridis* vid. Anton. Lib. l. c. Hygin. Astron. II, 35. Eratosth. 33. et quos laudat Heinf. ad Ovid. Met. VII, 754. §. 3. *Amphitruonis expeditio in Teleboas* fama fuit valde clara apud veteres poetas. v. Hesiod. Sc. Herc. pr. Idem v. 23. inter socios memorat Boeotos, Locros, Phocenses. Nec illa expeditio sine nauibus fieri potuit, quarum tamen nusquam fit mentio. An ergo, antiquiores Teleboas in continente habitasse illa adhuc aetate, acceperant narratum poetae? — *Panopeus* Phoci et Asteropeae f. vid. Pausan. II, 29. p. 178. idem qui cum Crisso fratre in vtero est altercatus: Lycophr. v. 939. de eius periurio ibid. v. 932. cf. Vauvilliers ad Sophocl. Electr. p. 28. §. 5. Parum subtiliter haec tradita esse a poëtis, nec Cephalleniae nomen ad Taphum spectare, monitum iam est a doctissimo scriptore Strabon. X. p. 699. B. (456.) Add. eund. p. 704. B. (459.) p. 709. A. (461.) Ad praedam ex insulis abactam spectat locus Anaximandri ἐν τῇ Ἡρωολογίᾳ ap. Athen. XI. p. 498. c. „Ἀμφιτρύων δὲ τὴν λείαν δασάμενος τοῖς συμμάχοις, καὶ τὸν σκύπφον ἔχων, ὃν εἵλετο, αὐτῷ.„ (sibi seruasse scyphum innuit.) καὶ πάλιν „τὸν δὲ σκύπφον Τηλεβόῃ δίδωσι Ποσειδῶν παιδὶ τῷ ἑαυτοῦ, Τηλεβόης Πτερέλεῳ. (Est hoc nobile illud poculum, καρχήσιον, ap. Pherecydem, quod aut ipsum aut simile aliud Iupiter Alcmenae obtulerat: v. Athen. XI. p. 474. F. et alia apud Sturz. Fragm. Pherecydis p. 104. 106.) τοῦτον ἑλὼν ἀπέπλευσεν.„ (Teleboes hic, qui Taphius Apollodoro est II, 4, 5. §. 4.) Ad locum de poculo bene laudatur Plauti Amphitr. I, 1, 104. 5, 263. in quo, vs. 49 sq., plura ad hanc expeditionem spectant.

ſ. 8. *Amphitruonis reditus* titulo, litteris Cadmeis ſcripto, tripodis in templo Apollinis Iſmenii, nobilitatus apud Herodot. V, 59. Ἀμφιτρύων μ' ἀνέθηκεν (vt bene Wolf. emendauit) ἰὼν ἀπὸ Τηλεβοάων. De tituli antiquitate dubitari poſſe, iam alibi, et ab aliis, eſt monitum. *Iouis Amphitruonem mentiti* nota fabula. Loc. claſſ. eſt Il. τ, 98 ſq. cf. laudd. ad Hygin. f. 29. vbi et Hercules τριέσπερος, (de quo docta nota Hemſterh. ad Lucian. T. I. p. 21). In vna nocte acquieſcit Heſiod. Sc. Herc. 35 ſq. add. ſupra laud. Schol. Il. ξ, 323. et Od. λ, 265. vbi ex Pherecyde res narratur. Diodor. IV, 9. τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι. τὰ γενόμενα παρὰ Τηλεβοῶν, *quae geſta erant a Telebois*, victor de victis vix commemorauit; ſed res a ſe geſtas παρὰ Τηλεβόαις, ap. Teleboas. §. 5. De ſerpentibus eliſis v. Theocr. Id. 24. Pindar. Nem. 1, 53 ſq. Contra de Iunone lactante puerum noſter nihil meminit: vid. Diodor. IV, 9. Eratoſth. c. 44. Hygin. Poet. Aſtron. II, 43. Pauſan. IX, 25. p. 758.

Ceterum peruentum nunc eſt ad *Herculem:* de quo quanta fabularum eſt congeries! quanta varietas! Scilicet, primo variae fuere et religiones et narrationes ab vltima antiquitate repetitae; fuit Hercules in Coſmogoniis ad roboris notionem declarandam inuentus; idem mox adverſus Gigantes a diis arceſſitus, vt ſup. I, 6, 2. etiam ille ab Orphicis celebratus, ſi Athenagorae fides c. 15. cf. Suffrid. p. 37. 38. it. Damaſcius in Excerpt. in Wolf. Anecdot. Gr, p. 253 ſq. Inductus mox, in Graeciam Hercules Tyrius, Aegyptius, Idaeus. Translatae tandem omnes hae, tam variae indolis, fabulae *in Herculem Thebanum:* fierique adeo potuit, quod apud Sextum eſt adv. Phyſ. p. 557. fuiſſe apud Thebanos ſtatuam cum titulo: Ἀλκαῖος Ἀμφιτρύωνος Ἡρακλεῖ χαριστήριον. cum nomen eius verum *Alcaeus* fuiſſe narretur. cf. inf. ſ. 12. Vt vero

in Thebanum omnia deriuarentur, caussa repetenda est a claritate stirpis Heraclidarum, a narrationibus per patres acceptis, a carminum antiquiorum, quibus celebratum nomen erat, numero; a fabulis Thebanis; a certaminum Olympicorum celebritate, quorum origo cum ad ipsum referri soleret, victorum laudes Herculis memoriam facile in societatem admittebant; tandem historicorum, rhetorum et grammaticorum opera accessit. Pherecydis auctoritas memoratur antiquissima, tum Acusilai; vid. inf. c. 5, 7. Verum et Hecataeus Herculis res attigerat: v. c. Steph. Byz. in Ψωφίς et Hellanicus: cf. ad c. 5, 8, et 9. de Hesione. Carmina Ἡρακλείας nomine inscripta fuere plura, in his nobilissimum *Panyasin* auctorem habuit; aliud, sed obscurius, *Nymphios* Heracleotae aliquoties a Schol. Apollon. et ab Athenaeo p. 619. F. memoratum. Aliud *Pisandri Camirensis*, de quo cf. ad Virgil. Aen. II. Exc. 1. et *Cinaethon* ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ laudatur in Schol. Apollon. I, 1357. Ex antiquioribus illis poetis si Hesiodum exceperis, ne vnum quidem habemus superstitem: itaque pro fontibus nunc nobis sunt riuuli; quos passim adscriptos videas, v. c. ad Hygin. f. 30. ad Silium Ital. lib. III, pr. ad Plaut. Pers. I, 1, 3. Vide inprimis chorum in Eurip. Herc. fur. 358 sq. Magna est operum veterum, inprimis anaglyphorum, ad Herculem spectantium copia, quae post Bergerum plenius et doctius collecta haberi velim; eminet in iis Anaglyphum Farnesium, nunc in Villa Albani seruatum, tectorium verius quam marmor, a Sponio, Gorio ad Donium, et diligentius a Corsinio nuncque ab Abb. Caietano Marino *Descrizioni antiche delle Ville Albani* p. 150 sq. editum, quod Herculem in Olympo inter Satyros cum Hebe recumbentem, et nectar bibentem, peracta in tertia expiatione, cum sacris Herculi institutis primum ab Admeta

Iunonis Argivae sacerdote, Eurysthei filia, exhibere creditur, res autem Herculis titulo complectitur, quem vtinam minus lacunosum et corruptum haberemus. Adscriptum est nomen Ἐυρωπη, quod nomen esse suspicor carminis ad quod anaglyphum forte fuit adornatum; vt Tabula Iliaca efficta ex carmine, cuius nomen adscriptam Ἰλιας μικρα. Certe ludicra est Herculis adumbratio inter Satyros potantes: vnde de Satyrico dramate aliquando cogitabam; in quod etiam inciderat Viscont. Pio-Clement. Tom. II. p. 54. Apud Pausan. IX. 5. p. 721. l. 2. memoratur ὁ τὰ ἔπη τὰ εἰς Εὐρώπην ποιήσας. Mnesimachus ἐν τῇ Εὐρώπῃ apud Schol. Apollonii II, 1017. geographica persequutus esse videtur. In iis, qui veteres fabulas conquisiuerant, fuit Herodorus, cuius XVII. libri τοῦ καθ' Ἡρακλεῖαν λόγου memorantur v. c. ap. Athen. IX, f. Hunc noster sequitur v. c. 6, 3. f. in aliis primo loco Pherecydem.

§. 9. *De institutione Herculis* quam diuersa tradita! v. Theocr. 24, 102-133. vbi v. Wart. Add. Schol. ad Id. 13, 9: — παλαίειν δὲ ὑπὸ τοῦ Αὐτολύκου. notum nomen Autolyci, Mercurii f. furtis clari, iam ex Odyss. τ, 396. v. sup. ad I, 9, 16. §. 8. Egerat de eo Hesiodus in Eoeis, vnde versus est in Etymol. in αἴθαλα. et ap. Schol. in Lycophr. vs. 344. Celebratus ille Euripidis dramate Satyrico, Autolyco. Apud Theocr. l. c. 114. est Harpalycus Panopeus. Iam et Autolycus in Parnasso habitauit, vt ex Homero notum et Pausan. VIII, 4. p. 605. Licet adeo suspicari pro ignoto prorsus Harpalyco reponendum Αὐτολύκῳ Φανοτῆι, etsi de eius arte luctandi memoria alia extet nulla. *Eurytus* pro eodem rege Oechaliae, Ioles patre, habetur; saltem is, qui arcu excelluit, Οἰχαλιεύς fuit, Odyss. ϑ, 224. Pro Euryto alii Teutarum Scythen habent: in his Herodorus et Callimachus apud Schol. Theocr. 13, 56. add. Schol. Lycophr. 50. (vbi et Rhada-

manthus ab aliis pro magistro habitus) et 458. Pro Lino Chiron ab aliis memoratur, vt Eratosth. c. 40. bene emendatus a Koppiers. Obss. p. 127, 8. Linum Orphei fratrem supra ediderat Apollod. I, 3, 2. Debuit tamen is qui Herculem erudiit, esse serior alter, vt bene Thebani contendebant apud Pausan. IX, 29. f. p. 767. — §. 2. Verba καὶ Θηβαῖος γενόμενος haud dubie spuria sunt, et ab interpretamento profecta. ἐπιπλήξαντα γὰρ αὐτόν. non esse potest modo, obiurgantem, sed, *verberantem*. Alias Rhadamanthi lex non haberet locum. Iudicium hoc caedis in Herculem constitutum, laudatamque Rhadamanthi legem, qua eaedem ad iniuriam vltro illatam vlciscendam factam reo non imputari posse sancitum est, nescio an alibi inuenias: frequens tamen iudiciorum caedis factae memoria est in antiquioribus fabulis; id quod ipsa tempora ferebant. Tragici autem caussas φονικὰς in scenam produxere, vt in Cephalo, Daedalo, Oreste. In Heracliis ita quoque Hercules. §. 3. εἰς τὰ βουφόρβια. Apud Diodor. IV, 10. in gymnasio educatur; ita variarunt ii, qui haec ornare volebant. §. 4. Speciem corporis heroum tradere coepere Sophistae in heroum laudibus, genere eloquentiae epidictico: in Hercule iam praeiuerant Hieronymus philosophus (haud dubie Rhodius, Peripateticus) et Dicaearchus: e quibus translata vid. ap. Clement. Alex. p. 26. Noster tamen Herodorum etiam in hoc capite sequutus est, si modo vera tradit Tzetzes Chil. II, 36. v. 210. ὅν περ ὁ Ποντικός φησιν Ἡρόδωρος συγγράφων — ἔχειν τεσσάρων μὲν πηχῶν μῆκος καὶ ποδιαῖον. cf. ibid. 364-6. Habuit ille hoc ex Schol. Lycophr. 662. τεσσάρων δὲ πηχέων ἦν ὁ Ἡρακλῆς καὶ ποδὸς ἑνός, καθάπερ ὁ Ποντικὸς Ἡρόδωρος (non Ἡρόδοτος) ἱστορεῖ primoque loco Schol. Pindari Isthm. 4, 87. vbi Ἡρόδωρος ἐν Οἰδίποδι laudatur. Ita ne inter Tragicos Herodorus fuit? Immo

ſcriptor fuit pedeſtris, qui Herculis rebus forte alias fabulas Thebanas attexuerat. De quatuor cubitis ingenioſa eſt Böttigeri ſuſpicio ductum hoc eſſe a ſcenâ; nam tragicam eam fuiſſe menſuram colligit exemplo figurae quatuor cubitorum in pompâ Dionyſiacâ Philadelphi ductae Alexandriae apud Athen. V, 7. p. 198. A. — §. 5. ὀκτωκαιδεκαέτης. Hoc anno vtebatur Apollodorus in Chronographicis pro cardine chronologiae: computabat enim inde LXXXIII. annos vsque ad Troiam captam v. inf. in Fragm. Chronicor, e Clemente Alex. Strom. I. p. 381.

ſ. 10. Nota, iam ab antiquis facta, confuſio *Theſtii* et *Theſpii*, *Theſtiadum* et *Theſpiadum*, vid. ad Hygin. f. 162. ad Antonin. Lib. p. 86. Weſſel. ad Diodor. IV, 29. Poſſunt diſtingui et internoſci *Theſtius*, Pleuronis rex in Curetibus, cuius fabulae ad Aetoliam pertinent; de eo ſup. I, 7, 7. et 10. eius filii interfuere venationi apri Calydonii. I, 8, 2. §. 4. filiae erant Leda et Althaea cf. obſſ. ad I, 7, 10. Alius eſt Theſpiarum conditor, quem Theſpium, non Theſtium, appellatum fuiſſe credas, Atheníenſis, Erechthei filius, L. filiarum pater: de hoc agi puto II, 7, 6. et II, 7, 8. cf. Pauſan. IX, 26. 27. Idem h. l. intelligendus, et Theſpiades, quarum ſigna a Cleomene (Plin. XXVI, 4, 10) e marmore, ab Euthycrate aere expreſſa erant (Plin. XXXIV, 19, 7), eſſe debuere. Fabulam Θεστίου Ephorus quoque attigerat lib. I. vt ex Theone Soph. Progymn. c. 2, p. 16. colligo. Ceterum minus libidinoſum Herculem dedit Apollodorus, quam alii, qui modo ſeptem noctibus (vt Herodorus apud Athenaeum p. 556. F.) modo vnâ nocte (vt Ephorus l. c. ἅμα.) L. puellas puellari flore priuatas narrant. Liberos ex Theſpiadibus ſuſceptos infra c. 7, 8. recenſet. §. 2 Vulgo *leonis Nemeaei exuuiae* illae fuiſſe narrantur; in quo praeiuit Piſander Rhodius vid. Eratoſth. c. 12.

f. 11. De *Ergino* vid. Diodor. IV, 10. qui omnino Apollodorum hic inspexisse videtur. Pausan. IX, 37. qui et oraculum de liberis suscipiendis ei datum apposuit, (quod illustrat Ruhnken. Ep. crit. p. 221.) et, non caesum sed bello superstitem fuisse narrat, cf. c. 25. p. 758. med. porro Schol. Theocr. 16, 105. apud quem τὰ τεθρυλλημένα ἐπὶ Ὀργίλῳ τῷ Ὀρχομενίῳ sunt ἐπὶ Ἐργίνῳ. item Burmanni Catal. Argonaut. Ergini filii fuere Trophonius et Agamedes, vates. Beneficium Herculis in Thebanos a tributo liberatos memorat Eurip. Herc. fur. 50. 220. 560. §. 5. λαβὼν ὅπλα παρ' Ἀθηνᾶς, scil. a perpetuâ comite, cuius ministerio in Heracliis omnia gesta; praeiuerat tamen ipse Homerus pluribus locis, vt Il. ϑ. 364 sq. υ, 146. Ceterum in hoc bello cum Minyis, Cephisso obstructo, Orchomeniorum fines vndis merserat Hercules: Pausan. VIII, 38. Diodor. IV, 18. f. et ib. not. Eadem in primis versibus Anaglyphi Farnesii exposita: Ηρακλης εννεα γενομενος (excidit forte δέκα. Corsin. em. ἐν ἥβᾳ) Μινυαν (τῶν Μινυᾶν inf.) Ορχομενον ειλε ταν πολιν, Εργινον φονευσας τον βασιλεα, και ταν λιμναν επι του πεδιου εσχησεν αυγαις αποφραξας... (corr. ἐςχέας, ἐναύλους ἀποφράξας Μέλανος vel Κηφισοῦ). §. 6. Megara, Creontis filia ex Henioche; cui cum marito supplex factus erat Amphitruo in Sç. Herc. 83. Eurydice est ap. Sophol. Antig. 1194. Filiorum e Megarâ idem recensus inf. c. 7, 8. p. 163. sed Deione addito, vbi cf. Gal. Contra vero alii tres vel duo commemorant: tres Euripid. Herc. fur. 474. duo Hygin. f. 32. et 31. vbi vid. not. p. 90. Diuersitas quoque et corruptela nominum occurrit. Omnino videndus Schol. Pindari Isthm. 4, 104, vnde patet nostrum consentire fere cum Diniâ Argiuo (Δεινία, quod pro Αἰνεία iam legere iussit Valkenar. ad Theocr. p. 304). Add. Schol. Lycophr. 662. et 48. Schol. Od. λ, 268. et

Eustath. §. 7. Pyrrha fuit, quam et Moschus memorat IV, 52, e qua Protesilaus ab Iphiclo susceptus: alii tamen Protesilai matrem Astyochen edunt, ap. Eustath. p. 323. f. Diomedeam alii ap. Hygin. f. 103. De *Rhadamantho*, nunc inter nos iustitia claro, (cf. sup. f. 9. §. 2. inf. III, 1, 2 f.) fabulae olim fuere plures, quam nunc vulgo notae sunt: antiquiorem aliquem, quem Minos aemulatus est, tradiderat Ephorus ap. Strabon. X. n. 730. B. Alia Cinaethon tradiderat apud Pausan. VIII, 53. p. 707. Ab adulatorum fraudibus intactum praedicat Pindar. P. 2, 133. Fuit et tragoedia Euripidis Rhadamanthus. Amatus videtur fuisse a Ioue, vnde ξανθὸς Ῥαδάμανθυς in Od. δ, 564. idem in inferis habere Alcmenam coniugem, vid. Antonin. Lib. 32. extr. et Herod. Attic. Inscript. Regillae sub fin. at secundum alios, in quibus est fides Plutarchi in Lysandro Tom. I, 449. D. E., post Amphitruonis statim mortem eam duxisse traditur, quos noster §. 8. sequitur. E Creta fugiens, fratre occiso, vt Schol. Lycophr. 50. (vnde Eudoc. p. 210), seu ex insulis, vt inf. III, 1, 2. in Boeotiam peruenerat. Apud Homerum Od. η, 323. 4. ad inuisendum Tityum in Euboeam a Phaeacibus deductus esse narratur; cf. sup. Obss. ad I, 4, 1. §. 4. Amauerat Atymnium, vt inf. III, 1, 2. intelligitur, pro quo Licymnium edit Philostr. Ep. 46. at Talum amasium ex Ibyco Athen. XIII. p. 602. §. 9. Quae hic sequuntur de armis Herculis a diis datis alieno loco posita sunt: forte incuria ipsius scriptoris, qui excerpta ex antiquiore libro non bene digesserat; nisi e margine illata sunt. Saltem locum suum habuissent sup. post II, 4, 9. §. 1. vel §. 4. Obserua h. l. promiscue memorari arma Herculis, arcum, ensem, thoracem, peplum, clauam: cum sedulo ab aliis distinguatur in cultu Herculis claua cum exuuiis leonis, ab arcu et pharetra. Quam

varie hac de re a veteribus traditum sit, nota nunc res est post Winckelmanni monita: nam in Strabone XV. p. 688. C. (p. 1009. B.) Pisander Camirensis, secundum alios apud Athenaeum XII. p. 512. F. Stesichorus vel Xanthus lyricus primi clauam et λεοντῆν et arcum Herculi tribuerunt. Non huius loci est, nec refert, haec copiosius persequi. Conuenit antiquiorem habitum esse in Odyssea λ, 606. vbi arcum cum pharetrâ habet ex balteo suspensâ; et in Gigantomachiâ arcu et sagittis vsus inductus erat, sup. Apollod. I, 6, 1. §. 7. 2. §. 1. 5. Signum Herculis antiquissimum Thasiorum Olympiae consecratum erat, cum clauâ in dextrâ, et arcu in laeuâ ap. Pausan. V, 25. p. 445. habitum illud signum Herculis Tyrii. Variarunt arma et habitum poetae et sculptores pro rerum et consilii varietate: ense cinctus adstabat Hercules Atlanti in arcâ Cypseli Pausan. V, 18. p. 423. herois habitu, armatus clipeo, thorace, ocreis, etiam arcu et pharetrâ, de curru cum Cygno pugnare memoratur in Hercul. 123 sqq. etsi locum e variis carminibus contextis prodiisse satis patet. Apud poetas sequiores, promiscue modo hoc modo alio habitu Herculem exhiberi, lectio poetarum docet. Apud Sophocl. Trachin. 519 sq. arcus, hasta, claua iunctim memorantur. Variant aut cumulantur arma pariter in gemmis et aliis operibus artis; etsi claua et spolium leonis in communi more habita sunt. Veste indutus fuit etiam eâ, quâ a Deianirâ missâ contabuit. Ceterum diuersos nostrum auctores sequi, patet etiam ex hoc, quod sup. pag. f. 11, 5. ὅπλα παρ' Ἀθηνᾶς accepisse memorabatur.

f. 12. *Furor Herculis.* egregie narratus a Moscho IV, 13 sq. Fuit Nestoris de eo narratio in carmine Cyprio. cf. Diodor. IV, 12. hic ab aliis serius post reditum ex inferis memoratus vid. Hygin. f. 32. Schol. Lycophr. 38.

Alterum hoc Tragici sequuntur, Euripides in Hercule furente; et Seneca. Fuit quoque Epicharmi Ἡρακλῆς παράφορος. Euripidem expressit Philostrat. Imag. II, 23. Est haec Herculis insania etiam inter medicos celebrata; nam ἐπιληπτικὸν Herculem fuisse crediderunt, vnde etiam Ἱερὰ νόσος dicta; v. Aristot. Problemat. sect. 30, 1. Facta natorum ab eo caesorum mentio Pindaro. vid. Fragm. p. 152. CLXVI. Aliis bis insaniisse narratur Hercules; iterum post Iphiti mortem inf. 6, 2. Cum Apollodoro consentanea narrat Nicolaus Damasc. in Excerpt. p. 441. 2. Omnino in Herculis rebus plures sunt repetitiones eiusdem facti ad tempora diuersa referri soliti, vt caedis factae, lustrationis, ποινῆς; quod nemo miretur, si tot poetarum studia in iisdem fabulis collocata meminerit. Nunc lustratur Hercules a Thestio; de quo paullo ante f. 10. Infra c. 6, 2. a Neleo repudiatus, lustratur a Deiphobo. Ita etiam bis terue exulat; exilium autem non tam poena erat caedis factae, quam potius vltionis a propinquis metuendae effugium, hoc tamen loco sibi ipse exilium irrogasse dictus videtur. §. 2. τὸ δὲ πρότερον Ἀλκείδης προσηγορεύετο. Ita nomen est patronymicum, proprie designans υἱὸν vel υἱωνὸν τοῦ Ἀλκέως. Sunt autem patronymica plura, quibus alioqui poetae tantum vtuntur, pro propriis indita: vix tamen in heroica aetate. Ἡρακλείδης ap. Aelian. V. H. II, 32. legitur, haud dubie vitiose. Pausanias, qui etiam ita scripsisse memoratur ap. Eusthathium, Glossographus ille, non periegeta Graeciae, in codicem pariter corruptum inciderat. At alii ipsum Herculem antea *Alcaeum* appellatum, nomine aui, acceperant: idque analogiae magis conuenit; sic Diodor. IV, 10. Eustath. p. 989. l. 42. Schol. Pindari O. 6, 115. Sext. Empir. p. 557. vbi cf. Fabric. Est etiam nomen antiquum *Alcaei* in Anaglypho Farnesio: in ara cum tripode imposito:

Ἀμφιτρύων ὑπὲρ Ἀλκαίου τρίποδ' Ἀπόλλωνι ἀνέθηκε. . . . quae ibi subiiciuntur verba, lacunosa sunt; quae Visconti Mus. Pio-Clem. IV. p. 78. ingeniose explet δαφνηφορήσαντος ἀπέφηνεν pro φονεύσαντος, ex Pausan. IX, 9. apparet tamen, Herculem eum in posterum appellatum esse, ex seqq. τὸ γὰρ κατ' ἀρχὰς οὐχ Ἡρακλῆ, ἀλλ' Ἀλκαῖον αὐτὸν καλεῖσθαι. *Palaemonis* nomen in oraculo est ap. Schol. Lycophr. 662. Sunt tamen verba corrupta: ὁ δὲ χρησμὸς οὕτω πως ἔχει „οὐκ ἔτι Παλαίμων κληθήσεαι, αὐτὰρ Ἀπόλλων Ἡρακλέα δέ σε Φοῖβος ἐπώνυμον ἐξονομάζει. ἐξ Ἥρας γὰρ ἐν ἀνθρώποις κλέος ἄφθιτον ἕξεις." Totum hoc oraculum esse serius effictum, per se patet; primus vero versus nequidem oraculi est, sed editoris Potteri. In codd. erant tantum verba: οὐκ ἔτι Παλαίμων κληθήσῃ. Ἡρακλέα δέ σε etc. Παλαίμων' probabile fit natum esse ex corruptela voci 'Αλκαῖον. Si quis talis versus fuit, ille dudum interierat. Alter versus propius accedit ad morem oraculi: Ἡρακλῆ δέ σε Φοῖβο: ἐπώνυμον ἐξονομάζει. In capite versus legitur varie: Ἡρακλέην δέ, Ἡρακλῆν δέ, Ἡρακλέα δέ, Ἡρακλῆ δέ, et al. Si nullus alius versus praecesserat, debuit esse: Ἡρακλῆά σε. Tertius autem versus grammaticum acumen sapit, nam etymum vocis declarat. Cum autem nec in hoc omnes consentirent, duo versus habemus pro vno; nam alii versum sic prodiderunt, vt ad κλέος ἐξ Ἥρας referant, quia famam nominis ex Iunonis odiis adeptus erat: interpretationem tamen et hi variis modis instituunt: quos v. ap. Etymol. in Ἡρακλῆς. add. Diodor. l. c. qui ad ipsa Herculis incunabula nomen datum refert. Alii quod a Iunone appellatus, Porphyrionis Gigantis vim depulerat (de quo Apollodor. I, 6, 2. §. 1.) sic in Etymol. l. c. Ptolem. Hephaest. At alii etymon ita constituerant, vt ab ἦρα, τὰ ἐπίηρα, *grata* et *iucunda*, referrent: „ἦρα (h. e. bene-

facta) γὰρ ἀνθρώποισι φέρων κλέος ἄφθιτον ἕξεις." qui hoc amplexi sunt, aut ἦρα scripserant, aut asperum sonum haud curasse videntur. Sic versus scriptus legitur apud Aelian. V. H. II, 32. Eustath. p. 989, 41. Etymol. in Ἡρακλῆς. Svidam in Ἡρακλῆς ξενίζεται. Nomen Νεῖλος est apud nugiuendulum Hephaest. Ptolem. p. 310. et apud Etymol. in Ἡρακλῆς: vbi plures nugae grammaticorum propinantur.

Cap. 5.

§. 1. Caput hoc ante oculos habuit Anonymus ab Allatio editus (in Excerpt. Var. Ro. 1641. 8.) et Tzetza in Chiliad. II, 36. conf. Diodor. IV, 12 sq. qui res Herculis rhetorice ornauit ad pragmaticae historiae morem, sequutus, vt suspicor, Matridem, cuius Encomium Herculis olim lectum est: Athen. X. pr. p. 412. B. nisi Dionysius Milesius, quem in ceteris auctorem habuit Diodorus, huic praeiuerat. Aliud Herculis Encomium fuit Caucali, rhetoris Chii, qui Theopompi historici frater fuit: ap. Athenaeum l. c. §. 2. ἐκ Τυφῶνος γεγεννημένον. apud Hesiod. Θ. 326. ex Ortho, Typhonis f. et Echidna. Auctor Laudum Herculis, quem Nemesianum esse suspicatur Wernsdorf. in Poet. min. T. I. *Chimaerea cretum de gente* facit leonem v. 76. At eum e Luna delapsum narrauerant alii; Schol. Apollon. I, 498. Tatian. adv. Gent. 45. p. 99. vbi vid. Not. Worthii. Gesner ad Claudian. XXIV, 288. Vt alia ex Herculis rebus gestis translata sunt in Theseum, sic et taurus ab eo domitus Marathonius; pro Molorcho excepit eum Hecale, (Plutarch. in Thes. p. 6.) quae argumentum suppeditauit carmini Callimachi. Ad historiam autem, quam appellant, naturalem spectat hoc, quod Graeciam aetate antiquiore frequentarunt leones, quippe terram tum paludosam et siluestrem; feris non nisi in Macedoniae et Thraciae montibus viscebantur:

Xenoph. de venat. II, 1. nunc nec in his locis. §. 2. *Molorchus:* hospitio Herculis clarus: cf. Tibull. IV, 1, 13. et ib. Bronkh. eum ab Hercule necatum clauamque ereptam alii narrarant, vt disco ex Ampelio c. 2. p. 13. Videtur hospes pro fausto profectionis successu vota facere voluisse victimâ Ioui caesâ: quod Hercules fieri noluit, sed iussit seruare victimam, nec mactare ante diem XXX. tum fausto reditu Herculis accepto Ioui Seruatori sacrum voluit eum facere, sin non redierit, inferias ei facere; an victimâ eâdem caesâ, dubito; nam aliena est victima ab inferiarum ritu. §. 4. Ceterum tenendus ex h. l. *modus enecandi leonem.* cf. Diodor. l. c. Diuersa ratio ap. Theocr. v. 267. vbi a tergo stringitur Herculis brachiis, idque cautius. §. 6. *Eurysthei metus lymphaticus.* Apud Diodor. l. c. IV, 12. post aprum Erymanthium memoratur. Seqq. exscripsit fere Tz. Chil. II, 36. v. 236 sq. Visitur res in tabulâ expressâ inter Pictur. Herculan. Tom. III. t. 47. etsi species Herculis ibi est non ostentantis aprum, sed ei, qui in dolio defosso stat, minantis clauâ. Statu magis consentaneo exhibetur in numis Perinthiorum et Pergamenorum: quos videbis memoratos ab Eckhelio et Raschio; in his autem *vas exiguum* appositum est, magis ad denotandum et innuendum Eurysthei metum, quam ad declarandum; est quoque Pasta ex antiquâ gemmâ expressa, et ipsa antiqua, in Museo Stoschiano, nunc R. Boruss. de qua v. Winkelm. *Cabinet de Stosch.* p. 274. in quo species Eurysthei similis est Diogeni Cynico in Anaglypho ap. Winkelm. Mon. ined. t. 274. Nec tamen *dolium*, πίθος, tali formâ ac specie, cum consilio se occultandi conuenit, nec cum verbis πίθον χαλκοῦν ὑπὸ γῆς, quae οἴκημα, cubiculum, cellam, sub terrâ declarant, eamque munitam et tutam, quippe ex aere, χαλκοῦν. Scilicet petitum hoc est ex antiquo poetâ, qui Homeri

exemplo κέραμον χαλκοῦν dixerat nam et ille Martem ait ab Aloidis habitum vinctum χαλκέῳ ἐν κεράμῳ. Apparet vocem antiquam fuisse κέραμον de aedicula qua quis inclusus seruabatur. Qui πίθον substituerunt, ante oculos habuisse videntur dolia figulina, veterum more valde capacia et in terram defossa. §. 7. Κοπρέα. *Copreus* is, de quo Il. ο, 639. vbi v. Schol. Eundem in Heraclidis Euripidis inducit ad repetendos Herculis liberos ab Eurystheo Athenas missum. Notabile autem in nostro, quod *Pelopis* filium eum edit, τοῦ Ἠλείου. Persei filium Ἕλειον vidimus sup. II, 4, 5. §. 2. in quo variabatur f. 7. §. 3. Nunc in codd. est Ἡλίου: Palmerius emendabat Αἰλίου τοῦ Πέλοπος, nomen mihi prorsus ignotum. Male vero putauit, patrem Pelopis h. l. memorari; immo vero est Pelops Elidis rex, Eliensis seu Eleus. Alius Copreus, Haliarti Boeotiae rex, memoratur in Schol. Il. ψ, 346. qui acceptum a Neptuno Arionem equum Herculi dono dedit. Ἴφιτον κτείνας. *Iphitus* hic quis fuerit, non satis liquet. Videtur res in Elide gesta. Euryti f. esse non potest, de quo inf. c. 6, 2. Iphitus Nauboli f. qui inter Argonautas fuit, I, 9, 16. §. 8. erat Phocensis. Alter, Hippasi f. cum ex Peloponneso venisse dicatur Hygino, possit intelligi, si plura de homine constarent. Nobilis Iphitus est Eleus, qui ludos Olympios instituit, sed is multo serius vixit.

f. 2. De *Hydra* magna fabularum diuersitas: vid. ad Hygin. f. 30. re varie a poetis tractata. Ipsa species valde diuersa, etiam in operibus priscae artis. Antiquioribus monstrum est corpore belluino, capitibus anguineis: vnde Lucret. V, 27. *Lernaeaque pestis Hydra venenatis vallata colubris* h. *colubrorum capitibus*. Capitum quoque numerus varie traditus, nouem ab Alcaeo ap. Schol. Hesiod. p. 257. l. quem noster sequitur; alii centum et sic porro.

v. ad Hygin. p. 83. 10. μυριόκρανον κύνα Λέρνας appellauit Euripides Herc. fur. 419. *canem* communi monstrorum appellatione, de qua egit Ruhnk. Epist. crit. p. 60. Sed iam ante Alcaeum Pisander Camirensis capita plura Hydrae affinxerat, vt ex Pausan. II, 37. p. 399. 400. discere licet. §. 4. Male vero hoc narratum, et percuti et rescindi capita potuisse, si quidem ἄτρωτος erat. Scilicet duae poetarum rationes permixtae: antiquior, vt Hydra ferro vulnerari nequiret, altera serior, vt capita renascerentur. §. 5. *Iolaus:* vid. sup. II, 4, 11. p. 113. perpetuus Herculis comes vid. Pindar. I, 1, 21. N. 3, 21. cf. ad Hygin. p. 85. ed. v. Stav. nomen eius in τῶν ἄλλων latere apud Eratosth. c. 11. bene vidit Galè, cf. Koppiers obss. p. 108. §. 6. εἰς Ἐλεοῦντα. nulla huius loci memoria praeterquam apud Stephan. Byz. in Ἐλαιοῦς. quae ad Hellespontum est: ἐστὶ καὶ Ἄργους Ἐλαιοῦς· τῇ χολῇ. Sic et Diodor. l. c. IV, 11. ex vulgari opinione, quâ veneni vis modo in sanguine modo in felle latere credebatur. Narratur autem apud Nicand. Ther. p. 48. ed. Gorr. et ipse Iolaus ab hydrâ ictus per panacem esse sanatus.

f. 3. Dianae consecrata erat Cerua a Taygete Nymphâ, Pindar. Ol. 3, 53. (vnde emend. Tz. Chil. II, 268.) vbi et χρυσόκερως. χρυσοκάρανον δόρκαν dixit Eurip. Herc. fur. 375. *Cornutam* ceruam, insolitae naturae, multi veterum memorant: v. Schol. ad e. l. Wessel. ad Diodor. p. 258, 72. et ad hanc venationem refer fragm. Euripidis in Temenidis XVIII. Quod aereos pedes noster non memorat, miror sane. — διὸ καὶ sc. quia sacra deae erat, nolebat, etiam hac de caussa, occidere, sed viuam capere. — §. 2. συνεδίωξεν ὅλον ἐνιαυτόν. vsque ad Hyperboreos delatus: vid. Pindar. l. c. vs. 46. 24. Callim. in Dian. 102. Vt sibi constet narratio necesse est putare, ceruam inde

repetiisse consueta loca in Arcadia, siquidem in ea Hercules illam viribus fractam consequutus est. *Artemisius* mons est apud Oenoen, vicum Argolidis. Pausan. II, 25. Οἰνόη et Οἰνώη scripta, vnde *Oenoatis* Diana, vt Eurip. Herc. fur. 379. Οἴνη apud Steph. Byz. h. v. Inde profugit Cerua in Arcadiam versus Ladonem fl. aquarum pulcritudine clarum.

§. 4. De *apro Erymanthio* et de caesis ab Hercule Centauris cf. Diodor. IV, 12. Apud nostrum acta est res intra Arcadiae fines: ad quos fuere qui Centaurorum fata reuocarent; cum tamen vera eorum patria esset Thessalia: quod vel ex Iliade constat: ex iisdem terris aliquando expulsi ferocissimi homines inprimis a Lapithis, in alia loca confugerunt. Videntur ex iis nonnulli Arcadiam insedisse. Inde loca Thessaliae et Arcadiae a poetis passim confusa sunt: Vt h. l. Pholoen alii in Thessalia quaesiuere, alii Homolen in Arcadia. Similem Centaurorum cum Lapithis pugnam in Pirithoi nuptiis narrauerant alii, cf. Schol. Il. α, 263. Virgil. Ge. II, 455 sq. e quibus Ovidius sua petiit Met. XII, 210 sq. Melisandri epos hac de pugna extitisse Aelian. XI, 2. nescio vnde tradit. Etiam prostratos ab Hercule Centauros in Thessalia memorant alii; sic Euripides Herc. fur. 364 sq. vbi Peneum, Therapnas et Homolen recitat. τὴν Ψωφῖδα. male Φωκίδα Anonym. et Tz. Chil. II. p. 27. Apud Stephan. h. v. Ἑκαταῖος γενεαλογιῶν δευτέρῳ· Κάπρος ἦν ἐν τῷ ὄρει καὶ Ψωφίδιους κακὰ πόλλ' ἔοργεν. Ergo Hecataeus res Herculis attigerat. §. 2. *Pholi* parentes Silenus et Nympha Melia; at Nais in Fragm. Pindari apud Pausan. III, 25. pr. (Fragm. Pindari p. 118. LXIII.) „Μαλεάγονος Ναΐδος ἀκοίτας Σιληνός.„ De Nymphis *Meliis* cf. sup. ad II, 1, 2. §. 3. — §. 3. τὸν κοινὸν τῶν Κενταύρων πίθον. erat is a Dionyso datus, vt seruaretur in

Herculis aduentum: ita apud Diodor. IV, 12. cf. Theocr. 7, 149. 150. et ibi Schol. Comparatis his intelligitur quoque fabulam variis modis fuisse tractatam. Exceptus a Pholo Hercules, Centauro adstante et verna operculum vasis relinente, exhibitus est in numo Pii Alexandrino apud Zoega num Aegypt. p. 176. Ad hanc rem, nisi potius ad Pirithoi nuptias, spectauit fragm. Pindari ap. Athen. XI. p. 476. (in Fragm. Pindar. p. 111. LX.) Attigerat quoque hoc Pholi hospitium Stesichorus in Geryonide, quantum ex fragm. apud Athen. XI. p. 449. B. iudicare licet: Σκύπφειον δὲ λαβὼν δέπας ἔμμετρον ὡς τριλάγηνον, πῖεν ἐπισχόμενος· τό ῥα οἱ παρέθηκε Φόλος φὴρ ἐγκεράσας, vt illum locum legendum esse iam alibi monitum est. Apud Theocrit. VII, 149. 150. Chiron in Pholi antro craterem Herculi apponit. §. 5. Esse hanc Maleam Laconicae, dubitare non licet, si Pausan. III, 25. et Diodor. l. c. IV, 70. extr. inspexeris. Spectauerat puto, ad hanc Centaurorum stragem Sophoclis fabula Ἡρακλῆς ἐν Ταινάρῳ, nisi de descensu ad inferos in ea actum. Etiam apud Schol. Il. α, 263. e Pirithoi nuptiis εἰς Μάλεον ὄρος Πελοποννήσου (Μαλέαν est in Schol. Ven.) fugisse Centauri dicuntur. At apud ipsum poetam Il. β, 744. a Pirithoo e Pelio pulsi Centauri versus Aethicum fines fugiunt. Vixit apud Maleam quoque nutritus Silenus, vt ex Pindari carmine docet Pausan. III, 25. vbi ille ὁ Μαλεάγονος dictus, qui, vt paullo ante vidimus, Pholi pater erat. §. 7. Promiserat igitur Iupiter, se Prometheum liberaturum, et, quantum intelligitur, immortalitatem ei daturum esse, (erat tamen ille immortalis, vtpote e Titanum genere) si daret immortalem, qui pro ipso vellet mortalis fieri; accidit vt Chiron dolore cruciatus hoc ipsum in votis haberet; (qua propter ab Aristotele Eudemior. III, 1. pro exemplo talis doloris impatientiae me-

moratur Chiron) itaque ille ad inferos descendit, vt apud Lucian. D. Mort. 26. ad quem p. 434. T. I. Opp. Hemsterh. hunc locum castigauit: κἀκεῖ — ἀντιδοὺς τῷ Διῒ Προμηθέα τὸν ἀντ' αὐτοῦ γενησόμενον ἀθάνατον, οὕτως ἀπέθανε. Ita vero mutata sunt plura. Ex antiquâ lectione possis commode refingere: ἀντιδόντος δὲ Διῒ Προμηθέα Ἡρακλέος τὸν α. video quoque Galeum in Προμηθέα consentire. Ovid. Met. II, 650 sq. filiam Chironis Ocyrhoen patri fatum vaticinantem inducit. §. 7. Dissipantur fugâ ab Hercule Centauri: plerique εἰς ὄρος Μαλέαν. Sequitur *Pholoe*, Arcadiae mons, in quem confugit Eurytion; In eundem mox Hercules redit ad Pholum: vt dubites an ibi Centauri sibi latebras quaerere potuerint. Porro in eundem Eurytionem Hercules f. 5. paullo post apud Dexamenum in vrbe Achaiae Oleno incidit. Nec tamen statim cum Galeo εἰς Ὤλενον reponere ausim; vix enim permutari potuere ista duo nomina; narratum forte fuerat, id quod omisit noster monere, ex Pholoe mox sub Herculis aduentum iterum fugatum Eurytionem Olenum peruenisse. Inter Centauros fugientes fuit Oreus, in nummo quoque obuius, a quo vrbs Euboeae Oreus est appellata, ap. Neumann num. anecdot. Tom. II. p. 236. Erat pugna cum Oreo expressa in Solio Amyclaei; Pausan. III, 18. p. 256. Inepta narratiuncula de miratione Centauri Pholi, qui, cum Centauros sagittis Herculis hydrae veneno infectis confixos repente exanimatos vidisset, miratus, sagittam ex vulnere caesi alicuius tractam contemplando, excidere sibi manu haud animaduertit sagittam in pedem delapsam, etiam ap. Hygin. P. A. II, 38. sed de Chirone, de Pholo autem vt h. l. apud Lutat. ad Stat. Achill. II, 41. et Serv. ad Aen. VIII, 294. legitur. Mortem Chironis ex sagittâ temere pedi illapsâ repetunt alii, inpr. Eratosth. c. 40. inde Eudoc. p. 432. quae res

h. l. ad Pholum refertur. §. 9. Quod Mycenas pertulit aprum Hercules, ap. Apollonium quoque habetur I, 125 sq. Idem quoque narrauerat, testante Schol. ad e. l. Herodorus, e quo forte Apollodorus et reliqua duxerat. Hercules aprum humeris gestans in numis supra II, 5, 1. §. 6. est memoratus. Omnino Herculis labores tantum non omnes in numis expressi occurrunt inprimis Perinthiorum, Alexandrinorum, Pii et al.

f. 5. V. *Augeae stabulum purgatum.* Varie tractata narratio; vid. Pausan. V, 1. Diodor. IV, 13. ornatissime a Theocrito Id. 25. vbi statim post effectum Nemeaeum leonem gesta res ponitur v. 164. Vt regum opes illo tempore agris armentisque conspiciebantur, Augeas erat ditissimus. Ludi equestres ab eodem habiti, ad quos currus misit Neleus. vid. Il. λ, 697 sq. et. Schol. ad 671. e Pherecyde, *Phorbantis* f. sc. cum Actore, ex Hyrmine sorore Alectoris, filii Epei. Nelei filiam edit Schol. Apollon. ad I, 172. vbi alios ait eam Nyctei filiam pronuntiare, alios Epochi. cf. Eustath. p. 303, l. 6. Pausan. V, 1, f. Augeae filia erat Agamede venefica Il. λ, 739. §. 3. Similis opera ab Hercule locata fuisse narratur in alueo amnis ad Pheneum Arcadiae in aliam partem deducendo, cuius vestigia vidit Pausan. VIII, 14. Rem ad tempora Stymphalidum deletarum retulit Catull. in Manlio (LXVIII, 115 sq.). §. 5. De *Phylei* patrocinio Herculis et fuga in insulam Dulichium v. Il. β, 628. et Scholion, in quo a Callimacho fabula narrata esse fertur. Est quoque versus inter Fragm. Callimachi 198. p. 514. Idem Scholion plenius forte exscripsit Eudoc. p. 421. et Eustath. p. 305. add. Strabon. X. p. 704. B. Pausan. l. c. p. 377. iidem de Augeae fraude. Add. Schol. Il. λ, 697. quod Scholion ad v. 689. retrahendum. De Phylei reditu inf. II, 7, 2. videbimus, vbi et de Augeae caede. §. 6. *Dexa-*

menus, ex Callimacho in Del. 102. et ex ascisi ad Hesyth. in Ὀλικιάδης notus: Oleni, quae Achaiae erat, rex, Oecei f. Eius filiae Actoris filiis nupserant: Pausan. V, 3. p. 380. inter eas nonnulli Deianiram nominarunt, propter quam Eurytion fuit occisus. vid. Hygin. f. 33. et not. ad f. 31. extr. p. 91. quae nostro *Mnesimache* est; Hippolyten Diodor. IV, 33. nominat: cf. ibi Wessel. Fuit olim tragoedia *Dexamenus* Iophontis, Sophoclis f. alia Cleophontis ap. Svidam, nisi error est in nomine. De *Eurytione* v. paullo ante s. 4. §. 7. vbi ille ab Hercule fugatus in Pholoen montem Arcadiae se receperat. Sequitur autem, noster Bacchylidem v. Schol. Odyss. Φ, 295. Aliter ipse Homer. e. l. et Pherecydes: qui eum in Pirithoi domo ex temulentia proterue iniurium a Lapithis mutilatis membris eiectum memorant. Fuit et Hermesianactis elegia εἰς Εὐρυτίωνα: quam ab Hygino f. 33. enarratam esse suspicor: Pausan. VII, 18.

s. 6. VI. *Stymphalides aves*, palustres puta, Auctor Anaglyphi Farnes. eos στρουθούς, appellat. ἀνδροφάγοι sunt apud Pausan. VIII, 22. qui loc. est class. Forma avium exstat in anaglyphis; in his est Mus. Pio Clem. T. IV. t. 40. sed male a recenti artifice refictum. Exhibitus quoque labor in nummis Perinthiorum Nicaeensium et Alexandrinorum. Pausanias earum formas ex Arabia repetit: viderat forte in vestibus Babyloniis monstra similia. Ornarunt fabulam poetae variis modis: erant σιδηρόπτεροι, et pennas pro sagittis emittebant; quod tamen noster scriptor non attigit. ἐν Στυμφάλῳ, *in ipsa vrbe*: vt e Pausan. l. c. intelligitur. Sed plures fuere narrationes veterum praeter eas, quas Schol. Apollonii ad II, 1055. memorat, eaeque forte confusae, vt multo minus, primaria quae fuerit, assequare. χάλκεα κρόταλα: Anonymo Ἡφαιστότευκτα add. Schol. Apollon. l. c. II, 1057. (quem

exſcripſit Eudoc. p. 213.) vbi ipſe poeta πλαταγὴν χαλκείην dixit, et ſic Pherecydes, Diodorus l. c. et Etymol. M. At apud Strabon. et Pauſan. τύμπανα ſunt. Secundum alios in quibus Apollonius eſt, occiduntur aues ab Hercule; quod autem fugantur, a Piſandro Camirenſi nouatum eſſe, ex Pauſaniâ diſcas l. c. Traduxere mox alii Stymphalides ad Argonautica, easque, ab Hercule in fugam coniectas, in inſulâ Aretiade in Ponto Euxino conſediſſe narrarunt; ſic Apollon. l. c. add. Etymol. M. in λισσὴ et in Στυμφαλίδας. cf. Intpp. Hygini p. 84. Sequutus erat hoc idem Euripides in Phrixo, vt intelligas ex Schol. Apollonii. §. 3. Eodem tempore paludes ad Pheneum exſiccaſſe Herculem, memoratum eſt a Catullo quod paullo ante obſeruatum ad f. 5. §. 3.

f. 7. VII. *Taurus Cretenſis.* Haec, vt cetera, repetit Tz. Chil. II, 293 ſq. Occurrit quoque typus in nummis Selinuntiorum. Etiam hunc ex Lunâ decidiſſe putarant alii, v. (Nemeſian.) Laud. Herc. v. 120. *taurus medio nam ſidere lunae progenitus Dictaea Iouis poſſederat arua,* vbi v. Wernsdorf. Non Iouem in taurum mutatum tradiderat Acuſilaus, ſed taurum a Ioue miſſum transfretaſſe Europam. §. 2. De hoc Minois tauro v. inf. III, 1, 3. cauſſam, cur Cretae immiſſus eſſet, alii reddiderant hanc, quod, cum mari potens eſſet Minos, nullo tamen praecipuo honore haberet Neptunum: Pauſan. I, 27. p. 66.

f. 8. VIII. *Diomedis equi.* Attigerat hanc narrationem Hellanicus, quem laudat Steph. in Ἄβδηρα. Mater *Cyrene* diuerſa a Penei f. ab Apolline amata, nec aliunde nota. Duo Diomedes agnoſcere videtur auctor Anaglyphi Farneſiani, l. 77. το ευθενδε (ita leg.) επι Θρακαν στρατευσαμενος Διομηδην εφανευσε και Θρακας εκυριευσεν. Αινον τε λαβων (Apollod. mox §. 13.) Σαρπαδονα τον αρχοντα απεσφαξε. και Θασον ελων (Apollod. ibid.) . . . . (f. Σθενελῳ) και Αλ-

καιω παρεδωκε. Τορωναν τε ειλε, Πολυγονον και Τηλεγονον απεκτεινε, (ibid. §. 14.) πολιν τε Αβδηρα επι Θρακης Ηρακλης εκτισε του Θρονικου υιου επωνυμον Αβδηρου. (h. l. §. 4.) interpolitis inde aliis l. 102. ab Amazonibus redux ταυτῃ δ' (επι) Θρακην στρατευσαμενος Διομηδην εφονευσε. Καστωρ δε και Πολυδευκης Ηρακλει συμπλευσαντες Αμυκον ανηκασαν μαχῃ των Βεβρυκων βασιλεα. pergit inde de expeditione in Indiam memorare. — §. 2. τοὺς ἐπὶ ταῖς φάτναις, quod ex more scribendum putes, habet Anonym. vt ὑπάρχοντας aliunde insertum videri possit; intelligendi serui stabularii. §. 3. *Abderus* Ἑρμοῦ παῖς. reuocaui hoc ex libris; legebatur Ἡρίμου, quod inultis codd. male receperat Aegius ex Steph. in Ἄβδηρα, vbi Ἀβδηρίτου ex h. l. emendandum esse Ἀβδήρου, monitum iam a viris doctis; apud Tzetzam l. c. v. 304. est Ἡρίνου. In Anaglypho Farnesio, vt paullo ante vidimus, est *Thronici* filius; *Thronium* Locrorum vrbs est, adeoque conuenit patris nomen, cum Abderum Locrum fuisse prodat ipse Apollodorus. ἐπισπασάμεναι. ne malis διασπασάμεναι, cogites equos puerum, qui adstabat, arreptum ad se attraxisse, vt manderent. Sic Hercules ἡμίβρωτον φέρει ἀποσπάσας ἀπὸ τῶν ἵππων apud Philostr. Imagg. II, 25. Latonam Tityus, vim illaturus, ἐπισπᾶται sup. I, 4, 1. §. 5. — §. 4. κτίσας πόλιν Ἄβδηρον. Stephan. Byz. in Ἄβδηρα: Ἔφορος καὶ τὴν πόλιν Ἄβδηρόν φησιν. Communior forma τὰ Ἄβδηρα, vt in epitome Strabon. VII. f. vbi etiam ab Abdero amasio nomen repetitur. Anonym. cum Tzetza: τὴν Ἄβδηραν, vt Latini *Abderam* dicunt. Αὔδηρον in libb. ex more scribitur, vt in aliis voc. Factum inde in Med. et Vat. ἄνδηρος. Apud Diodor. IV, 15. Eurystheus equos consecrat Iunoni. Alii Herculem *Argos* eas perduxisse tradiderant apud Gell. III, 9. sed hoc intell. dictum, pro in Argolidem, adeoque Mycenas ad Eurystheum.

f. 9. *Amazones* victae et *Hippolyte* cingulo spoliata. vid. Diodor. IV, 16. qui pugnam Amazonum copiosius exposuit cf. ibi Wessel. et Intpp. ad Hygin. f. 30. p. 86. 87. In Anaglypho Farnes. post Abdera condita l. 87. expeditioni in Amazonas praefiguntur haec: Boreae filios, Calain et Zeten, interfecit Hercules (verba videbis inf. ad III, 15. f. 2.) τῳ δε επι Σκυθιαν διαβας Αρα... μαχῃ ενικασε, (Ignotum nomen vix recte expleri potest fine alia auctoritate. Seneca Herc. fur. 533. *Intrauit Scythiae multiuagas domus. Et gentes patriis sedibus hospitas*) τῃ δε θυγατρι αυτου συγγενομενος Εχιδνῃ (Echidnae cum Hercule congressus ex anaglypho musei Albani per Abb. Rasseum innotuit; add. nummum Perinthi apud Eckhel. Doctr. Num. T. I. P. II. p. 41.) υιους Αγαθυρσον εθετο, και Σκυθαν (Herod. IV, 9.) τῳ δ' επ' Αμαζονας ηλθε, και επι τον Θερμωδοντα ποταμου ενικασε. . . . (f. Μινωος) φονευσας υιους, και Φονευσας Ιππολυτην, και επ αυτας πολιν Ηρακλης ελων, Αμαζονας εξεβαλε, και Ελληνας εκ αυτῃ κατῳκισε. de quibus quidem aliunde nil constat. In eod. monumento interiectis quae paullo ante ad f. 8. apposueram, vbi pergebat de India memorare marmor: Ηρακλης επι τον Ινδον ηλθε ποταμον και πολιν Ηρ(ακλειαν) ταν εν Σιβαις ωκισε. mox l. 115. Hippolyten modo ab Hercule occisam Theseus duxisse dicitur: Αμαζονες δ' ες ταν Αττικαν (εσεβα) λον, Θησευς δε και Πιριθοος αυτας ενικασαν μαχῃ, και λαβων Θησευς αυταν Ιπποληταν εξ αυ(τας) Ιππολυτον ποιειται. sed lapsu sculptoris id factum arbitror, cum Antiopen incidere vellet; etsi secundum alios v. c. Pausan. I, 41. Hippolyten copias in Atticam duxisse bene meminerim. Amazonum nomen et fabula, obscurae originis, nec forte nisi a populari fama profecta, poetis Cyclicis multa carminum ornamenta praebuit in Argonauticis, tum in rebus Herculis; adoptauerunt porro eas fabulas

poetae, qui bellum Troianum post Homerum exposuere, apud quos clarum nomen Penthesileae est: etiam in Bacchii fabulis Amazones in argumenti partem venere: v. o. Pausan. VII, 2. p. 525. Magnum inprimis earum nomen in Thesei rebus; nam hunc Herculis comitem profectum praemium virtutis Antiopen tulisse, mox Amazones Atticam ingressas expulisse fabulati erant sequiores poetae; antiquiores scriptores, Pherecydes, Hellanicus, item Herodorus, quantum ex Plutarcho in Thes. p. 12. A. B. assequi licet, de Theseo nihil horum meminerant, vnde nec noster scriptor ea attigit. Fuere quoque τὰ Ἀμαζονικὰ (ἔπη) Onatae esse credita apud Schol. Theocriti 13, 46. et Possidis Magnetis Ἀμαζονίς, apud Athenaeum VII, p. 296. D. vbi de Argonautis cum Tyrrhenis pugnantibus ex ea memoratur. In his igitur historiarum fidem aut vestigia nemo quaesiuerit. Obscurae originis fabulam esse dixi: in Asiâ eam ortum habuisse ex eo suspicor, quod Priamus in iuuenilibus annis aduersus eas pugnauerat inter Phryges Il. γ, 184. 9. et Bellerophon eas ex Lyciâ profectus debellauerat, sup. II, 3, 2. sed quae praeterea afferuntur, a Petito collecta aut recentiorum somnia, moram facere non debent. vid. inpr. Strabo lib. XI. p. 769 sq. (504.) stolide pro veris historiis omnia venditat Diodor. II, 44 sqq. cum Iustin. II, c. 4. Ceterum hic Apollodori locus est inter classicos de Amazonibus. Laeuas mammas reliquerunt intactas ad alendos lacte infantes. Hic ergo diserte mamma dextra excisa esse dicitur: quâ de re dubitare fecere signa vetera Amazonum. Notandum vero, quod §. 2. sequitur, balteum Martis pro insigni regiae dignitatis inter Amazones fuisse. *Admeta*, Eurysthei filia: de quâ sacerdote Iunonis Samiae v. Athen. XV, 4. p. 672. fugerat illa Argis: praecessit itaque id, quod non minus de ea traditur, Iu-

nonis Argiuae sacerdotem eam fuisse: Syncell. in Chronogr. p. 172. ed. Par. 'Αδμήτα ('Αδμάτα) θυγάτηρ Εὐρυσθέως ἐν Ἄργει ἱεράτευσεν ἔτη λή. subiungit, eas, quae inde ab ea sacerdotes fuere, Φαλίδας dictas; qua de re aliunde non constat. Φαεννίδας coni. Vales. ad Polyb. (XII, 2.) Tom. III. pag. 162. Ern. vbi earum recensum repetit. In Anaglypho Farnesio verba: Ηρας Αργειας ιερεια Αδματα Ευρυσθεως και Αδμαιας τας Αμφιδαμαντος ετη νη (de lectione v. Marini *Iscriz. Alb.* p. 157. Visconti *Mus. Pio-Clement.* Tom. IV. p. VIII. cf. Barthelemy *app. au Voyage en Italie* p. 369 sq.) adscripta sunt in basi arae, cui adstant hinc femina, inde dea alata, vinum in pateram per colum seu infundibulum (ἡθμόν, cuius vsus ex Inscriptione Sigea notus est), libantes: vt adeo Eurysthei filia prima hic habeatur, quae Herculi tanquam heroi ἐνήγιζε. De honorum diuinorum Herculi habitorum origine vid. inf. c. 7, 7. extr. Ceterum Schol. Lycophr. 1327. locum Apollodori ante oculos habuit. §. 3. συμμάχους, in his, vt supra monitum, Theseum, cf. Meziriac. p. 318. et Telamonem, vid. Pindar. N. 3. 65. vbi cf. Schol. et Lycophr. 1327. *Paron* insulam a Cretensibus primo fuisse occupatam, vetere fama constitisse videtur, qua res ad Minoem ac Rhadamanthum referebatur; Apud Diodor. V. 79. Alcaeo, qui e ducibus erat, ea tradita fertur ab hoc altero: (cf. *Nov. Comment. Soc. Gött.* T. I. P. II. p. 74. Comment. de Castoris Epochis) At apud nostrum Alcaeus Androgei est filius, Minois nepos, et tenent Paron quatuor alii Minois filii, ab Hercule mox occisi. Alcaeus cum Sthenelo Thasum ab Hercule accipit in sqq. f. 9. p. 13. §. 6. Amycus Bebrycum rex bello aggressus erat Lycum Mariandynorum regem; cui auxilium ferens Hercules, Lyci hospitio exceptus, Bebrycas fugauit. Gesta haec ante

Argonautarum aduentum. Loc. cl. Apollon. II, 777 sqq. et Schol. ad 782. Attigit haec, sed diuersas narrationes sequutus, Auctor Anaglyphi Farnesiani hunc in modum l. 102. τῳ δ' (pro μετὰ τοῦτο δὲ) επι Θρακικαν στρατευσαμενος Διομηδην εφονευσε (seu diuersum, vt diximus, ab eo, quem equorum immanitas infamem reddidit seu errore sculptoris repetitum). Καστορα δε και Πολυδευκη Ηρακλει συνπλωυντας Αμυκον δε νικας εκ. . . αι μειλητεν Βεβρυκων βασιλεα (f. Κάστωρ δὲ καὶ Πολυδεύκης Ἡρακλεῖ συμπλοῦντες Ἄμυκον ἐνίκασαν τὸν ἀμείλικτον Βεβρύκων βασιλέα). *Mygdonem* Amyci fratrem Hercules interfecit, ipse Amycus ad Argonautarum aduentum est seruatus, vid. sup. I, 9, 20. Pro eo autem ipsos Mygdonas alii narrauerant, vt et ap. Apollon. l. c. 789. lectio vetus erat; vid. Schol. Ceterum diuersus ab hoc Mygdone habendus alius Mygdon, qui in copiis Phrygum erat aduersus Amazones ductis, cum Priamus in prima aetate constitutus ipse bello interesset Il. γ, 186. vbi in Schol. ille vel Dymantis f. Hecubae frater, vel Acmonis f. editur. Eius filius Coroebus; ap. Virgil. II, 341; 2. vbi v. Excurs. X. Scilicet saepe poetae regis nomen cum ignotum esset, a populi nomine petierunt, ideoque Mygdon editur is, qui Mygdonum res erat. — *Heraclea* haec Pontica, in Bithynia; nobilissima vrbs, ad magnas olim opes euecta, suis quoque fabulis et historiis inclaruit; de his vid. fragm. Memnonis apud Photium; fabulae autem confusae cum aliarum vrbium eodem nomine insignitarum fabulis; fuit inter eas in primis Herculis iter ad Amazones vario ornatum et tractatum teste Schol. Apollon. II, 780. Tzetzae stuporem, ex h. l. natum, vide notatum in Misc. Obss. Vol. V. Tom. III. p. 51. 52. Cum *Heraclea* vrbs esset in illo agro condita (late autem ille patuit, siquidem Mygdonibus, Bebrycibus et Paphlagonibus ademtus

esse narratur ap. Apollon. v. 788 sq.) mirum videri potest, quod h. l. est ὁ δὲ πᾶσαν ἐκείνην ἐκάλεσεν Ἡράκλειαν. Scilicet non nunc vrbis, serius in hoc solo conditae, nomen memoratur, sed *ager* dictus est *Herculeus*, ἡ χώρα Ἡράκλεια, ante vrbem condendam.

§. 7. καταπλεύσαντος δέ. Alii narrationem sic adornarunt, vt pedestre faceret iter per Asiam Hercules: vid. Apollon. l. c. 780. et ibi Schol. §. 8. Ἱππολύτην κτείνας. alii aliter, vt diximus. vid. ad Hygin. f. 30. p. 86. 87. Wessel. ad Diodor. p. 262, 16. inpr. Apollon. II, 968 sq. et ib. Schol. ad v. 780. Notat dissensum laudato Apollodoro et Apollonio Schol. Lycophr. 1327. et versus veteris poetae addit: Τελαμὼν ἀκόρητος ἀϋτῆς ἡμετέροις ἑτάροισι φόως πρώτιστος ἔθηκε, κτείνας ἀνδρολέτειραν ἀμώμητον Μελανίππην, αὐτοκασιγνήτην χρυσοζώνοιο ἀνάσσης. pro cuius corpore redimendo soror, narratur cingulum Herculi misisse. Comâ prehensam de equo deiicit reginam Hercules ap. Quintum XI, 244. vt in Anaglyphis res expressa.

§. 9. Experiri, verane sint, quae de animo eius ad iniqua et superba perpetranda prono narrabantur. Vulgatior narratio est, Apollinem et Neptunum ϑητεῦσαι Laomedonti; sic ipse Homer. Il. Φ, 442; et quidem per annum; (quod etiam Agatharchides habet p. 50) idque in poenam impietatis, quod Iouem vincire voluerant v. Schol. ad A, 400. qui ad Apollodorum prouocat. Schol. Lycophr. 34. Idem ad v. 393. versus Hesiodi ἐκ τῆς Ἡρωϊκῆς γενεαλογίας affert, hos: ἤματι τῷ, ὅτε τεῖχος ἐϋδμήτοιο πόληος ὑψηλὸν ποίησε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων. §. 11. ποινὴν τῆς Γανυμήδους ἁρπαγῆς. *pretium* hoc Troi datum erat. vid. Hymn. in Ven. 211 sq. Ex iis equabus Aeneae equi sati: Il. ε, 265. τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἧς Τρωΐ περ εὐρύοπα Ζεὺς δῶχ' υἷος ποινὴν Γανυμήδεος. Pro equis alii in Cyclicis vitem auream substituerant, v. Eustath. et Schol. Or. Eurip. 1399.

Dictys IV, 13. cf. Jortin *Tracts* Tom. II. p. 385. Ceterum de *Hesione* fabula variis modis tractata occurrit; aliter in Heracliis, aliter in Tragicis. Inserta quoque res Argonauticis. Ita apud Valer. I. l. Argo, ad Troadem appulsa egressi Telamon et Hercules in Hesionen rupi reuinctam incidunt, lib. II, 451 sq. Apollodoro cum Hellanico convenit, e quo sua petiit Schol. Il. υ, 145. vid. Diodor. IV, 42. Hygin. f. 89. et ib. not. Schol. Lycophr. 34. quem aut similes sequutus est Isaac. Porphyrog. in Posthomer. ap. Allat. Excerpt. Var. p. 274. ex eod. et Schol. Il. l. c. Eudoc. p. 344. vbi in verbis ὡς κεχηνὸς ἐποίει τὸ κῆτος leg. ἐπῄει, *accedebat*, stans scilicet Hercules ex alto belluae os insiluit, triduoque ibi exacto visceribus ferro recisis saluus euasit. Seruauit rei memoriam murus ap. Ilium: de quo Il. υ, 145 sq. ἀπειλήσας. minas exsequitur inf. c. 6, 4.

§. 13. *Aenus* haec Thraciae vrbs est ad Hebri ostia, ad quam, Troia excisa, Aeneas appulisse narratur; vid. ad Virgil. Exc. I. ad lib. III. cf. in Apollod. fragm. Geograph. Αἶνος, vnde constat a Poltye eam olim Poltymbriam dictam. In Anaglypho haec narrantur post Diomedem caesum vid. sup. ad f. 8, pr. Αἶνον δὲ λαβὼν, Σαρπηδόνα τὸν ἄρχοντα ἀπέσφαξε, καὶ Θάσον ἑλὼν Σθενέλῳ καὶ Ἀλκαίῳ παρέδωκε, Τορώναν τε εἷλε, Πολύγονον καὶ Τηλέγονον ἀπέκτεινε. *Protei sedes* in Pallene Thessaliae passim memorantur; vnde concessit aliquando in Pharum insulam in Aegypti littore: Lycophr. 115. De eius filiis ex Torone nympha vid. Schol. ad v. 124. quem exscripsit Eudoc. p. 348. Servius ad Virgil. Ge. IV, 387. Fuit quoque drama Aeschyli Satyricum Πρωτεύς. inpr. vid. Conon. 32. Pro Polygono Tmolus est in Schol. Lycophr. et in Tzetza Chiliad. II, 321.

f. 10. *Geryonis armenta* ex Erythia abacta. Praeter laudatos supra, et ad Hygin. f. 30. p. 87. egerat de his

Stesichorus in Geryonide, e quâ supersunt fragmenta. De iisdem Herodorus lib. X. egerat, vt ex Constant. Porphyrog. de Them. II, 23. colligo. Nec Pherecydes ea praeterierat; vt patet ex Macrob. Sat. V, 21. extr. Adumbratus erat mythus ex antiquiore de Alcyoneo Gigante qui Solis armenta ex Erythiâ abegerat, sup. I, 6, 1. §. 4. Ἐρυθίας Dorv. male. Erythiam h. l. Apollodorus pro eâdem insulâ cum Gadibus habet, Pherecydem sequutus, vti ex Strab. III. p. 221. B. patet. Nam alii sagaciores Erythiam insulam inter Gades et continentem sitam fuisse viderunt, quae nunc littori adhaesit. v. Strabon. l. c. et p. 257. c. At illud mirum est, quod *prope ad Oceanum* insula sita esse dicitur: Ἐρύθεια δὲ ἦν Ὠκεανοῦ πλησίον κειμένη νῆσος. Illa tamen erat in Oceano sita; et sequitur τὸν Ὠκεανὸν διαπέρασε, καὶ παραγενόμενος εἰς Ἐρύθειαν. Num hoc profectum esse dicemus ex antiquiorum hominum persuasione, de Oceano amne continentem ambiente, vt ad Oceanum amnem sitam dicerent insulam, tanquam vrbem ad flumen? Apud Eustath. ad Dionys. Perieg. 64. τὰ Γάδειρα δὲ νῆσος πλησίον τοῦ Ὠκεανοῦ. alioqui redigeres verba ad hunc ordinem: Ὠκεανοῦ νῆσος κειμένη πλησίον haud procul a continente. Apollodori tamen nullum aliud in eo loco vestigium. Possit aliquis suspicari verba Herodoti IV, 8. fraudem fecisse, vbi Γηρυονέα δὲ οἰκέειν — Ἐρύθειαν νῆσον, τὴν πρὸς Γηδείροισι τοῖσι ἔξω Ἡρακλήων στηλέων ἐπὶ τῷ Ὠκεανῷ. quasi ἐπὶ sit *prope*, in ipso Oceani aditu. Vertitur nunc, magis scite vtique, *in Oceano*. Cum tam parum clarae ac certae notiones veterum essent super Oceano, non mirum est, eos parum accurate verba hac in re adhibuisse. Apud Hesiodum Hesperidum horti et Gorgonum sedes πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο sitae, Θ. 215. 274. quod tamen non ita accipiendum est, vt nos de Americâ diceremus vltra oceanum sitâ, vt is in-

teriectus sit, sed vsus loquendi tulit, vt esset simpliciter: in alto, *in Oceano*. Ita apud Homer. Il. β, 126. insulae Echinades sitae sunt πέρην ἁλὸς Ἤλιδος ἄντα, h. e. πέραν, κατὰ, ἁλός, in mari, maris parte interiecta. cf. Il. ω, 752. Freto quidem angusto disiunctam Erythiam iam Hesiodus cognouisse videri potest Θ. 292. vbi Hercules *abigit* boues διαβὰς πόρον Ὠκεανοῖο. sed non *fretum* hoc declarat, verum poetica forma est pro διαβὰς Ὠκεανόν. Aliud exemplum inscitae et obscurae orationis est in ipso Periegeta, qui ait se incipere velle ἀφ' ἑσπέρου Ὠκεανοῖο, stare ibi Herculis columnas περὶ (πρὸς) τέρμασιν, παρ' ἐσχατόωντα Γάδειρα. Eustathius ad τέρμασι, supplet τῆς γῆς. Habuit is in manibus locum Stephani Byz. in Γάδειρα, sed pleniorem, quam nunc ille habetur: legitur enim nunc: πόλις καὶ νῆσος ἐν Ὠκεανῷ. Sane hic loquendi modus, ἐν Ὠκεανῷ sitas esse insulas, est maxime sollennis. At idem Periegeta v. 454. Gades ait esse insulam ἐπὶ τέρμασιν Ὠκεανοῖο, quod Eustath. interpretatur τοῖς πρὸς τῇ ἑσπερίᾳ δηλονότι θαλάσσῃ. nec magis docte Schol. Hesiodi p. 257. ὄνομα νήσου περὶ τὸν Ὠκεανόν. Ferrem si non de insula, sed de vrbe ageretur, ea potest esse ἐπ' Ὠκεανῷ. vt πρὸς Ὠκεανῷ Tartessus apud Hesych. in γαλῇ. Verum vana esset opera, nouis commentis fabulas de Oceano onerare velle. §. 2. *Geryon*, Chrysaoris (sup. II, 4, 2. f.) et Callirrhoes f. Est haec inter Oceanides v. c. Hymn. in Cerer. 419. De vtroque cf. Hesiod. Θ. 978 sq. 287 sq. §. 3. *Eurytion* iam apud Hesiod. Θ. 293. Martis et Erythiae filius; vt ex Hellanico Schol. ad e. l. prodit. Erythiam filiam Geryonis agnoscunt quoque Pausan. et Steph. Byz. h. v. Ὄρθρος, Anonym. Ὄρθος, vt alibi corrumpi solet, vid. ad Hygin. p. 87. ad Sil. Ital. XIII, 845. etiam Ὦρος, vt apud Palaeph. Natus is ex Typhone et Echidna, (vid. Hesiod.

Θ. 304 - 309.) eoque Chimaerae frater, (sup. II, 3, 1.) et Cerberi apud Schol. Apollon. IV, 1399. nec aliter Hesiod. Θ. 310 sq. cf. Schol. Pindari Isthm. I, 15. Quintus VI, 253 sq. — §. 4. In Diodoro IV, 17 sq. iter ad Geryonem admodum diuersum est: Cretâ soluit Hercules in Libyen, victoque Antaeo in Aegyptum progressus, Busiride prostrato, in Libyae aridis Hecatompylon vrbem condit, inde Gades peruenit. Reditus autem multa habet admixta rhetorica figmenta, non poetica. Contra si ea reputes, quae ab Herodoto IV, 8. commemorantur, videntur alii fuisse, qui in reditu ab Erythiâ Herculem Hyperboreos adiisse atque in Scythiam peruenisse narrarent. ἄγρια πολλὰ, deficit ἔθνη, φῦλα, μέρη. Λιβύην ἐπέβαινε· καὶ παρελθὼν Ταρτησσὸν, ἔστησε — δύο στήλας. parum accurate dicta haec ad geographicas rationes; ita mari e Graeciâ profectus Libyam adiisse esset putandus, hinc redux in Europam facto traiectu, Tartessum accessit, vnde iterum progressus columnas statuit ad Calpen et Abylam. Non quidem veteres vbique satis subtiliter haec persequi solent. vid. inpr. Strabon. III. p. 258 sq. Suspicor tamen h. l. παρελθὼν Ταρτησσὸν male ex margine esse suppleta. In Anonymo est: ἐπειδὰν πρὸς τὰ τῆς γῆς ἀφίκετο τέρματα. — §. 5. De *sole ab Hercule telis petito* accipienda verba Clementis Alex. p. 31, 9. Pott. (p. 10.) καὶ τὸν Ἠλεῖον Αὐγέαν Πανύασις ἱστορεῖ sc. ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους τοξευθῆναι, vbi Potter. coni. τὰς ἡλίου αὐγάς. Sed, puto, simpliciter τὸν ἥλιον αὐτὸν fuit. Auctorem itaque huius fabulae Panyasin credere licet. Vulgatius fuit alterum *de scypho* seu cymbio, quo Hercules tanquam nauigio fretum traiecit, quod inter continentem et insulam Erythiam erat. Non modo persequutus erat haec Stesichorus in Geryonide, (v. Diss. de Fragm. Stesich.) verum etiam eadem Panyasis libro I. Ἡρακλείας; qui tamen a Nereo phialam Solis

Herculi oblatam tradiderat, at Pisander lib. II. Ἡρακλείας, ab Oceano. Seruarunt nobis haec Grammatici, dum disputationem inanem super poculorum generibus instituunt apud Athen. XI. p. 469. Sed noster haud dubie Pherecydem sequutus erat, quem hanc fabulam exposuisse non modo constat ex Macrob. V, 21 f. verum ipse locus exhibitus est ap. Athen. l. c. p. 470. Φερεκύδης δὲ ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Ἱστοριῶν, προειπὼν περὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐπιφέρει· ὁ δ' Ἡρακλῆς ἕλκεται ἐπ' αὐτὸν τὸ τόξον ὡς βαλῶν, καὶ ὁ Ἥλιος παύσασθαι κελεύει, ὁ δὲ δείσας παύεται. Ἥλιος δὲ ἀντὶ τούτου δίδωσιν αὐτῷ τὸ δέπας τὸ χρύσεον, ὃ αὐτὸν ἐφόρει σὺν ταῖς ἵπποις, ἐπὴν δύνῃ, διὰ τοῦ ὠκεανοῦ τὴν νύκτα πρὸς ἕω, ἵνα (sic leg. pro ἥνιν) ἀνίσχει ὁ Ἥλιος. ἔπειτα πορεύεται ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῷ δέπαϊ τούτῳ ἐς τὴν Ἐρύθειαν. (καὶ quod tollendum) ὅτε δὲ ἦν ἐν τῷ πελάγει, Ὠκεανὸς, πειρώμενος αὐτοῦ, κυμαίνει τὸ δέπας, φανταζόμενος· ὁ δὲ τοξεύειν αὐτὸν μέλλει· καὶ αὐτὸν δείσας Ὠκεανὸς, παύσασθαι κελεύει. Fuit scilicet antiquior aliqua fabulandi ratio, qua sol occidens, vt ad orientem circumactus rediret, nauigio vehi per oceanum ferebatur, et pro hoc datum cymbium, seu poculum: vid. fragm. Stesichori, cum versibus Antimachi et Aeschyli ex Heliadibus, apud Athen. l. c. add. fragm. Athenaei in Casaubon. Animaduerss. p. 781. 1. 41. cum Eustath. ad Od. ι. p. 1632, 21. Panyasin et Pherecydem auctores laudat Macrob. V, 21, 2. Cui commento etsi ipsa solis in oceano occidentis, ae nauigii, quum a littore prospexeris, species locum facere potuit, suspicor tamen ductum phantasma hoc poeticum ab Aegyptiis, qui, vt ex Plutarcho de Is. et Osir. et ex monumentis constat, Solem et Lunam cymba vehi finxerant; petiere ab iis eadem Gnostici. Cum semel Herculem hoc scypho instruxissent poetae, fuere qui in Siciliam quoque ex Italia traiecisse ita Herculem narrarent. Pausan. III, 16. p. 248.

et ibi Kuhn. cum Wesseling. ad Diodor. IV, 22. p. 268. et in itinere ad Hesperides in Hyperboreis iterum eum hoc cymbio vectum videbimus c. 5, 11. §. 11. Contra alii Soli pro cymbio lebetem ex aere substituerunt, vt Alexander Ephesius, cum Euphorione, apud Eustath. ad Perieg. 558. (vnde Eudoc. p. 214.) et Theoclytus (forte idem cum Theolyto Methymnaeo ap. Athen. VII. p. 296. A. et Schol. Apollon. I, 623.) ἐν δευτέρῳ ὥρων ap. Athen. l. c. p. 470. qui auctorem Titanomachiae primum ita tradidisse docet. In ollam aeream indocte mutauit lebetem Serv. Aen. VII, 662, ingeniosius substituerat Soli lectum aureum a Vulcano factum Mimnermus apud Athenaeum p. 470. qui ita exornauit, vt illum εὐνῇ ὑπόπτερος (ita leg.) ab occidente per mare veheret ad Aethiopiam (orientalem, Indiam) vbi currus cum equis instructus stetit, quem mane conscendit. Attigit haec, sed alio modo, Bentlej. in Diss. super Phalar. p. 114. (Lennep. ed. p. 62.) cum Thericlea et Heraclea pocula illustraret. De monte hoc Erythiae Abante aliunde non constat, vti nec de aliis, quae in seqq. exposuit Apollodorus. §. 6. Eurytionis et Orthri caedem ipse Hesiod. Θ. v. 293. memorat, §. 7. De *Menoetio* quae fabulae fuerint non constat. Non potest esse idem, qui sup. I, 2, 3. Iapeti f. Atlantis frater; nam is fulmine a Iove percussus in Tartarum fuit detrusus. Sufficit, simili fabulandi modo, quo Solis fuere armenta, etiam Orco sua armenta esse assignata; inf. c. 12. §. 7. cf. Aristoph. Nub. 240. Strabo VII. p. 452. C. translata armenta ex Erythia in Trinaciam in Odyssea; v. sup. I, 9, 25. §. 3. in inferis idem Menoetius, Orci boues pascens, cum Hercule luctatur. Fabulosus quoque amnis *Anthemus* (Ἀνθεμόεις, οῦς) ad Erythiam pertinet; laudatus, forte ex hoc ipso loco, a Schol. Lycophr. 651. §. 9. Haec *Herculis profectio per Ligurum fines* valde celebrata est

veterum fabulis de pugnâ cum Liguribus, qui boues abegerant, et de *Campo lapideo* inter Massiliam et Rhodanum, nato ex lapidibus, quos Iupiter ei pro telis suppeditauit. Locus eâ de re ex Aeschyli Prometheo soluto descriptus est a Strabone IV. p. 277. C. (183.) et Dionys. Hal. I, 41. cf. Hygin. P. A. II, 6. et ibi not. p. 437. Eustath. ad Perieg. 76. quem exscripsit Eudoc. p. 214. vtroque loco Ῥηγίνη legitur pro Ῥοδανός. Plura ad Λιγύην et Λιγυεῖς v. Excurs. I. ad Virgil. Aen. VII. Duces erant Ligurum Ἀλεβίων καὶ Δέρκυνος. Apud Tz. Chil. II, 341. ex h. l. Δέρκυνον καὶ Ἀλεβίωνα. Schol. Lycophr. 648. Ἀλεξίωνος. Forte fuit Ἀλβίων, ab Alpibus, qui olim τὰ Ἄλπια; Ἄλβια. Etiam apud Melam II, 5. l. 33. *contra Albiona et Bergion;* latet forte in hoc *Dercinos;* pro eo Λίγυν nominat Schol. Lycophr. l. c. Tyrrheniam antiquiore sensu hic puta dictam, quo per omnem inferiorem Italiam late extendebatur nomen. Ceterum Herculis Italiam peragrantis fama superfuit multis in locis, seu fabulis seu monumentis, aliisque vestigiis, etiam vrbibus, vt Herculano, eam referentibus: v. Dionys. Hal. I, 34 sq. 39 sq. et Diodor. IV, 21 sq. §. 10. *Rhegium* Italiae extremae vrbs, secundum nostrum scriptorem dicta a boue, qui ἀποῤῥήγνυσι, s. ἀποῤῥήγνυται, *prorumpit agmine, diuulsus a ceteris discurrit*, quod sup. II, 4, 6. §. 4. erat ἐκθορεῖν. apud Dionys. Hal. ἀποσκιρτᾷν τῆς ἀγέλης. Vulgaris interpretatio etymologiae huius est paullulum diuersa, dictum Rhegium *a rupto* tremoribus terrae solo et immisso freto inter Siciliam et Italiam, vid. Strabon. ex Aeschylo lib. VI. p. 396. Ipsa res tradita erat ab Hellanico, e quo repetiit Dionys. Halic. I, 35. quem vide. Conuenit fabula cum veritate in hoc, quod nomen Italiae primo ad inferiorem oram pertinuit. De Scyllâ ab Hercule occisâ noster nil memorauit; at v. Schol. Od. μ, 85.

Apud Diodor. IV, 22, Rhegii nulla mentio; ſed Hercules armenta ante ſe transmittit, tum ille cornu bouis apprehenſo fretum et ipſe natando traiicit. Scypho Solis transmiſiſſe nonnullos Herculem in Siciliam ſupra vidimus ad ſ. 10. §. 5. Erant autem Elymorum ſedes circa montem Erycem, quem Eryx inſederat: cf. ad Virgil. Aen. V. Exc. I. et III. et de Eryce ad V. 391. add. Diodor. IV, 13. vbi plures de itinere per Siciliam fabulae. Pauſan. IV, 36. p. 372. Schol. Lycophr. 866. Ἡφαίστῳ, quaeras, vnde hic in iſtis locis? ſcilicet de Aetnâ et Vulcani officinâ cogitandum eſt. §. 12. ἐπὶ τοὺς μυχοὺς τοῦ πόντου. erunt intima ſinus Adriatici, vt adeo obierit Hercules oram omnem huius ſinus; ſic apud Diodor. IV, 23. 25. ſed ibi Adriae oram cum circumiiſſet, per Epirum in Peloponneſum transiit. apud noſtrum haud facile iter expedias: nam, nullâ Illyrici traiecti mentione factâ, ſtatim ſub Thracicos montes armenta oeſtro perculſa diſcurſitant; ita vt aut excidiſſe nonnulla, aut ſtudio breuitatis culpam obſcuritatis ſuſtinere videatur Apollodorus; etſi vel maxime priſcos auctores Thracicos fines latiſſime protuliſſe dicas. Apud Tzetzam Chil. II, 350. qui h. l. expreſſit, Hercules traiecto Ionio mari ſeu ſinu Adriatico Epirum adit: περαιωθεὶς Ἰόνιον τὸν Δυῤῥαχίου κόλπον διὰ τῆς Θρᾴκης δυσχερῶς ἄγει πρὸς Εὐρυσθέα. Ex Epiro tamen in Thraciam multo minus viae compendium fecit, ſi inde Argos pergere volebat. Omnino Epiri mentionem facit Apollodorus nullam, quam tamen in hoc terreſtri itinere Herculis alii faciunt. Quid? quod Hercules narratus fuit, a Nicandro ſaltem et Athanada, apud Antonin. Lib. c. 4. perdomuiſſe tum Epirum et Ambraciam, victis Celtis (an Sellis), Theſprotis et omnibus Epirotis; Hecataeus autem ipſam Erythiam, et Geryonen in Ambraciam et Amphilochos transtulerat apud Arrian.

de Exped. Alex. lib. II, 16. vbi de Tyrio Hercule agitur; tam mature Graeci ipsi in suis fabulis seu argutari seu ineptire coepere. Amplexus est idem commentum Scylax in Periplo p. 10. vbi Atintanes memorauerat: ἐν τῇ Καστίδι χώρᾳ εἶναι λέγεται πεδίον ὄνομα Ἐρύθεια. Ἐνταῦθα ὁ Γηρυόνης λέγεται οἰκεῖν καὶ τὰς βοῦς βουκολεῖν. Ad e. l. excitata est vetus illa inscriptio Hypatae Aenianum vrbe inuenta, apud auctorem de Mirab. Narrat. c. 145. apposita, docte et subtiliter tentata a Buherio, vt tamen parum satisfaciat. Attigit quoque haec Wesseling. ad Herodot. p. 283, 13. Etiam armenta, tunc consecrata ab Hercule Ioui Dodonaeo, secundum Proxenum, aut a pastore abacta, nouum ibi genus praestantissimorum boum, qui Λαρινοὶ dicti, ex se reliquerant. v. Svidas in Λαρινοὶ βόες. vnde Fragmentum Apollodori adscriptum videbis inf. inter Fragm. e lib. II. Etymologiarum.

§. 11. XI. *Hesperidum poma* ab Hercule apportata. Varie a poetis tractata etiam haec fabula, variis ex commentis, in his quoque nauigantium narrationibus, et ex geographicâ locorum ignoratione conflata. Potuere enim subesse auditiones de conuallibus inter desertas solitudines fertilibus et amoenis, hortorum nomine impertitis. Cum ad extremum Africae occidentem haec loca, quae noster cum Pherecyde in Hyperboreis posuit, haberentur, confusa est notio occidentis Solis, et Oceani, et Atlantis. Memoratur quoque ex Pherecyde apud Eratosth. c. 3. Iunonem poma in donis nuptialibus accepta καταφυτεῦσαι εἰς τὸν τῶν θεῶν κῆπον ὅς ἦν παρὰ τῷ Ἄτλαντι. hinc illustrare licet *fontem ambrosium* apud Atlantem ex Olympi finibus manantem apud Eurip. Hippol. 748. Ad caput hoc cf. Schol. Apollon. IV, 1396. vnde patet ex Pherecyde id maxime esse expressum: eundem sit probabile etiam in ceteris Herculis rebus ducem praecipuum fuisse.

ἐνὶ μηνὶ καὶ ἔτεσιν ὀκτὼ, vnde mira haec temporis designandi ratio petita sit, ignoro. Eadem habet Schol. Il. θ, 368, qui partem loci exscripsit, nec aliter legerat Tzetza Chil. II, 354. l. c. Ceterum obseruandum illud, ab initio X. tantum ab Eurystheo imperatos fuisse labores; inest hactenus, seu casu seu consilio, laborum numero ratio aliqua ad annum veterem decem mensium, factum mox mensium duodecim. §. 2. ἐν Ὑπερβορέοις. non in Libya Hesperidum horti nunc narrantur; vt apud Apollon. et alios; sed in Hyperboreis. Hoc ex ipso Pherecyde habere videtur, saltem is eandem itineris descriptionem exhibuit. Vossius quidem ad Melam I, 8, p. 591, aduersus hunc locum disputat, tanquam spurium; at enim vir doctus parum meminisse videtur, geographicas rationes esse diuersas a mythicis. Dispescit noster auctor iter Herculis hunc in modum: ex Peloponneso procedit is per Thraciam et Illyricum in Italiam, ad Eridanum, vbi a Nereo monstratur iter in Libyam, ex hâc in Aegyptum, inde in Arabiam; ex hâc mare exterius, hoc est orientale ingressus, circumacto oriente, ad veterum fidem, ad Caucasum peruenit, inde ab Hyperboreos, vbi Atlas poma aurea ex Hesperidum horto apportat. Indoctae hae veterum rationes geographicae, etsi vana et inanis est opera reuocandi eas ad certam opinionis formulam susceptam, memoratu tamen dignae sunt, vt alia eorum commenta et narrata melius ita perspiciamus. ἐπὶ τοῦ Ἄτλαντος. esset *in monte Atlante*. Atqui de monte non agitur. Atlas est notus ille ex Titanibus, vt constat mox §. 13. quem Apollodorus in Hyperboreis collocauit. An dicere voluit: fuisse poma *in eius potestate?* fauere videri possunt verba Eratosth. c. 3, vbi narrat Pherecydes Iunonem miratam poma aurea εἰπεῖν (*iussisse*) καταφυτεῦσαι εἰς τὸν τῶν θεῶν κῆπον, ὅς ἦν παρὰ τῷ Ἄτλαντι. Vbi tamen

est; *apud Atlantem montem*, nec poma ab Atlante possessa fuisse, infra tradita docent. Quid plura? delendum est ineptum glossema ex seqq. huc illatum. ἐν Ὑπερβορέοις. Memorabile vtique hoc quod in Hyperboreis Hesperidum horti collocantur. Vulgo ii in Libya, a serioribus quidem in Cyrenaica, ab aliis in extremo Africae occidente, sub Atlante, fuisse perhibentur; antiquiores vero in ipso oceano, vt passim obseruatum, insulam iis assignant; ἐν τῷ ὠκεανῷ. sic Pherecydes apud Schol. Apollon. l. c. nec aliter ipse Hesiod. Θ. 215. πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο. cf. sup. ad s. 10. §. 1. Atlas autem stat πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυφώνων ibid. 518. Scilicet fuit ab initio in Hesperidum hortis et malis aureis ingeniosus aliquis lusus et respectus solis occidentis, cum eius regia et armenta et horti in oceano occidentali essent constituti, quibus praeposita erat custodia Nympharum. Iam Hyperboreorum sedem in septentrione esse, traditum erat: porrigitur autem ille non minus versus occidentem, debuitque ideo Hyperboreorum regio haberi contigua et finitima soli occidenti; itaque, ignorato Europae occidentis situ, ab Hyperboreis iter haud longum ad Hispaniae et Africae oram occidentalem. Fuisse videntur, qui Herculem Hyperboreos adiisse narrarent etiam in profectione ad Geryonem, et qui ad Scythas eum peruenisse, vt sup. ad s. 10. §. 4. ex Herodoto notatum, traderent. Hyperboreos in vicinia, seu in via ad Libyam, collocarant poetae etiam in Persei fabulis, vt discere licet vel ex Pindaro P. 10, 47 sq. 70. Aliam profectionem Herculis ad Hyperboreos sup. ad s. 3. e Pindaro Ol. 3, 55 sq. vidimus, cum ceruam persequeretur; in ista, non in hac, ille populum albam reportauit, et ad Alpheum plantauit vid. Pindar. Ol. 3, 23 sq. Pausan. IV, 14. Aliter Schol. Theocr. 2, 121. Omnino Hyperboreorum notionem esse admodum vagam, pro progressu

notionum septentrionis et Europae inter Graecos iam alio loco declaratum est; innuente eo nomen primum loca proxima vltra Thraciam et Epirum; quippe ignotas has ipsas terras aliquando Graecis fuisse docent narrationes in Odyssea de Corcyrâ et alia. Quo latius autem notitia locorum processit, eo magis ad septentrionem recessere Hyperboreorum sedes. Nuptiae autem illae Iouis et Iunonis argumentum fuisse videntur frequentatum a poetis pluribus, vt iam sup. ad I, 3, 1. monitum. Ab iisdem nouus fabularum ordo, a veteri per Vranidas ac Titanas deducto diuersus, initium habebat: itaque Pisander opus suum Ἡρωϊκῶν θεογαμιῶν exorsus inde esse narratur apud Macrob. Sat. V, 2. (de quo vid. ad Virgil. Aen. II. Excurs. I. Spectasse autem videtur res primo ad fabulas Cretenses; nam in Cretâ et locus ostendebatur, et sacro anniuersario nuptiae recolebantur: Diodor. V, 72. Festum diem eodem nomine agebant Athenienses. v. Intpp. Hesych. in Ἱερὸς γάμος. Alii inde abductam virginem Iunonem appulisse ad Hermionem Argolidis, vbi et in monte Coccygio a Ioue in cuculum mutato ea fuit vitiata; alii ad Euboeam, et ibi in monte Oche in Iouis amplexus venisse fabulabantur, aut, vt alii haec nouauerant, in Cithaeronem transiisse: Euseb. Praep. Ev. III. p. 84. e Plutarcho. *Draco* Typhonis et Echidnae progenies; nec aliter Hesiodum tradere, Apollonii Schol. obseruat l. c. Ἡσίοδος δὲ ἐκ Τυφῶνος φησίν. Si tamen Theogoniam consulas, non ex Typhone, sed ex Phorcyne et Ceto natus traditur v. 333 sq. Pisander Terrae filium ediderat. Idem inter sidera relatus: vid. Eratosth. l. c. Nomen ei fuit *Ladon*: vid. Apollon. ibid. v. 1396. Ante δράκων excidisse hoc ipsum nomen Λάδων suspicabatur Mitscherlich. noster. Voces, quas emisit, φωναί, de sibilis accipiendae videntur. Cum Hesperides

λιγύφωνοι dicantur apud Hesiod. Θ. 272. 518. et ὑμνῳδοὶ apud Sophocl. Herc. fur. 394. vbi vid. Barnes. ἀοιδοὶ apud Eurip. Hippol. 743. vbi vid. Valken. etsi satis est Apollon. IV, 1399. inspicere, suspicabar permutata sede haec verba ad Hesperides referenda esse; verum et Pherecydes φωνὰς παντοίας serpentis meminit apud Schol. Apollon. l. c. Nocte satae sunt apud Hesiod. Θ. 215. *Hesperides*; at Atlantis filiae apud Diodor. IV, 27. Si Iouis et Themidis filias eas edit Schol. Eurip. Hippol. 742. confundit ille Nymphas ad Eridanum, quae mox sequuntur. Simili errore apud Schol. Apollon. IV, 1399. Phorci et Cetus filiae fuisse dicuntur. Cum Gorgonibus confunduntur ex praua interpunctione vss. Θ. Hesiod. 275. 276. De numero earum v. ad Hygin. praef. p. 2. et ad Fulgent. de Contin. Virgil. p. 755. §. 3. *Echedorus* Macedoniae fl. in sinum Thermaicum se exonerans. Ἐχείδωρος Herodoto, qui de eo videndus lib. VII, 127. *Cycnus* hic Martis et Cyrenes f. diuersus adeo ab altero, Martis et Pelopiae f. infra c. 7. §. 7. §. 5. qui et ipse ab Hercule occiditur. Si quaeras, vter is sit, cuius pugna cum Hercule ab Hesiodo in Sc. Herc. narratur, alter hic ex Pelopia genitus ille esse habendus est; nam ad Itonum is fuit occisus; Hesiodus autem templum Apollinis Pagasaei memorat, non longe ab eo loco situm, v. 70. cf. vss. 380. 1. 472 sq. ad quem spectant quoque versus Eurip. Herc. fur. 386 sq. vbi Anaurus Thessaliae fluuius et Amphanaea vrbs memorantur. Ad Troezenem tamen pugnam factam Schol. Il. ψ, 346. tradit. In Scuto Herc. 59. 346. Mars est παραστάτης Cycni; nunc autem ipse congreditur cum Hercule. Est praeter hos alius Cycnus, Neptuni f. ab Achille occisus. Confundi passim varios hos Cycnos iam obseruatum est v. c. ad Hygin. 31. p. 89. cf. Schol. Pindar. O, 2, 147. Hoc, an altero, per Thessaliam itinere Ter-

merum occidit Hercules capite obiecto ferientem obuios, ipse eum simili modo aggressus: Plutarch. Thes. p. 5. C. Nympharum hoc indicium, §. 4. quod ex Pherecyde petitum; (in Schol. Apollon. l. c. vnde repetiit Eudocia p. 216) similitudinem habet cum altero in fabula Persei sup. II, 4, 2. §. 6. vt etiam hoc ad vetustiorem fabulandi morem referendum sit. *Nereus* in Heraclia partes habuit, quas Proteus in Odyssea: exemplo forte alicuius scriptoris Graeci, eundem vaticinantem in Troicis adhibuit Horat. I, Carm. 15. vt Glaucum in Argonauticis Apollon. I, 1310. de quo loc. class. apud Athenaeum VII. p. 296. 7. Nimis breuiter narratum mox §. 6. μαθὼν δὲ, Λιβύην διεξῄει, siquidem ab Eridano profectus est. Schol. Apollonii: ἀφικόμενος δὲ ἐς Ταρτησσὸν, πορεύεται εἰς Λιβύην. Ad Aegyptum iter Herculis direxerunt alii, qui Graeca cum Aegyptiis miscuere. v. Diodor. I, 21. Sed Antaei regia Irassa (Pindar. P. 9. 185.) ad Tritonidem fuit paludem, in Cyrenaica, vt ex Schol. et Herodoto intelligitur. De lucta cf. Pindar. I, 4, 87 sq. et Schol. alios ad Hygin. f. 31. pr. Ex aliis fabulae ornamentis, quae olim fuere, est apud Schol. Lycophr. 662. quod Hercules ex Antaei vxore, Iphinoe, Palaemonem suscepit. Antaei statuam ex Herodoro memorat Tz. Chil. II, 366. cf. Philostrati Icon. II, 21. ad quem v. Obseruata in Opusc. acad. Vol. V. p. 130. Pro vltimo Herculis labore Antaeus memoratur apud Euseb. n. 770.

§. 7. *Busiris*, diuersus hic ab eo, qui sup. II, 1, 5. §. 3. inter Aegypti filios erat. Spectauit forte ad hunc, quod apud Theonem est Progymn. c. 6. p. 87. Hesiodum vndecim aetatibus facere antiquiorem Busirin Hercule. Similiter apud Isocratem historiae, plus quam CC. annis ante Perseum vixisse Busiridem, tradidisse feruntur. Neptuno et Anippe, Nili filia, ortus narratur apud Plutarch.

Parall. (T. II. p. 317. B.) ex Agathone Samio. Alia narrantur de Busiride ap. Diodor. et al. Etiam Panyasis ea attigerat, vt colligo ex loco Athen. IV, p. 172. D. de Aegyptiorum ἀνθρωποθυσίαις. Fuit Euripidis Busiris. Rhetoribus eum pro argumento declamationum fuisse nota res est vel Isocratis exemplo. Etiam in hac fabula noster Pherecydem sequutus est; v. Schol. Apollon. IV, 1396. — §. 9. Ceterum exornarunt hanc ἀνθρωποθυσίαν Graeci et nomen infame reddiderunt Busiridis. vid. inpr. Herodot. II, 45. §. 10. *Thermydrae*, in ipsa Rhodo fuere, seu potius *Thermydra*. Steph. Byz. h. v. Θέρμυδρα, λιμὴν τῆς μιᾶς τῶν ἐν Ῥόδῳ πόλεων. Apud Tz. Chil. II, 385. est Θερμύδρῳ λιμένι. In Pal. Vat. est Θερμυδραῖς. Diuersa est altera similis narratio de Thiodamantis boue apud Dryopes in Thessalia, quam vid. inf. II, 7, 7. pr. Ceterum veteris ritus diris et execrationibus in sacris vtendi inepte per hanc narrationem ratio reddi solita; petenda vtique illa ab aliis caussis, forte quod in sacris expiatoriis τὸ ἄγος in victimam diris et malis ominibus transferri solebat. cf. sup. Obss. ad I, 5, 1. §. 3. p. 26. βοηθεῖν ἑαυτῷ, vocem alteram delendam puto male illatam; saltem boui, non sibi succurrere debebat. §. 11. Apud Diodor. IV, 27. Busiride occiso Hercules aduerso Nili flumine in Aethiopiam subuectus *Emathionem* regem necat. Aurorae filius is est etiam inf. III, 12, 4. et Hesiod. Θ. 984. vbi Schol. etiam ad Pherecydem prouocat. Scholiastes tamen Apollonii, Pherecydea memorans, (ex eo repetit Eudoc. p. 216) eius non meminit; sed cum Memphim, Busiride occiso, reliquisset Hercules, *Thebas* (Aegypti) *proficiscitur* καὶ διὰ τῶν ὀρῶν εἰς τὴν ἔξω Λιβύην, ἧς ἐν τοῖς ἐρήμοις πολλὰ τῶν θηρίων τοξεύων ἀναιρεῖ, καθήρας δὲ τὴν Λιβύην, κατέβη ἐπὶ τὴν θάλασσαν τὴν ἔξω κειμένην. quae hic *exterior Lybie est*, hoc est Aethiopia et orientale Africae littus, posset

in Apollodoro quoque intelligi: διὰ τῆς Λιβύης πορευθεὶς ἐπὶ τὴν ἔξω θάλασσαν, quod mare orientale esset; fieret enim hinc nauigatio circa Asiae oram orientalem; errore veterum iam supra aliquoties notato, cum nullam haberent notionem Asiae in tam vasta terrarum spatia versus orientem patentis. Ab oriente sic euecta naue, versus septentrionem perueniri creditum, inde, si ad occidentem deflecteret, ad Caucasum. Apud eundem Schol. ex Pherecyde res ita traditur: Hercules λαβὼν χρυσοῦν δέπας παρὰ Ἡλίου (e quo loco aut inserta in nostro sunt illa οὗ τὸ δέπας καταλαμβάνει, aut supplenda sunt παρὰ τοῦ Ἡλίου λαμβάνει *vbi a Sole nauigii loco cymbium accipit*; v. sup. ad s. 10. §. 5.) διαβαίνει ἐν αὐτῷ εἰς Πέργην (*ignotam vrbem*. f. εἰς περαίαν sc. γῆν, ἤπειρον.) διά τε τῆς ἔξω τῆς γῆς θαλάσσης καὶ διὰ τοῦ ὠκεανοῦ πλέων. ἐπελθὼν δὲ παρὰ Προμηθέα etc. hic manifestum fit, creditum fuisse Caucasum per Asiam continuatum esse versus orientale mare. Tanta caligo obscurabat notiones veteris Graeciae geographicas in oriente et septentrione Asiae! Hinc et factum, vt Prometheus modo Caucaso diceretur affixus, modo ad extremum Oceanum: vt in Aeschyli Prometheo, vbi haec bene declarauit Schüze p. 9 sq. Superesset modo Aeschyli Prometheus solutus, in quo, vt ex fragmentis apparet, plura geographica fabulose exposita fuere! si saltem locum haberemus integrum in Prometheo vincto, v. 797 sq.! in Apollodoro tamen hae quoque rationes conturbantur interposita intempestiue *Arabia*; ex Aegypto enim Hercules in Arabiam, inde in Libyam, et ex hac εἰς τὴν ἔξω θάλασσαν procedit. Dicas τὴν ἔξω θάλασσαν esse h. l. ab occidente Libyae, et inde Herculem iterum rediisse forte per Hyperboreos. Dubitaui quoque an non Ἀραβίαν corruptum sit, et fuisse scriptum Αἰθιοπίαν, in ea enim Tithoni filius bene collocari potuit. Nec enim

Arabiam pro Aegypti orientali ad Nilum parte acceptam esse puto in mythis, vt serius eam Arabiam dictam esse constat. In Tabulâ Farnesiâ Hercules (l. 108.) ἐπὶ τὸν Ἰνδὸν ἦλθε ποταμὸν καὶ πόλιν Ἡράκλειαν τὰν, ἐν Σίβαις ᾤκισεν. §. 12. Quod *aquila* haec Echidnâ et Typhone prognata est, Pherecydi debetur apud Schol. Apollonii II, 1252. Loci in sqq. illustratio ex Athenaeo XV, 4. p. 672. extr. petenda, vt iam Gale monuit, vbi de more Carum et Samiorum στεφάνοις ἐκ λύγου, λυγίνοις, *coronis e vimine salicis*, agni casti, (ἄγνος λύγος) caput reuincientium cum actum esset, adiicitur, etsi verbis satis obscuris, Apollinem consultum respondisse: ποινὴν Samios persoluere debere, quam olim Prometheo vinculis suis liberato Iupiter imposuit, vt vinculo se constringeret sponte et innoxio: in verbis ὅθεν οὔτ' ἐκεῖνον τὸν δεδηλωμένον στέφανον τῷ Προμηθεῖ περιγενέσθαι si legas ἀπ' ἐκείνου (sc. τοῦ χρόνου) totus locus sanatus erit. Videtur igitur in fabulis, forte apud Aeschylum in Prometheo soluto, hoc fuisse, Prometheum vinculis solutum, vt aliquâ ex parte satisfaceret, vincula ex viminibus salicum gestasse; vnde mos Samiorum coronis vimineis ductus esse creditus. Apud eund. Athenaeum p. 674 D. ipse Aeschylus laudatur ἐν τῷ λυομένῳ Προμηθεῖ diserte memorans, ὅτι ἐπί τε τιμῇ τοῦ Προμηθέως τὸν στέφανον περιτίθεμεν τῇ κεφαλῇ, ἀντίποινα τοῦ ἐκείνου δεσμοῦ: idem Aeschylus in Sphinge: τῷ δὲ ξένῳ γε στέφανος, ἀρχαῖον στέφος, δεσμῶν ἄριστος, ἐκ Προμηθέως λόγου, vt lego illum locum. In hunc sensum si accipitur noster locus, legendum cum Galeo: ἑλόμενον sc. Prometheum. Ita tamen difficultas restat, quod δεσμὸς τῆς ἐλαίας memoratur, non λύγου. Suspicari ita licet aut voc. τῆς ἐλαίας esse corruptum ex λύγου, aut τὸν τῆς ἐλαίας ex sup. II, 1, 3. §. 4. esse huc illatum, et δεσμὸν ἑλόμενος esse de Hercule pro ἀφελόμενος, *demto*

vinculo, quo Prometheus Caucaso erat alligatus. Sin vera sunt illa τὸν τῆς ἐλαίας, dicendum est, ipsum Herculem, qui liberarat Ioue inuito Prometheum, poenae loco et ipsum vinculum sibi imposuisse *sed ex oleâ*; vt diuersa hactenus fabula haec sit ab illâ alterâ. καὶ παρέσχε: haec iam illustrata sup. II, 5, 4. §. 6. vt Chiron immortali naturâ praeditus mori posset, sistendus erat mortalis, qui immortalitatem eius occuparet; tanquam vicarius. §. 14. Lacuna h. l. ex Schol. Apollonii l. c. IV, 1396. suppleri potest; is haec habet: Ἡρακλῆς δὲ ἀκούσας ἔρχεται πρὸς Ἄτλαντα, καὶ κελεύει αὐτὸν ἐνεγκεῖν τὰ μῆλα παρὰ τῶν Ἑσπερίδων, τρία λαβόντα, διηγησάμενος τὸν ἆθλον. (*cum eum docuisset hunc sibi laborem esse impositum, vt poma afferret.* In Eudoc. p. 217. legitur διηνυσάμενον, pro διανυσάμενον, *vt Atlas laborem pro se conficeret.*) δοὺς δὲ (f. Θεὶς δὲ) Ἄτλας ἐπὶ τῶν ὤμων Ἡρακλεῖ τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐλθὼν πρὸς τὰς Ἑσπερίδας, δεξάμενος παρ' αὐτῶν τὰ μῆλα, ἐλθών τε πρὸς τὸν Ἡρακλέα, τὰ μὲν μῆλα αὐτός φησιν ἀποίσειν Εὐρυσθεῖ, τὸν δὲ οὐρανὸν ἐκέλευσεν ἐκεῖνον ἔχειν ἀντ' αὐτοῦ. ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὑποσχόμενος (sc. ἔχειν, ἀνέχειν τὸν οὐρανὸν ἀντ' αὐτοῦ) δόλῳ ἀντεπέθηκεν αὐτὸν τῷ Ἄτλαντι, κατὰ τὴν τοῦ Προμηθέως ὑποθήκην· κελεύει γὰρ, ὥςπερ ἐκεῖνος ὑπέθετο, τὸν Ἄτλαντα δέξασθαι τὸν οὐρανὸν, ἕως οὗ σπεῖραν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ποιήσεται. ita locus emendandus partim e MS. Reg. Par. partim aliunde.

f. 12. XII. *Cerberum* adducit ab inferis Hercules. Hoc vtique totum commentum debetur ingeniis poetarum, qui etiam in inferis locis Herculis virtutem exploratam dare vellent. Perperam ideo ab historicis aut a geographicis rationibus hoc petiere alii. Est autem Cerberus ab antiquioribus in aditu regiae Plutonis constitutus, non in ostiis Orci. Etiam in hoc labore exsequendo Mi-

neruam. ducem habuit Hercules: Il. Θ, 366 sq. vbi Schol, Apollodorum ante oculos habuit, et in compendium verba redegit. Antequam ad inferos descenderet, initiandum se tradidit Eleusiniis. Sic Eurip. Herc. fur. 6, 3. Fuit ergo iam tum, cum haec fabula insereretur Heracliis, opinio aliqua, initia Eleusinia iis, qui ad Manes descenderent, aliquo modo prodesse, et initiatos in inferis versantes fructum aliquem ex his teletis capere. §. 1. παντοίων εἶχεν ὄφεων κεφαλάς. puta serpentes pro villis et iuba fuisse. *Eumolpus* hic e binis vel trinis vter fuerit, dubitatur: saltem serior esse debuit. v. inf. ad III, 15, 4. Schol. Sophocl. Oed. Col. 1108. Diodorus Musaeum nominat: IV, 25. ξένοις accipiendum de iis qui Athenienses non essent, Hellenes tamen; nam Hercules vtique Hellenica stirpe oriundus erat; quod mox τότε interponitur, fit respectu sequiorum temporum, quibus peregrini admissi. Herodot. VIII, 65. vbi quotannis mysteria Eleusinia celebrari ab Atheniensibus professus, subiicit: καὶ αὐτέων τε ὁ βουλόμενος, καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, μυεῖται. mos tamen ferebat, vt, qui recipiebatur, antea inter ciues adscriberetur: itaque Hercules, qui Atheniensis haud erat, ab Atheniensi aliquo Pylio adoptatus et ciuitatis iure donatus est. Ita et Dioscuros narrat Plutarch. Thes. p. 16. A. initiatos, cum arrogati essent ab Aphidno, eoque in ciuitatem adscriptos, Ἀφίδνου ποιησαμένου παῖδας, ὡς Πύλιος Ἡρακλέα. Alia exempla vid. apud Meurs. et V. doctiss. de Sainte Croix *sur les Mysteres* p. 164. cf. Epigramma Hierophantidis ap. Schow Charta papyr. p. 78. 80. Porro Eleusinia minora haec fuere, quibus Hercules initiatus est, illo ipso tempore primo instituta. cf. Schol. Aristoph. Plut. 1014. et ibi nota Hemsterh. At Diodorus eum, minoribus iam antea πρὸς τὸν καθαρμὸν τοῦ Κενταύρων φόνου initiatum, nunc sub descensum ad inferos

maiora Eleusinia adiisse narrat. vid. Wessel. ad Diodor. IV, 14. vnde apparet, non satis expedite haec narrata esse nec a Diodoro nec a nostro. In seqq. §. 4. nonnulla sunt, quae alibi vix occurrunt. *Gorgonem* poeta, quisquis haec commenta excogitauit, ex Od. λ, 604. 633. petiit. Omnino is Necyiam videtur adornasse ad imitationem Homeri. Occursum Meleagri memorat quoque Schol. Il. Φ, 194. vbi ille sororem Deianiram commendat Herculi. §. 5. Fabula *de Theseo et Pirithoo*, quantum assequi licet, ex Heracliis originem duxit, multo tamen magis ea in Theseide tractari debuit; vnde tanta narrationis varietas. cf. ad Virgil. Aen. VI, 617 sq. Obseruandum et illud, in vtroque carmine *Necyiam* comprehensam fuisse, qua res inferae exponerentur; adde aliam in rebus Bacchi, aliam, vt e Pausan. X, 28. p. 868. discitur, in Minyade, aliam ἐν Νόστοις. Adeo poetarum ingenia in rebus inferis describendis desudarunt! Condonabimus itaque Virgilio quoque, si placet, in Aen. VI. non in omnibus satis sibi constanti, vt in temporis ab Aenea in iter consumti rationibus. Quod ad fabulam de Theseo et Pirithoo attinet, apud Homer. Od. λ, 630. illi adhuc erant in inferis; vnde et sua duxit Virgil. l. c. *sedet aeternumque sedebit infelix Theseus.* Sedebant vtique vincti; quod et Horatius sequutus est, III. Carm. 4. extr. aucta mox res in miraculum, vt sederent adhaerentes miro modo adglutinati saxo: cf. Schol. Hoc ad Panyasin auctorem refertur ap. Pausan. X, 29 extr. idque sequitur Apollodorus. Pirithous hinc dictus ἄπυγος. Eudocia p. 47. nescio vnde. Similia apud Apostol. III, 81. in ἀπόγλουτος, et in λίσποι apud Svid. et Hesych. vbi v. Intpp. add. Ouwens doctiss. vir. Noct. Hag. p. 21. 355. Alii Theseum rediisse narrarunt, sic Eurip. Herc. fur. 621. Pirithoo relicto, quod et noster scriptor sequutus est. cf. Schol. Apollon. l. c.

Alia vid. apud Meurſ. Theſ. 27. Meziriac, ad Ovid. Epp. p. 145 ſq. Intpp. Hygin. f. 79. n. 14. vbi vterque rediiſſe dictus, vt et apud Diodor. IV, 26. Erat olim carmen de Theſei et Pirithoi deſcenſu ad inferos, quod Heſiodo tribuebatur, teſte Pauſan. IX, 31. p. 772. A. De *Aſcalapho* cf. ſup. I, 5, 3. §. 3. Ovid. Met. V, 599 ſq. — §. 7. *βουλόμενος δὲ*, exſangues vmbrae ſanguine poto iterum vires recipiunt; voluit ergo Hercules vmbras alloqui aut futura ex iis cognoſcere, vt Vlyſſes in Odyſſea. Ceterum Orci regia h. l. inſtructa eſt ad morem heroum aula et ſtabulis, quibus armenta haberentur. Mox §. 8. *πύλαι τοῦ Ἀχέροντος* memorantur, quaſi hic non fluuius, ſed locus ac tractus inferorum eſſet. §. 9. Secundum Pauſan. II, 31. in medio foro Troezenis erat templum Dianae Soſpitae (Ἀρτέμιδος Σωτείρας) ἐν τούτῳ δέ εἰσι τῷ ναῷ βωμοὶ θεῶν τῶν λεγομένων ὑπὸ γῆς ἄρχειν· καὶ φασὶν ἐξ ᾅδου Σεμέλην τε ὑπὸ Διονύσου κομισθῆναι ταύτῃ, καὶ ὡς Ἡρακλῆς ἀναγάγοι τὸν κύνα τοῦ ᾅδου. Contra Hermionenſes, qui ſunt et ipſi in Argolide, apud ſe in area ad Chthoniae templum prodiiſſe Herculem cum Cerbero ferebant: v. Pauſan. II, 35. extr. cf. ſup. ad I, 5, 1. pr. Obſſ. p. 25. Hermione et ἄλσος Χθονίας eſt apud Eurip. Herc. fur. 615. Ceterum tum e Cerberi ſpuma natum aconitum narratur apud Antig. Caryſt. 139.

Cap. 6.

§. 1. Quae abhinc ſuperioribus X. ac XII. laboribus adiiciuntur, pleraque a poetis inuenta eſſe puto, qui poſt primores et antiquiores poetas in hoc argumento elaborarunt. Praereptis ſcilicet communioribus et vulgaribus fabulis ad magis reconditas, etiam ad veteres hiſtorias, deueniendum fuit. §. 1. *Megaram a ſe dimiſſam Hercules elocat Iolao.* De *Megara* ſup. II, 4, 11. §. 6. Me-

garae dulces querelas de Herculis abſentia vid. apud Moſchum IV. Conſentit cum Apollodoro Diodor. IV, 31. Megaram ab Herculae inſaniente cum liberis (ſup. II, 4, 12. §. 1.) interfectam tradiderant alii. Tragici, ſaltem Euripides in Herc. fur. interpoſuere poſt Herculis reditum fabulam de Lyco Thebanorum tyranno Megarae cum filiis caedem parante: quem Hercules vltus a Iunone in furorem coniectus liberos cum matre interficit. Eadem fere ex Aſclepiade Schol. Od. λ, 268. Conf. Hygin. 31. 32. (ex Euripide) 241. vbi v. not. Scilicet varie haec tractata eſſe, iam a Steſichoro et Panyaſi, diſcimus ex Pauſan. IX, 11. cf. Hemſterh. Lucian. T. I. p. 237. *Iolaus*, Iphiclis f. (ſup. II, 4, 11. §. 7.) perpetuus Herculis comes et σύμπλους, vt Eurip. Heracl. 215 ſq. cf. ſup. II, 5, 2. §. 3. *Eurytus* Oechaliae rex. *Oechalia* alia Euboeae, Theſſaliae alia, alia Meſſeniae. cf. laudd. ad Hygin. f. 35. Nunc Euboeae vrbem eſſe intelligendam, apparet vel ex ſ. 2, add. inf. II, 7, 7. §. 7. Sic et ap. Sophocl. Trachin. et al. De *Euryti* ſeu prudentia ſeu aſtutia vid. inpr. Sophocl. Trachin. 205 ſq. vbi eadem, quae hic, narrantur, add. Schol. ad e. l. et ad v. 358. vbi idem affert diuerſa ex Pherecyde et Menecrate. At idem ad vſ. 268. Apollodorum perperam memorat. Noſter ſequitur Herodorum, vt ex Schol. Euripidis Hippol. 550. (545) colligo. De *Iphito* cf. Diodor. IV, 31. Schol. Il. ε, 392. Intpp. Hygin. f. 31. De reliquis Euryti filiis locus claſſ. Schol. Sophocl. Trachin. 270. Deioni ſeu Deioneo, qui vnus ex iis eſt, Theſeus collocauit in matrimonium Perigunen: Plutarch. Theſ. p. 4. D.

ſ. 2. §. 1. βοῶν, ἵππους Diodor. l. c. ſubſtituit, cum Tzetza l. c. 417. qui tamen hunc locum exſcripſit. Scilicet ita Homerus tradiderat, cuius locus claſſ. eſt Od. φ, 22 ſq. vbi Schol. ex Pherecyde alia ſupplet; item Sophocl.

Trachin. 273. Schol. Il. ε, 392. Diodor. IV, 31. et cum his collecta ab Eustathio ad Il. λ, p. 879, 12. Quod furens h. l. facit Hercules, alii ante furorem flagitiose commissum narrant. §. 2. μανεὶς, iterum Iunonis ira. Tzetza v. 422. §. 3. *Neleus.* vid. sup. I, 9, 9. a Neleo reiicitur Hercules. cf. Schol. Il. λ, 689. mox poenam exigit. c. 7, 3. cf. Aelian. V. H. IV, 5. Recusauit quoque Hippocoon lustrare eum: Pausan. III, 15. p. 244. §. 4. *Deiphobum*, Hippolyti f. etiam Diodor. memorat l. c. Arcadum regem appellat Schol. Il. ε, 392. (quem exscripsit Eudoc. p. 305. 6.) h. l. tamen Amyclis ille habitauit. §. 6. De abducto *tripode Delphico* et *pugna Herculis cum Apolline* cf. ad Hygin. f. 32. In aereo opere Delphis apud Pausan. X, 13. p. 830. Latona, Diana et Minerva interueniebant pugnae. Extat quoque gemma vetus cum Hercule tripodem auferente in Gorii Museo Etrusco T. I. extr. et innotuit vetus ara Dresdensis; adde Marmor Paciandi Monum. Pelopon. T. I. p. 114. et p. XXXIV. §. 7. δόντι ποινὴν τοῦ φόνου, sc. ne caedem factam vlciscerentur necessarii, paciscendum erat de pretio: quod nunc est argentum pro vendito Hercule, (ἡ τιμὴ τοῦ πραθέντος, haeret in interpretatione Perizon. ad Aelian. V. H. IV, 4.). Pretium trium talentorum est ap. Schol. Od. φ, 23. vnde apparet, ex Pherecyde fere haec esse hausta. cf. Diodor. IV, 31. Ceterum etiam hic vidimus sortem de remedio morbi a deo petitam.

f. 3. *Hercules Omphalae seruit.* Sophocl. Trachin. 252 sq. Factum hoc esse sub tempus expeditionis Argonauticae, supra vidimus I, 9, 19. extr. iterum inf. f. 3. extr. At in tab. Farnes. in primis adolescentiae annis Hercules Omphalae traditur. Mercurius eum vendit. vid. Schol. ad Od. φ, 22. l. c. Hygin. f. 32. et ibi Intpp. cf. Musaeus v. 150. 1. Apud Diodor. l. c. IV, 31. est vnus ex amicis,

a quo venit Hercules. §. 2. Haec seruitus, δουλεία, eo facta est, vt Herculi noui labores ab Omphale imponerentur in Asia exantlandi. Erat illa Iardani filia, Tmoli coniux et regni haeres. De *Cercopibus* v. Diodor. IV, 31. et quos laudat Wessel. Fuit inter carmina Homero tributa vnum, οἱ Κέρκωπες. Harpocration in Κέρκωψ. ἐν τοῖς εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένοις Κέρκωψι δηλοῦται, ὡς ἐξαπατητῆρές τε ἦσαν, καὶ ψεῦσται οἱ Κέρκωπες. Additur ex Xenagora, eos in simias (πιθήκους) mutatos Pithecusis insulis nomen fecisse. Videntur iidem in dramatibus Satyricis inducti eodem loco habiti ac Satyri. Fuere quoque dramata Satyrica, Omphales nomine inscripta, Achaei, Ionis, Cratini. Plutarch. de adulat. p. 60. C. καὶ γὰρ Ἡρακλῆς Κέρκωψίτε, καὶ Σειληνοῖς ὁ Διόνυσος ἐτέρψατο. Cercopes Herculem dormientem aggressos eodem modo quo Pygmaeos fecisse narrant; saltem sic Eunap. Vit. Sophist. p. 37, 26. nescio vnde. §. 3. *Syleus:* de hoc cf. eund. Diodor. l. c. Fuit Fabula Euripidis hoc nomine, quae si superstes esset, non fugeret nos, quid pro ἐν Αὐλίδι substituendum sit. Apud Cononem c. 17. Syleus in Thessalia est, et fabula alio modo tractata. Ceterum in Lydia etiam *Lytiersen* sustulit, (Schol. Theocr. 10, 41, vbi vid. Casaub. Lect. Theocr. c. 12. Tradiderat de eo Sosibius in Daphnide) et *Polyphemi vrbem* deleuit: και ενεπυρισε πολιν Πολυφαμου, Marm. Farnes. l. 10. 11. Plura de Hercule narrata nunc obscura sunt, vt ibid. quod Tirynthem redux templum Enyalio condidit. Verba tabulae haec sunt de profectione ad Omphalen et inde ad Troiam, vbi de Hercule iam adulto et Erginum Minyarum regem vlto egerat: και εις Λυδιαν ε(στρατε)υσατο ποτ Ομφαλ(αν ταν Ιαρδα)νου και Μαιονας . . . ιους (f. ὑποχειρίους) εποιησεν και ενεπυρισε πολιν Πολυφαμου . . . στασας (f. και ενθεν μεταστασας, vitio sculptoris pro μεταστὰς,

digressus. At Corsin. και Κιον πολιν Πολυφαμου ωκησε: immo ῴκισε μεταστασας *in alium locum traducens:* deest sic τοὺς οἰκήτορας aut simile quid). Quae sequuntur, sunt nimis mutilata: Λαομεδοντα εβοαθησε τ... α... πολιορκομεν... Κητειως και απε... (f. απατηθεις) Ηρακλης υπο Λαομεδοντος εις Αργος απελθων (κτι)σαμενος δ εν Τιρυνθι τεμενος Ενυαλιου, μετα Τελαμωνος τε και Πηλεως (και Ο)ικλεος επι Τροιαν στρατευσαμενος ειλεν ταν πολιν, Λαομεδοντα και τους υιους αποκτεινας πλαν Πριαμου.... (Τελαμ)ων τε Ησιοναν ελαβε ταν Πριαμου αδελφαν. (εξ ας) Τευκρον π(αιδα) εθετο. Egerant sequentia de Eurypylo caeso, de Thessalo ex Chalciope nato, tum de Iphito (Apollod. sup. II, 6, 1. §. 2.) post alia deleta, de Augea, tum de Neleo, και Μεσσαναν (αφιγομενος) τους υιους απεσφαξε πλαν Νεστορος. Σπαρταν τε λαβων δορυαλώτον Ιπποκοωντα και τους παιδας φονευσας, Τυνδαρεω συν Καστορι και Πολυδευκει φευγοντι, (f. φευγοντα) καταγαγε και εδωκε Λακεδαιμονα. τουτο δε, (ἐπὶ τοῦτο δὲ, vel τούτῳ δὲ) πάλιν εις Πισαν ελθων Διος Ολυμπια αγωνισας και αγωνα τα Ολυμπια πρωτος αγωνιστης. Quae sequuntur, v. inf. ad II, 7, 6. §. 1. Ex h. l. §. 5. apparet, quanta cum licentia poetae in epicis his narrationibus temporum rationes confuderint, vt argumenti sui copias amplificarent. Hoc idem fecere auctores Theseidis; ita in idem tempus cumulata omnia et Theseus dictus interfuisse venationi Calydoniae suis I, 8, 2. §. 4. et Argonauticis I, 9, 16. §. 8.

f. 4. *Troia expugnata ab Hercule.* cf. Hygin. f. 89. et ibi Intpp. Vltus ille hoc modo perfidiam Laomedontis, de qua sup. II, 4, 9. extr. πεντηκοντόροις ὀκτωκαίδεκα. *sex nauibus* apud Homer. Il. ε, 641. obseruante hoc ipsum Diodoro IV, 32. et 49. extr. item qui Apollodorum ante oculos habuisse videtur, Schol. Lycophr. 34. (et ex hoc Eudoc. p. 344) tandem Tzetza Chil. II, 443. qui et ipse

hunc locum ante oculos habuit. Forte error natus ex siglis numerorum. ἀνδρῶν ἀρίστων. in his *Telamon* et *Peleus*, vt apud Pindar. et al. item Farnes. tab. I. 19. etiam *Oicles*, quem Diodor. IV, 32. quoque memorat, pater Amphiarai, et Mantii f. Pausan. VI, 17. p. 494. qui et eius monumentum in Arcadum finibus memorans expeditionis ad Troiam meminit VIII, 36. p. 673 extr. Fuit et fabula Sophoclis *Oicles*. §. 2. ὑπὸ τῶν μετὰ Ἡ. ἐπολιορκεῖτο iungenda. §. 3. τῆς δὲ πολιορκίας ἐνεστώσης. *cum non remisse fieret oppugnatio, sed summa cum vi*, dictum esse debet pro τῶν δὲ πολιορκιῶν ἐνεστώτων. De *Telamone* loc. class. Pindar. Ol. 8, 41. 59. Nem. 3, 61. Isthm. 6, 39 sqq. Καλλινίκου. Schol. Lycophr. 469. eadem narrat, ex Hellanico: sed idem Ἀλεξίκακον habet: vid. Fragm. Hellanici p. 147. Καλλίνικος Hercules Olympiae ap. Archilochum dictus fuit: v. Schol. Pindar. Ol. 9, 1. Ceterum hoc memorabile est, poetas, cumulando in Herculem tot praeclare facta ab eo perpetrata, non dubitasse admiscere quoque alia, quae ipsi tam parum essent honorifica, vti h. l. inuidentia in Telamonem sodalem primas virtutis praeripientem. §. 5. ἀριστεῖον. haec sunt τὰ πρῶτα καλλιστεῖα illa apud Sophocl. Aj. 434. vbi cf. Schol. et v. 1317. add. Schol. Il. Θ, 284. §. 6. De *Priamo* antea *Podarce* dicto narratio ex etymologia (ἀπὸ τοῦ πρίασθαι emere) ducta videtur: captum illum vendi pro seruo necesse visum; soror fratrem emit et emancipat; emtionis pretium fuit flammeum.

CAP. 7.

§. 1. *Hercules Con insulam adnauigat:* quam *Meropes* tenebat: v. Pindar. Isthm. 6. 46. N. 4, 42. Schol. Iliad. α, 590. cf. Spanh. ad Callim. in Del. 160. et alios in not. ad Hygin. p. 459. et Antonin. Lib. c. 15. pr. Alia narratio

in Quaest. Gr. Plutarcho tributis sup. f. p. 304. Ea quae de Iunonis fraude et punitione sequuntur, nota sunt ex Il. ξ, 250 sq. o, 18 sq. — Εὐρυπύλοιο πόλιν appellat Coo Homer. Il. β, 677. at ibi ille Herculis et Chalciopes filius editur in Schol. et ab Eustath. §. 2. Scholia ad Il. ξ, 255. conueniunt cum nostro; filium Thessalum ex Chalciope inf. c. 7, extr. videbimus. cf. Pindar. N. 4, 42. et Schol. ad e. l. — *Chalcodon* videtur esse idem qui Chalcon apud Theocr. 7, 6. cuius mater Clytia, Meropis f. in Schol. Diuersus est Chalcodon, Abantis f. in Euboea natus, victus ab Amphitruone et caesus in pugna cum Euboeensibus: Pausan. IX, 17. p. 743. 747. cf. Eustath. ad Il. β, 542. p. 281. extr. §. 3. Herculem cum diis debellasse Gigantes sup. vidimus I, 6, 1. 2. Traduxerant itaque conditores Heracleae et hoc ad Herculem Thebanum. Pugnam cum Alcyoneo Gigante diserte exponit Pindar. N. 4, 42 sq. et Herculem cum Gigantibus pugnantem memorat N. 1, 100. cf. Diodor. IV, 15. partem eorum, quae in Italiam confugerat, ad Phlegram Campaniae deleuit: Strab. IV. p. 430. extr. (281.)

§. 2. *Expeditio Herculis aduersus Augeam.* cf. sup. c. 5, 5. Diodor. IV, 33. Schol. br. et Ven. A. ad Il. λ, 699. Duce Augeae filia expeditio facta ex oraculo: de quo vid. mox ad §. 5. — §. 2. *Eurytus* et *Cteatus*, Actoris et Moliones filii: Homero memorati Il. β, 621. λ, 749. ψ, 638 sq. Cum iisdem Amarynceus in societatem belli venerat: Pausan. V. 1. Ad narrationem, quae sequitur, cf. Pindar. Ol. 10, 30 sq. et ibi Schol. et Schol. Il. λ, 708. cum Pausan. V, 2. Pugnauerant illi iam antea, Augeae et Elidensibus auxilia ferentes, aduersus Pylios et Nestorem: Il. λ, 708. 749. συμφυεῖς. ita vnum tantum vterque corpus constituissent. Dubitatum de corporis specie: quam alii accepere sic, vt essent illi διφυεῖς, vnde ζήτησις

apud Schol. A. ad Il. λ, 750. (ad quem loc. nunc vid. Obss.) Tradunt itaque eos διφυεῖς Schol. Il. λ, 708. cum Eustath. p. 842. οὗτοι παρηλλαγμένην φύσιν τῶν λοιπῶν ἔσχον ἀνθρώπων· διφυεῖς γὰρ ἦσαν, ἔχοντες ἑκάτερος δύο κεφαλὰς, τέσσαρας δὲ χεῖρας, πόδας τοὺς ἴσους, ἓν δὲ σῶμα. διὰ τοῦτο τοὺς πολεμικοὺς καὶ γυμνικοὺς ἐνίκων ἀγῶνας. additur: narrationem esse ex Pherecyde petitam, cuius vid. Fragmenta Sturz. p. 191 sq. Idem p. 1321. Ibycum ait ἀμφοτέρους γεγαῶτας ἐν ὠέῳ ἀργυρέῳ. (pro ὑπερῴῳ) Eadem p. 1686, 45. (cf. ad III, 10, 7. §. 2. quae ex Athenaeo transscripta sunt II. p. 57. 58.) Μολιόνης. mater *Molione*. a quâ et ipsi Μολιονίδαι, Μολίονε ap. Homer. Il. λ, 751. c. Eustath. (vt apud Pindarum Φιλλυρίδης a Philyrâ matre Chiron; nec aliter *deus Semeleius*, *Danaeius heros*) a patre autem Ἀκτορίωνε et Actoridae. Μολίνης male Pal. D. V. Reg. 3. *Actor* autem h. l. frater Augeae. At Phorbantis Lapithae et Hyrmines f. ille est apud Pausan. V, 1. extr. diuersus vtique ab Actore Deionis f. de quo v. sup. ad I, 7, 3. extr. Filiorum monumentum Cleonis viderat Pausan. II, 15. p. 144. Duxerant illi duas Dexameni filias, et susceperant ex iis Amphimachum et Thalpium, qui ap. Homerum copias ad Troiam duxere, V, 3. p. 380. §. 4. Recedit vtique Hercules et copias abducit domum re infeliciter gestâ; vnde mox *Isthmiade abhinc tertia* redit; ita enim videtur accipiendum, vt vna et altera Isthmias intercesserit; agebantur autem Isthmia tertio quoque anno, vt adeo hoc quatuor vel quinque annorum interuallum esse debuerit. Nec si tertiam omnino Isthmiadem tunc actam putes, vetat id ipsa temporum ratio? si quidem in Palaemonis honorem, septem annos ante Nemea ab Argiuis ducibus instituta, celebrata fuere Isthmia, instaurata autem a Theseo, postquam Sinin occiderat. Victum Herculem ab Actoris filiis alteris Olympiis tradiderant

apud Zenob. V, 49. At receſſiſſe eum Olenum ad Dexamenum (de quo ſup. II, 5, 5.) narratum a Diodor. IV, 32. ad Τεῖχος, caſtellum in Dymaeorum regione, ad Araxum, Polyb. IV, 59, 4. συνθύτας, intell. θεωρούς, miſſos ad ſacra facienda, quâ ipſâ voce vtitur hâc in re Pauſan. II, 15. p. 114. ἐνεδρεύσας: de his inſidiis v. Pindar. l. c. Pauſan. l. c. Schol. Il. λ, 708. e Pherecyde. Ad ſeqq. §. 5. conf. ſup. II, 5, 5. add. Schol. Il. λ, 697. e Callimacho. Diodor. l. c. Pauſan. V, 3. pr. Eudocia p. 82. quae exſcripſit Schol. Homer. *Phyleus* exulatum ierat Dulichium, vnde nunc reductus regno Elidis potitur. Nouum eſt quod in Mirab. Narrat. 59. legitur, Elidem captam eſſe ductu filiae Augeae. Debuit haec eſſe Epicaſte: vid. inf. ad II, 1, 8. §. 11.

§. 6. *Olympia ab Hercule inſtituta:* celebratiſſima res, et variis modis ornata, de quâ multa cumulare nihil attinet, v. Pauſan. V, 7 ſq. Strabon. VIII. p. 543 ſq. Grammaticos ad Pindari Olymp. Scaligerum et alios chronographos. Corſin. in Diſſ. agoniſt. Tam varie autem de Olympiorum origine tradi nemo mirabitur, ſi reputet, tot carminibus in victores Olympios fabulas has eſſe tractatas et variatas; vt Heracleas taceam; tum temporum rerumque primos auctores ludos diuerſis aetatibus actos in epocharum numerum retuliſſe. *Pelopis* aram conſecrauit, tanquam herois, a quo ipſe oriundus erat; cum ara, lucus erat et ſepulcrum: v. Pauſan. V, 13. Pindar. O. 1, 148. 10, 30. *Deorum XII. aras dedicauit*, Δώδεκ' Ἀνάκτων θεῶν, Ol. 10, 59. et quidem aras ſex; Ol. 5, 10. βωμοὺς ἓξ διδύμους. Scilicet, vt ibi Schol. ex Herodoro narrat, (nam in Pauſan. V, 14, vbi de Alti agit, de aris et ſacris in iis factis paullo aliter traditur, forte mutatione cum temporum progreſſu facta) vnaquaeque ara binis diis erat dedicata, prima Iovi et Neptuno, altera

Iunoni et Minervae, tertia Mercurio et Apollini, quarta Gratiis et Baccho, quinta Dianae et Alpheo, sexta Saturno et Rheae. Ex his probabile fit, in verbis: καὶ θεῶν δώδεκα βωμοὺς ἑξῆς ἐδείματο, vitium latere in ἑξῆς, et scriptum fuisse βωμοὺς ἕξ, et sic iam coniecisse vide Arnaldum de diis paredris p. 170. nisi forte aliunde doceri poterit, aras illas *ex ordine* positas fuisse. In Tabula Farnesina (vt sup. ad II, 6, 3. §. 2. iam monitum) paullo serius, post Hippocoontem caesum Olympia instituuntur: l. 61. (μετα) τουτο δε παλιν εις Πισαν ελθων Διος Ολυμπιου αγωνισατο και αγωνα τα Ολυμπια πρωτος αγωνιστης (forte vitio sculptoris pro αγωνα ιστατο και αγωνισατο τα Ο. π. α.) cf. Diodor. IV, 14. qui post taurum Cnossium domitum memorat Olympia; at idem ex alio auctore c. 53. post Argonautarum reditum instituta narrat. Cum Apollodoro conuenit Schol. Lycophr. v. 41. et quid multa? ipse Pindar. Ol. 10, 42. 51 sq. ante ceruam domitam idem Ol. 3, 33 - 46. Ad hoc certamen Olympicum refert Schol. Platon. p. 11. prouerbium πρὸς δύο οὐδ' Ἡρακλῆς. At hoc spectauit ad Molionidas.

§. 3. *Neleus*, rex Pyli, *cum filiis necatur.* Eadem fere, quae hic narrantur, occurrunt in Schol. Il. β, 336. ex Hesiodo ἐν Καταλόγοις, in quibus plures Herculis fabulas illum persequutum esse necesse est, e quibus exigua pars, pugna cum Cycno, Scutum Herculis inscripta, est seruata. Loc. class. est Il. λ, 689 sq. vbi tamen Neleus non necatur, sed ad pubertatem Nestoris superstes est. cf. Schol. et Eustath. add. ad Il. ε, 395. cf. si tanti est, ad Aelian. IV, 5. De *Periclymeno* et vno Nestore seruato (de cuius iuuenilibus facinoribus inprimis v. Il. λ, 682 sq.) cf. sup. I, 9, 9. ibidem vid. de *Gereniis*, ad §. 3. Schol. Homerica exscripsit Eudocia p. 162. καὶ Ἅδην ἔτρωσε. De *Orco* vulnerato Il. ε, 395. e Schol. vbi ἐν Πύλῳ de

vrbe Nelei accipiendum, esse ex h. l. firmatur: add. Seneca Herc. fur. 560 sq. — Πυλίοις βοηθοῦντα. Eodem tempore Iuno sagittâ ab Hercule vulnerata: ibid. Il. ε, 392. et Schol.; id quod Panyasis ornatius narrauerat, vt ex Clemente Alex. colligo p. 31, 10. Ipse quoque Mars ad Pylum ab Hercule percussus fuit; Scut. Herc. 359 sqq.

§. 2. *Hippocoontidae victi et expugnata Sparta.* Haec eadem narrata ap. Pausan. III, 15. p. 244. Diodor. IV, 33. Confunduntur passim res gestae huius et superioris belli. Hippocoontis filii recensentur inf. III, 10, 5. ex iis Scaeus videbatur Herodoto V, 60. esse auctor tripodis, ob victoriam pugilatus in templo Apollinis Ismenii ad Thebas dedicati, litteris Cadmeis inscripti. Licymnii filius Οἰωνός, *Oeanus*, dictus erat: quem male librarii mutarunt in Hyionum. vid. Pausan. et Diodor. l. c. Plutarch. Qu. R. Tom. II. p. 285. cf. Eustath. ad Il. β. p. 293. vbi male Ἱπποθόων, et Schol. Il. α, 52. add. β, 581. vid. Staver. ad Hygin. p. 943. Erat autem *Licymnius* Electryonis f. ex Midea, sup. c. 2, 4, 6. §. 2. eius mortem inf. II, 8, 2. videbimus; duo alii eius filii Argius et Melas caesi II, 7, 7. §. 8. memorantur. §. 4. *Cepheus*, Tegeae rex, Alei f. cf. inf. III, 9, 1. Pausan. VIII, 4. p. 606. idem inter Argonautas sup. I, 9, 16. Apollon. I, 161. cf. Burman. in Catal. Argonaut. Diuersus ille ab altero Lycurgi f. qui supra in Calydonia venatione memoratur I, 8, 2. Tertius, Andromedae pater II, 4, 3. §. 2. — §. 5. Non sine clade accepta primum Hercules recesserat, vulneratus quoque; Pausan. l. c. p. 244. quod idem ex Sosibio Clemens Alex. memorat Coh. p. 31. (10.) In pugna cum Augea Iphiclem caesum tradiderant alii, quos sequitur Pausan. VIII, 14. p. 629. maturiorem obitum Iphiclis per somnium Alcmenae adumbrauit Moschus IV, 110 sq. De Hippocoonte et filiis caesis cf. Pausan. III, 1. p. 204 extr.

III, 15. Diodor. l. c. In Tz. Chil. II, 452. καὶ Τυνδαρέῳ δίδωσι Λακώνων βασιλέα. vbi aut Τυνδάρεω est legendum, aut βασιλείαν. Diodor. l. c. κατήγαγεν ἐπὶ τὴν βασιλείαν Τυνδάρεω τὸν πατέρα τῶν Διοςκούρων, καὶ τὴν βασιλείαν Τυνδαρέῳ ὡς δορύκτητον παρέθετο. Tabula Farnes. l. 56. (iam sup. ad II, 6, 3. laudata) τον Ιπποκοωντα και τους παιδας φονευσας, Τυνδαρεω συν Καστορι και Πολυδευκει φευγοντα κατηγαγε και εδωκε Λακεδαιμονα. vt iam emendatus locus a Wessel. ad Diodor. p. 279, 9. Ad rem cf. inf. III, 10, 5. Schol. Eurip. Or. 457. Diodor. l. c.

§. 4. *Auge* ab Hercule compressa *Telephum* edit. Iterum haec memorat noster inf. III, 9, 1. fere eadem habet Schol. Lycophr. 206. cf. Diodor. IV, 33. Pausan. VIII, 48. p. 698. et aliter ex Hecataeo c. 4. p. 606. Hygin. f. 99. Etiam in scenam producta fabula. Ita fuit Euripidis *Auge* et *Telephus*. §. 3. De *Nauplio* vid. sup. II, 1, 4. §. 13. et Obss. ad e. l. ei Auge data ἐπὶ θανάτῳ inf. III, 9, 1. Ibidem Teuthras, Mysorum rex. Est nimirum Teuthrania regio Mysiae ad Caycum fl. cf. Pausan. VI, 4. p. 606. etiam vrbs apud Strabon. et Steph. Byz. h. v.

§. 5. Herculis *cum Acheloo pugna* super *Deianira*. cf. Diodor. IV, 34. 35. Hygin. f. 31. 33. inprimis Sophocl. Trachin. pr. ad quem Grammaticus in argum. exscripsit (variante tamen lectione edd. Ald. Iunt. cum Turn.) hoc caput: eum suo more expilauit Eudoc. p. 209. add. p. 254. *Deianira*, Oenei filia, vid. sup. I, 8, 1. eam pactus erat Herculi vxorem frater Meleager in inferis: nam is adeunti occurrerat Herculi sup. II, 5, 12. §. 4. v. Schol. Il. φ, 194. Achelous cornu suum ab Hercule redimit dato pro eo cornu Amaltheae. At aliis cornu Amaltheae vnum idemque cum illo est: et datum pro ἕδνῳ Oeneo, ap. Strabon. X. p. 703. C. vbi et alia interpretatio fabulae affertur. Sed interpretandi ratio omnino varia est: v. Diodor. l. c.

Eustath. ad Perieg. p. 80. 81. et ex eo Eudoc. p. 254. ea, quae ab Apollodoro apponitur, ex antiquissimis vna est, cum Pherecydem auctorem habeat. §. 7. Aemonii filia h. l. editur Amalthea; Oleni filia est Amalthea secundum Theonem ad Arat. 64. vbi Ὠλενίη αἴξ dicta. Aliis est inter Melissei filias: Zenob. l. c. v. ad Hygin. f. 182. add. P. Astron. II, 13. p. 448. et ex Didymo in Pindarum ap. Lactant. Inst. I, 22, 19. (in Fragment. Pindari CLXXV. p. 155.) Solis filia editur ap. Eratosth. c. 13. et Hygin. l. c. Doctissimum est, quod Schol. Il. φ, 194. habet, Amaltheam Oceani fuisse filiam, a qua Achelous pro munere Cornu accepit; erat autem et is Oceani filius. Variis modis tractata est haec fabula, primum in Iouis incunabulis, tum in fabulis Aetolicis Oenei et Meleagri, etiam in Heracliis, tandem in Astronomicis. Pugna autem illa simplicissime ducitur a poetarum ingeniis, qui vt herois virtutem miratione dignam redderent, cum Fluuio congressum eum narrarunt: Fluuius autem deus cornibus insigniri solebat, quod notum est.

§. 6. Hercules ex *Astyoche Tlepolemum* suscipit. Egit de matre et filio Mezir. ad Ovid. Epp. p. 43 sq. soror Astyoches est Polymela, Il. π, 180. mater Eudori ex Mercurio. Ἔφυραν. plures fuisse vrbes hoc nomine notares est. vid. Steph. Byz. h. v. et ibi Holsten. Schol. et Eustath. ad Homer. et saepe. In Homero duplex occurrit Ephyra vid. inf. Fragm. Apollod. ex Strab. VII. p. 505. B. περὶ νεῶν. ea, de qua hic cogitandum, fuit Epiri ad fluuium Selleentem; vid. Il. β, 658. 9. Add. Strabon. VIII. p. 504. B. (328.) Verum nomen Φύλας, *Phylas*, etiam apud Homerum est Il. π, 181. Sed ex hoc alia difficultas subnascitur; nam ibi Phylas ad Myrmidones et Thessaliam spectat; at Phyleus, Megetis pater, (Il. β, 627 sq.) quem supra Dulichium fugisse vidimus (II, 5, 5.)

thoracem pro munere hospitii ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος. Quod in errorem induxit Diodorum, aut quem ille ante oculos habuit, IV, 36. vt et nostrum Ephyrae regem Phyleum ederet. Diuersa hic esse nomina confusa, obseruauit quoque Reines. Epp. 24. Phylantem idem Diodor. cap. sequ. et Pausan. IV, 34. p. 566. memorant, sed Dryopum regem; pro eo Laogoram noster habet mox II, 7, 7. §. 4. Dryopum rex Phylas, est etiam in Tabula Farnes. l. 66. και Δρυοπας τε .ληος (Victor. scheda απο) παντας (ἀποσταντας Corsin.), ελαβε φυλαντα τον ... ασιλεα αποσφαξας .. εν .. τας θυγατερας .. αυτου .. δχυαχης υιον εθετο κτησιππον ηρακλης μεν ουν τραδωνα (Vict. τραλωνα) ωκοδομησε πολιν και τιρυνθιους εν αυτη κατωκισε τονιοι δεπι θραχναν etc. quae sic lego: καὶ Δρύοπας τελέως πάντας ἔλαβε (f. ἐξέβαλε, nam eiectis iis, terram Maliensibus habitandam dedit: Diodor. IV, 37.) Φύλαντα τὸν Δρυόπων βασιλέα ἀποσφάξας. ἐκ δὲ τᾶς θυγατέρος αὐτοῦ Ἀστυδαμείας υἱὸν ἔθετο Κτήσιππον. Ἡρακλῆς μὲν οὖν Τραχῖνα ᾠκοδόμησε (sic Steph. Byz. h. v.) πόλιν, καὶ Τιρυνθίους ἐν αὐτῇ κατῴκισε. τούτῳ δε (pro τὸ ἔνθεν δὲ) ἐπὶ Θ. Sequuntur de Diomede Thrace supra ad II, 5, 8. §. 1. apposita. Post ἀποσφάξας volebam interponere καὶ Ἀμύντορος. sed locum nullum vacare docet inspectio tabulae; aliter igitur tradidit haec auctor quam vulgo fit; nam Ctesippus ex Astydamia Amyntoris nascitur: Apollod. inf. hoc c. 7. extr. Matrem tamen Astydamiam etiam Diodor. agnoscit l. c. Alia diuersitas est in filiae *Astyoches* nomine. Astydamiam Tlepolemi matrem memorauit Pindar. Ol. 7, 36. 43. 57. sed vid. Schol. e. l. et Murker. ad Hygin. f. 162. Contra Phylantis filia est Meda, ac verius Midea, apud Pausan. I, 5. X, 10. cf. Wessel. ad Diodor. p. 281. 60. De *Tlepolemo* cf. praeter Pindar. l. c. et Il. β, 657. inf. c. 8. 2. §. 2. Thespius est hic The-

ſpiarum rex, cuius L. filias Hercules grauidas reddiderat ſup. II, 4. 10. pr. et ex quibus L. ſuſcepti filii paullo poſt commemorabuntur f. 8. Miſſorum duce Iolao in Sardiniam Theſpiadarum mentionem facit diſertam Diodor. IV, 29. et Pauſan. X, 17. Mirab. Narrat. Ariſtot. c. 104. referri quoque ſolet res in extrema Herculis. Hic tamen loco parum commodo haec eſſe inculcata non neges. Nam ex Epiro nuntius mittitur Theſpias in Boeotiam ad Theſpium, vt pars nepotum ex filiabus remaneat, pars in Sardiniam mittatur. §. 3. παρὰ Οἰνεῖ. Longaeuus hic *Oeneus* et per plures aetates ſuperſtes fuit, vt ſup. dictum Obſſ. ad I, 8, 6. Εὔνομον. ita nomen pueri traditum fuit ab Herodoro τοῦ καθ' Ἡρακλέα λόγου libro XVII. teſte Athen. IX. extr. vbi ab aliis nomen aliter proditum; Cyathum eum vocat etiam Schol. Apollon. I, 1212. et Pauſan. II, 13. Archiam Hellanicus in Fragm. Sturzii p. 82. Apud Diodor. IV, 36. eſt Eurynomus: vbi vid. Weſſel. cf. ad h. l. Aeg. et Gal. at Schol. Lycophr. 50. et Tzetza Chil. II, 456. Ἔννομον habent.

§. 5. Neſſus Deianirae vim parans ab Hercule ſagitta transfixus. Sequentia ex noſtro deſcripta a Schol. Sophocl. Trachin. (e quo Eudoc. l. c.) vt et Zenob. I, 33. Fabulam vid. ap. Diodor. l. c. Hygin. f. 34. et Intpp. Primo loco legendus Sophocl. Trachin. 564 ſq. §. 6. *Neſſum* ad Euenum fl. confugiſſe, ſupra narratum erat II, 5, 4. §. 7. τῆς δὲ ἀνακραγούσης. Scilicet in medio flumine Neſſus improbis manibus contrectauit Deianiram: clamore ab ea ſublato antegreſſus Hercules conuertitur; eſcendentemque in littus obſeruans Neſſum ſagitta traiicit. cf. Sophocl. 574. 5. nec ideo tentandum διαπορθμεύσας. — §. 7. addit his Schol. Sophocl. Δηϊάνειραν εἶπε τηρεῖν λαβοῦσαν ἐν κόχλῳ, εἰ θέλοι φίλτρον πρὸς Ἡρακλέα ἔχειν. τόν τε ἰὸν ἀφῆκε κατὰ τῆς κόχλου, καὶ τὸ ῥυὲν ἐκ τοῦ τραυ-

ματος τῆς ἀκίδος αἷμα συμμίξας δέδωκεν· ἡ δὲ λαβοῦσα, ἐφύλαττε παρ' ἑαυτῇ. *Miſcuit* ergo Neſſus *ſanguinem cum veneno ſagittae.* Ita fere Sophocles ipſe v. 581. Apud Zenob. iubetur Deianira *ſolum ſanguinem ex vulnere*, τὸ ῥυὲν ἐκ τοῦ τραύματος τῆς ἀκίδος αἷμα ἐκμάξασθαι, h. ἀποτρίψαι. Scilicet vel ſic ſanguini admixtum erat virus hydrae Lernaeae. cf. Hygin. f. 34. Proxime ad haec, nec minus decenter, philtrum miſcuit Schol. Lycophr. 50. et Endoc. ex illo: in his quoque ἀγγεῖον memoratur, quo exceptus eſt ſanguis, λέβητα χαλκοῦν Sophocles dixit, v. 265. Tandem admiſcuit, quod et Apollodorus facit, humorem genitalem Diodor. IV, 36. et oleum praeterea Euſeb. P. E. II, 2. p. 56. etſi is Diodori verba afferre ſe profitetur: cuius diſcrepantias non reperio a Weſſel. eſſe obſeruatas. Vires veneni copioſe exponit Deianira apud Sophocl. 686 ſq. qui locus dignus eſt, vt a chemicis accuratius excutiatur: latent enim notiones veterum obſcurae forte arſenici (pompholygis) et naphthae.

I. 7. *Thiodamantis bouem deuorat* Hercules. Etiam haec apud Schol. Sophocl. l. c. At apud Philoſtrat. Imag. II, 24. Pindarus eadem de hoſpitio Herculis apud Coronum tradidiſſe narratur: memoriae forte vitio. Bis hoc de Hercule narratum, ſemel ſup. II, 5, 11. §. 10. apud Lindios in Rhodo. De *voracitate*, ἀδδηφαγίᾳ *Herculis*. quam in tantis corporis viribus facile expectes, multa occurrunt, ducta puto pleraque ex ſatyricis dramatibus. vid. Athen. X. pr. (vbi et Pindari verſus occurrunt, quos vid. in Fragment. LIX. p. 110. olim p. 87, 93.) Inprimis celebratum eius certamen cum Lepreo, ibid. ex Matride. vid. Aelian. I, 24. Thiodamantis boues attigit quoque Apollon. I, 1214. et Callimach. in Dian. 161. Ei caeſo Hylam filium abduxit, de quo ſup. I, 9, 19 pr. quod latius exſequitur Apollon. I, 1212. et Schol. Hygin. f. 271. At Hyl-

lum filium secum eum duxisse narrat Schol. Apollon. l. c. ἔφερε καὶ Ὕλλον τὸν υἱὸν, vnde Eudoc. hausit p. 209. sed ibi: σὺν τῷ παιδὶ αὐτοῦ Ὕλλῳ, ὅνπερ ἐπ' ὤμων ἐβάσταζεν. Devertit Hercules ad Ceycem. Eo spectare versus Bacchylidis ap. Athen. V. p. 178. B. ἔστη δ' ἐπὶ λάϊνον οὐδόν. τοὶ δὲ θοίνας ἔντυνον. ὧδέ τ' ἔφασ'· αὐτόματοι δ' ἀγαθῶν δαῖτας εὐόχθους ἐπέρχονται δίκαιοι φῶτες, dudum censueram; nunc firmatum video emendatiore lectione in ed. Schweighäus. *Ceyx*, idem qui I, 7, 4. pr. Alcyones maritus. Mirum est, quod ap. Schol. Sophocl. Trachin. 40. τῷ Κήυκι. ὅς ἦν παῖς Ἀμφιτρύωνος ἀδελφοῦ. Si Hercules ex Aetolia, traiecto Eueno, Trachinem peruenit, conuenit id, quod in Schol. Apollon. l. c. e Pherecydis lib. III. legitur: Dryopes, (λῃστρικὸν ἔθνος) quos in via adiit, in Thessalia tunc, finitimos Maliensibus, habitasse. Ad Spercheum eos loca tenuisse ex eiusdem Pherecydis, lib. II. memorat Schol. Apollon. l. c. et Strabo l. mox cit. Quod si Plin. IV. s. 14. Dryopidem aliquando Thessaliam fuisse appellatam tradit, hoc a poetis factum puta, non a geographis. Ab Hercule mox victi, dispersi fuere per varias terras; Alios Hercules habitare iussit circa Trachinem, et Oetam, in finibus Phocidis: Schol. Apollon. l. c. Hinc notissimi ad Parnassum Dryopes, et Dryopis Phocidis pars, quae mox cessit Doriensibus, et Doris facta est, seu Dorica tetrapolis, apud Herodot. VIII, 31. Ad Oetam Dryopes occurrunt apud Steph. Byz. in Δρυόπη. Alii Euboeam, (ex iis Carystii, Thucyd. IV, 57.) alii Cyprum adiere, alii in Argolide Asinen, Hermionen, Eionen tenuere, ex Asine mox traducti in Asinen Messeniae: vid. Diodor. IV, 37. Pausan. IV, 34. p. 365. 6. add. Strabon. VIII. p. 573. A. Herodot. VIII, 73. Etymol. M. in Δρύοψ. Excurs. II. ad Virgil. Aen. IV. Etiam Epiri Dryopidem agnoscit Antonin. Lib. c. 4. pr. Recenset itaque cum Sel-

lis, Hellopibus et Molossis in Epiro Dryopes Plinius IV, pr. Ἀσινεῖς Δρύοπες saepe memorantur: v. Etymol. M. h. v. Callimachi fragm. 410 et 151. Erant autem Dryopes ex Pelasgica stirpe oriundi. §. 3. *Aegimii* nobile nomen inter Doricae stirpis auctores: nam posteritas eius interfuit Heraclidarum καθόδῳ in Peloponnesum: inf. II, 8, 3. et ib. Obss. vnde Doriensium instituta ap. Pindar. P. I, 124, sunt τεθμοὶ Αἰγιμίου. cf. P. 5, 95. 6. et vtroque loco Schol. (conuenientius hoc cum poetae mente, quam quod Wessel. ad Diodor. l. c. p. 282, 89. pactum de tertia regni parte eo aduocat). Fuit quoque carmen epicum, ὁ Αἰγίμιος passim apud Schol. Apollon. III, 587. laudatum, a nonnullis sub Hesiodi nomine; ab aliis tributum Cercopi Milesio. v. ad Steph. Byz. Ἀβαντίς. ὡς Ἡσίοδος ἐν Αἰγιμίου δευτέρῳ περὶ Ἰοῦς. disputantem de hoc carmine v. Groddeck in *Bibliothek der alten Litteratur* II. St. p. 84. quatuor versus recitat Schol. Eurip. Phoen. 1123. vbi vid. Valken., p. 735. inprimis Vales. Emend. I, 32. p. 38. Ceterum seqq. in Diodor. IV, 37. quoque occurrunt. *Dores* tum in Hestiaeotide Thessaliae sedes habebant: ibid. Nec multum deflectunt Schol. Pindari et Aristoph. qui Perrhaebiam pro ea memorant: vid. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 115. nec Pindar. P. I, 126. Πινδόθεν ὀρνύμενοι Dores. Auctores prorsus diuersos habuit Strabo IX. p. 654. A. qui haec ad Dores Doricam tetrapolin inter Oetam et Parnassum inhabitantes refert regemque *Aepalium* appellat, a quo et Hyllus adoptatus sit. Aegimium τῶν περὶ τὴν Οἴτην Δωριέων regem edit Stephan. Byz. in Δυμᾶνι (seu potius Δυμᾶνες) ex Ephori lib. I. cf. Vales. l. c. Vitium itaque Strabonis Aepalio subesse, restituendumque Aegimium, iam multi v. c. Vales. Emend. I, 32. monuere. Ex hac certe Doride profecti sunt Heraclidae, in Peloponnesum redituri: cf. Simson. ad a. 2801. et Hemsterh.

l. c. p. 116. 117. *Lapithae* ad Olympum. *Coronus* Caenei f. qui et inter Argonautas fuit I, 9, 16. Ad hospitium, quo Herculem exceperat, referri ἀδδηφαγίας exemplum boue deuorato, vidimus paullo ante a Philostrato II. Imag 24. §. 4. *Laogoram*, Dryopum regem, interimit Hercules. Quod in loco sacro epulatur, nefas hactenus esse potuit, quod non sacrorum caussa epulae habebantur. §. 5. Iton est vrbs Thessaliae, Phthiotidis, aliis Itonus, (vid. Steph. Byz. h. v.) a qua Minerva Itonia et Itonis, apud Callimach. Cer. 75. Ἰτωνιὰς, celebratum nomen. Non longe hinc aberat Apollinis τέμενος, in agro Pagasaeo, in quo Cycnus Herculi occurrit apud Hesiod. Sc. Herc. 58. 70. Cycnus hic diuersus est ab altero, quem sup. II, 5, 11. §. 3. vidimus: vbi v. Obss. Trachinem pergebat Hercules a pugna cum Lapithis et cum Dryopibus. Pugna haec inter Cycnum et Herculem fragmento illo Hesiodeo celebrata est, quod Herculis Scutum inscribitur. cf. Pindar. Ol. 10, 19. cum Schol. Fuit et Stesichori carmen Κύκνος. Nec praeteriit Diodor. IV, 37. Fugatum primo Herculem in hac pugna prodit Pindarus VI, 10, 19. Cycnus victus sepultus fuit ad Anaurum fl. qui aboleuit tumulum aquis exundantibus: Scut. Herc. 417. §. 6. *Ormenium* Magnesiae vrbs erat, de qua v. Strab. IX. p. 669. 670. (438.) ab Ormeno condita, cuius filius Amyntor, e quo Phoenix natus, inf. III, 13, 8. §. 4. Apud Diodor. l. c. Ormenii rex, nam nomen non habet, abnuerat Herculi filiam dare, Astydamiam, quam noster paullo post ipse memorat II, 7, 8. §. 12. Ἀστυάνειραν τὴν Ἀρμενίου apud Euseb. P. E. II, 2. p. 56. e Diodoro, corruptelae sunt. §. 7. *Oechalia*, Euboeae vrbe ad Eretriam, expugnata, *Iole* potitur Hercules. Etiam sequentia expressa e nostro a Zenob. Schol. Sophocl. et ex hoc Eudoc. l. c. Fabulam vid. apud

Diodor. IV, 376. inpr. Sophocl. Trachin. add. Euripid. Hippol. 545 sq. et ibi Schol. Nam notiora, Ovid. Met. IX. et Senec. Herc. Oet. vix memorare necesse est. Fuit Οἰχαλίας ἅλωσις, epos Creophyli, a nonnullis Homero tributum: cf. Bentl. Epist. ad Millium p. 61. 62. *Arcades* habuit Hercules perpetuos comites: Pausan. V, 3. pr. vid. Diodor. IV, 36 extr. et 37, vbi et in agmine aduersus Phylantem Dryopum regem *Malienses* memorat. In Maliensibus autem erat ipsa Trachin. De nomine cf. sup. ad II, 5, 4. §. 4. κτείνας μετὰ τῶν παίδων Εὔρυτον. Atqui hunc Apollo transfixit sagitta, secum certamine congressum Od. Θ, 226. Filiorum nomina sunt apud Schol. Sophocl. Trachin. 270. ex Hesiodi versf. et Diodor. vbi vid. Wessel. p. 283. cf. Bentl. l. c. Argei ossa ad patrem attulit, eaque re primus auctor corporum cremandorum factus est Hercules: cum, filiis ad bellum abductis, iusiurandum interposuisset, se eos reducturum esse: narrationem vid. ad Il. α, 4. cf. Eustath. p. 43. Schol. br. et B. ad α, 52. cf. Wassenberg p. 152. §. 8. De *Licymnio* v. II, 4, 6. §. 2. et Obss. ad II, 7, 3. §. 2. — §. 9. ἐπ' ἀκρωτηρίῳ Διὸς Κηναίῳ. Obuersum illud Locrensibus et Maliensibus; Hymn. in Apollinem 219. vbi progressus deus τάχα δ' εἰς Ἰάωλκον ἵκανες, Κηναίου τ' ἐπέβης ναυσικλειτῆς Εὐβοίης, στῆς δ' ἐπὶ Ληλάντῳ πεδίῳ. *Iouis Cenaei* ara fuit in ipso promontorio Cenaeo, vid. Sophocl. Trachin. 341 sq. 766. 1010. cf. Diodor. IV, 38. §. 13. In *Oetam* Hercules se transferri iussit, tanquam montem Ioui sacrum. Vnde Iupiter Oetaeus v. c. Trachin. 203. 443. 1207. Ex oraculo tamen id facit apud Diodor. IV, 38. Locus, vbi crematus Hercules, nomen seruauit, Πυρά; de quo Hemsterh. ad Lucian. Tim. s. 6. §. 14. *Poeantem* noster memorat; e nostro Schol. Sophocl. Zenob. Schol. Lycophr. 50. Eudoc. At eius filium, Philocteten alii, vt Diodor. IV, 38. vid.

ad Hygin. f. 36. et h. l. Aegius. §. 15. Primum hoc apud antiquiores Graecos exemplum, et post Bacchum, antiquissimum, mortalis inter deos ita recepti, vt diuinis honoribus coleretur; Pelops, Ganymedes, et alii, alio modo in Olympum rapti dicti erant. Tanto frequentiores serius sunt αἱ ἀποθεώσεις. Notabilis h. l. modus recepti Herculis est in Olympum, nube eum eleuante inter fulgura et tonitrua, quo exemplo Romulum coorta subito tempestate in caelum raptum ediderunt Romani; splendidiore apparatu Romulum *Martis equis* seu curru, vt Bacchum tigribus, in caelum euectum narrat Horatius Carm. III, 3, 15. vbi vid. doctam notam Mitscherl. Alii in Olympum a deo aliquo adducti sunt, tanquam conciliatore: sic Alcmena a filio Hercule, Semele a Baccho filio. Sic quoque antiquiore inuento in Amyclaeo solio ars Herculem a Minerva in Olympum inductum effinxerat, vt Bacchum a Mercurio adhuc puerum Pausan. III, 18. p. 255. extr. καὶ διαλλαγεὶς Ἥρᾳ. Vt ex Il. σ, 119. colligo, etiam in nouissimis Herculis partes aliquae Iunonis esse debuere, fata maturantis: ἀλλά ἑ Μοῖρα δάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρας. Hebes coniugium egregie inuentum a vetere poeta; vt et filiorum nomina. Inde *Herculi vt deo sacra facta*: quo primum tempore id factum sit, disceptatum inter veteres, inprimis chronographos: vid. Simson. ad 2808. Diodor. IV, 39. et ibi Wessel. add. Tabula Farnes. sup. Obss. ad II, 5, 9. §. 2. vbi de Admata. Receptus in Olympum Hercules, quod mireris, inter Satyros commessantes sedet, scyphum tenens, adstante Hebe. Dicemus ne hoc ex dramate Satyrico petitum? Etiam Bacchum Semelen in caelum ducentem comitantur Satyri et Sileni in Epigramm. Cyziceno I.

f. 8. *Progenies Herculis.* Hoc caput respicit, puto, Schol. Sophocl. Trach. 268. Eurytum conuiciatum esse,

ὅτι (Hercules) πολλαῖς πρώην ὡμίλησε γυναιξὶν, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος. Quid de his cumulatis nominibus censeam, dixi sup. ad II, 1, 5. de Danaidibus. Lepidum est, memorabile tamen, in LXXII liberis ab Hercule procreatis vnam fuisse filiam. Apollon. Caryst. c. 120. §. 8. Ex *Deianira* Oenei f. (sup. II, 7, 5. §. 5.) *Hyllus*. *Ctesippus*. *Glenus*. *Onites*. De *Hyllo* nemo dubitat. Duo alios Hyllos dictos, ex Melite nymphâ, alterum ex Omphale, discernit van Staveren Misc. Obss. Vol. X. T. 3. p. 383 sq. *Ctesippos* memorari video plures; inf. alium ex Astydamiâ, Amyntoris filiâ; alium ex Phylantis filiâ (sup. ad II, 7, 6. §. 1). A Ctesippo oriundus Deiphontes, (II, 8, 5. §. 3.) apud Pausan. II, 19. pr. deducitur et III, 16. p. 248. alia stirps. Ὀνίτης inter liberos ex Megarâ male refertur ab Eudoc. p. 216., cum Schol. Luciani l. c. Γληνέα καὶ Ὀδίτην, omisso Ctesippo, memorat Diodor. l. c. Oniten ex Megarâ Schol. Lycophr. 38. add. ad Hygin. f. 162, 19. §. 9. Ex *Megarâ* filios supra II, 4, 12. §. 1. necatos ab Hercule insaniente vidimus; nomina autem II, 4. f. 11. §. 5. vbi v. Notata. Deion ibi aberat. Eadem nomina corrupta sunt ap. Hygin. f. 162. vbi vid. Not. Ex *Omphale* Agelaus. Diodoro IV, 31. Lamus est, vbi vid. Wessel. et Ovidio ibi laudato; Laomedes apud Eudoc. p. 315. e Palaephato. At ex servâ Iardanis Alcaeum susceperat, a quo Lydorum reges genus ducere credi acceperat Herodotus I, 7. pro eo Cleolaum nominat Diodor. l. c. et ex eo Eufeb. P. E. II, 2. p. 55. D. §. 11. *Chalciope* Eurypyli, puta Coi. sup. c. 7, 1. p. 149. Ea tamen Thessali non mater sed coniux est apud Hygin. f. 97. extr. sed pro Apollodoro auctoritas Homeri est Il. β, 679. add. Schol. Il. ξ, 255. Schol. Pindar. N. 4, 42. Tabula Farnes. l. 34. Ἐπικάστης, τῆς Αὐγέου, Θέσταλος, nomen hoc filii vitio laborare puto; nec tamen alibi memoratum vidi, vt nec Epi-

castes nomen. Debuit haec Epicaste ea esse, cuius ductu ab Hercule vrbem Elidem captam esse narrat auctor Mirabil. Narrat. 59. vbi Phenei (in Arcadia) ait spectari statuas ex orichalco factas, *ἐπιγέγραπται δὲ αὐτοῖς· Ἡρακλῆς ὁ Ἀμφιτρύωνος Ἦλιν ἑλὼν ἀνέθηκεν.* additur: *αἱρεῖ δὲ τὴν πόλιν, ἡγουμένης κατὰ χρησμὸν γυναικὸς, ἧς τὸν πατέρα Αὐγείαν ἀπέκτεινεν.* *Parthenope.* Stymphali f. aliunde non nota; fuit is Elati f. Arcadis nepos: inf. III, 9, 1. Pausan. VIII, 4. p. 605. §. 12. *Auge* v. sup. f. 4. Mox Ἀστυόχης τῆς Φύλαντος Τληπόλεμος. de hoc sup. vidimus f. 6. pr. cf. ad Hygin. f. 162, 12. Alia Phylantis filia Polymela, Eudori mater ex Mercurio Il. π, 179. alia, Thero, ex Apolline Chaeronem peperit: vid. versus ex Eoeis apud Pausan. IX, 40. p. 794. *Astydamia*, Amyntoris f. De Amyntore sup. II, 7, 7. §. 6. De *Ctesippo* consentit Diodor. IV, 37. cf. paullo ante ad §. 8. *Autonoe* Πειρέως filia; Πειρεὺς est, puto, Περεύς, Elati f. inf. III, 9, 1. §. 2. Pausan. VIII, 4. p. 605. qui tantum agnoscit Perei filiam Neaeram Autolyco nuptam; at apud Apollod. l. c. Aleo. Ceterum mirum est, quod et Galeo ita visum, nostrum scriptorem, tam putide subtilem in Thespiadis eorumque matribus enarrandis, multos alios Herculis filios omisisse: Antiochum e Midea, Phylantis filia; Diodor. IV, 37. Pausan. X, 10. e quo nepotem Hippotam ipse Apollodor. memorat inf. c. 8, 3. §. 2. Palaemon ex Iphinoe Antaei f. memoratur ap. Schol. Lycophr. 662.

Cap. 8.

§. 1. De *Heraclidis* quae hoc capite sequuntur, inter praecipua, quae Apollodoro debentur, sunt habenda, quandoquidem auctores, qui de his tradidere, periere fere omnes, et multa hic occurrunt, quae alibi tradita non supersunt. Auctor praecipuus fuit Ephorus, statim libro I.

vt colligere licet cum ex aliis locis tum ex Theonis Progymn. c. 2. p. 17. nam exordium scribendi ille a reditu Heraclidarum fecerat, omissis fabulis: Diodor. IV, pr. petierat hic sua ex eodem libb. VI. sqq. qui periere. Nonnulla ex iis in scenam fuere producta, vt Eurysthei pugna et caedes, de quâ statim videbimus. Narratio alia est apud Anton. Lib. c. 33. ex Pherecyde. Grauissimi momenti fuit hic Heraclidarum et Doriensium reditus in Peloponnesum ad statum veteris Graeciae mutandum. Nam primum Achaei fuere expulsi, qui opibus et vitae cultu aliquo inter ceteros Hellenes eminebant; contra Dores priscam barbariem reduxere. Tum Achaeis in Achaiam, Ionum sedem, irrumpentibus, Iones primum in Atticam transierunt, mox ducta inde in Asiam colonia condidit Ioniam, in quâ ingeniorum per artes expolitio et meliores litterae inter Graecos originem habuere: interea colonia Aeolica a Penthilo, Orestis f. versus eandem Asiam ducta; vnde litterae et artes aliquando, plus quam CCCC. annis elapsis, in Graeciam inprimisque Athenas erant rediturae. Sequentia, partim cum Schol. Aristoph. ad Equ. 1148, ante oculos habuit Zenob. II, 61. voc. Βάλλ' εἰς Μακαρίαν, sed interponit ille ea, quae ad Macariam, Herculis filiam, se pro populo deuouentem, spectant; omissam quod mireris, a nostro scriptore: cf. Pausan. I, 32. p. 79 extr. Eurip. Heraclid. 501 sqq. Meminit quoque Eudoc. p. 284. vbi pro παντελῶς αὐτὴν ἔθαψαν, leg. πολυτελῶς. cf. Timaeus Lex. p. 59. et ibi cit. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 113. cum Schol. ad Platon. p. 134. Fuit Macaria forte ea, quam supra vidimus vnam ex Hercule natam esse filiam. Φυγόντες Εὐρυσθέα πρὸς Κήυκα παραγένοντο. Atqui Hercules ipse cum Deianirâ et liberis Trachinem se contulerat sup. II, 7, 7. §. 2. et 7. Scilicet mater Alcmena cum liberis Mycenis degens eius morte

auditâ et ipſa Trachinem fugit. Herculis liberi ſponte h. l. diſceſſiſſe narrantur; at a Ceyce abire iuſſos tradiderat Hecataeus apud Longin. c. 27. cf. Diodor. IV, 57. διὰ τῆς Ἑλλάδος h. l. de Locride et Boeotiâ, per quam iter Trachine Athenas ferebat. §. 2. *Athenas* venere; argumentum hoc olim multarum fabularum, inprimis Euripidis Heraclidarum. Inſcripta alia Aeſchyli eodem nomine periit. Laus inde orta Athenienſium praeclara, iactata inprimis ab Iſocr. Paneg. 15. et ſaepe al. Ad Demophontem ii veniunt apud Euripid. Antonin. Lib. l. c. At ap. Pauſan. I, 32. p. 80. ad Theſeum. ἐπὶ τὸν Ἐλέου βωμόν· in medio foro: Pauſan. I, 17. pr. Celebratiſſima eſt haec ara: v. Gal. ad h. l. et praeter Meurſ. et Petit. laudd. a Barth. ad Statii Theb. XII, 481. et a Fabric. ad Sext. IX. p. 592. Apud Euripidem tamen Heracl. 70. 80. Iouis ara eſt Ἀγοραίου. ſed ibi Marathone res geritur: v. 32. Ad Ἐλέου βωμὸν etiam Adraſtus ſedet inf. III, 7, 1. §. 1. mortuorum humationem flagitans. §. 3. *Euryſthei liberi* ex Antimache, Amphidamantis f. inf. III, 9, 2. §. 1. Tres ex iis Perimeden, Eurybium et Eurypylum inter epulas ab Hercule necatos Anticlides ἐν Νόστοις narrauerat, apud Athen. IV. p. 157. F. κτείνει διώξας Ὕλλος: ita et Zenob. h. l. legerat. Iolao hoc tribuit poſt Pindarum Strabo VIII. p. 579. A. et Eurip. Heraclid. 859 ſq. Poteſt itaque ſuſpicio naſci, etiam h. l. Ἰόλαον ſcriptum fuiſſe, a librariis mutatum in Ὕλλον, de quo mox memoratur. Etſi fuit vtriusque, et Hylli et Iolai, praeclara virtus in illâ pugnâ, apud Eurip. Heracl. 659. 818 ſq. et 936. vterque tropaeum ſtatuiſſe memoratur; et omnino caedes Euryſthei facta diuerſis modis narratur. cf. Weſſel. ad Diodor. IV, 57. p. 302. van Staveren Miſc. Obſſ. Vol. X. T. III. p. 383. Forte Iolaus Sophoclis ad hoc ipſum argumentum ſpectauit. Iolai partes omnino Apollodorus

omisit, qui tamen, vt pugnae cum Eurystheo interesset, precibus obtinuit, vt siue reiuuenasceret, vt Eurip. Heraclid. 849 sq. siue, vt alii narrant, in vitam rediret. v. Pindar. P. 9, 137. Eurystheum captum et ἱκέτην factum Isocr. Paneg. 15. memorat. Apud Eurip. Heraclid. 928 sqq. Eurystheus in pugna captus in conspectum Alcmenae adductus iram impotentis animi muliebris experitur. κερκίσι. nec aliter Zenob. malim cum viro docto l. c. Misc. Obss. κερκίδι, *radio textorio*, vt apud Anton. Lib. c. 25. in simili narratione legitur. Apud eund. l. c. c. 33. et Strab. VIII. p. 579. (377.) nihil de fuga Eurysthei, sed caedes facta in pugna: *Εὐρυσθεὺς μὲν οὖν στρατεύσας εἰς Μαραθῶνα, ἐπὶ τοὺς Ἡρακλέους παῖδας καὶ τὸν Ἰόλαον, βοηθησάντων (αὐτοῖς) Ἀθηναίων, ἱστορεῖται πεσεῖν ἐν τῇ μάχῃ· καὶ τὸ μὲν ἄλλο σῶμα Γαργηττοῖ ταφῆναι, τὴν δὲ κεφαλὴν χωρὶς ἐν τῇ Κορίνθῳ, ἀποκόψαντος αὐτὴν Ἰολάου περὶ (παρὰ) τὴν κρήνην τὴν Μακαρίαν*, (ita haud dubie pro Ἀκαρία scribendum; nam fons ille ad Marathonem, teste Pausan. I, 32. p. 79, vbi pugna facta) *ὑπὸ ἁμαξιτόν. καὶ ὁ τόπος καλεῖται Εὐρυσθέως κεφαλή*. Etiam in isto loco ad Corinthum *μνῆμα Εὐρυσθέως* memoratur ap. Pausan. I. extr. sed sepulcrum, quo corpus vere couditum, ad Gargettum Atticae monstrabatur, ante templum Mineruae Pallenidis: Eurip. Heracl. 1030. 1.

f. 2. *De reditu Heraclidarum frustra tentato* hic locus inter classicos. — §. 2. *ἐπὶ ἐνιαυτοῦ δὲ αὐτοῖς ἐν τῇ καθόδῳ γενομένη φθορὰ πᾶσαν Πελοπόννησον κατέσχεν.* Sententia aperta, etsi verba mendosa sunt: Heraclidis per annum nouas in Peloponneso sedes obtinentibus, orta anni sterilitas cum lue consulere deum coegit; tum forte accepta, nondum fatale esse tempus, vt Peloponnesum insiderent, iterum recessere. In omni Heraclidarum historia ad oracula rerum euentus referri solent: seu ipso aetatis, seu

tragicorum more callide ad fatalem necessitatem rerum euentus reuocantium. De primo hoc in Atticam reditu ob pestilentiam (φθορὰν) tacet Diodor. IV, 55. At idem post haec Hyllo victo Heraclidas Tricorythum recessisse narrat, quae cum Marathone est in Tetrapoli Attica: vid. Strabon. VIII. p. 588. A. et Stephan. Byz. h. v. et in Τετράπολις. Ex Pherecyde Anton. Lib. c. 33. narrat Eurystheo caeso Hyllum cum reliquis Heraclidis Thebas concessisse, ibique Alcmenam obiisse. §. 3, *Tlepolemi* fuga in Rhodum, nobilis fabula, vel ex Pindaro Ol. 7, 36. 49 sq. Il. β, 653. cum Eustath. et Schol. ad 662. (e quo Eudoc. p. 82.) habitabat ille Argis: Diodor. IV, 58. et erat filius Astyoches: sup. II, 7, 6. §. 1. 7, 8, §. 12. De *Licymnio* autem vid. II, 4, 5. §. 7. de eius filiis vid. ad II, 7, 3. §. 3. II, 7, 7. §. 8. — Caussam mortis iram in fratrem ex pellice patris natum Pindarus l. c. memorat, et impetum factum esse in exeuntem ex thalamo matris Mideae. Accedit fere Diodor. l. c. §. 5. σὺν τῷ στρατῷ κατῄει τοὺς Ἡρακλέους ἐπὶ Πελοπόννησον, Τισαμενοῦ etc. Ita vulgo legebatur. Faber et Gale emend. κατῆγε, quasi loco sua sic integritas restituta esset. Ita vero Hyllus reditum sub Tisameno tentasset eodem tempore, quo Aristomachus interiit. Id vero et temporum ordini et historiarum fidei repugnat. Non quidem turbas esse miras etiam apud alios in diuersis Heraclidarum expeditionibus, inprimisque in annis constituendis, Diodorum omnino dissidere ab Apollodoro in narratione de Heraclidarum fortuna, Hylli et Cleodaei reditum confundi, Hyllumque in Orestis tempora seruari: Pausan. VIII, 5. pr. Verum h. l. mihi quidem manifestum fit post κατῄει esse lacunam, et excidisse locum de Hylli pugna cum Echemo, Arcadum rege, Hylli caede, et pactione facta, vt eo victo intra L. (secundum alios, intra C.) annos ne

redirent in Peloponnesum Heraclidae. vid. Diodor. IV, 58. et ibi Wessel. praeter Simson. ad 2804. 2901. Pausan. I, 41. et 44. Schol. Pindari Ol. 10, 80. cf. van Staveren Misc. Obss. IX, III. p. 385. Mox Cleodaeus Hylli f. iterum reditum tentauit, XXX. fere a Troia capta anno, post eius filius Aristomachus; tandem reditum perfecerunt Aristomachi filii, Temenus, Cresphontes, Aristodemus. Debebat quoque moneri, Dores, inter Oetam et Parnassum, cum ad eos, seu ad regem eorum Aegimium (vid. sup. ad II, 7, 7. §. 3.) confugissent Heraclidae, deducendis iis potissimam operam nauasse. cf. Diodor. IV, 58. Tanta rerum narrandarum perturbatio ac supina negligentia multo minus expectari poterat ab Apollodoro, qui haec in Chronicis singulari studio tractauerat, tempora tentati reditus subtilius designauerat, et, vna cum Eratosthene, praecipuus auctor habetur nobilissimae epochae, qua reditus Heraclidarum in annum LXXX. a Troia capta relicitur: ita vt eius auctoritatem alii sequantur fere omnes, et ipse Diodor. I, 6. Apposui itaque stellulam huic loco, vt lacunam designarem. §. 6. Sub Tisameno autem tentatus reditus alius esse vix potest, quam duce Aristomacho Cleodeai f. XX. circiter annis post Cleodaei expeditionem; cf. Simson. ad a 2877. extr. Itaque ea, quae nunc in Apollodoro sequuntur, ἐπεὶ δὲ ἠνδρώθησαν οἱ Κλεολάου παῖδες, ἐχρῶντο περὶ καθόδου, pessime corrupta sunt; non enim post Aristomachi mortem, Cleodaei, qui eius pater erat, filii potuere memorari tanquam auctores nouae expeditionis. * Scilicet eiiciendum est nomen Κλεολάου, quod communi fere librariorum more (de quo cf. Wessel. ad Diodor. IV, 31. p. 277. Wolf. ad S. Theophilum ad Antolyc. p. 96. vbi est Cleodemus scriptum, Valken. ad Herod. VI, 52. adde locis corruptis Schol. Lycophr. 804.) corruptum est pro Κλεοδαίου, temere insertum, cum ei

παῖδες nude positum esset, sc. *Aristomachi*, qui modo fuerat memoratus. (Est hic Aristomachus, de quo Pindarum accipio Pyth. X, 4. vbi eum Aleuadarum stirpis auctorem edit.) Excidit quoque oraculum, quod respiciunt paullo post verba: τοῦ θεοῦ εἰπόντος ὅ τι καὶ τὸ πρότερον. Scilicet Aristomachus denuo reditum ex Doride tentaturus consulto deo sortem acceperat: Νίκην σοὶ φαίνουσι θεοὶ δι' ὁδοῖο στενύγρων, quae ille de Isthmo perperam acceperat. vid. Pausan. II, 7. p. 127. extr. Euseb. P. E. V, 20. (vbi male Aristomachus ὁ Ἀριδαίου pro Κλεοδαίου). Re ab eo infeliciter gesta, XXX fere annis post, anno post Troiam captam (LXXX. cf. Vellei. I, 2.) Aristomachi filii, Temenus, Cresphontes et Aristodemus, nouo belli apparatu facto, cum deum consuluissent, eandem iterum, quam pater, sortem accipiunt; qua de re nunc agit Apollodorus. §. 8. Ad Locridem recte locus refertur in quo naues factae sunt; scilicet, quod Gale quoque monuit, Naupactus Locris Ozolis annumerata fuit vid. Strabo IX, p. 653. Pausan. X. extr. §. 9. *Aristodemus*, ex nostri scriptoris fide, obiit ante ingressum in Peloponnesum; sic fere et alii: cf. Pausan. III, 1. p. 205. at Lacedaemonii eo duce Spartam esse occupatam narrabant: apud Herodot. VI, 52. Eius vxor *Argia*, Antesionis filia, qui filius Tisameni fuit, nati ex Thersandro Polynicis filio (qui III, 7, 2. extr. memoratur). Diuersus hic Tisamenus est ab Orestis filio paullo ante memorato. Frater huius Argiae, ex eodem Antesione natus, erat Theras, insula condita notissimus: vid. Herodot. l. c. Pausan. IV, 3. p. 285. idem tutor nepotum ex sorore, Proclis et Eurysthenis v. ibid.

s. 3. Noua mora expeditionis Heraclidarum *ex nece vatis* Carni; hoc enim nomen fuit, vt statim dicemus Videtur autem ille mala Heraclidis esse vaticinatus.

Dolendum est, ex his historiis, ex quibus omnis veteris Graeciae conditio repetenda erat, per summam tantum narrationem ad nos peruenisse. §. 2. Ἱππότης ὁ Φύλαντος ὁ Ἀντιόχου τοῦ Ἡρακλέους. *Antiochus* e Midea susceptus ab Hercule, vt monitum sup. ad II, 7, 8. §. 12. Ἱππότης ὁ Φύλαντος. Nepos habuit nomen aui materni, quem supra vidimus ad II, 7, 8. §. 12. E Phylantis filia, Midea vel Mide, Hercules susceperat Antiochum, e quo natus hic Hippotes. Ex eodem autem Phylante natus quoque erat Hippotes apud Pausan. II, 4. p. 120. med. Mideae frater. Galeus laudat Reinef. Epp. 24. Hippoten memorat quoque Schol. Theocr. 5, 83. vnde discimus, Theopompum quoque haec tractasse. §. 3. Fuit hic vates *Carnus*. vid. Euseb. P. E. V, 20. Pausan. III, 13. Schol. Theocr. l. c. idem, a quo sed parum probabiliter, nonnulli aiunt Apollinem Carneum et festum Doriensium celeberrimum, Carnea appellata. v. Schol. Theocr. l. c. Interpolata est fabula de Carno apud Conon. 26. κελεύοντος: et insuper, Apollinem Carneum placari. Euseb. l. c. et Schol. Theocr. l. c. §. 4. Ὀξύλῳ τῷ Ἀνδραίμονος. Fuit ille quidem oriundus ab Andraemone; at filius fuit Haemonis, cuius pater Thoas, auus Andraemon. Nec aliter, quam Ὄξυλος τοῦ Αἵμονος, est apud Strabon. X. p. 711. C. 712. A. et apud Pausan. p. 381. cf. Not. ad Antonin. Lib. c. 32. probabile itaque fit, et h. l. fuisse Ὀξύλῳ τῷ Αἵμονος. Diuersus autem *Oxylus* hic ab illo, qui supra commemoratus fuit Martis et Protogeniae, ex Calydone natae, filius, I, 7, 7. add. Pausan. V, 3. p. 381. De hoc reditu, Oxylo duce, vid. Strabon. l. c. Pausan. V, 5. Spectare ad eum videtur pugna Aetolorum et Eleorum in arca Cypseli expressa apud Pausan. V, 18. p. 423. Obtinuit ille mox post reditum in Peloponnesum Elidem, quod late exponit Pausan. et Strabo l. c. et VIII. p. 548.

ἐπὶ φόνῳ vid. Pauſan. l. c. p. 381. erat autem Oxylus ex Aetoliâ oriundus, in eamque redibat, anno exilii in Elide exacto. Annuum autem exilium hoc, non tam lege, puto, quam more, iſtorum quidem temporum, aut factâ interea pactione cum caeſi hominis propinquis. Mutuum inter Elidem et Aetoliam commercium et intercurſus fuit inde ab Aetolo Endymionis f. qui ex Elide in Aetoliam fugerat. vid. ſup. I, 7, 6. Pauſan. et Strabo X. p. 711. C. §. 5. τῷ πεζῷ καὶ τῷ ναυτικῷ. a Naupacto progreſſi Molycrium, inde Rhium, quod Achaiae erat, traiecerunt: Pauſan. p. 381. et VIII, 5. p. 608. et Euſeb. l. c., (in quo ſi poſt Naupactum cum Holſtenio ad Stephan. in Ῥύπαι legendum eſt Ῥυπαίου, in Aetoliâ hoc quaerendum, non in Achaiae Rhypis). In Peloponneſo facta via per Arcadiam: Pauſan. V, 4. pr. interea Achaei copias verſus Iſthmum duxerant, Rhio praeſidiis nudato. Τισαμενὸν κτείνουσι cf. Pauſan. II, 18. Πάμφυλος καὶ Δύμας, *Aegimii* filii, de quo ſup. II, 7, 7. §. 3. et Obſſ. Filiorum nomina et ipſa clara, tribubus Lacedaemonis inde appellatis Pamphylide et Dymanide. Παμφύλου ἔκγονοι cum Heraclidis iuncti ſunt apud Pindar. P. 1, 121. 5, 95. 96. vti et apud Ariſtoph. in Pluto v. 385. vbi tam mira Grammaticorum apponuntur ſomnia: ſed v. ibi Hemſterh. notam. Ceterum videndus Schol. Pindari et Stephan. Byz. in Δυμᾶν, ſeu, vt legendum, Δυμᾶνες. Nam id nomen tribus, heros vero Δύμας, Δύμαντος, vid. Pauſan. VII, 17. p. 565. et Dorice, Δυμᾶς vel Δυμᾶν.

§. 4. *Sortitio* ſuper Peloponneſo *inter Heraclidas* facta: de eâ vid. Pauſan. IV, 3. p. 285. cf. Polyaen I, 6. Ceterum plura e ſeqq. celebrata fuere Euripidis fabulis Creſphonte, Archelao, et Temenidis. vid. viros doctos ad fragm. Eurip. cf. Hygin. f. 218. p. 170. II, 8, 4. γῆς ἐνέβαλε βῶλον. cf. Pauſan. l. c. Alludere ad hanc glebam putatur Sophocl. Aj. 1303. 4. vbi vid. Schol.

f. 5. Ab his animantibus rubeta, serpente et vulpe, petita sunt emblemata et insignia Lacedaemoniorum, Messeniorum et Argiuorum, reperta quoque in eorum monumentis. v. Fourmontii commentationem (*Hist. de l'Acad. des Inscr.* Tom. XVI. p. 105). §. 3. *Temeno*, Aristomachi filiorum natu maximo, cesserat Argos; is, posthabitis filiis, nimis studuit filiae Hyrnetho et genero. De iis, quae sequuntur videndus Pausan. II, 19. p. 152. c. 28. p. 176. Plura de iis constarent, si Euripidis Temenidae superessent. Nomina horum *Temenidarum* prorsus discrepantia sunt apud Pausan. II, 28. *Cisus*, *Phalces*, *Agraeus*, *Cerynes*. Accedit Archelaus qui in Macedoniam concessit, vid. Hygin. fab. 209. *Cisi* mentio et alibi apud eum facta; et in stirpe Herculis apud Theophil. ad Autolyc. lib. II. p. 96. e Satyro, quae deducta est vsque ad reges Aegypti. Nam ab Euergete II. Physcone nomina φυλῶν Alexandrinarum et δήμων repetita fuere ab Heraclidis: quorum successio haec est: Hyllus, Cleodaeus, Aristomachus, Temenus, Cisus, Maron, Thestius. Acoos. Aristomidas. Caranus. Coenus. Tyrimmas. Perdiccas. Philippus. Aeropus. Alcetas. Amyntas. Bocrus. Meleager. Arsinoe. e qua et Lago Ptolemaeus. Conueniunt inde a Carano nomina cum regibus Macedonum; post Amyntam mutilatus esse videtur recensus; comparandus tamen cum stirpe regum Macedoniae: de quo egere tum alii qui regum catalogos condiderunt, tum Dodwell. Annal. Thucyd. ad Olymp. 81, 2, 3. et Freret Defense de la Chronologie p. 92 sq. et qui de numis Macedon. egere. Syncell. chronogr. p. 262. cf. Graeca Eusebii Scalig. p. 57. *Phalces* Sicyonem occupauit, ibid. II, 6. extr. apud Strabon. VIII. extr. ex Ephoro inter conditores ciuitatum Peloponnesi numeratus; memorat ille etiam Ἄργους δὲ Τήμενον. καὶ περὶ τὴν ἀκτὴν Αἰγαῖον καὶ Δηϊφόντην. in Epi-

tome legitur τῶν δὲ περὶ τὴν Αἴγιον Δηϊφόντης. f. ἀκτὴν ἀντιπέραν τῆς Αἰγίνης. Nam τὴν Ἐπιδαυρίαν in ditionem accepit Deiphontes. cf. Paufan. II, 26. p. 170. *Eurypylum* ex Stephan. Byz. in Δρυόπη perperam huc aduocat Gale. — §. 4. Apud Paufan. II, 19. 26. p. 170 et c. 28. longe alia funt: Cifus fucceffit patri, fed omni fere poteftate exutus; Deiphontes vero Epidaurum abiit; Hyrnetho in conflictu fratrum et mariti exanimatur: Quae omnia valde accommodata effe debuere fcenae. *Deiphontes* et ipfe erat Herculis abnepos: Paufan. II, 19. §. 5. *Crefphontes* caefus: vid. apud Paufan. IV, 3. p. 285. 286. Fuit Euripidis tragoedia Crefphontes, cuius v. fragmenta: argumentum fupereffe fufpicor ap. Hygin. f. 184. Partes in ea praecipuae erant *Meropes*, quae mox memorabitur, quaeque nomen dedit nobilibus noftrae aetatis tragoediis Maffei et Voltarii. §. 6. De *Polyphonte* eadem Hygin. f. 137. τρίτον γὰρ ἔχουσα (e Crefphonte) παῖδα, fc. praeter duo a nouo marito occifos, qui et tertium ad caedem quaerebat, *Aepytum*. §. 7. Telephontem pro eo memorat Hygin. l. c. τῷ ἑαυτῆς πατρί. Cypfelo, Arcadum regi: vid. Paufan. l. c. IV, 3. p. 286. VIII, 5. p. 608. Non memorat Apollodorus rem, quae περιπέτειαν fabulae conftituerat, quod Merope filium necatura erat, quem mariti interfectorem effe putabat. Poftea illa, agnito filio, cum ipfo caedem Polyphonti parauit: quam in rem Epigramma Cyzic. V. eft haud admodum eleganter exaratum.

OBSERVATIONES AD APOLLODORI BIBLIOTHECAM.

AD LIB. III.

Cap. I.

Ab Hercule et Heraclidis ad *mythos Cretenses* progreditur Apollodorus, c. 1. 2. 3. quibus Thebanos mythos subiicit. Locum illi habent haud dubie inter antiquissimos, et pro fundo, partim priscas rerum memorias a patribus acceptas, partim Phoeniciae religionis vestigia, etsi perobscura, partim historias, tandem poemata nonnulla antiqua. Laboratum hinc est in fabulis Creticis cum Arginis et Thebanis aliisque coagmentandis. Inter historicos ex antiquissimis fuit Pherecydes, qui de Cadmo et Europa exposuit; nec Hellanicus eas praeteriit. Memorantur praeterea in his fabulis Antimachus et Anticlides, (Schol. Apollon. II, 178). Poemata fuere plura nomen ab Europa habentia, quae tamen res Boeoticas et Thebanas simul forte complexa sunt: sic Eumeli Εὐρωπία, vid. Schol. Il. ζ, 13c. nescio an idem sit ὁ τὰ ἔπη τὰ εἰς Εὐρώπην ποιήσας apud Pausan. IX, 5. p.721. Stesichori Εὐρώπεια non minus Boeotica attigit, quantum ex fragmento inde seruato intelligitur. Creticas fabulas pertractauerat Epimenides, cuius poema quater mille versibus complexum erat τὰ περὶ Μίνω καὶ Ῥαδαμάνθυος, si modo probum auctorem habuit Laert. I, 112. Scriptores

de Creta recensitos vid. a Meursio in Creta I, 1. Ἰνάχειον. vid. sup. II, 1. pr. διερχόμενοι. immo vero, διεξερχόμενοι. §. 2. λέλεκται vid. II, 1, 4 sq. In hac *Agenoris stirpe* exponenda incredibilis est narrationis diuersitas; in qua componenda frustra quis laboret. vid. vel Schol. Apollon. II, 178. III, 1185. Schol. Eurip. Phoen. 5. Afferam ea, quae ad Apollodorum facere possunt. §. 3. τοὺς προειρημένους inde a lib. II, 1, 4. §. 4. Danaum et Aegyptum; tum *a Danao* oriundos, in quibus *Persidae*, et ab his *Heraclidae*. Telephassa ap. Steph. Byz. in Δάρδανος est Τηλεφάη, in Θάσσος vero Τηλέφη, non bene mutatum ab editore. Etiam apud Schol. Eurip. Phoen. 5. Τηλέφη τῆς Ἐπιμεδούσης habetur, sed Phoenici nupta. Pro Telephassa Agenori coniux datur ab aliis Argiope, Nili filia, e qua Cadmum suscepit; primis nuptiis Damno Beli filiam matrimonio habuerat, e qua sustulit Phoenicem, Isaeam et Meliam, illam Aegypto, hanc Danao nuptam: vt ex Pherecyde narrat Schol. Apollon. III, 1185. Argiopen etiam Hygin. f. 178. memorat, vbi vid. Not. Apud Schol. Eurip. Phoen. 5. est Antiope, vitiose, vt ibi docuit Valken. *Europa* Agenoris filia, aliis Phoenicis; ita ipse Homer. Il. ξ, 321. et ex eo alii. cf. Schol. Il. μ, 397. ex Hesiodo et Bacchylide. Apud Moschum est filia Telephaessae et Phoenicis Idyll. 2, 40. 41. et 7. Memoratur illa in amoribus Iovis iam in Homericis, Il. ξ, 321. 322. si modo versus sunt genuini. Nonnulla sunt disputata a Mezir. ad Ovid. Epp. p. 338 sq. add. Intp. Hygin. f. 178. pr. De *Phoenicis progenie* vid. Schol. Eurip. 5. adde Carmen, Britomartis matrem, de qua vid. Excurs. ad Cirin Virgil. Pro Phoenice aliud Scholion Eurip. l. c. Φινέα habet; vitiose vtique; Phineum tamen ad hanc stirpem referri solitum etiam supra vidimus I, 9, 21. pr. et idem constat ex Schol. Apollon. II, 178. At omittit

prorfus Phoenicem Schol. Aefchyl. S. ad Th. 491. §. 4. *Europae raptus* res diferte expofita a multis: inpr. a Mofcho 2. pictura eft ap. Achill. Tatium. §. 5. Serior vtique Sarpedon Homericus. Confundi hic duo Sarpedones, auum cum nepote, iam á viris doctis notatum. Conf. Diodor. V, 79. et ibi Weffel. mihi totus locus ex interpolatione irrepfiffe videtur. §. 7. *Thafus.* Neptuni vel Cilicis f. at Cilicis ap. Schol. Eurip. Phoen. 5. Agenoris f. apud Paufan. V, 25. p. 445. et Cadmi frater apud Conon. 37. §. 8. A Cilice Ciliciam dictam repetunt multi, ipfe Herodot. VII, 91. Solin. 41. cf. Salmaf. ad e. l. p. 543. Saltem Phoenices Ciliciam infediffe inde colligitur, Cadmus in Thraciâ confedit; cf. inf. c. 4. pr. vnde illuftrandum quoque, quod legitur apud Plin. VII, 56. *Auri metalla et conflaturam Cadmus Phoenix ad Pangaeum montem* (inuenit). Eadem Clemens Alex. Strom. I. p. 363. ed. *Pott.* et ex eo Eufeb. P. E. X, 6. — Thafon a Phoenicibus conditam, vel ex Herodoto notum effe poteft, etfi aliquando a Pariis colonis nouis frequentata fuit; (quâ de re et de ceteris infulis, ad quas Phoenices appulerant, actum in Comment. fuper Caftoris epochis p. 76. cf. Stephan. Byz. in Θάσσος et ibi Intpp.) v. Conon. 37.

f. 2. *Europam Iupiter Afterioni elocat.* Eadem Schol. Iliad. μ, 397. qui Hefiodum et Bacchylidem auctores edit. Erat autem ille a Deucalione oriundus, Tectami f. ex Crethei (quem I, 9, 11. vidimus) filiâ, fecundum Diodor. IV, 60. Diuerfus eft Afterius Anactis f. apud Paufan. VII, 2. p. 524 extr. et I, 35. p. 87. quem Commelin. cum altero confundit. Verum et is, de quo nunc agitur, aliis eft Minois filius, vt ibid. II, 31. Minois dux copiarum eft apud Lycophr. 1301. Tam varie haec feu antiquâ famâ accepta, feu a prifcis auctoribus tradita feu a poetis tractata fuere. Loca funt apud Meurf. in

Creta III, 2. Nomen ipsum duplici modo efferri solet, *Asterion* et *Asterius*, vt statim §. 3. variare scripturam videbimus; nec refert loca singula adnumerare, v. c. Etymol. M. in Μίνως. Syncell. p. 121. τοὺς ἐκ ταύτης παῖδας omissum τοῦ Διός. Sunt autem illi, Minos, Sarpedon, Rhadamanthus de quibus mox agitur. §. 2. *Mileti* pueri nomen admodum celebratum: vid. Schol. Apollon. I, 186. Alia vid. apud Antonin. Lib. c. 30. ex Nicandro, et ibi Verheyk. Pausan. VII, 2. p. 524. 5. Apud nostrum filius est Apollinis et Areae, Ἀρείας τῆς Κλεόχου. Sic et Schol. Apollon. l. c. §. 3. Quod in seqq. plures commemorantur puerorum amores, ad Cretae instituta spectat; nam apud Cretenses amor puerorum honestus habebatur; vid. laudd. apud Meurs. III, 13. inpr. Strabon. X. p. 739. extr. Athen. XIII. p. 602. extr. sq. videntur poetae et scriptores ad heroum tempora hoc ipsum transtulisse. A Minoe (cui ceteroqui omnino malam famam adspersam a tragicis Atheniensibus notat Plutarch. Thes. p. 7. cf. Strabon. X. p. 730. C.). Ganymedem amatum et raptum tradiderant alii apud Athen. XIII. p. 601. F. et Eustath. p. 1205, 1. Schol. apud Valkenar. Diss. de Scholiis p. 136. Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 210. Simili, quo antea diximus, modo multa turpia et flagitiosa deorum facta memorari coepere: etsi enim alia ex antiquis illis physiologorum et theologorum narrationibus profluxere: quamobrem Chrysippus Iouis et Iunonis amores interpretaturus foedissimas libidines sexcentis fere versibus exposuerat: Diog. Laert. VII, 103, alia tamen per poetas et scriptores flagitiosis amoribus nomina et exempla honesta praetexere cupientes inuenta et vulgata sunt; e quo genere est fragmentum Phanoclis a Ruhnkenio illustratum, haud pauca praeterea in fabulis scenicis; quae ab ineptis grammaticis mox in mythologiam fuere illata. Arripuere

haec patres Christiani et tanquam in patriis Graecorum religionibus tradi solita exagitauere, quae non nisi improbae poetarum licentiae debebantur, Eius generis multa recitantur, etsi pessime corrupta, in Clement Rom, Homil. V, 10, et ibi Coteler. S, Theophil. in Autolyc, p, 276, 303, Clemente Alex. in Arnobio et al. *Sarpedon* Lyciam occupat; vid, Herodot, I, 173, Diodor. V, 79, Strabon, XII. p, 858. et qui ad Herodot, laudantur. ἐπὶ τρεῖς γενεὰς ζῆν. fabula haec orta videtur ex confusis auo et nepote Sarpedone, qui bello Troiano interfuit, Discernit vtrumque recte Diodor. l. c. §. 4. Pro Mileto puero alii *Atymnium* caussam dissidii inter fratres ediderant. Ἀτυμνίου verius Ἀτύμνου, vt docet Salmas. ad Solin. p, 121. A, Κασσιεπείας. est illa Arabi filia, Phoenicis coniux, secundum alios apud Schol, Apollon. II, 178, diuersa a Cephei vxore, Andromedae matre, sup, II, 4, 3, memorata. Apud Eustath. p. 989. l, 34. Cassiepea Europae mater editur; nec video qua fide et auctoritate. καὶ διὰ τοῦτον στασιάσαι sc. αὐτὸν, Sarpedonem, πρὸς τοὺς ἀδελφούς. §. 5. τοῖς νησιώταις νομοθετῶν, Rhadamanthum insulas occupasse et seuere ius dixisse etiam apud Diodor, V, 79, narratum, αὖθις φυγών. vid. sup. II, 4, 11, §. 8, et Obss. ad e. l, μεταλλάξας, absolute, omisso τὸν βίον, vt passim ap. Diodor, et al. §. 6, Minos Cretensibus leges scripsit: ἔγραψε νόμους. h. l. leges tulit, condidit; non litteris signavit, *Pasiphae* Solis et *Perseidis* filia: vid. Obss. ad I, 9, 1, §. 6. p. 55. Ea quae nunc subiiciuntur, ad *Minoem II. prioris nepotem* spectant; id quod in oculos incurrit, Apud Diodor, IV, 60, Minos ex Itone, Lyctii filia, Lycastum suscipit, qui succedit et Minoem II. generat. Haec ad temporum rationes propius accedunt. *Creta* Asterii f. Mox c, 3, 1. Creta Deucalionis est filia, Minois neptis. Aliis memoratur Creta nympha, cf, Salmas, ad Solin.

p. 119, 1. Meurſ. Creta I, 2. Mox Catrei liberis alium filium Minois e nymphâ Phroniâ addit Schol. Theocr. 3, 50. Iaſionem a Cerere amatum; at de eo vid. inf. ad III, 12. pr. Pro Acalle Ἀκακαλλίδα Minois filiam Pauſan. VII, 53. p. 707. memorat; e quâ Apollo ſuſcepiſſe narratur Miletum apud Antonin. Lib. 30. et Cydonem idem ſeu Mercurius apud Pauſan. l. c. Stephan. Byz. in Κυδωνία. et Schol. Apollonii ad IV, 1490. Alius filius Oaxus apud Stephan. Byz. in Ὄαξος. Aliter Acacallidis amores exponuntur apud ipſum Apollon. eod. loco.

ſ. 3. Ex antiquorum hominum ſenſu conſtituta narratio: cum quotiescunque vellent in magnâ re ſuſcipiendâ populi ſtudium ſibi conciliare, et auctoritatem ſibi parare, dicerent ſe diis auctoribus rem eſſe aggreſſos, atque aliquo omine vel oſtento id firmarent, quod aut offerret caſus, aut, quod ipſi nuntiarent; itaque *ſignum de caelo* polliciti interdum ſunt, oſtentum aliquod, quod euenturum eſſet, rem inſolitam, quae mirationem faceret. Minos itaque, ſibi regnum a diis deſtinatum eſſe profeſſus, vt fidem rei faceret, pronuntiat, euenturum eſſe oſtentum, quod a diis expetierit; inſtituto itaque ſacro, nullâ victimâ adductâ, preces facit ad Neptunum, vt ipſe victimam mitteret; ecce emergit e mari taurus et adnatat eximiae formae. Tum Minos narratur hâc tauri pulchritudine captus aliam victimam mactaſſe, tauro ſeruato. Quo facto iratus Neptunus tauro, furorem iniecit; alia inſania, amore tauri, vxorem Minois, Paſiphaen, incendit. Sequentia apud Zenob. IV, 6. occurrunt, et apud Tzetzam Chil. I, 19. v. 473 ſq. Non abſimilis fabula eſt de voto eluſo in ariete Atrei aureo, v. c. apud Eudoc. p. 77. — §. 3. θαλασσοκρατήσας δὲ — ὑπῆρξεν. vera haec, ſed alieno loco inculcata, ab alienâ ſuſpicor manu. Deſunt quoque in Zenob. etſi ille alia quoque in

compendium redegit. Nec vero ad antiquiorem ſpectant, verum ad alterum Minoem: quod iam monitum a viris doctis. vid. Diodor. IV, 60. et ibi Weſſel. cf. Meurſ. III, 3. Simſon. ad a. 2599.

ſ. 4. *Taurus* hic traditur ab aliis fuiſſe is, quem Hercules e Cretâ deportauit ſup. II, 5, 7. et Obſſ. e quo *Minotaurus*, de quo inf. III, 15, 8. 9. Nota res et illuſtratione haud digna. cf. Mezir. ad Ovid. Epp. p. 339 ſq. Fuere forte quae ad haec ſpectarent in *Euripidis Cretenſibus*, quod ex Schol. ad Ariſtoph. Ran. 873. colligas. Ortum videtur narratio habuiſſe ex antiquo aliquo opere, quod Cretae ſeruabatur, quod ſymbolicum eſſet, capite taurino homini impoſito; quâ formâ Fluuii interdum exhibentur in numis, vt Achelous, et in numo Metapontinorum Caſuentum fl. de quo v. Neumanni Populor. et Regg. num. vet. ined. p. 8 ſqq. Alia ſpecies eſt, quae in vrbium Siciliae et Italiae numis occurrit, tauri ſignum capite humano, Bacchi ſeu Solis, Ebonis nomine, ſymbolum a multis habitum, diſſentientibus tamen viris doctis, et modo coloniae aut arationis, modo fluuii ſymbolum in eo agnoſcentibus: cf. Not. ad Virgil. Aen. VI, 26. §. 2. *Daedalus* caede Talo factâ, Athenis fugerat, cf. inf. III, 15, 9. §. 3. Ἀστέριον. hic ergo diuerſus a ſuperiore illo Aſterione ſeu Aſterio. Variat tamen nomen et hic; nam Pauſan. II, 31. ὁ Ἀστερίων, ὁ Μίνω, ὃν κατηγωνίσατο Theſeus. Minotauri ſpecies h. l. verbis declarata, ſaepe occurrit, inprimis tamen vid. in Pictur. Herculan. T. I. p. 25. §. 4. *Labyrinthus*, antrum natiuum prope Cnoſſum et meatus ſubterranei, mox manu humanâ elaborati, religioni forte conſecrati, locum figmentis variis dedere. Nulla eius veſtigia ſupererant iam Diodori aetate, lib. I, 61, ſeu hominum operâ ſeu terrae motibus et ruinis; etſi meatus et canaliculos ſubterraneos in Cretâ ſupereſſe re-

centiores testantur: vt Tournefort; de situ tamen dubites, si inspectus tibi fuerit *Savary* T. III. *Lettres sur la Grece.* πλανῶν τὴν ἔξοδον, h. e. erat δυσδιέξοδος. v. Meurs. Creta 11, 2. §. 5. ἐροῦμεν: inf. III, 15, 7. 8. 9.

Cap. 2.

f. 1. Catrei mors a liberis inferenda per oraculum praedicta et frustra euitata. Egregium tragoediae argumentum, quod tamen a quopiam tractatum haud memini. Ad seqq. conf. Diodor. V, 55. add. Meurs. III, 3. τὸ Ἀταβύριον ὄρος. Stephan. Byz. et numi et scriptores scripturam satis firmant. v. Pindar. Ol. 7, 160. c. Schol. Wessel. ad Diodor. l. c. Numi quidem ad Atabyrium montem Siciliae spectant, in quo teste Polybio IX, 27. p. 148. sacrum Iovis fuit, Rhodo haud dubie aduectum. Religio e Phoenice petita videri potest, in qua, vel in Coelesyria, oppidum hoc nomine fuisse e Polybio constat. In eodem Rhodi monte fuere fabulosae boues aeneae, de quibus ex Pindari Schol. et Callimacho Tzetza Chil. IV, 390. cf. Meurs. in Rhodo I, 8. βωμὸν, in Diodoro est ἱερὸν, quod saltem sequentibus temporibus fuit superstructum.

f. 2. Filias *Aeropen* et *Clymenen* vendit pater, quod eas stupro corruptas esse intellexerat. cf. Mezir. ad Heroid. Ovid. Tom. II. p. 250. Plura de his memorata esse debuere in Euripidis Κρήσσαις. quod iam Bentlei. videbat. v. in Fragment. Eurip. §. 2. *Plisthenis* vero filii fuere Agamemnon et Menelaus, vulgo Atrei habiti: v. Schol. Il. β, 249. Clymenen *Nauplio* nuptam sup. vidimus II, 1, 4. §. 14. vbi in Obss. p. 109. cum οἱ Τραγικοὶ memorentur, Euripidis Κρήσσας commemorare et hunc ipsum locum adnotare oblitus sum. Mirum autem, in hunc Nauplium incidisse poetarum ingenia, cui puellas ad vendendum traditas narrarent. Nam etiam Auge ab Aleo

patre Nauplio vt venderet tradita fuit sup. II, 7, 4. §. 3. Οἴκκος ex eodem loco scriptum, iam Galeo monente, pro corrupto ὄρκκος. §. 5. ὑπὸ χάσματος ἐκρύβη. minus prodigiosum est, quod Diodor. l. c. habet, eum per solitudines errantem moerore esse confectum.

Cap. 3.

§. 1. Apud Diodor. V, 79. *Minois II. filii* sunt *Deucalion* et *Molus*; Deucalionis f. *Idomeneus*, Moli *Meriones*. At variarunt haec alii: apud Eustath. p. 314, 7. Θεῖος δὲ Μηριόνου κατὰ τὴν ἱστορίαν ὁ Ἰδομενεύς. Διὸς γὰρ Μίνως. οὗ καὶ Πασιφάης ὁ Δευκαλίων· οὗ Μόλος καὶ Ἰδομενεύς. Μόλου δὲ Μηριόνης. Saltem inde ab Homero Il. κ, 269. 270. in hoc consentiunt scriptores *Moli filium* esse *Merionem*; sic etiam in epigrammate, quod Diodoro imposuit l. c. Μηριόνης ὁ Μόλου. Laborare itaque verba quae sequuntur: καὶ νόθος καὶ Μῶλος nemo dubitet; saltem debuit esse νόθος ὁ Μόλος. vt video legere Meurs. III, 3. in loco de Deucalione, et Annam Fabri ad Dictyn I, 1. Moli filios video memoratos ab Alcidamante Or. in Palamed. p. 72. nescio quo auctore; narrat enim Menelaum Spartâ Cretam abiisse, Paride cum Helenâ relicto, vt iurgia inter Moli filios orta arbitrio finiret. §. 2. Γλαῦκος δὲ additum vulgo ὁ Μίνωος, quod verum quidem, at verba libris absunt. Glaucus, tertius e filiis Minois sup. c. 1, 2. §. 6. De *Glauci* et *Polyidi* fabulis v. Hygin. f. 136, et ibi laudd. cum Notâ Fischeri ad Palaephatum, ineptum hominem, c. 27. quem exscripsere Apostol. VI, 32. et Eudocia p. 97. Nostrum exscripsit Schol. Lycophr. 811. Non confundendus hic Glaucus cum altero Glauco, deo marino: v. Obss. p. 171. ad quem Glaucus Aeschyli spectavit. Recentiorum de eo commenta nescio vnde attulit Schol. Platon. p. 12. 13. (Ruhnk. p. 196. 197.) Fuere tra-

goediae *Sophoclis Polyidus*, et alter *Polyidus Euripidis*, qui idem ſub *Glauci* nomine laudari videtur. v. fragm. Eurip. §. 3. Κούρητες. *Curetes* tanquam μάντεις in fabulam h. l. inducti, haud dubie a ſerioribus: cum antiquiores fabulae cum ipſis poetis obſoleuiſſent. cf. ſup. Obſſ. ad I, 1, 6. p. 7. et Religionum et Sacrorum cum furore peractor. origg. Commentat. Soc. Gotting. T. VIII. p. 6. Prima eorum memoria in fabulis Iouis pueri: hinc in teletas fuere adſumti; at exciderat animis mature antiqua notio quae ſuberat. Simili modo Dactyli Diodoro ſunt γόητες, lib. V, 64. Apud alios eſt oraculum ab Apolline acceptum. vid. Hygin. f. 136. χρησμὸς in ipſo Schol. Lycophr. l. c. Fateor me acumen reſponſi, nec ſatis diſerte expoſiti, non ſatis aſſequi: eſſe in armentis bouem trium colorum; iam eum qui aſſequi poſſet, cuinam alii rei monſtrum hoc ſimile eſſet, et quicum comparari poſſet, idoneum fore quoque ad inueniendum Glauci corpus, tum vero etiam ad eum vitae reſtituendum. Ecce inter vates conuocatos fuit Polyidus, Coerani f. qui comparauit bouem triplicis coloris cum frutice, qui trium colorum fructum ferret? Hyginus arborem morum nominat, primum albas, tum rubras, tandem nigras baccas ferentem; in neutro res ſatis diſerte expoſita eſt; nimis tamen breuiter ab Apollodoro. Hyginus haec habet: *Apollo reſpondit: monſtrum vobis natum eſt; quod ſi quis ſoluerit, puerum vobis reſtituet. Minos, forte audita, coepit monſtrum a ſuis quaerere; cui dixerunt, natum eſſe vitulum, qui ter in die colorem mutaret per quaternas horas, primum album, ſecundo rubeum, deinde nigrum. Polyidus*, Argiuus, a Melampode (de quo v. I, 9, 11.) oriundus Pauſan. I, 43. p. 104. Coerani filius; vnde Κοιρανίδης Pindar. Ol. 13, 105. vbi a Bellerophonte conſultus eſt. cf. Munker. ad Hygin. f. 251. et ad f. 136. Stemma eius

tale esse putandum est: Melampus, ex eo Mantius: Od. ο, 242. ex eo Clitus, ex quo Coeranus, ex quo Polyidus, (Κοιρανίδης apud Pindar.) ex quo Euchenor (Il. ν, 663.) Euchenoris fratrem addit Eustath. p. 953, 35. eumque ad Thebas occubuisse. Polyidi patrem edit Aglaum Christodorus in Analect. Brunck. Tom. II. p. 466. perperam puto, deceptus forte epitheto cum Κοίρανον ἀγλαὸν legisset. Memorat idem statuam Polyidi p. 457. Apud Homer. Il. ν, 262. eius vaticinium filio Euchenori datum memoratur. Idem in Thebaide Πολύειδος occurrebat: vid. ap. Athen. XI. pr. et ib. Casaub. Clem. Alex. p. 399 extr. *βάτου καρπῷ.* necesse adeo hunc tres colores habere, forte quia rubet, pallet, nigricat *βάτος*, *rubus*, de quo secundum veteres agentem consule Dodonaeum Histor. Stirp. p. 741. Apud Hygin. *arbori moro* est, quod Munker. sagaciter in *rubi moro* mutare malit. Verbo sunt: Polyidus monstrauit, bouem *arbori moro similem esse; nam primum album est* (morum) *deinde rubrum, cum permaturuit, nigrum.* *διά τινος μαντείας.* est apud Hygin. l. c. noctua fugans apes a melle; lusu verborum inter γλαῦκα et Γλαῦκον facto: Aelian. H. A. V, 2. Aliud augurium seruatum est in fragm. Eurip. vid. Valkenar. Diatribe p. 201. cum aquila marina visa, quae in littore praedam quaerebat, monstrauerat, non in mari, sed in terra pueri corpus esse quaerendum. Apud Claudian. de b. Get. 444. *auium clangore repertum gramine restituit.* vt videri possint aues Polyidum ad eum locum deduxisse in quo corpus reperiebatur. §. 5. Diuersa ratio est ap. Schol. Lycophr. vbi Glaucus serpentem prouocare vult vt se interimat: *θέλων ἀγριῶσαι τὸν δράκοντα, ὅπως ἀναιρεθῇ ὑπ' αὐτοῦ, βαλὼν τυχαίως ἀνεῖλεν αὐτόν.* Alio modo ornata narratio de Aesculapio serpentem feriente, apud Hygin. P. A. II, 14. extr. §. 6. Ab Aesculapio Glaucum

in vitam restitutum tradiderant alii: vt inf. III, 10, 3. extr. Schol. Pindar. P. 3, 96. cf. Hygin. f. 49. vbi Intpp. Astron. Poet. II, 14. extr.

f. 2. Glaucum artem vaticinandi docere coactus Polyidus, per fraudem iterum adimit. κελεύει εἰς στόμα ἐπιπτύσαι vel ἐμπτύσαι. Visum ergo, reddi diuinam vim alteri, spiritu in eius os reddito, seu afflatu. Alio commento non quidem artem vaticinandi eripit Cassandrae Apollo, sed dum in os inspuit, fidem vaticinanti habendam aufert. Ceterum prorsus diuersa sunt, quae in fabula illa inter Mathematicos vulgata *cubi duplicati*, memorantur de sepulcro a Minoe filio Glauco exstructo: cum architectus pollicitus esset monumentum centum quaquauersus pedum, respondisse Minoem: pro regiis opibus opus nimis exiguum fore, duplicato cubo id exstrui se velle: Μικρόν γ' ἔλεξας βασιλικοῦ σηκὸν τάφου. Διπλάσιος ἔστω; τοῦ κύβου δὲ μὴ σφαλῇς. quos versus Euripideos esse sollertia Valkenarii perspexit l. c. Diatr. p. 203. Idem mox problema propositum apud Delios: cf. Spanhem. ad Callim. in Del. 321. Sed de ipsa re habetur Eratosthenis epistola ad Ptolemaeum cum poematio, Eratosth. fragm. ad calc. Arati a Io. Fello editis (Oxon. 1672. p. 33.) ex Eutocio ad Archimed. de Sphaera et Cylindro lib. II. p. 20. Poematium emendatius editum extat in Brunckii Analect. Tom. I. p. 478. Nec praeteriit illud Meursii diligentia in Creta III, 3. at ex disciplinae geometricae principiis illustrauit *Montucla* (*Hist. des Mathematiques* T. I. p. 168 sqq.) et, quem dudum eadem tradidisse amicissimus Kaestnerus, lectionis copia et varietate inter mathematicos facile princeps, me docuit, *Sturmius* in Archimede germanice verso Norimb. 1670. fol. p. 102 sqq. Attigit haec Nic. Theod. Reimer, qui nuper subtiliter et docte exposuit *Historiam problematis de cubi duplicatione* Gotting. (1798. 8.) p. 18. 19.

Cap. 4.

Sequuntur *fabulae Thebanae*; in his Bacchus, Niobe, Oedipus, bellum ad Thebas et bellum Epigonorum, fata Alcmaeonis: c. 4. 5. 6. 7. Praeter Pherecydem et Hellanicum (qui ἐν Φορωνίδι eas attigerat sec. Schol. Apollon. III, 1177. ἐν Βοιωτιακοῖς ait Schol. Il. β, 494.) fabulas persequutus erat Lysimachus, cuius erant τὰ Θηβαϊκὰ Παράδοξα, vel simpliciter τὰ Θηβαϊκά, (de quibus cf. Valkenar. ad Eurip. Phoeniss. p. 603. librum XIII. laudat Schol. Sophocl. Oed. Col. 631). Obscuriores sunt alii, Lycus περὶ Θηβῶν: apud Schol. Lycophr. 1206. ex Schol. Hesiodi laudatus inf. ad III, 5, 8. §. 2. (vix pro eodem habendus cum patre Lycophronis apud Svidam), Timagoras, ἐν Θηβαϊκοῖς: Schol. Eurip. Phoen. 162. 674. vbi et Androtion, rerum Atticarum scriptor, memoratur; plures alii possunt passim enotari, v. c. e Stephano, Plutarcho de Flumin. et al. Bellum Thebanum inprimis celebratum erat Thebaide Antimachi, de qua docte egit *Schellenberg* in Commentatione sua, vbi et p. 25 sq. alios scriptores rerum Thebanarum excitauit, qua antiquior alia fuit Thebais κυκλικὴ dicta, v. c. Athen. XI, 3. p. 465. F. vt et Epigonorum profectio, Homero a nonnullis tributa, vt Pausan. IX, 8. p. 729. docet. Recepit hinc fabulas Thebanas in κύκλον ἱστορικὸν Dionysius Milesius (de quo vid. Wessel. ad Diodor. T. I. p. 220). Fuit etiam Minyas inter ἔπη antiqua, memorata Pausaniae, quae ad Orchomenum spectare debuit. Inprimis vero tragicorum ingeniis ornatae et variatae sunt Thebanorum fabulae: e quo genere potiores ad nos peruenere Aeschyli, Sophoclis et Euripidis.

Boeotorum fabulas Apollodorus non attigit; fuere quoque illae paucae et obscurae. Boeotum illae celebrabant primum auctorem, eiusque genus ab Aeolo ducebant;

idque merito, quia primi Hellenum inter barbaros confederant Aeoles. Boeotum tamen alii Itoni filium, Amphictyonis nepotem prodiderant: ap. Pausan. IX, 1. cf. Schol. Il. β, 494. alii Neptuni et Arnes filium; Arne autem Aeoli filia. Aliis, re in scenam deducta, Boeotus et Aeolus fuere Neptuni filii ex Melanippe Aeoli, seu secundum alios, ex Desmontis filia. Pueri proiecti feris, mater excaecata; at ii sublati et educati a Metaponto, argumentum fecere fabulae Melanippes, enarratum ab Hygino fab. 186. Fuit Melanippe Euripidis; conuersa vel reddita ab Attio. Ad eandem spectat Epigr. Cyzic. 16.

f, 1. Repetit verba, quae sequuntur, Schol. ad Il. β, 494. vbi in f. subiicitur: ἱστορεῖ Ἑλλάνικος ἐν Βοιωτικοῖς, καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ γ'. (mutatum temere in Barnes. edit. in Βιβλ. γ'. κεφ. δ'.) conf. virum doct. Sturz. in Fragment. Hellanici p. 65 sq. Quod cum Telephassa in Thracia consederat Cadmus, supra narratum, c. 1, 1. §. 7. Oraculum, quod Cadmus accepit, integrum extat in Schol. Aristoph. Ran. 1256. et 115. et in Schol. Eurip. Phoen. 641. vbi consulenda Valkenarii nota. Cadmum consulte ad regnum sibi in Europa parandum missum esse tradit Conon c. 37. ἀρχὴν μὲν ἰδίαν ἐν Εὐρώπῃ μηχανώμενον πλάττεσθαι, ἀδελφῆς ἡρπασμένης ποιεῖσθαι ζήτησιν. §. 3. Ἀθηνᾷ, in oraculo est, *Telluri*. Erat Minervae nomen Ὄγκα, frequentatum quoque Laconibus, etiam Ὄγα, quod Aegyptium esse ait Schol. Aeschyli S. ad Th. 492. at Phoenicium Schol. ad Eurip. Phoen. 1068. Sed de voc. hoc multa disputata sunt a viris doctis: v. Valken. ad Phoen. p. 725. Intpp. ad Hesych. T. II. p. 713. ad Aeschyl. S. ad Th. 166. adde *Fourmont Mem. de l'Acad. des Inscr.* T. XV. p. 395 sq. pl. 1. *Sammlung antiquarischer Aufsätze* p. 91. 92. ἀπὸ τῆς Ἀρείας κρήνης. Ἀρητιὰς κρήνη apud Apollon. III, 1179. etiam ap. Schol. Homer. l. c. cf. Valken.

ad Phoen. p. 684. Castalium fontem Hygin. f. 178. memorat parum scite. De *dracone* qui egerint, vid. apud Munker. ad Hygin. f. 6. ἐξ Ἄρεως, καὶ Τιλφώσης Ἐριννύος addit Schol. Sophocl. Antig. 128. cf. Valken. l. c. p. 253. qui in h. l. mihi in multis otium fecit. §. 4. τῆς Ἀθηνᾶς ὑποθεμένης. vid. ibid. p. 255. Pars dentium ad Aeeten peruenit: sup. I, 9, 23. §. 5. vbi v. Obss. Σπαρτούς. ex etymo fabula nata, vt plura in fabulis Boeoticis: id quod huic mythorum generi tanquam proprium est. Iidem γηγενεῖς. §. 6. Φερεκύδης δέ. verba Pherecydis v. ap. Schol. Apollon. III, 1185. et cf. Sturz. in Fragment. Eundem sequitur Euripides Phoen. 666. At Schol. ad eum versum inuerse rem narrat, ὁ μὲν Ἑλλάνικος λίθῳ φησὶν ἀναιρεθῆναι τὸν δράκοντα, ὁ δὲ Φερεκύδης ξίφει, permutatis Pherecydis et Hellanici nominibus. vid. Sturz. fragm. p. 106. cf. Hygin. f. 178. §. 7. πέντε quinque Sparti, ad quos totidem familiae Thebanae genus referebant: Nomina sunt quoque apud Schol. Eurip. Phoen. 949. et 674. vid. Fragm. Hellanici p. 104, 5. cf. Munker. ad Hygin. f. 178. Pausan. IX, 5. qui Πέλωρον habet cum Schol. Pindar. Isthm. I, 41. Cum his, qui Phoeniciae forte originis fuere, veteres incolae barbari Hyantes, Temices, Aones, Leleges, coaluere. vid. Strabon. IX. p. 615. (401.) cumque iis condidit Cadmus Cadmeam, acropolin, cui accessere postea Thebae.

f. 2. Mira sunt quae sequuntur. Non quidem illud, quod pro caede facta Cadmus exulat et seruit: nam hoc in multis fabulis ex heroica vita occurrit: cf. sup. de Hercule ad II, 4, 12. §. 1. de Apolline propter Cyclopes caesos seruiente apud Admetum I, 9, 15. III, 10, 4. — §. 2. *Nuptiae* hae Cadmi et Harmoniae nobile argumentum in antiquis fabulis: de quo praeclarus locus Pindar. P. 3, 163 sq. Eurip. Phoeniss. 829 sq. Theogn. 15-18. vbi

et versus e carmine Musarum recitatur: ὅττι καλὸν, φίλον ἐστί. τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστί. ad quem respicit quoque Eurip. Bacchis 879. videntur quoque eo respicere argutiae in Platonis Lyside p. 212 sq. fuse suo more Nonnus V, 125 sq. cf. Pausan. IX, 5. Diodor. V, 49. De Harmoniae parentibus vid. Eustath. ad Perieg. 391. Munker. ad Hygin. f. 6. §. 3. Peplum et monile erant ἕδνα, quibus Cadmus eam sibi parauit: Ἡφαιστότευκτον vid. sup. ad I, 4, 3. §. 4. *Monile* est, quo inf. c. 6, 2. Eriphylen, mox Alcmaeonis coniugem, corrumpi videbimus c. 7, 5. 6. cf. Wessel. ad Diodor. IV, 65. l. 62. V, 49. Alii illud a Venere, alii a Minerua dono datum aiunt. §. 4. De *Aristaeo* nihil praeterea addi miror; nisi forte plura narrata fuere in iis quae periere. Fuit magnum eius nomen inter deos νομίους et agrestes, mellificii inprimis inuento. vid. Apollon. II, 508 sq. Pindar. P. 9, 105 sq. Diodor. IV, 81. Ceterum bonam eorum, quae hic sequuntur, partem recitari video in veteris tabulae fragmento, quod vulgavit Montfauc. Supplem. T. IV. t. 38. descriptum ex apographo a Blanchinio accepto: erant duo fragmenta tabulae alicuius Iliacae, cuius modi est ea, quam Fabrettus edidit; in alterius aduersa, est fragmentum fabularum Thebanarum hoc: Κάδμος ἐξ Ἁρμονίας, θυγατρὸς Ἄρεως καὶ Ἀφροδίτης, γεννᾷ κόρας δ', Ἰνὼ, Ἀγαύην, Αὐτονόην, Σεμέλην, υἱὸν δὲ Πολύδωρον. Ἀρισταίου δὲ καὶ Αὐτονόης Ἀκταίων, Ἀθάμαντος δὲ καὶ Ἰνοῦς Λέαρχος καὶ Μελικέρτης. Ἐχίονος δὲ Σπάρτου καὶ Ἀγαύης γεννᾶται Πενθεύς. Ζεὺς Σεμέλῃ πλησιάσας, καὶ κεραυνώσας αὐτὴν, ἀνελόμενος τὸν Διόνυσον, καὶ ἐγράψας (ἐνράψας) εἰς τὸν μηρὸν, ὕστερον δίδωσι Ἰνῷ τρέφειν. Ἥρας Ἀργείας ἱέρεια Εὐρυ . . . Repetitum hoc videbis in Maffei Museo Veronensi p. 469. Agebant, puto, ea, quae inde periere, de Eurydice, Lacedaemonis filia, Acrisii vxore, Danaes matre: vid. sup. II, 2, 1. §. 4. Po-

fuerat illa Spartae templo Iunonis Argiuae: Pausan. III, 13. p. 239. cuius forte sacerdos et ipsa fuit. Apposui haec quomodo ea restituenda esse arbitror. Vidi post haec in fragmento marmoris in Museo Borgiano Velitris asseruato, simili opere, quo tabula Iliaca, cum paruis anaglyphis elaborato, quod Heeren noster Romae 1786. vulgauit, eadem verba paucis mutatis: vt appareat, Apollodori libellum vulgari aliquando vsu tritum et pro fabularum fundo habitum esse.

f. 3. De *Semele* omnia vulgata vel ex Ovid. Met. III, 260 sq. Luciano D. D. 9. Hygin. f. 179. Diodor. III, 63. IV, 2. Eudoc. p. 118. et iterum p. 373. Licebit ideo otio parcere. Vellem ad antiquiores auctores nos redire posse. Enimvero nullum est mythorum genus, in quo, quae antiquior facies et habitus fuerit, difficilius sit ad expediendum quam fabulae Bacchicae, quae ex tam variis fontibus fluxere, inprimis ex barbaris religionibus et ex pluribus teletis. §. 3. ἐξαμηνιαῖον βρέφος. numerum mensium variant poetae: vid. Hemsterh. ad Luc. p. 228. T. I. ἐνέῤῥαψε τῷ μηρῷ, femori: quod Oriens forte extulerat, lumbis; solito more loquendi, e lumbis patris aliquem prodiisse. Nam vt dixi, multa ex Oriente Dionysiacis inesse videntur. Singulare sui generis opus extat, Patera Etrusca, quae nunc ipsum partum Bacchi exhibet, ex initiis, vt probabile fit, petitum; vulgata ea iam a Dempstero, exhibita et enarrata a Lanzio *Saggio della L. Etr.* Tom. II. p. 195. §. 5. πρὸς Ἰνὼ καὶ Μελικέρτην. vid. sup. I, 9, 2. Obss. p. 56. erat illa matertera Bacchi. — τρέφειν ὡς κόρην. habet et Schol. Lycophr. 22. ex h. l. Ceterum fuit Aeschyli *Semele; Ino* Sophoclis et Euripidis. §. 6. Λέαρχον ἀπέκτεινε. vid. sup. I, 9, 2. et Obss. Ad seqq. conf. Schol. Lycophr. 229. μετὰ νεκροῦ. modo cum viuo, modo cum puero exanimato desiluisse

narratur: v. c. Eurip. Med. 1282. (1295.) cum Schol. Philostr. Imagg. II, 16. Praecipitauit autem se e petrâ *Moluridê:* de quâ vid. Hemsterh. ad Lucian. l. c. Tom. I. p. 307. erat ea Isthmi, in finibus Megaridis, pars petrae Geraniae. §. 8. *Isthmia* super *Melicertâ* a *Sisypho* instituta: nota res. vid. Argum. Isthm. Pindar. Corsin. Diss. Agon. et vel Simson. 2645. Erat autem Sisyphus Athamantis frater, eoque Melicertae patruus: sup. I, 7, 3. §. 4. §. 9. An ab aliis in hoedum mutatus puer Bacchus tradatur, non memini. Ceterum *Nysam Asiae* hic memoratam habemus, satis late declaratam; nisi dicas Asiam proprie dictam in Lydiae finibus esse intelligendam. Ita e Tmolo Bacchae Thebas deductae sunt apud Eurip. in Bacchis. Νύσαν τῆς Ἀραβίας habent alii, ipse Diodor. III, 63. translatum quoque ad Osiridem lib. I, 15. vbi vid. Wessel. at IV, 2. μεταξὺ Φοινίκης καὶ Νείλου, ex Hymno Homerico in Bacchum; vt taceam Nysam Thraciae, ac Nysam Indiae, ab aliis memorari. Vulgata res est, plures in fabulis ferri montes vrbesque huius nominis, et referri modo ad hunc modo ad illum Bacchi res: vid. vel Stephan. Byz. h. v. Schol. Il. ζ, 133. sed Homerus de Nysâ Thraciae agit. Scilicet cum poetis ad Orgia Bacchi diuersis in locis enarranda opus esset monte, in quo illa agerentur, Nysam vbique intulere. *Nymphae Nyseides* hinc passim occurrunt, etiam ap. Ovid, Met. III, 314. Eaedem Nymphae Dodonides appellatae a Pherecyde, non modo apud Hygin. P. A. II, 21. quem Hemsterh. adhibet testem ad Lucian. p. 312. sed inpr. ap. Schol. Iliad, σ, 486. Φερεκύδης δὲ τὰς Ὑάδας Δωδωνίδας νύμφας φησὶν εἶναι, καὶ Διονύσου τροφούς. videtur ille relegasse fabulam in Epirum; forte quod ab aliis illae pro Iouis nutricibus habitae erant: conf. Schol. Il. σ, 485. Hygin. f. 182. cum Munkero qui et locum Etymol. M. memorat, ad f. 192.

Fastidiosa enim de his Bacchi nutricibus μυθευμάτων copia suppetit. add. Valkenar. ad Ammon. p. 208. Fuit quoque drama Aeschyli: Διονύσου τροφοί.

f. 4. De *Actaeonis* fato ex Ovid. Met. III, 139 sq. omnia sunt nota; add. Hygin. f. 180, 181. et ibi Not. ex veteribus inpr. Eurip. Bacch. 335 sqq. Callim. L. P. 108 sq. Nonnus ad fastidium vsque fabulam persequutus est Dionys. V, 287 sq. παρὰ Χείρωνι. Apud poetas nullus fere est ex heroibus insignioribus, qui non ex Chironis disciplina et institutione prodierit; ita Iason apud Pindar. Achilles inf. III, 16, 6. cf. Xenophon. de Venat. pr. §. 2. ὡς μὲν οὖν Ἀκουσίλαος. hoc idem ex Stesichoro Pausan. IX, 2. memorat; alias caussas Diodor. IV, 81. inter quas ea, quod Dianae se venatione antetulerat, etiam in Eurip. Bacch. 339. legitur. Vulgarem narrationem Callimachus exposuit. §. 4. Vnde hoc de simulacro Actaeonis canibus proposito, vt herum adhuc superstitem esse sibi persuaderent, Apollodorus petierit, non reperio.

In sq. §. 5. 6. τὰ ὀνόματα Ἀκταίονος κυνῶν sq. erunt qui vereantur, ne mihi nimium in his arrogauerim. Eieci totum locum, tanquam male ex variis in marginem adscriptis consertum. Solet sane noster auctor nomina obscura satis cumulare, vt in Danai et Aegypti progenie, tum in Thespiadibus et Thespiadis factum: nec tamen metrice ea adscribit. Tum autem ex pluribus poetarum locis hi versus consarcinati sunt, peius etiam a librario habiti; sunt enim omnia in iis corruptissima; quibus adhaerescere si vellem, otii male collocati reus iure agerer. Etiam in Hygino f. 181. canum nomina enumerantur, multo magis corrupta; diuersa fere ab Ovidio. Fuere etiam ab Aeschylo tradita (in Pentheo forte, vel in Lycurgo) sed pauca, vt primitus pleraque, et tantum quatuor numero, apud Polluc. V, 47. Locum

exſcripſit Eudoc. p. 96. Alia et vſu frequentata canum nomina diſces e Xenophonte de Venat. 7, 2.

CAP. 5.

De *Dionyſo*. Nulla facile fabularum pars tam miris modis turbata eſt quam Dionyſi: tam multa in vnum nomen fuere cumulata: quo non animaduerſo, plerique ad vnam originem, modo hanc modo illam, omnes Bacchicas narrationes et religiones referre voluere. Peccauit iam in hoc Herodotus, qui cum nonnulla videret Aegyptiis ritibus haud diſſimilia, Melampodem ab iis Baccho religiones didiciſſe crederet, lib. II, 49. etſi ipſe mox eas per Phoenices, ſcilicet ab Aegyptiis acceptas, a Cadmo in Graeciam perlatas profiteretur. Primam notionem fuiſſe ſymbolicam et ex Oriente profectam, nemo dubitet; ſatis quoque conſtat naturam eiusque vim generandi ab initio fuiſſe declaratam notione in perſonam ſeu deum conuerſa; ſucceſſit vitae, hominum rerumque cultu emendatae, notio, adhaeſitque ea inprimis vino, cum multis in locis a vitium cultura melioris vitae initia proceſſiſſent, quae aliis in terris frugum cura attulerat; itaque vtrique numini, et Cereris et Bacchi, humanitatis cultus aſſignari coepit, cum eundem a ſoli agrique cultu profectum eſſe conſtaret. In feſtis Bacchicis, quae in teletas et arcana ſacra abierant, hic a ſilveſtri feraque vita ad mitiorem melioremque vitam tranſitus ſymbolice adumbrari coepit; mox, rerum notionibus obſcuratis, vani ritus ceſſere in furores. Fuere haec ſacra non vnius generis, loci et temporis: omnia ſenſim inter ſe commixta; ita in vnam fabulam tranſiere diuerſiſſimae res a Phoenicibus, Aegyptiis, Thracibus, ex theogeniis, orgiis, et teletis Orphicis, petitae; nam et in his fabulae antiquitus a ceteris recedentes fuere. Omnia

tandem congesta in Bacchum Thebanum, qui proprie inter heroes erat; quibus de caussis, quibusue modis id factum sit, non satis constat; nisi forte orgia Thebana trieterica, quae aliquando summam celebritatem habuerunt, locum rei praebuere. Substitit Dionysi notio, modo in hilaritate ex vino, modo in mollitie ex festis epulisque; et hinc natus est Dionysus intonsus, formosus, et reliqua. Alia addidere Dionysia Athenis celebrata, et actae in iis fabulae tragicae cum choris; ita tandem in Apollinis et Musarum consortium receptus est Dionysus. Haec forte sunt, quae de toto hoc genere probabiliter dici possunt. Apud nostrum fabulae Bacchi Thebani, admixtis haud paucis aliis, exponuntur. Sunt eadem fere apud Schol. Il. ζ, 130. vbi sub fin. praeter Cyclicos Eumelus ὁ τὴν Εὐρωπίαν πεποιηκὼς laudatur. Multas accessiones et varietates mythi hi accepisse videntur per choros et per Dithyrambos; alias ex dramatibus satyricis et tragicis; e quibus nonnulla sunt ap. Hygin. f. 129 - 134. In historicas narrationes versae fuere ab iis quos Diodor. III, 62 sqq. male sequitur; add. Syncell. p. 129 extr. et sqq. Bene de litteris his mereret, magnamque gratiam iniret, qui ex Nonni Dionysiacis saniora, omissis hominis ineptiis, colligeret et in vnum corpus colligeret.

§. 1. Baccho furor a Iunone immissus; vnde Eurip. Cyclop. pr. πρῶτον μὲν, ἡνίκ' ἐμμανὴς Ἥρας ὕπο, Νύμφας ὀρείας ἐκλιπὼν ᾤχου τροφούς. Iunonis odium in Bacchum ex theogoniis ductum videtur, in quibus illa symbolicam notionem declarabat. §. 2. *Proteus*, cum semel is ab Homero in Aegypto fuisset collocatus, a poetis adoptatus videtur, quoties Aegypti rex erat aduocandus: ita in fabula Helenae apud Euripidem; idque eo magis, quod idem nomen in regum recensum intulerant Graeci; Herodot. II, 112. §. 3. Ad haec de accessu ad Cybelen

v. inpr. chorum in Eurip. Bacch. 64 sqq. (vbi v. 73 sqq. ὦ μάκαρ duo membra habent: priora: βακχεύων et τάτε — Θεμιστεύων ad Cybeles teletas spectant; sequentia ad Bacchi, nec in vnum sunt miscenda). Ibidem Bacchus cum Bacchis per Lydiam vagatus adiit Thraciam et Boeotiam. Petendum hoc a sacris vtriusque seu confusis seu propter ritus et furores inter se cognatis. Traditum quoque fuit, a Rhea Bacchum nutritum: ap. Steph. Byz. in Μάσταυρα. Lucem affundes hinc ei, quod in pompa Alexandrina ap. Athenaeum V. p. 201. C. Bacchus exhibitus ad aram Rheae confugiens; scilicet insectante Iunone. De hac profectione in Indiam variae fabulae olim fuere; extitere quoque Dionysii alicuius Βασσαρικὰ, e quibus forte a Nonno mutuata in Dionysiacis supersunt. Partem forte fabularum suppeditarunt similes fabulae per Asiam propagatae; latius autem nomen Indiae in mythicis regnat et de Asia omni remotiore. Exornata res inde ab Alexandri expeditione ad Indum: qua de re v. vel Strabon. XV. p. 1037 sqq. Columnas quoque et alia Bacchi monumenta narrarunt. §. 4. De *Lycurgo* memorauit iam Homer. Il. ζ, 130 sqq. sed ibi ille excaecatur. Alii variis modis extulere et ornauere: v. Schol. ad e. l. vbi Eumeli Εὐρωπία laudatur. Intpp. ad Hygin. f. 132. et Meziriac. T. I. p. 163 sq. tum Intpp. Propert. III, 15, 23. Mitscherl. ad Horat. II, 29, 16. Fuit Aeschyli fabula Lycurgus. In Schol. Homer. est μύωπι ἀπελαύνει τῆς γῆς, in Homero ipso βουπλῆγι. fuga Bacchi ad Thetidem iam ab Homero l. c. memorata: dedit huic pro munere aureum vasculum, quo postea Achillis ossa sunt condita: vid. Od. ω, 74. cf. Schol. Lycophr. 273. §. 6. Δρύαντα τὸν παῖδα, ergo aui nomen habuit; alibi non memini occurrere. §. 7. Lycurgi mors diuersis modis narrata. Proxime ad nostrum Hygin. f. 132. vbi eum Liber pantheris obiecit.

Apud Sophocl. Antig. 968 sq. antro inclusus interiit, cf. ibi Schol.

f. 2. *Penthei fatum*, notum et hoc satis ex Ovid. Metamorph. vid. ad Hygin. f. 184. Sed adeundae sunt Euripidis Bacchae. Fuit quoque Aeschyli Pentheus. §. 3. *αἱ δὲ ἐν τοῖς ὄρεσιν*, vna cum Proeti filiabus; narrata res sup. II, 2, 2. §. 2. v. Obss. p. 110.

f. 3. *Bacchus praedones in delphines mutat.* Satis nota et haec ex Ovid. Met. III, 582 sq. Hygin. f. 134. Tu vero adi Hymnum Homer. in Bacchum. Superest praeclarum Anaglyphum Athenis in Zoophoro monumenti choragici Lysicratis (*Stuart Antiquities of Athens* c. 4. *Le Roi Ruines de la Grece* t. 10. 34). Etiam hos praedones in Bacchum immiserat, vt eum in longinquas terras auectum venderent. Eurip. Cycl. 11. §. 1. *εἰς Νάξον* tum Diam dictam: Nota res vel ex Odyss. λ, 324. et Schol. Intpp. Ovid. Met. III, 597. 690. Koppiers Obss. p. 104. *Τυῤῥηνῶν.* non de Etruscis cogitandum, vt multi faciunt etiam ex veteribus; sed sunt Tyrrheni ex Pelasgis. (Egi de his in Comment. de Castoris Epochis, Nov. Comment. Soc. Gott. T. I. p. 80 sq. III. p. 38.) *εἰς Ἀσίαν* int. Asiam proprie dictam, Lydiae partem, vnde et hos Tyrrhenos venisse alii poetae afferunt. cf. ad Ovid. l. c. Met. III, 576. §. 3. Quod matrem *Thyonen* in caelum ex inferis ducit Bacchus, narratum quoque apud Diodor. IV, 25. extr. et III, 62. vtroque loco cf. Wessel. cf. Epigram. Cyzic. 1. Eo alludit Horat. II, 19, 29. *Te vidit insons Cerberus* vbi vid. Mitscherlich. Troezenii monstrabant locum, vbi ex inferis prodierat: Pausan. II, 31. pr. et Argiui ibid. II, 37. extr. *Κάθοδον* Bacchi nuper docte illustrauit Böttiger.

f. 4. Secessus *Cadmi* in *Illyricum*, vbi cum Harmonia in serpentem mutatur: notus vel ex Ovid. Met. IV, 563 sq.

at v. Apollon. IV, 517 sq. add. Strabon. I. p. 78. et versus Callimachi ibi laudatos (in fragm. Callimach. CIV.). Perieget. 390 sq. et ibi Eustath. add. Bacchas Eurip. sub f. v. 1320 sq. qui locus vtinam integer esset. Indictus ibi discessus in Illyricum in poenam contemtus fui a Baccho. Ab Amphione et Zetho eiectus fertur apud Syncell. p. 157. Famam veterem fuisse necesse est, qua acceptum erat, Cadmum in Illyricum profectum inter Encheleas consedisse: cf. Strabon. VII. p. 503. A. (326.) vbi posteri Cadmi iis regnasse narrantur, vnde et h. l. filius Illyrius ei nascitur. Male codd. Ἀγχέλεας. Curru anguibus iuncto in Elysium abducti sunt ap. Schol. Pindari P. 3, 153. Fuere et de eius sepulcro fabulae; v. c. e Dionysio apud Tzetz. Chil. IV, 395 sqq.

§. 5. Paullo obscurior narratio, quae sequitur, de *Polydoro* et *Labdaco*, eius filio; *Nycteo* et eius fratre *Lyco*: cf. Pausan. IX, 5. p. 720. et lib. II, 6. p. 124. *Chthonius* vnus ex Spartis sup. III, 4. 1. §. 7. ex eo natus *Nycteus* cum *Lyco*. Diuersos auctores sequutus inf. III, 10. 1. §. 4. Hyriei et Cloniae progeniem eos edit, vnde Palmerius suspicabatur fuisse hoc quoque loco Νυκτέως, τοῦ Κλονίας, θυγατέρα. etsi hoc vix admittam, tamen τοῦ Χθονίου non tam ad reconditam fabulam, quam ad indocti librarii alieno loco ex margine hoc adsciscentis oscitantiam referendum esse arbitror. Potuit χθόνιος generali notione ab aliquo appositum esse: nam Sparti omnino χθόνιοι. ita Ἐχίων ὁ χθόνιος apud Eurip. Bacch. 541. et paullo ante τὸ χθόνιον γένος. οὗτος ἀπώλετο μετὰ Πενθέα. esset, *post Pentheum*. Deficit nos historica fides melior. Alioqui desiderabam σὺν Πενθεῖ. μετὰ Πενθέως. nam et ipse Labdacus Bacchi orgia haud probauerat. κατὰ Πενθέα otiosum esset. §. 2. Lycus regnum Thebarum arripit Labdaco mortuo et Laio puero annuo relicto. Apud Pausan. l. c.

p. 720. Nycteus tutelam Laii fufcipit. Si ea, quae fequuntur, fatis affequor, res ita fe habuit: Par illud fratrum, Nycteus et Lycus, Thebas venit; Penthei beneficio ciuitate donatur. Lycus autem polemarchus conftitutus regnum occupat, Laio pofthabito, qui, ab Amphione et Zetho Thebis cedere coactus, in Peloponnefo apud Pelopem exulat. Narrata et difpofita haec fuere pluribus modis in tragoediis: apertum enim eft, in feqq. tragoediarum fere argumenta apponi. §. 3. ἀμφότεροι δὲ fc. Nycteus et Lycus. ἀπὸ Εὐβοίας, ἐπεὶ Φλεγύαν ἀπέκτειναν. Atqui hic eft notus Orchomeni rex, qui in ipfâ Boeotiâ vixit, non in Euboeâ. Phlegyas condidit vrbem Phlegyam, et auctor fuit Phlegyarum, qui mox praedationibus finitimorum, tandemque templi Delphici, infamiam nominis fui contraxere. vid. Paufan. IX, 36. Inter eos, quos depraedati funt, fuere etiam Thebani; itaque Thebas aduerfus eos muniiffe muro narratur Amphion; vid. quae ex Pherecyde repetunt Schol. Il. ν, 302. Od. λ, 263. Schol. Apollon. I, 735. (ex quo Eudoc. p. 19. in quâ et repetitum βασιλεύοντι Κάδμῳ, male interpofitum ab interpolatore, abfunt quoque verba a Mf. bibl. Reg. Parif. etfi et in hoc locus truncatus eft). Non dubito verba ἀπὸ Εὐβοίας effe tollenda, tanquam alienâ manu illata. Συρίαν κατῴκουν legebatur: peffima deprauatio, pro Ὑρίαν, quod animaduerfum quoque Mitfcherlichio noftro, Epift. p. 30. fuit enim Hyria oppidum Boeotiae haud longe ab Aulide, iam Homero memoratum Il. β, 496. vbi vid. Schol. et Strabo IX. p. 620 A. vixit ibi Hyrieus, quem inf. c. 10, 1. nofter edidit ex alio auctore patrem Nyctei et Lyci, et in eadem Hyriâ nata et educata erat Antiope quod ex Hefiodeo verfu docebat Ruhnken. Ep. crit. p. 109. Excidiffe tamen vel fic videntur aliquot verba poft Ὑρίαν κατῴκουν, καὶ ἐκεῖθεν ἐλθόντες εἰς Θήβας, διὰ τὴν πρὸς Πεν-

θέα οἰκειότητα ἐγεγόνεισαν πολῖται. nam rerum ordo hic esse videtur: fratres hi duo, caede facta Phlegyae, exulatum abierant Hyriam, inde Thebas profecti inter ciues fuerant recepti. Χρύσης. fuit ea Chryse Halmi filia, Eteoclis neptis, qui Orchomeni rex fuit: Pausan. IX, 36. pr. p. 782. At pro Χρύσης omnes codd. nostri Δωτίδος exhibent; itaque valde probabile fit, Aegium callide alteram lectionem substituisse e Pausania. Dotiam Elati filiam memorat Steph. Byz. in Δώτιον. Dotion erat in Thessaliae Pelasgiotide, haud longe a Boebe (v. Spanh. ad Callimach. in Cer. 25. et ibi laudd.) vrbs Elati, e quo Ischys natus, quem Coronis amauit; secundum alios ea Aesculapium in eadem vrbe edidit: v. ap. Schol. Pindar. P. 3, 14. De ista Coronide versus Hesiodi ἢ οἵη Διδύμους - Δωτίῳ ἐν πεδίῳ illustratos vide inf. ad III, 10, 36. Etiam de Dotio versus est Antimachi, illustratus a Schellenberg. in Fragmentis p. 80. Φεύγοντας γαίης ἔκτοθι Δωτιάδος. Ex Dotio quoque profugerat Triopas sacro Cereris luco exciso. Diodor. V, 61. et Callimach. l. c. ἔτι Δώτιον ἱρὸν ἔναιον. Ipse quoque Phlegyas a nonnullis in Thessalia fuit collocatus: inf. III, 10, 3. §. 6. etsi is diuersus ab altero nostro Orchomenio est habendus. Cum magna sit narrationis varietas in hoc fabularum genere, potuit etiam Dotis aliqua esse, at h. l. iuncta sunt in libris τὸν Ἄρεος καὶ Δωτίδος τῆς Βοιωτίδος; an vt distinguatur ab altera, quae non Boeotia erat? forte corrupta vox est ex Βοιβηΐδος, a Boebe palude, ad quam Dotion situm erat; suspicor equidem alteram vocem ex altera per corruptelam esse natam, et fuisse tantum τὸν Ἄρεος καὶ Δωτίδος. Forte haec ipsa Phlegyae caedes fuit inter caussas odiorum et irae Phlegyarum in Thebanos. διὰ τὴν πρὸς Πενθέα οἰκειότητα. nam Nyctei filia in matrimonio habebatur a Polydoro, Penthei auunculo.

§. 5. *Antiope.* Magna inprimis in hac narratione diversitas, quia a tragicis poetis frequentata est. Nobilis in his Euripidis Antiope, cuius fragmenta praeclare illustrata a Valkenario vide in Diatribe c. 7. 8. Alio modo, respectu operum artis antiquae, inprimis Farnesiani Tauri, illustratam dedimus fabulam (*Antiquar. Aufsätze* 11. St. p. 182-274). Loca classica sunt Pausan. II, 6, 26. IX, 5, 17 extr. Schol. Apollon. IV, 1090. Hygin. f. 7. 8. Sed primo loco Homerus Antiopen memorauit Odyss. λ, 260. vbi Asopi filia est, Zethi et Amphionis mater ex Ioue; quem sequitur Apollon. I, 735. Ἀντιόπης Ἀσωπίδος υἱέε δοιώ, idem tamen poeta IV, 1090. οἷα μὲν Ἀντιόπην εὐώπιδα μήσατο Νυκτεύς (sc. τοκεύς), Nycteum Antiopes patrem edit: quod et Schol. ad vtrumque locum obseruant. Etiam loco nostro est Nyctei f. Mater Polyxo inf. memoratur c. 10, 1. §. 4. Occurrit autem hoc frequentius in heroicis temporibus, vt Iupiter in nomen patris succedat. ταύτῃ Ζεὺς συνῆλθε. Scilicet Satyri specie eam oppressit. Est quoque inter Epigrammata Cyzicena septimum in Antiopen. §. 7. De Epopei caede fuit quoque locus in carmine Cyprio, vt disco ex Procli fragm. (*Bibliothek der alten Litt.* T. I. p. 29.) §. 12. *Raptus Chrysippi* a Laio a multis celebratus fuit; nec modo Euripidis Chrysippus, de quo vid. Valken. Diatr. 3. p. 23. verum et in Oedipi fabulis eius rei facta esse debuit mentio: cf. Schol. Arg. S. ad T. Aeschyli. Inter tragoedias Aeschyli Laius quoque laudatur. Malignitatis Atticae in Thebanos suspicionem ex his mouet *Böttiger* in *Att. Museum* I. B. II. Heft p. 347. Meminere Chrysippi praeter Athen. XIII. p 602. F. Valkenario iam memoratum, et Aelian. V. H. XIII, 5. Schol. Eurip. Phoen. 66. 1748. et al. Schol. Il. β, 105. ex Hellanico Hygin. f. 85. vbi vid. Intpp. Pausan. VI, 20, p. 502. Si, quae de Chrysippi caede commemorantur,

enarrare vellem, longa foret nectenda fabula: cf. Plutarchi Parall. p. 313. E. Ab Atreo occisus est, qui propterea exulat, apud Thucyd. I, 9. vbi vid. Schol. Ab Alcathoo caesus traditur Chrysippus in Schol. Apollon. I, 517. A me memorantur haec vno hoc consilio, vt appareat, quanta fabularum varietas in scena nata sit ex diuersa tractatione eiusdem fabulae. Pelopis filios vid. apud Schol. Eurip. Or. 5. filias Nicippen et Lysidicen supra vidimus II, 4, 5.

f. 6. De *Niobe* cui non Ovidius lectus Met. VI, 146 sq.! Locus class. est et suauissima narratio in Il. ω, 602 sq. vbi vid. Schol. ex Euphorione, et nunc Obss. Etiam haec fabula a pertenuibus initiis ducta; cum Niobe, partu felix, liberis acuta febri amissis grauissimum dolorem esset experta; ita vt in saxi morem obriguisse stupore animi dicta esset; nunc dixere eam λίθον γεγενῆσθαι ἐπὶ τῇ τῶν παίδων ἀπωλείᾳ; variis modis aucta res est et ornata inprimis per tragicos; nam fuit Niobe Aeschyli, alia Sophoclis, de Euripidis Niobe iure dubitatur a Valkenario Diatr. p. 13. Aliorum loca qui cognoscere et comparare inter se voluerit, adeat Intpp. Hygin. f. 9. 10. 11. Palaeph. 9. Burm. ad Ovid. l. c. v. 146. Conuenit fere cum Apollodoro Diodor. IV, 74. Tzetza Chil. IV, 141. v. 416 sqq. VII, f. 137. Schol. Sophocl. Electr. 150. Nobilitatem fecit fabulae signum Niobes cum liberis, quod inter primaria artis antiquae opera, olim Romae in hortis Mediceis, nunc Florentiae seruatur: eius descriptionem et illustrationem habemus a doctissimo Praesule *Angelo Fabroni*. Praeter tragicorum argumento inseruientium licentiam, fabulae interpolationem auxit Niobe Argiua II, 1, 1, §. 5. tum confusio Amphionis Thebani cum altero Iasi f. Orchomeni rege, cuius filia Chloris erat, (sec. Homer. Odyss. λ, 281-4. cf. Obss. sup. p. 61. ad I, 9, 9. et ibi loc. Pausa-

nias cum Schol. Homer. qui Pherecydem laudat; sed turbas facit in hoc, quod Neleum Pyliis et Orchomeniis regnasse prodit, male accepto Homero, qui Orchomeniis Amphionem, Neleum Pyliis imperasse tradit) illam Chloridem a posterioris aeui poetis inter Niobes et Amphionis liberos adnumeratam paullo post videbimus. Tertio loco turbatum est in fabula, quod Zethi vxor Aedon, Pandarei filia, Niobes fecunditati inuidens, cum eius filium iugulare vellet, Itylum e se natum interfecit, mutata propter hoc in lusciniam: quod Homer. attigit Od. τ, 518. et latius persequutus erat Pherecydes, quem exscripsit ad e. l. Schol. Tandem penitus diuersa e Xanthi Lydiacis, Neantho et Simmia Rhodio, propinat Parthen. c. 33. §. 1. Θήβην. Theben a Zetho ductam narrat noster. Vulgo Thebe, Aeginae soror, inter filias Asopi est, Nympha, a qua Thebarum nomen ducitur; vt apud Pindar. et Pausan. II, 5. p. 122. *Niobe erat Tantali f.* cf. Schol. Eurip. Or. 5. et Pelopis soror, cum quo eam in Peloponnesum venisse necesse est. In numero et nominibus liberorum discrepantia auctorum iam ab aliis est obseruata: vid. Schol. Eurip. Phoen. 162. ex Pherecyde et Hellanico, Eustath. ad Il. ω. p. 1367. quem exscripsit Eudocia p. 306. 7. Hygin. f. 11. et 69 extr. ex nostro Tzetza Chil. IV, 420 sq. cf. Aelian. XII, 36. et Gell. XX, 7. vbi recte ille: *mira et prope adeo ridicula diuersitas fabulae super numero Niobae filiorum.* Secundum eum, qui portas Thebarum a filiabus Niobes appellatas dixerat apud Hyginum, Homolois vna esse debuit, quam Schol. Lycophr. 520. memorat. Quem auctorem sequatur Apollodorus, nondum mihi liquet. Numerum septenarium Euripides habet Phoen. 160. et ibi Schol. e Cresphonte. *Chloridem* paullo post ipse commemorat, iam sup. I, 9, 9. laudatam: duxerat eam Neleus; Philomachen Pelias

I, 9, 10. §. 2. Hesiodus XX. liberos Niobes edit; secundum Aelianum l. c. XIX, scilicet quae periere, vna Chloride seruata. §. 4. Pueros in Cithaerone caesos, tradiderat quoque Euphorion apud Schol. Il. ω, 602. l. c. Sicque opus Farnesianum petram pro basi habet. Quod apud Hygin. f. 9. est: *Ob id Apollo filios eius in silua venantes sagittis interfecit in monte Sipylo*, non varietas narrationis est, sed corruptela a stupore monachi profecta; forte pro *in monte Cithaerone*, nisi translatum e sqq. At in campo extra portas Thebanas Ovidius VI, 218. pueros sagittis transfigi narrat. Sepulcra liberorum cum rogo ostendebantur Thebis Pausan. IX, 16. extr. 17. conf. Statius Theb. III, 191 sqq. VI, 125. vbi Intpp. §. 5. Αὐφίων. nomen parentis etiam vni filiorum inditum esse potuit ab aliquo poeta. Apud Pausan. V, 16. p. 417. saltem Elidensium est narratio, seruatam esse Chloridem, καὶ σὺν αὐτῇ καὶ ἕνα περιγενέσθαι φασὶ τῶν ἀῤῥένων. Chloris minima natu vulgo habetur, comparato Ovidio et Hygino, quem vid. f. 10. Chloris Nelei coniux est apud Homer. l. c. etiam Amphionis filia; at Amphion Iasi filius: Odyss. λ, 282. quod iam notaui paullo ante ad f. 6. pr. et sup. p. 61. Obss. hactenus discesserat poetarum posteriorum ratio ab Homero, qui omnes liberos occubuisse tradiderat. *Ipse Zethus et Amphion caesi:* tradente Apollodoro. Aliter hoc traditum ab aliis: Amphion, cum templum Apollinis expugnare vellet, ab Apolline sagittis est confixus: Hygin. f. 9. et vid. ib. Munker. Apud Lucian. de Saltat. 41. est μανία τοῦ τειχοποιοῦ, adeoque prae dolore ad insaniam fuit adactus. Secundum Timagoram in Thebaicis caesus fuit a Spartis: Schol. Eurip. l. c. Phoen. 162. Vulgari narratione *ferro per pectus adacto* vitam et dolorem finiit Ovid. Met. VI, 271. §. 6. De ipso hoc saxo, humanam forte aliquando speciem refe-

rente et rorem exſudante vid. Sophocl. Antig. 835 ſq. cf. Pauſan. I, 21. qui ipſe locum recognouit. Callimach. in Apollin. 22 ſq. ad quos vid. laudata a Ruhnk. in Ep. crit. p. 131. Quint. Smyrn. I, 291 ſq. Caſaub. ad Athen. p. 569. Epitaphium, quod ferunt Grammatici, v. c. ad Sophocl. Elect. 151., etiam verſum latine ab Auſon. Epitaph. 27., non magnum acumen habet.

§. 7. *Laius*, *Iocaſta*, *Oedipus*, nomina in ſcena Graecorum celebratiſſima: et placuit Fortunae, ſeruare huius argumenti potiores tragoedias, Sophoclis Oedipodem vtrumque: periere aliae: Aeſchyli Oedipus, cuius et Sphinx et Laius laudatur; Euripidis Oedipus. Nec minus frequens illorum nominum mentio in aliis tragoediis et carminibus, quae res Thebanas attingunt, vt in Phoeniſſis Euripidis et al. Non itaque mirum, multa diuerſimode tradi. vid. Hygin. f. 66. 67. et ibi laudd. Argum. S. ad Th. Aeſchyli. paſſim Eurip. in Phoen. et ibi Schol. Diodor. V, 64. Liceret de ſingulis his mythis per tragicos in ſcenam inductis ampliſſimas commentationes pertexere; verum id iuuenilibus ingeniis pro exercitatione cum fructu aliquo proponi poſſet, non autem conſilio noſtro conuenit, cum tantum praecipuos doctiorum fabularum fontes monſtrare nobis ſit propoſitum. Noſtrum exſcripſit Zenob. II, 68. conuenit fere Schol. Od. λ, 270. ex Androtione. Repetiit locum et inſeruit Argonauticis ſuis Thebanis Neander Lipſ. 1588. Antiquiſſima fabulae facies eſt ap. Homer. Od. λ, 270 ſqq. eademque ſimpliciſſima: nam patrem ignarus interfecit Oedipus; filio ignara nubit Epicaſte; re mox comperta ipſa prae dolore ſuſpendio vitam finit, ipſe Thebis regnat, multis malis ex maternis diris agitatus. Nihil Homerus de Oedipi exilio, caecitate, de liberis, meminit: quae ſeriorum poetarum, inprimis tragicorum, ingeniis debentur. §. 1. Amphion et Ze-

thus liberis orbi vita excesserant; itaque Laius successit: Pausan. IX, 5. p. 721. Phlegyae, aduersus quos (vid. sup. p. 235), vrbs muris munita fuerat, iterum Thebas sunt adorti Eurymachi ductu, et vrbem captam solo aequarunt: quae ex Pherecydis lib. X. narrantur apud Schol. Il. ν, 302. et Odyss. λ, 263. Eusttath. p. 1682. l. 51. *Iocasta* sane Menoecei f. Creontis soror in Eurip. Phoen. 10. 11. Creontis filiam alii edunt, vt Diodor. l. c. *Epicastan* Homerus vulgauit, noto loco, Odyss. λ, 270. §. 3. Περίβοιαν. Sophocli est Merope Oedip. Tyr. 794. vbi Schol. Munker. ad Hygin. f. 66. — §. 5. κατά τινα στενὴν ὁδόν: est haec famosa illa σχιστή, de qua vid. Pausan. X, 5. Eurip. Phoen. 38. et ibi Valkenar. τριπλῆ κέλευθος est ap. Sophocl. l. c. 819 sq. καὶ κελεύσαντος ἐκχωρεῖν etc. aspera oratio. Apud Zenob. est: κελεύοντος δὲ τοῦ κήρυκος, κοιρανοῖς ἐκποδὼν μεθίστασθαι, adoptatum ex Eurip. Phoen. 40. καὶ παρεγένετο εἰς Θήβας. non continuo; alioqui ex templo parricidium patuisset; sed primo Corinthum ad Polybum: Schol. ad Eurip. Phoen. 24. vbi versum Antimachi illustratum dedit Schellenberg. in Fragm. p. 81.

c. 8. De *Damasistrato* eadem Pausan. X, 5. In ceteris, quae satis nota sunt, non morabor. §. 3. Sub Creonte Erginus, Minyarum rex, Thebas oppugnasse putandus, de quo sup. II, 4, 11. *Iuno* immisit Sphingem: sic Pisander tradiderat apud Schol. Phoen. 1748. ergo ira in Herculem suscepta in Thebanos versa perdurauit. At Lycus a Baccho immissam: Schol. Hesiod. p. 261. Λύκος δὲ ἐν τῷ περὶ Θηβαίων. (f. Θηβαϊκῶν: idem liber περὶ Θήβων est apud Schol. Lycophr. 1206.) αὐτὴν ὑπὸ Διονύσου πεμφθῆναί φησιν. Fabula quoque fuit Aeschyli Σφίγξ inscripta. Sphingis mater Echidna, recte, non Chimaera, vt ex praua interpunctione apud Hesiod. Θ, 326. tradunt Grammatici. βάσιν iterum pro πόδας, vt I, 6, 1. §. 4. *A Musis*

edocta Sphinx aenigma; seu propter subtilitatem inuenti; seu quod carmine conceptum; dictum alias quoque χρησμός. cf. Not. Valkenarii ad Eurip. Phoen. 50. Idem tamen Eurip. illud v. 814. ἀμουσοτάτας ᾠδὰς appellat. Ductum τὸ Φίκιον ὄρος ab antiquo nomine Φίξ, Φικὸς, Thebanis frequentato, et serius seu casu seu ingenii lusu in alterum mutato, cum Phix, monstrum, montem infestans, loca incolere credita esset. Hesiod. l. c. v. 326. Φῖκ' ὀλοήν, non Σφίγγ'. Idem mons τὸ Σφίγγιον ὄρος apud Palaeph. 7. vbi Intpp. et Valken. ad Phoen. 913. Apud Lycophr. extr. est Σφίκειον τέρας male, puto, editum. Aenigma ipsum prostat apud Schol. Lycophr. 7. Schol. Eurip. Phoen. 50. et in Argum. extr. vbi vid. Valken. Variis modis inflexum illud passim, v. c. apud Schol. Odyss. λ, 270. Diodor. l. c. §. 6. *Haemonem* nunc pereuntem ex Pisandro habet noster; v. Schol. Phoen. 1748. Ab aliis, tragicis vtique, in alia ille tempora seruatus. vid. Sophoclis Antigonen. §. 8. De liberis Oedipodis vid. Pausan. IX, 5. p. 721. Eurip. Phoen. 55 sqq. Schol. Phoen. 1748 et 53. Contra alii ediderant, Iocastae vitâ defunctae Oedipodem induxisse Astymedusam, quae priuignos calumniata est; Schol. Il. δ, 376.

§. 9. De seqq. videndus vterque Sophoclis Oedipus. Contra in Phoenissis et Oedipus et Iocasta superstites liberis sunt. Iocasta ense corpus transadigit. cf. Schützii Exc. I. ad Aeschyli S. ad Theb. de fabulae Oedipodiae varietate, et inf. ad c. 7, 1. φανέντων. quod Homero est Od. λ, 272. ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισι, quae male accepit Pausan. IX, 5. p. 721. de famâ abolitâ. ἀρὰς τοῖς παισὶ θέμενος. *Dirae* hae *Oedipi* multis poetis argumentum fuere, variis modis tractatae, quod iam Gale ad h. l. monuit. vid. Aeschyl. S. ad Th. 701. s. 715. Phoeniss. 67. et ibi Valkenar. Sophocl. Oed. Col. 1440. et ibi Scholion,

quod verſus ex Thebaide apponit, qui conferendi ſunt cum aliis apud Athen. XI, 3. p. 465. F. quos Schellenberg in Fragmentis Antimachi appoſuit p. 78. Exarſerat ira patris, cum victimae parte ſibi deſtinatâ fraudatum ſe vidiſſet; ſeu, vt in Thebaide cyclicâ narratum, menſâ et poculo, quod, nec aſſequor, quâ de cauſſâ, dedignabatur, appoſito: Euſtath. ad Od. λ, p. 1684, 8. Zenobius V, 43. ad h. l. reſpicit. At alii Oedipodem, appoſito a filiis femore victimae pro humero, contumeliam ſibi fieri putaſſe et filiis diras dixiſſe tradiderant, in his Θηβαΐς μικρὰ fuit apud Schol. Sophocl. l. c. ἐκβαλλόμενον αὐτὸν Θ. Vat. De *Oedipo ad Colonum* Athenienſibus et Theſeo ſupplice facto vid. Sophocl. Oed. Colon. ſaltem Argum. ibidem ad v. 92. plura de ſepulturâ, de templo τῶν Σεμνῶν θεῶν vid. in ead. fab. Modum enim excederet libellus, ſi omnia diſerte exſcribere vellem. In verbis lenior eſſet iunctura: καὶ προσδεχθεὶς ὑπὸ Θησέως, μετ' οὐ πολὺν χρόνον ἀπέθανε.

Cap. 6.

ſ. 1. Sequentia ante oculos fuere Zenob. I, 30. Conſulendae Phoeniſſae et Aeſchyli S. ad Th. Vtinam extaret Antimachi Thebaïs! nunc contenti ſimus Thebaide Statianâ. §. 2. τινὲς μὲν οὖν. Sic Argum. Aeſchyl. S. in Th. Auctor huius narrationis Hellanicus, alterius Pherecydes, vid. Schol. Eurip. Phoen. 71. Eſt etiam, tertia fama de duplici Polynicis fugâ apud Pauſan. IX, 5. p. 722. §. 3. τόντε ὅρμον καὶ τὸν πέπλον, munus nuptiale Harmoniae datum ſup. c. 4, 2. cf. Schol. Phoeniſſ. 71. §. 4. *Adraſtus* ex nobiliſſimis inter heroes Argiuorum, cultus quoque pro heroe a Sicyoniis: vid. Herodot. V, 67 ſq. cf. Schol. Pindari N, 30. Adraſtus ὁ Ταλαοῦ, ſup. I, 9, 13. Sequentia expoſita in Thebaide Statii I, 408 ſqq. Eurip. Suppl. 133 ſqq. Phoen. 412 ſqq. breuiter a Diodor. IV, 65.

Zenobius: Τυδεῖ Φεύγοντι ἐκ Καλυδῶνος, δι' ὃν εἰργάσατο φόνον. v. fup. I, 8, 5, §. 3. — §. 5. μάντεως τινος. vaticinium ipfum, e Mnafea defcriptum, eft ap. Schol. Eurip. Phoen. 412. fed et ipfe Euripides infpiciendus. cf. Hygin. f. 69. ἐπὶ τῶν ἀσπίδων. alii exuuias humeris capitique iniectas narrant. §. 6. Δηϊπύλην, iam fup. I, 9, 13. memoratam: cf. ad Hygin. l. c. κατάξειν. fic et Eurip. Phoen. 430 fqq. τοὺς ἀριστέας. enumeratos eos mox videbimus f. 3. Adierunt in his Tydeus et Polynices Mycenas ad petendam belli focietatem. Haec eft legatio de qua accipiendus locus Il. δ, 376 fqq.

f. 2. *Amphiarai* herois nomen inprimis clarum: interfuerat venationi Calydoniae, fup. I, 8, 2. §. 4. p. 55. et Argonauticae expeditioni I, 9, 16. §. 8. p. 82. nunc bello ad Thebas gefto virtus et prudentia eius, inprimis vaticinandi peritia, celebratur. *Eriphyle*, Adrafti foror, Talai filia, fup. I, 9, 13. p. 76. perfidia in maritum infamis, cum monili Cadmeo corrupta effet: cf. Pindar. Nem. 9, 37 fqq. Erat his praecipua fedes in Thebaide; verum fuere ea quoque in tragoedias inducta; memoratur Sophoclis Eriphyle, etiam Amphiaraus, Satyricum drama; etiam lyricum carmen Stefichori, Eriphyle. Hiftorice res expofita a Diodor. IV, 65. προσιδών, quod tam praeclare expofitum apud Pindar. Nem. 9, 43. αἰσιᾶν οὐ κατ' ὀρνίχων ὁδόν etc. §. 2. πρὸς Ἶφιν τὸν Ἀλέκτορος. Cur ab hoc potiffimum confilium petat, aliunde notum non eft. Erat *Iphis* a Proeto oriundus, et quidem ab eius filio Megapenthe, (de quo fup. II, 2, 2 extr. Argiuis regnante, II, 4, 4 extr.) ex hoc Megapenthe (a quo diuerfus alius Megapenthes, Pelopis nepos: vid. Odyff. δ, 10. et ibi Schol.) natus Anaxagoras, ex hoc Alector, Iphios pater, vid. Paufan. II, 18, p. 150. vbi Iphis Sthenelo, Capanei f. regnum reliquiffe narratur; erat tamen Iphidi filius Eteo-

clus (Paufan. X, 10, p. 821 extr. vid. mox ad f. 8. extr.) et Euadne, Capanei coniux (inf. c. 7, 1. extr.) εἰ λάβοι τὸν ὅρμον Ἐριφύλη. De hoc monili vid. fup. ad III, 4, 3. §. 2. et iterum inf. ad III, 7, 7. §. 6. In f. καὶ ἐπὶ Θήβας στρατεύειν, adiectum, vt ex Amphiarai vatis praecepto bellum Epigonorum factum poftea effe declararetur.

f. 3. *Septem ducum aduerfus Thebas* recenfus videndus eft apud Eurip. Suppl. 860 fqq. Phoen. 120 fqq. Aefchyl. S. ad Th. 381 fqq. vbi vid. Schütz. Sophocl. Oed. Col. 1378 fqq. vt mire fibi placuiffe videantur poetae hac in enarratione. Eadem de cauffa, quia a multis frequentata eft fabula, diuerfitas eft in nominibus, etiam portarum v. Hygin. f. 70. et ibi Intpp. Duas tamen maxime claffes conftitui poffe video: Nam *Aefchylus* memorat *Tydeum*, *Capaneum*, *Eteoclum*, *Hippomedontem*, *Parthenopaeum*, *Amphiaraum*, *Polynicem*. Eosdem *Sophocles* Oed. Colon. recenfet et *Euripides* in *Supplic.* At apud eundem in *Phoeniff.* funt *Hippomedon*, *Tydeus*, *Parthenopaeus*, *Polynices*, *Adraftus*, *Amphiaraus*, *Capaneus*: quos eosdem *nofter* auctor commemorauit, et *Hyginus*. Omnes inter fe neceffitate generis iuncti erant. De *Adrafto* modo vidimus: c. 6, 1. de *Amphiarao* Oiclei f. fup. 6, 2. *Capaneus* Hipponoi f. Anaxagorae nepos, quem ante diximus; mater Capanei Laodice, Iphios f. vid. Schol. Phoeniff. 185. vbi cf. Nota Valkenar. at Aftynome Talai f. apud Hygin. f. 70. Hipponous Megapenthis f. non Anaxagorae eft, apud Schol. Pindar. N. 9, 30. Eius filia Periboea Oeneo nupta Tydeum pepererat vid. fup. I, 8, 4. Obff. p. 51. Quae plura ibi narrantur de parentis in ipfum ira, argumentum facere potuere tragoediae Sophoclis, quae Hipponoi nomine infcripta laudatur apud Hefych. et Polluc. IV, 111. *Hippomedon*, Ariftomachi f. ex Adrafti forore Paufan. X, 10. Talai filius eft ipfi Sophocli Oed. Col. 1383.

vide Intpp. Hygin. fab. laud. n. 6. *Tydeus* Oenei. sup. I, 8, 5. — *Parthenopaeus* Milanionis et Atalantae f. a qua saepe poetis denominatur. vid. inf. c. 9. 21 §. 9. (Quod apud Schol. Aeschyli S. ad Th. 539. legitur, υἱὸν τῆς Ἀντιόπης, vitiosam lectionem esse arbitraberis). Supra I, 9, 13. §. 1. secundum alios auctores Talai f. erat, Adrasti frater. Agnoscit vtrumque Pausanias, eosque confundi obseruat Schol. ad Oed. Col. 1385. Eteoclus mox victor agone Nemeaeo f. 4. §. 5. et caesus a Leade f. 8. §. 2. *Mecisteus* Adrasti frater est, sup. I, 9, 13. interemtus ille a Melanippo apud Herodot. V, 67.

f. 4. Ad seqq. Statium in Thebaide excitare nolo; patet aditus. Omnino mihi res magis est cum Graecis, inprimis antiquioribus. cf. Hygin. f. 74. vbi de *Hypsipyles* fortuna videndum: add. f. 15 extr. et vtroque loco Intpp. Est quoque de ea Epigramma Cyzic. 10. De *Hypsipyle*, *Lemniis* et *Thoante* vid. sup. I, 9, 17. de *Lycurgo* et filio I, 9, 14. §. 4. Ἀρχέμορον ἐκάλεσαν. Schol. Pindari Argum. III. Ἀμφιάραος δὲ τούτοις μαντευόμενος Ἀρχέμορον αὐτὸν ἐκάλεσεν, ὅτι αὐτοῖς ἀρχὴ μόρου ἐγένετο ὁ τοῦ παιδὸς θάνατος. Haec pro interpretatione habeantur. Funestae expeditionis euentus omen habenda erat pueri mors. De his *Nemeorum originibus* multi multa; praeter Statium VI. 296 sqq. v. Arg. Nemeor. Pindar. cf. Pausan. II, 15. p. 144. Hygin. f. 74. et 273. p. 379. §. 4. De *Eteoclo* vid. paullo ante ad f. 3. §. 4. Pro eo ap. Statium VI, 561. 642. Parthenopaeus cursu victor est, disco Hippomedon, v. 646-722 sq. caestu Capaneus, lucta Tydeus, 826-910. Omnino is prorsus diuersos auctores sequutus est. *Laodocus* hic non alius esse potest, quam Talai frater, ex Biante; memorat eum inter Argonautas Auctor Orphic. 146. diserte; etiam Apollon. I, 119. vbi Λεωδόκος, vt tamen, an eum pro fratre Talai et Areii habere liceat,

dubitare possis, cf. sup. Obss. p. 67. ad I, 9, 13. pr. At omnem dubitationem eximit Valer. Fl. I, 358. *Nititur hinc Talaus, fratrisque Leodocus vrget remo terga sui.*

§. 5. De *Tydeo legato ad Thebanos* loc. class. Il. δ, 382 sqq. vbi cf. Schol. ad 376. Videndus Statius lib. II. et III. Paullo diuersa sunt in Diodoro IV, 65. —

§. 6. *Duces VII. ad VII. portas Thebarum constituti.* Placuere sibi in hac descriptione ipsi tragici; est similis locus Aeschyli S. ad Th. 380 sqq. Eurip. Phoen. 1111 sqq. diuersitatem in disponendis hominibus facile expectes; nec minus tamen est aliqua varietas in portarum nominibus. cf. Intpp. ibid. et ad Hygin. f. 69. extr. Pausan. IX, 8. Taedium haud ferrem, si in his tricari vellem. Sufficiant pauca haec; *Ogygia* porta notissima ab antiquo Thebarum rege Ogyge, cf. Schol. Lycophr. 1206. Burman. ad Met. III, 713. *Homolois*, post illam *Proetis*, *Hypsista*, *Electris*, *Crenaea* apud Pausan. l. c. p. 727. 8. videantur; recedit ille tantum in *Oncaea*, pro qua *Neitidem* memorat; quam edd. vulg. Aeschyli habebant v. 466. nunc et in illo Νήϊται πύλαι sunt, et in Phoeniss. 1111. vbi vid. Schol. c. nota. cf. Porson. ad Phoen. 1150. vbi vir ingenios. cum Νήϊται πύλαι ab Apollodoro non memorentur, Oncaeas earum locum occupasse suspicatur; cum deberent paullo ante adscriptae esse ad τὰς Ὠγυγίας ἢ Ὀγκαΐδας, (Ὀγκαίας) quae eadem porta fuisse videatur. Eaedem cum reliquis sunt apud Statium Theb. VIII, 353 - 7. nisi quod pro Crenaeis sunt *Dircaeae* (post *Proetides* v. 355. interserendum *et*). De vetere hoc Minervae *Oncaeae* nomine monitum iam supra ad III, 4, 1. §. 3. occurrit illud apud Aeschyl. laud. v. 170. vbi v. Intpp. 493. 507. cf. Pausan. IX, 12. At ἄλσος Ἀπόλλωνος Ὀγκαίου ibid. VIII. c. 25. p. 650. in Antimachi versibus. Scilicet Ὄγκαι, κώμη Θηβῶν fuere, Schol. Lycophr. 1225. et Schol. Pin-

dari O. 2, 47. vbi ipfius Minervae cognomen ab illo vico ducitur. De nomine Phoenicio Onca Gale laudat Selden. de Diis Syris IV, 2. §. 2. Fuere autem feptem illi duces Thebani fecundum Aefchylum: *Melanippus, Polyphontes, Megareus, Hyperbius, Actor, Lafthenes, Eteocles.* De fingulis ibi videndum S. ad Th. 399 fqq.

f. 7. De *Tirefia* hic locus claflicus. Conf. Callimach. L. Pall. vbi Spanh. et laudd. ad e. l. et a Burmann. ad Met. III, 322. inpr. Barth. ad Statium pluribus locis. Fabulam carmine elegiaco expofuerat Softratus, cuius argumentum vid. apud Euftath. ad Od. κ, p. 1665, 48. Εὐήρους. vnde paflim audit poetis Εὐηρείδης, vt apud Callimach. L. P. 81. Theocr. XXIV, 70. Οὐδαῖον. fup. III, 4, 1. p. 185. §. 2. ἄλλοι μὲν γὰρ, haec ratio remotiorem antiquitatem redolet; nam inuidere numen hominibus, irafci, vltionem expetere, in illa funt frequentatiffima. §. 3. Φερεκύδης δέ. quae hic tradidit, copiofe ornata funt a Callimacho L. P. 57 fqq. et illuftrata a Stutzio Fragment. Pherecyd. p. 202. §. 5. Ἡσίοδος δέ φησιν. Hefiodea narratio ingeniofe expofita ab Ovidio Met. III, 316 fq. Hygin. f. 75. cf. Antonin. Lib. 17. et Phlegon Trall. de Mirab. 4. qui poft Hefiodum laudat Dicaearchum, Clitarchum et Callimachum; hunc quidem temere; nam ille diuerfa amplexus erat, vt vidimus; Clitarchus autem in rebus Alexandri vix haec attingere potuit; nifi nomen a librario confictum eft, potuit Phylarchus effe, e cuius hiftoriarum libris multa paffim fabulofa memorantur. In monte Cyllene haec facta, tradit quoque Phlegon l. c. Hygin. f. 75. vbi v. Munker. nam alii Cithaeronem memorant. Ingeniofius haec adornata funt ab aliis fic, vt ferpente femina interemta fieret femina, mare occifo, iterum vir. v. Schol. Odyff. κ, 494. Schol. Lycophr. 683. §. 6. δέκα ἐννέα μοιρῶν περὶ τὰς

συνουσίας οὐσῶν. Quod XIX. partes nunc commemorantur, e quibus IX. viris X. feminis assignat vates, non ab vetere auctoritate, sed a foeda corruptela, aut interpolatione, profectum arbitror. Omnes vbique de X. partibus loquuntur; quarum vna viris, nouem feminis iudicio vatis impertiuntur. Iam corruptum versum alterum videbimus, et sensum illatum; decem partes voluptatis a feminis percipi: vt apud Schol. Lycophr. ὅτι δεκαπλασίως ἐρᾷ τοῦ ἀνδρὸς ἡ γυνή. quo facto extitit ineptus homo, qui forte ex sensu suo nouum computum iniret, et in XIX. partes totum illud dispertiretur. Vereor adeo, ne ab Apollodoro haec tantum scripta fuerint; ὁ δὲ ἔφη, δέκα μοιρῶν περὶ τὰς συνουσίας οὐσῶν, τὰς μὲν ἐννέα ἥδεσθαι γυναῖκα, reliqua omnia accessisse ab interpolatrice manu. Laborat et Barthius in h. l. ad Stat. Theb. II, 95. parum feliciter. §. 7. Ἐγένετο δὲ καὶ πολυχρόνιος. Vere hoc quidem dictum, sed vix ab Apollodoro. Adscriptum ex Callimacho erat L. P. 127. Δώσω καὶ βιότω τέρμα πολυχρόνιον. Septem aetates vixisse tradebatur in Melampodia: versus, sed corrupti, sunt apud Schol. Lycophr. 682. §. 8. Ἄρει σφάγιον ad placandum eum, cum iras ex dracone caeso sup. c. 4, 1. susceptas nondum deposuisset. Phoeniss. 940 sq. Vaticinium hoc de Menoeceo pro patria immolando et ipsam rem persequutus est Euripides in Phoeniss. 841 sq. inpr. 937 sq. Statius lib. X, 589. 610. 756 sq. Pugna facta est ad Ismenum: Pausan. IX, 9. p. 729. etsi is vnam tantum factam pugnam meminit. De altera mox videbimus. Ordinem, qui hic est, pugnandi et oppugnandi variant tragici. Accessum ad muros oppugnandos v. in Aeschyl. S. ad Th. 384 sq. in Phoeniss. 1100 sqq. vbi mox Argiuis recedentibus exeunt Thebani, et fratres ad singulare certamen deueniunt; tunc Argiui fugantur. Etiam apud Statium primo die, Amphiarao

terrâ hiante abforpto, recedunt Argiui (lib. VIII. pr.). Altero die iterum pugnatur, ἀριστεύει Tydeus, tandem occumbit; (lib. VIII. ad f.) tertio propius ad Ismenum pugnatur, praecipuam laudem fert Hippomedon, fed occumbit is cum Parthenopaeo (lib. IX.) quarto Menoeceus fe immolat, oppugnatur vrbs, perit Capaneus fulmine ictus, (lib. X.) recedunt ab vrbe Argiui, fit pugna fratrum. Nocte infequente Argiui caftra relinquunt. De *Capaneo* late Phoen. 1179 fq. Statius X, 827 fq.

f. 8. §. 2. οἱ Ἀστακοῦ παῖδες ἠρίστευσαν. Filiorum Aftaci nomina, quae fequuntur, *Ismarus*, *Leades*, *Amphidicus*, *Melanippus*: hic quidem omnium clariffimus, v. Aefchyl. S. ad Th. 413 fq. facta iam eius mentio fup. I, 8, 5 extr. p. 60. itaque is intelligendus, quoties poetae *Aftaciden* memorant. Caefus ab eo Tydeus (v. inf. f. 8.) et Mecifteus, Adrafti frater: Paufan. IX, 18. pr. *Leades* forte fuit Λειάδης. Apud Aefchyl. 480. opponitur Eteoclo Megareus, Creontis f. ὡς δὲ Εὐριπίδης φησί. in Phoeniff. 1160 fqq. auctoritatem Antimachi acceffiffe, e Paufania l. c. difcimus, de Periclymeno cf. mox f. 8. §. 4. De *Tydeo* propter immanitatem immortalitatis munere excidente v. inpr. Schol. Pindar. N. 10, 12. Schol. Il. ε, 126. e Pherecyde, et huius Fragmenta p. 168. alios apud Burmann. ad Ovid. Ibin 517. Occifum Melanippum ab Amphiarao, diferte narrat Paufan. IX, 18 pr. p. 745. etiam Schol. Il. ε, 126. cum Schol. Lycophr. 1066. Secundum haec legi poffit: τιτρωσκομένου δὲ Τυδέος. Ab Amphiarao caput caefi iam ante Melanippi recifum ait nofter. At a Capaneo caput auulfum narrat Statius l. c. 746 fqq. §. 5. Immane Tydei factum Schol. Lycophr. l. c. 1066. διασχίσας ἐκείνου τὴν κεφαλὴν, ἀπεῤῥόφησε τὸν ἐγκέφαλον. In Schol. Pindari N. 11, 43. eft: τούτου δοκεῖ διὰ τὴν ὀργὴν λαβὼν ὁ Τυδεὺς τὴν κεφαλὴν, καὶ ῥήξας, ἐκροφῆσαι τὸν

ἐγκέφαλον. At altero loco, N. 10, 12. degustasse carnem narratur; in hoc et versus ex Meleagro Euripidis afferuntur: εἰς ἀνδροβρῶτας ἡδονὰς ἀφίξεται κάρηνα Τυδεὺς γένυσι Μελανίππου σπάσας: quibus eo deuenturum Tydea significat, vt, voluptate ex esu carnis humanae capta, ore dilaniet caput Melanippi. De iis vss. consulendus Valken. Diatr. p. 142. §. 6. *Amphiarai mors* celebratissima: Late Statius VII, 690. sed minus felix in hac operis parte. Pausan. IX, 8. p. 727. παρὰ ποταμὸν Ἰσμηνόν. in via a Potniis versus Thebas; Pausan. ibid. Locus *Harma* dictus, vt multi, v. c. Schol. Il. β, 499. et Eustath. Steph. Byz. h. v. Strabo IX. p. 619. C. Egi de eo ad Philostrat. Imagg. I, 27. (in Opusc. Acad. Tom. V. p. 82. 83. A *Periclymeno* fugatus Amphiaraus: cf. Nem. 9, 61 sq. Pindar. vbi Schol. monet eum Neptuni et Chloridis e Tiresia natae esse filium, diuersum ab altero, Nelei filio: de quo sup. I, 9, 9. p. 70. Neptuni filium dixerat quoque Eurip. Phoen. 1163. et inde noster paullo ante, cum Parthenopaeum ab eo caesum traderet. *Bato* et ipse pro heroe habitus Argis: v. Pausan. II, 23. Eius signum Delphis viderat Pausan. X, 10. et in arca Cypseli idem expressus, V, 17. p. 420. Amphiaraus viuus, ἔμψυχος ad inferos descendit, quod Sophocl. El. 845. πάμψυχος ἀνάσσει. Cultus pro heroe apud Argiuos, et apud Oropios Boeotiae. Apud hos quidem celebre eius fuit μαντεῖον v. Pausan. I, 34. §. 7. *Adrastus* vnus e ducibus cladi superstes, equi *Arionis* beneficio ereptus (vt Hygin. f. 70.) nobile inter poetas argumentum. Arionis ipse Homerus mentionem facit Il. ψ, 346. 7. (nam Statium VI, 301 sq. memorare nolo,) de eius stirpe v. Schol. ad e. l. e Cyclicis, vt in fine subiicitur, et Pausan. VIII, 25. p. 650. In verbis Ἄδραστον δὲ μόνον ἵππος διέσωσεν Ἀρίων vestigia versus facile agnoscas. Barthius ad Stat. Theb. II, 197. in cod. Pal. margine ad-

ſcriptam viderat vocem 'Ἀντιμάχου, e cuius Thebaide eum ſupereſſe ſuſpicatus erat is, qui adſcripſit. Alios eius verſus de Arione appoſuit Pauſan. l. c. vnde diſcimus; cum Arione alterum equum Caerum fuiſſe, (v. Schellenberg. Fragmenta p. 65 et p. 68) et Arionem Terra editum; in Apollodoro Ceres, in Erinnyn mutata, mater eſt, vt et apud Schol. Il. l. c. et Schol. Lycophr. 153. cf. Pauſan. p. 649. hoc eſt illud quod Agatharchides reſpicit, p. 11. τὸ δὲ Δήμητρος κάλλος εἰς τὴν αἰσχίστην μεταστα-θῆναι διάθεσιν. Laudatum verſum explet Barthius ſic: Ἄδραστον μόνον ἵππος ἔσωσεν δῖος Ἀρίων. felicius Mitſcherl. noſter Epiſt. crit. p. 33. Ἄδραστον δὲ μόνον δῖος διέσωσεν Ἀρίων. Idem acute ſuſpicatur totum locum e margine in Apollodori verba irrepſiſſe. Tametſi Apollodorus ipſe poetae verba in animo habere potuit; vti etiam Strabo IX. p. 619 C. τὸν δὲ (Adraſtum) διὰ τοῦ Ἀρείονος σωθῆναι.

CAP. 7.

ſ. 1. *Creon* poſt Eteoclem regnum Thebarum recuperat, quod iam Laio occiſo tenuerat; nam ſecundum tragicos vnus idemque Creon habetur. Expellit ille nunc demum Oedipodem, ſecundum Phoeniſſas Euripidis 1580 ſq. et Statium Theb. XI, extr. cf. Schüz. ad Aeſchyl. Exc. p. 480. Eius inhumanitas, cum Polynicis et Argiuorum corpora ſepulturae iure interdiceret, celebrata a tragicis, vt et *Antigones* pietas in fratrem: vid. Aeſchyl. S. ad Th. 1005 ſq. et Sophoclis Antigonen. Fuit alia Antigone Euripidis. cf. Hygin. f. 72. §. 3. *Adraſti iκετεία* clara inprimis in Athenarum laudibus: vt Iſocr. Paneg. 15. vid. Statius Theb. XII. Eadem et Theſei humanitas argumentum fecit Supplicibus Euripidis; etſi ibi res Eleuſine geritur, non Athenis. Add. Diodor. IV, 65. extr. Pauſan. I, 39. Plutarch. Theſ. p. 14. A. vnde patet noſtrum

tragicos sequi, qui haec ita narrarunt, vt armis sepulturam extortam dicerent. ἐπὶ τὸν Ἐλέου βωμόν. vid. sup. II, 8, 1. §. 2. Respexit locum nostri Zenob. I, 30. (p. 9. vbi leg. τοὺς νεκροὺς ἐξήτουν). ἱκετηρίαν θεὶς, habet e poeta, puto: pro ἱκέτης γενόμενος. Sepultura facta per septem busta, de quibus v. Pindar. N. 9, 56. §. 4. Adducuntur VII. ducum corpora Athenas apud Eurip. Suppl. 755. §. 5. Εὐάδνη hoc facinore nihil nobilius in his fabulis: vid. Eurip. Suppl. 990 sqq. Ἴφιδος male erat editum; Ἴφιος scripsi ipsis codd. auctoribus; sed et nota res; prodit ipse Iphis apud Eurip. l. c. 1032. Iphios filium Eteoclum vidimus sup. c. 6, 3 extr. Hygini errorem, qui Phylaci filiam prodit Euadnem, corrigit Munker. ad f. 243. n. 5.

f. 2. *Bellum Epigonorum.* Est de eo bello hic, qui sequitur, inter locos classicos: add. Diodor. IV, 66. vbi cf. Wessel. Pausan. IX, 5 et 9. qui alios auctores habuit. Expositum id bellum esse debuit ab Hellanico et ab Ephoro; fuit vero etiam vetus carmen, οἱ Ἐπίγονοι: vnde primus versus: νῦν αὖθ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα Μοῦσαι, servatus in lib. de certamine Hom. et Hesiodi, repetitus ab Aristoph. in Pace 1270 vbi v. Brunck. Homero a multis tributum id carmen, (cf. Bentl. Epist. ad Millium p. 62. 63) teste Pausania IX, 9. p. 729. cui valde illud probatum: ἔπη εἰς τὸν πόλεμον τῶν Ἐπιγόνων. vnde puto haec eadem a Dionysio in Cyclum mythicum fuere adoptata, vna cum Alcmaeonis rebus. Nam fuere in hoc bello praecipuae partes *Alcmaeonis*: cuius nomine inscriptum fuit aliud epos, ἡ Ἀλκμαιωνίς, de qua vide v. c. Schol. Orest. Eurip. 998. cf. Bentlei. Ep. ad Millium p. 19. illa tamen non tam bellum, quam Alcmaeonis seriora fata (v. f. 5 sq.) exposuisse videtur; ad quae, praeter Stesichori Eriphylen, spectauere tragoediae, alia Sophoclis, Alcmaeon, eius-

dem alia, Eriphyle, si vere fuit diuersa, Euripidis alia Ἀλκμαίων ὁ διὰ Ψωφῖδος (vid. inf. I. 5.) Latine ex his vnam verteret Ennius (v. inter fragm. Ennian. p. 281 sq.) aliam Accius. Sed ipsum bellum attingere debuit alia Aeschyli, alia Sophoclis fabula: Epigoni. Ceterum videor mihi in his fabulis non tam veteres narrationes et priscam famam, quam poetarum ingenia antiquiores fabulas, inprimis Thebaidis, aemulantia deprehendere. Ipse numerus ducum septenarius ab illo altero τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας ductus erat; quod auctorem Aeschylum habuisse traditur a Pausan. II, 20. p. 156. — §. 2. ὁ θεὸς ἐθέσπισε. huc pertinent illa ostenta meliora, quae Sthenelus iactat, *cepimus*, inquit, *Thebas* πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ, contra quam in prima ad Thebas expeditione malis ominibus vsi erant Argiui, cumque iis non paruissent, foeda clade pulsi redierel haec est stultitia, hae sunt ἀτασθαλίαι, quibus periisse eos ait; Il. δ, 405-9. §. 3. De Thersandro eiusque progenie vid. Pindar. Ol. 2, 76. et ibi Schol. Fuisse de eo plura in Cyprio carmine, e Proclo constat. cf. ad Aen. Virgil. II, 261. Periit ille in bello Troiano, a Telepho in Mysia occisus. vid. Pausan. IX, 5, p. 722. τοὺς παῖδας, Alcmaeonem cum Amphilocho, vt statim videbimus. Memorantur Odyss. o, 248. cum sua stirpe; add. Pausan. VI, 17. p. 494. et V, 17. p. 420. §. 4. ἡγεμόνα Ἀλκμαίωνα. Diuersis modis haec ab aliis tractata fuisse necesse est; apud Eurip. Suppl. 1215. Aegialeus et Diomedes duces sunt; quemadmodum in Diomedem, rerum summam deuoluit ingeniosus auctor epici carminis *Epigoniad*, *W. Wilkie*; apud Pindar. P. 8, 67. dux est Adrastus; quem morte Aegialei audita moerore confectum apud se Megarenses tradebant: Pausan. I, 43. p. 103. idem cum filio Hipponoo in rogum se immisisse narratus ab alio poeta: vid. Hygin. f. 242. Vnde apparet,

a pluribus poetis belli huius casus fuisse expositos. Nomina septem ducum Epigonorum sunt quoque apud Hygin. f. 71. sed deficiunt apud eum duo nomina corrupta et apud Eustath. p. 489 extr. qui nouem annumerat, quod et apud Pausan. II, 20. situ p. 156. cf. X, 20. p. 822. In Alcmaeone: Aegialeo, Thersandro, Diomede, Sthenelo, plerumque conueniunt; sed Parthenopaei filius *Promachus*, quem et Pausan. agnoscit, Eustathio est Stratolaus, Hyginio Thelimenes, nisi vox corrupta; Euryalum Mecistei etiam Pausan. Polydorum Hippomedontis Pausan. et Eustath. memorant; hic et Melontem Eteocli.

§. 3. *Pugna* facta *ad Glissantem* vrbem Boeotiae (Pausan. IX, 19. p. 746. 7. Schol. Pindari P. 8, 68). §. 2. *Laodamas* Eteoclis f. (cuius tutor Creon etiam a tragicis memoratus: Pausan. IX, 10. p. 730) dux Thebanorum, *Aegialeum* interimit, qui ex ducibus solus occubuit; vt ex septem olim ducibus vnus pater Adrastus fuerat seruatus; cf. Schol. Pindar. l. c. Pausan. l. c. et IX, 5. p. 722. IX, 9. p. 729. add. Herodot. V, 61. *Laodamantem Alcmaeon* occidit. At apud Herodot. V, 61. et Pausan. l. c. p. 722. Laodamas nocte post cladem acceptam in Illyrios se recipit: (quae res forte fabulas sup. 5, 4. de Cadmi in Illyricum recoxit). §. 4. De Tiresiae morte ad Tilphussam Boeotiae fontem vid. Pausan. IX. 19. VII, 3. Diodor. IV, 67. erat is in monte Tilphussio haud longe a lacu Copaide ad Haliartum (cf. Pausan. IX, 18. p. 745 extr. Alia Tilphussa Arcadiae apud Polyb. memoratur IV, 43). πόλιν Ἑστιαίαν κτίσαντες κατῴκουν. Non de Euboeae Hestiaea cogitandum: fuit alia Acarnaniae, alia circa Olympum, testante Stephan. Byz. vti Hestiaeotidem sub Ossa et Olympo collocat Herodot. I, 56. serior tamen Hestiaeotis in occidente Thessaliae quaerenda. Iam autem Pausanias p. 728. captis Thebis alios in Illyricum, alios

in Illyricum, alios ait in Thessaliam concessisse, et montem Homolen occupasse. Haec ipsa loca, quae primo Thraces, tum Pelasgi (cf. Dionys. Hal. I, 18.) incoluerant, insidebant tum Dores: vid. sup. Obss. p. 195. ideoque non diuersa sunt, quae Diodorus habet IV, 67. αὐτοὶ δὲ μεταναστάντες ἐκ τῆς πόλεως ἐπὶ Δωριεῖς ἐστράτευσαν, καὶ μάχῃ νικήσαντες τοὺς ἐγχωρίους, ἐκείνους μὲν ἐξέβαλον ἐκ τῶν πατρίδων. eiecti suis sedibus Dores inde dilapsi, occuparunt Doridem s. tetrapolin Doricam.

§. 4. *Thebae* captae traduntur a victoribus *Thersandro* Polynicis filio. Pausan. IX, 8. p. 722. rediit mox in eam pars profugorum, vid. Diodor. l. c. mansere tamen per longum tempus Thebanorum res valde attritae: cf. Strabon. IX. p. 632 B. §. 2. *Manto* Delphos missa: vnde illa Clarum et Colophonem venit. vid. Schol. Apollon. I, 308. Pausan. IX, 33. pr. VII, 3. pr. Mela I, 17. At inf. §. 7, 7, §. 1. eam ab Alcmaeone ductam tradidit Euripides. Apud Diodor. IV, 66. illa Daphne est.

§. 5. Narratio, quae sequitur, an ex *Alcmaeonide* (vid. sup. ad §. 1. pr.) petita sit, nunc non ausim probabiliter dictum censere. Plus enim tragicae παρασκευῆς inest narratis quam epici coloris. §. 3. Fugit autem Alcmaeon Argis, nam ibi piaculum commissum. *Oicles* pater Amphiarai, eoque auus Alcmaeonis, illo adhuc tempore superstes; cum alii eum in expeditione Herculis aduersus Laomedontem obiisse traderent: sup. II, 6, 4. Obss. p. 183. Eius monumentum in Arcadia viderat Pausan. VIII, 36. p. 673 extr. Vrbs fuit Arcadiae *Psophis*, antea Phegia dicta, de qua Pausan. VIII, 24. Phegeus ibi vixit: vid. Pausan. ibid. p. 646. add. Burman. ad Ovid. Met. IX, 412. Iam ad ea, quae hic euenisse narrantur, an spectauerit Euripidis Ἀλκμαίων διὰ Ψωφῖδος, videbimus paullo post ad §. 4, 2. §. 4. *Arsinoe*. Alphesiboea est Pausan. l. c.

p. 646. et Propertio I, 15, 15. *Alphesiboea suos vlta est pro coniuge fratres, sanguinis et cari vincula rupit Amor.* Hoc est quod §. 9. videbimus, 'Αρσινόην δὲ μεμφομένην. Videtur hinc illa Acarnanem et Amphoterum consiliis fuisse ad puniendos fratres suos. Ad *Oeneum* venit, cuius senectam ad seriora tempora protraxere poetae tragici, vt haberent nomen illustre in his fabulis. Malis et aerumnis ille oppressus; vnde ap. Athen. VI. p. 223. C. in notis Timoclis Comici versibus, quomodo mala aliena vel in tragoediis aegritudinem leuare possint: Γέρων τις ἀτυχεῖ; κατέμαθε τὸν Οἰνέα. De eo cf. sup. I, 8, 5. 6. et Var. Lect. p. 61. cum Obss. ad e. l. vbi Diomedem cum Alcmaeone vidimus Calydonem adiisse. vid. Strabo X, p. 709. B. ex Ephoro. §. 6. κατῴκησε, poterat locum habere κατῴκισε, quod etiam in Thucyd. l. c. est, sed et illud recte. Ad ostia Acheloi circa Oeniadas terra aggesta alluuie nouum fecit littus, (res iam ex Herodoto nota II, 10. tum ex aliis vt Plutarch. de Exilio p. 602. D.) in quo Alcmaeon consedit. §. 7. *Callirrhoe.* Acheloi filia, etiam apud Pausan. l. c. haec est; de qua Ovid. Rem. 455. *Amphilochi frater ne Phegida* (Arsinoen) *semper amaret, Callirhoe fecit parte recepta tori.* Simulasse h. l. fertur Alcmaeon se velle Apollini Delphico dedicare monile Eriphyles. Conuenit fere Pausan. p. 646 extr. At alii e responso dei id factum narrant; nam sors ipsa extat apud Athen. VI. p. 232. (repetita ab Eustath. p. 1697, 42.) ex Ephori lib. XXX. historiarum: 'Αλκμαίωνι μὲν (ὁ θεὸς ἔχρησε) πυνθανομένῳ, πῶς ἂν τῆς μανίας ἀπαλλαγείη· Τιμῆεν μ' αἰτεῖς δῶρον, μανίαν ἀποπαῦσαι· καὶ σὺ φέρειν τιμῆεν ἐμοὶ γέρας, (affer, consecra et tu mihi pretiosum munus) ᾧ ποτε μήτηρ 'Αμφιάραον ἔκρυψ' ὑπὸ γῆν αὐτοῖσι σὺν ἵπποις. §. 8. Ceterum ad haec referendus versus Ovid. Met. IX, 412. *Cognatumque latus Phegeius hauserit ensis.* —

§. 9. *Arsinoe* putanda est amorem in Alcmaeonem retinuisse et fratres ob caedem factam obiurgasse; quod illi aegre ferentes sororem in Arcadiam abducunt ad *Agapenorem*, Tegeae regnantem; est is idem, qui Arcades ad Troiam duxit Il. *β*, 609. cf. Pausan. VIII, 5. filius Ancaei, qui in Calydonia venatione obierat sup. I, 8, 5. §. 6.

c. 6. Callirrhoes Acheloi filiae, alteris nuptiis ab Alcmaeone ductae, filii ex Alcmaeone erant *Acarnan et Amphoterus*, qui postea memorabuntur. γενέσθαι τελείους. Huc spectant versus Ovid. Met. IX, 413. *Tum demum magno petet hos Acheloia supplex Ab Ioue Callirhoe natis infantibus annos.* vbi vid. Lactant. §. 2. Acarnan igitur et Amphoterus, matris Callirrhoes iussu exiere ad vlciscendam caedem patris, Alcmaeonis, a Phegei filiis, Pronoo et Agenore, factam; qui Delphos proficiscentes ad monile et peplum *deo* consecrandum deuerterant Tegeam ad Agapenorem, qui sororem, Arsinoen, prius Alcmaeoni nuptam, seruabat. Apud eundem eodem tempore deuerterunt Acarnan et Amphoterus, Callirrhoes filii. Hi itaque interfectores patris repertos occidunt, inde Psophidem pergunt et Phegeum cum vxore necant: vid. paullo ante ad §. 4. de Alphesiboea.

c. 7. §. 1. εἰς Δελφοὺς ἀνέθεντο. tamen et hic monile furto ablatum Phocensi homini caussa insaniae et euersae domus fuit. Gale laudat Athenaeum, apud quem est locus lib. VI. p. 232 extr. 233. vbi et oraculum Alcmaeoni datum quod vid. sup. ad c. 5. §. 7. ex Ephoro: sed diserta narratio est ex Phylarcho apud Parthen. c. 25. spectat ea ad bellum Phocense, et erat tum repositum monile ἐν τῷ τῆς προνοίας Ἀθηνᾶς ναῷ, quae aedes erat Delphis, teste Pausan. X, 8. p. 819 extr. *Acarnan* autem conditor Acarnanum etiam ap. Thucyd. l. c. verba aduocat Strabo. antea Curetes haec loca tenuerant. Ab ipso Alcmaeone occu-

patam Acarnaniam statuerat Ephorus; vid. Strabon. VII. p. 501. C. 502. A. K. p. 710. A. B. Habuit et haec regio fabulas suas. — De Ambraciae originibus vid. Antonin. Lib. c. 4. — §. 2. Euripides Ἀλκμαίωνα haud dubie in Alcmaeone διὰ Ψωφῖδος, de qua fabula v. Bentl. Epist. ad Mill. p. 19. viros doctos ad Hesych. p. 1 et Euripidis fragmenta. A nemine tamen edoctum te videas, quid poeta per illud διὰ Ψωφῖδος denotauerit. Ad priora tempora referunt, quando Alcmaeon Psophidem venerat a Phegeo receptus monile et peplum; ita vero erat Ἀλκμαίων ἐν Ψωφῖδι vel κατὰ Ψωφῖδας, non vero διὰ Ψωφῖδος. Nisi fallor, Alcmaeon Psophidem transgressus, vbi ille, mente ex insania recepta, Arsinoen Phegei filiam duxerat, Corinthum ad repetendos a Creonte liberos, nutriendos ipsi traditos, adierat; nam hic scenae locus fuisse videtur; quum regis nomen Creon est, vt in fabula Medeae: Creon Corinthi rex erat, eius filius vel filia intelligenda in fragm. Alcmaeonis Eurip. n. VIII. ὦ παῖ Κρέοντος etc. §. 4. *Amphilochus* Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος ᾤκησεν. consentaneum magis ᾤκισε. Potuit huic Alcmaeonis filio ab Euripide hoc tribui. Sed is, ad quem communiter haec referuntur, Amphilochus Alcmaeonis frater est, nisi aliud ab Alcmaeone conditum ipse tantum inhabitauit; quod Ephorus statuebat apud Strabon. X. p. 710. B. VII. p. 501. C. 504. A. Fuit Amphilochus et ipse inter claros vates. Eum inf. 10, 8. inter procos Helenae vidimus; interfuit nauigationi ad Troiam, atque inde Argos redux in Acarnaniam transiisse, (Thucyd. l. c. et II, 68. inde Strabo l. c.) secundum alios cum Calchante (Q. Smyrn. XIV, 365 sq.) Pamphyliam frequentasse incolis et Mallum in Cilicia condidisse fertur; in qua vrbe oraculum eius fuit, aliud apud Oropios cum Amphiarao. Pausan. I, 34. p. 83 extr. cf. Strab. l. c. In Mallo condenda adiutores habuit

Mopsum, Apollinis et Mantus filium, clarum vatem; de eorum diffidiis et pugnâ aliae sunt fabulae, quas vid. apud Lycophr. 439 sq. 980. 1047. ibique Schol. Conon. Narrat. 6. Strabon. XIV. p. 951. C. (642.) 993. B. (676.) Etiam hunc Mopsum passim cum altero antiquiore, qui Argonautis interfuisse narratur, confusum viri docti saepe notarunt.

Cap. 8.

Fabulae Arcadicae. c. 8. 9. 10. f. 1. 2. sunt eae neo numero multae nec celebres, nisi quae Iovem et Mercurium attingunt; forte et quae ad Lunam et Panem spectant. Arcades, ex antiquissimis Graeciae populis, e Pelasgicâ stirpe superstites: Nam tutabatur eos aduersus Hellenum incursiones locorum natura montibus vallibus et amnibus intercepta. Ita vero euenisse suspicor, vt traherent ad se sibique vindicarent fabulas generis Pelasgici tanquam sibi proprias; in quibus etiam sunt Argolicae nonnullae cf. II, 1, 2, 3. In similem errorem induci se passi sunt scriptores, v. c. Dionysius Halic. qui ad Arcadiam solam retraxit Pelasgorum, qui Italiam frequentasse feruntur, origines, cum tamen Pelasgi late per diuersa omnis Graeciae loca, diuersis populorum nominibus, sparsim sedes habuissent. Retulere itaque Arcades ad se et generis humani origines, et vitae silvestris in mitiorem vitam mutationes, frumenti inuentum, artium rudimenta, religionum a Iove ductarum elementa, et, quod inprimis memoratu dignum, astrologiae primas lineas; has quidem fabulis expressas, Callistus in vrsam mutatae, filii in Arctophylacem, et sic alia. *Proseleni* dicti Arcades vetere cognomine, vnde fabula nata de Arcadibus ante lunam ortis: (quam Prolusione academicâ illustrauimus a. 1777. in quâ sunt alia ad hoc genus spectantia. Opusc. Acad. Vol. II. p. 334) sunt certe fabulae Arcadicae ex antiquissimis; nam vltra

diluuii Deucalionei tempora assurgunt. Possis itaque in eam sententiam deuenire, an omnino mythorum digerendorum et ordinandorum rationem inire forte praestet hanc, vt a fabulis Pelasgicis, tanquam antiquissimis, initium faciamus. Erit tamen admodum difficile eas indagare et ab aliis discernere, Hellenum quippe ingeniis et sermone poetico mutatas, variatas et politas. Ceterum mythi Arcadici a Pausania memorati plerique morum asperitatem spirant, sunt pauci et incomti et parum variati, et mirationem plerumque faciunt forma humana in ferinam mutata. Itaque ab iis Ovidius Metamorphoses exorsus est. Sed totum hoc genus mutatarum formarum singularem commentationem sibi postulat, si in caussas inquirere velis: (idque exsequutus est non infeliciter paullo post priorem Apollodori editionem Mellmann olim noster Commentat. de mutatis formis 1786). Fabulas Arcadicas attigerant ex antiquioribus Hesiodus et Acusilaus; Eumelus, Pherecydes, Asius, mox f. 2. laudantur. Ex sequiore aetate Mnaseas ἐν τοῖς περὶ τῆς Εὐρώπης apud Schol. Apollon. IV, 264. Dionysius Chalcidensis ἐν κτίσεσι. Staphylus, cuius fuere Arcadica: v. Sext. Empir. p. 272. et ibi Fabric. Habuere quoque Arcades scriptorem e popularibus Araethum Tegeaten, quem idem Schol. Apollonii memorat: apud Hygin. Ariethus scribitur nomen. Add. Pausan. VIII. pr.

f. 1. Pelasgus ab Acusilao proditur Iovis et Niobes filius, cumque eo Argus sup. II, 1, 1. §. 7. Niobe autem Phoronei filia, et Phoroneus cum Aegialeo ex Inacho et Melia Oceanina prognatus. Est haec simplicissima communis Arginorum, Arcadum et Aegialensium (qui Achaiae oram tenuere), ignotae, si ad remotiora contendas, originis declaratio. αὐτόχθονα. sic et ipsi Arcades apud Pausan. VIII. cf. Schol. Eurip. Or. 1646. Ab hoc,

stirpis progenitore, diuersus est alius *Pelasgus*, qui ad Thessaliae origines spectat, Haemoniae pater, auus Thessali: notus ex Dionys. Halic. I, 17. et fragmento Rhiani in Schol. Apollon. III, 1089. de quo vid. Scalig. ad Euseb. p. 19. 20. cf. Steph. Byz. in *Αἱμονία*. Alter porro Pelasgus, quem II. appellare possis, commemoratur ex Characis Chronic. lib. I. apud Steph. Byz. in Παῤῥασία, Arestoris f. Iasi nepos, Argi pronepos; quem Argis in Arcadiam migrasse ait, dictam tum Pelasgiam, regnasse annos XXV. et condidisse vrbem Parrhasiam. At apud Dionys. Hal. I, 11. stemma est a Phoroneo ductum: eius filia e Ioue parit Pelasgum (I.) a quo natus Aezeus (Azan forte Arcadicum nomen erat) ab hoc Lycaon (I.). Eius filia Deianira e Pelasgo (II.) parit Lycaonem (II.) is pater Oenotri est, a quo primos Pelasgos in Italiam inferiorem ductos esse nota narratio est. Memoratur quoque tertius Pelasgus, cum Iaso et Triopa natus: Schol. Il. γ, 75. — §. 2. *Lycaon*. Conueniunt sqq. cum Schol. Lycophr. 481. Ad eum plura vitae cultioris inuenta retulerunt Arcades. v. Pausan. VIII, 2. Scelus itaque, quod ei tribuitur, seu victimae humanae, seu hospitum mactatorum (late expositum ab Ovid. Met. I, 214 sq.) ad filios eius transferunt alii, in quibus noster, et Nicolaus Damasc. Excerpt. p. 446. et apud Suidam in Λυκάων. v. ad Hygin. f. 176. Μαλίβοιας: haec eadem habet Natalis Comes Mytholog. IX, 9. loco luculento, quem ex Hecataeo Milesio, lib. II. Genealogiarum apposuit. Solet ille homo loca e scriptoribus deperditis afferre non aliter ac si adhuc legerentur, petita fere ex veteribus Grammaticis. Locum, quem hic laudat, non sine fraude compofuisse videtur ex Schol. Lycophr. 481. vbi similia fere et isti loco et huic Apollodori leguntur, sed nulla Hecataei facta mentione; contra vero in fine Apollodori nomen occurrit. — καθάπερ ἄλλοι

λήνιδι, νύμφης Κυλλήνης. Supplendum inde Κυλλήνη nomen in Schol. Eurip. 1646. vbi excidit: Pelasgus γυναικὶ ἀφηγομένου ἐπιχωρίων (adde Κυλλήνην) ἀφ' ἧς τὸ ὄρος οὕτω καλεῖται, εἶχον ἔσχε Λυκάονα. Iterum alii Deianirani matrem, Cyllenen vxorem Lycaonis ediderant; in his princeps Pherecydes: Dionys. Halic. I, 13. testem adhibens Φερεκύδην τὸν Ἀθηναῖον, γενεαλόγων οὐδενὸς δεύτερον. πεποίηται γὰρ αὐτῷ περὶ τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ βασιλευσάντων ὧδε ὁ λόγος: Πελασγοῦ καὶ Δηϊανείρας γίνεται Λυκάων, οὗτος γαμεῖ Κυλλήνην Ναΐδα νύμφην, ἀφ' ἧς τὸ ὄρος Κυλλήνης καλεῖται. §. 3. *Lycaonis L. filii.* Videntur in hunc censum retulisse Arcades conditores omnium suarum vrbium seu vicorum (συνοικιῶν), nam habitabant illi vicatim et per familias. Adscripserat haec nomina, cum locis, quae vnus quisque eorum occupauerat, Pherecydes, vt ex eodem Dionysii loco disco: ἔπειτα τοὺς ἐκ τούτων γεννηθέντας διεξιών, καὶ τίνας τόπους ἕκαστοι τούτων ᾤκησαν. Partem ex iis recitat Pausan. VIII, 3. et Schol. Lycophr. l. c. nec tamen conueniunt nomina inter se; desiderantur in nostro nomina satis clara *Azaci*, *Phigali*, *Parrhasi*. Quid? quod *Oenotri*, quem non praeterit Pausan. p. 603 nulla omnino fit mentio; cum tamen Peucetii, qui cum eo in Italiam traiecit, nomen appositum sit; de quo Oenotro tam multa leguntur apud Dionys. Halic. I, 11. sed is alios auctores sequitur; in his Pherecydem: v. fragmenta Sturz. p. 203 sq. sunt ibi quoque filii Lycaonis numero XXII. et, si penitius inspexeris, alius ac serior Lycaon. §. 5. οἱ δὲ αὐτὸν ἐπὶ ξενίᾳ καλέσαντες. Sic et Schol. Lycophr. 481. hoc alii aliter narrant: v. Not. ad Hygin. f. 176. Alii filium Nyctimum aiunt mactatum: v. apud Schol. Lycophr. l. c. alii nepotem Arcadem: Eratosth. 8. Hygin. P. A. II, 4. alii obsidem: Ovid. Met. I, 227. — §. 6. Τραπεζοῦς. Narrant hoc omnes

supra laudati, etiam Eratosth. cf. ad Hygin. c. 176. At Pausan. p. 602. nomen vrbis a filio Lycaonis Trapezeus repetit; cf. Steph. h. v. in quo nomen filii male scribitur Τραπεζοῦς, est Τραπεζεύς, etiam ap. Schol. Lycophr. l. c. ἀνασχοῦσα γὰρ ἡ Γῆ. Scilicet Iupiter τὴν Ἀρκαδίαν συνεχῶς ἐκεραύνου, ἕως ἡ Γῆ παρακαλοῦσα τὸν Δία, τὴν χεῖρα ἐξέτεινε. διό φασι πρώτως ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐκεχειρίαν γενέσθαι. Schol. id. ibid.

§. 2. *Diluuium Deucalioneum*: Superius narrata spectarunt ad tempora ante-diluuiana; ex quibus antiqua memoria manserat efferatorum ad extremam improbitatem hominum. Ad similem persuasionem instruxit aetates suas Hesiodus: τοὺς μὲν ἔπειτα Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε. Bona haec! modo Iupiter meliores, non autem deteriores homines creasset! *Deucalionei diluuii* memoria supererat in fabulis Atticis, Delphicis, Eliacis, et, vt h. l. videmus, in Arcadicis, Nycteo regnante: conuenit Schol. Lycophr. l. c. 481. (add. ad v. 72.) et Schol. Eurip. Or. 1646. (1678). Hoc idem sequutus Ovidius ingeniose Lycaonis inhumano facinori subiecit diluuium. Met. I. Sed chronographi de tempore diuersis modis statuerunt: sufficit vel Simsonum inspicere ad a. 2492. cf. Grabe ad Tatian. p. 132. §. 2. De *Callisto* fabula multis modis tractata a poetis, inprimis ab eo poetarum et scriptorum genere, quod astrologicas fabulas persequi coepit. Aeschyli Callisto memoratur in Hesychio in Παυίας βήσσας. De *Eumelo* et de *Asio* v. Ind. auctor. Lycaonis filiam Callisto edit etiam Pausan. VIII, 3. p. 603. *Cetei* filiam si dixit Pherecydes, (cf. Sturz. p. 205) referendum ad eum est doctum Scholion Eurip. Or. l. c. Sequutus erat hoc idem Ariaethus ap. Hygin. P. A. II, 1. Idem tamen non Callisto, sed Megisto nomen ediderat; ibid. at Themisto, Ister ap. Steph. in Ἀρκάς. (vbi pro Ἄρκτῳ γὰρ ὑφ' Ἥρας

αὐτῇν ὀνομασθῆναι leg. ὁμοιωθῆναι). quem locum transcripsit Eustath. ad Il. β. p. 300. A Ceteo videndum est an dicti fuerint Κήτειοι Mysi Od. λ, 520. §. 4. Dianae assimulatum Iovem narrant vulgo omnes. cf. Hygin. P. A. II, 1. fab. 176. 177. et ibi Intpp. §. 5. Iunonis fraudem plerique agnoscunt: etiam Schol. Il. σ, 487. ex Callimacho. Pausan. l. c. p. 603. Erat hoc ipsum ab Hesiodo traditum: vt diserte edocet Eratosth. c. 1. (ad quem cf. doctam notam Koppiers. Obss. p. 94) ornate expositum ab Ovid. Met. II, 405 sqq. cf. Hygin. f. 177. et not. §. 7. *Arcadem* factum *Arctophylacem* noster non memorat: quae tamen communis narratio: cf. Eratosth. c. 8. nec, nomen Arcadiae ab Arcade ductum: v. Pausan. l. c. Eum a Maia esse educatum, alibi narratum non memini.

Cap. 9.

§. 1. De *Arcadis* stirpe cf. Pausan. VIII, 4. §. 2. *Elatus* et *Aphidas*, nomina clara inter Arcades. *Azanem* addiderant alii, etiam Pausan. l. c. *Elati* filii ex Laodice, Cinyrae filiâ, quae eadem esse videtur, quae inf. c. 14, 3. §. 4. Laogore est, *Stymphalus* et *Pereus*: tres alios Pausan. addit ibid. p. 605. *Aepytum*, *Cylleniem*, *Ischyn*; hunc postea videbimus c. 10, 3. p. 233. *Aepyti* clarum nomen fuit; educauit Evadnen ap. Pindar. Ol. 6, 54. eius sepulcrum memoratum Homero Il. β, 604. et Theocr. Id. I, 125. 6. cf. Pausan. VIII, 16. Σθενέβοιαν, ἣν γαμεῖ Προῖτος. Nunc alios auctores sequitur, quam sup. II, 2, 1. vbi Amphianactis filia erat. an hunc ex Aphidante factum putabimus: Ἀμφιάνακτος pro Ἀμφιδάμαντος? Teneremus hoc, si Euripidis Bellerophontes superesset.

§. 3. De *Auge* iam sup. II, 7, 4. §. 1. fere eadem vidimus. cf. Obss. p. 189. Similia fere habet Schol. Lycophr. 206. Itidem *Neaeram* Perei filiam idem memorat, Pausan.

quoque l. c. p. 605, sed Autolyco nuptam. Mirum in modum adornatam fabulam diserte narrat Alcidamas Or. Ulyssis in Palamedem, p. 70. ed. Reisk. *Cepheus* et *Lycurgus*. Adiungit *Amphidamantem* Pausan. VIII, 4. p. 606. iidem apud Apollon. I, 161 sq. cum Lycurgi filio Ancaeo, de quo paullo post. De *Cepheo*, quem Hercules belli socium in Hippocoontidas habuit II, 7, 3. §. 4. et qui inter Argonautas fuit: I, 9, 16. §. 8. p. 83. vide sup. Obss. p. 188. Eius filia *Aerope* a Marte compressa, Pausan. VIII, 44. extr. vnde natus *Aeropus*, pater *Echemi*, qui cum Hyllo pugnauit sup. Obss. p. 204. extr. *Auge* Mineruae sacerdos. Scilicet Tegeae Aleae Mineruae inprimis celebris religio; v. Pausan. VIII, 45. p. 693. Auge φωραθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρός. plenius apud eund. c. 4. p. 606. ἐφωράθη τετοκυῖα ἐξ Ἡρακλέους. apud Strabon. XIII. p. 915. B. ὑπὸ Ἀλέου — φωράσαντος τὴν τοῦ Ἡρακλέους φθοράν. eod. loco apponitur argumentum Euripidei Telephi, in quo mater cum filio arcae inclusa ad Caici ostia enatauit. Conuenit Pausan. altero loco p. 606. Alii poetae Augen abduci et in mare proiici, modo cum puero, modo nondum enixam, narrauerant; alii variauerant alia. Proxime ad nostrum Diodor. IV, 33. ἐπὶ θανάτῳ. at sup. p. 214. a patre ablegata fuit, vt in seruitutem venderetur. Obseruata discrepantia etiam aliis, vt Goensio Obss. p. 52. qui coni. ἐπ' ἐξαγωγῇ. sed diuersos auctores sequi noster auctor putandus est. παραλαβὼν αὐτὴν ἔφθειρε. atqui supra II, 7, 4. erat: αὐτὴν γυναῖκα ἐποιήσατο. Iudicium apponit Commelinus: non esse haec ἀσύστατα. equidem hoc concedam; alienum tamen ab vsu loquendi et narrandi; etiam Pausan. VIII, 4. extr. συνῴκησεν (non ἴσαν) ἐρασθέντι τῷ Τεύθραντι, et Schol. Lycophr. 206, vbi nostrum exscribit, γυναῖκα ἔσχε. alterum substituere in promtu sane est; nec tamen licet assequi, vnde corruptela inferri potuerit: nisi forte

fuit παρέλαβεν αὐτὴν, et, cum erratum esset παραλαβὼν, suppleuit alter ex eod. loco II, 7, 4. vbi de Hercule ἀγνοῶν ἔφθειρε. Verum quidni et hoc diuersimode a tragico tractari potuit? ζητήσας τοὺς γονέας. Ad hos errores Telephi spectat egestas, a Tragicis celebrata; vnde illud Timoclis Comici: ὁ μὲν γὰρ ὢν πένης πτωχότερον αὐτοῦ καταμαθὼν τὸν Τήλεφον γενόμενον, ἤδη τὴν πενίαν ῥᾷον φέρει. cf. Aristoph. Nub. 918. Ran. 866. vbi Spanhem. Fuere autem Aeschyli Μυσοὶ et Τήλεφος, idem, suspicor, drama; Euripidis Auge et Telephus. Porro Agathonis Μυσοὶ et Τήλεφος. Etiam Iophontis Telephus. Sed res satis nota vel ex Horatiano: *dolet sermone pedestri Telephus et Peleus, cum pauper et exul vterque* etc. De oraculo haec sunt apud Suidam in ἔσχατος Μυσῶν πλεῖ. ἔνιοι τὴν παροιμίαν τοῦ χρησμοῦ λέγουσι Τηλέφῳ μαντευομένῳ γεγονέναι περὶ γονέων, ἐπὶ τίνας τόπους ἐλθὼν, εὕροι τοὺς γονεῖς. τὸν δὲ θεὸν προστάξαι, πλεῖν ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν. ἀφικόμενον δ' εἰς Τευθρανίαν, νέμεσθαι δὲ ταῦτα τὰ χωρία Μυσοὺς, ἐπιτυχεῖν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Venerat eo Telephus, vt matrem reduceret in Arcadiam; vt Epigr. Cyzic. 11. εἵνεκα ματρὸς Αὔγης τᾶσδ' ἐπέβαν γᾶς Τευθραντιάδος - ὄφρα μιν ἂψ ἀνάγω ἐς πέδον 'Αρκαδίης.

§. 2. *Lycurgus*, obscurus alioqui homo, vt Pausan. VIII, 4 extr. ait, ex Homeri tamen loco Il. η, 142 sq. notus, claros filios habuit *Ancaeum*, *Epochum*, *Amphidamantem*, *Iasum*. Ancaeus venationi Calydoniae interfuit sup. I, 8, 2. §. 8. p. 54. et expeditioni Colchicae I, 9, 16. p. 83. Apollon. I, 164. Epochum Schol. eod. loco v. 164. 172. memorat, modo 'Επίοχον, modo 'Επόχον. Epochum cum Ancaeo agnoscit Pausan. p. 606. sed ignorat reliquos, quia ei Amphidamas Lycurgi frater, Alei filius est. Iasus, qui et Iasius, filia Atalanta inclaruit. Porro pro Cleophile vel Eurynome, tertia vxor Lycurgi Antinoe editur

apud Schol. Apollon. A. c. I, 164. Eurysthei vxor *Antimache*. in Anaglypho Farnesio Admeta mater et filia editur: vid. sup. Obss. p. 154. 155. ad II, 5, 9. §. 2. *Iasi* et *Clymenes* f. *Atalanta*. Clymenae duae confusae sunt apud Schol. Odyss. λ, 325. haec altera e Minyae filiabus; nam Minyadum magnus fuit numerus, a quibus orti Minyae: vid. Obss. p. 73. Schol. Apollon. I, 230. Perizon. ad Aelian. III, 42. et XIII, 1. notissimum caput de Atalanta. Verheyk. ad Antonin. Lib. 10 pr. ... §. 2. De *Atalanta* Iasi f. Arcadica puella venatrice, monitum sup. Obss. p. 49. ad I, 8, 2. §. 4. Gale ad h. l. add. Burman. Catal. Argonaut. et add. Ovid. Met. VIII, 318. X, 560. ad Hygin. f. 185. item f. 99. 173. ad Propert. I, 1, 9. Sufficere tamen potest vel vnus Simson. p. 261. 3. Ad sequ. §. 3. cf. Aelian. V. H. XIII, 1. qui sophistae alicuius seu rhetoris scrinia expilauit. Ῥοῖκος καὶ Ὑλαῖος. de caede hac Centaurorum v. Callimach. in Dian. 221. vbi cf. Spanhem. Rhoetum fere Romani scriptores appellant, vt obseruatum a Bentl. ad Horat. II, 19, 23. De Hylaeo vid. ad Virgil. II. Ge. 457. et Propert. I, 1, 13. §. 4. ἐπὶ τὸν Καλυδώνιον κάπρον sup. I, 8, 2. ἐν τῷ ἐπὶ Πελίᾳ τεθέντι ἀγῶνι. sunt hi ludi ab Acasto facti in patris funere. cf. I, 9, 28. §. 1. vid. Obss. p. 92. 93. De iis loc. class. in Pausan. V, 17. p. 421. vbi inter argumenta arcae Cypseli sunt. Qui in iis victores recensentur apud Hygin. f. 273. nec tamen in iis Atalanta memoratur; sed Peleus victor lucta. Pugilatu certauerant Nestor et Pollux, tum lucta Nestor et Alcaeus. Quint. IV, 307 sq. Interfuerant iisdem ludis Boreadae apud Apollon. I, 1304. At de loco Callimachi in Dian. 202. 8. dubito an recte ad agonem funebrem Peliae referatur. Videtur simpliciter locus apud Iolcon declarari per παρὰ τύμβον Ἰώλκιον; nam respicit poeta pugnam Cyrenes cum leone apud Pindar. ornate expositam P. IX.

cf. Nonnus lib. 28, 180. At seq. de cursus certamine proposito ad alteram Atalantam Schoenei f. spectant passim cum altera confusam; de cursu nota loca sunt apud Ovid. Met. X, 560 sq. Hygin. f. 185. §. 6. *Poma a Venere accepta.* vid. Ovid. Met. X, 644 sqq. Philetas in Schol. Theocr. 2, 118. τά οἱ ποτὲ Κύπρις ἑλοῖσα μᾶλα Διωνύσσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων. *mala Dionysi, quae Hippomeni Venus dedit detracta capiti suo.* Alter Schol. ad ad 3, 40. minus docte poma Hesperidum subministrat. Nouo modo apud Musaeum vs. 154 sq. Venus Atalantae irata, quod amare noluerat, insanum in Milanionem amorem infecit. εἰς τὸ τέμενος Διός. Cybeles fanum est apud Ovid. Met. X, 686. vnde simul patet, in Boeotia ad Onchestum hoc certamen cursus esse factum. Iouis tamen fanum etiam Hygin. l. c. memorat. §. 8. In seqq. (multo magis sup. I, 8, 2. §. 4. p. 55. vbi erat: Ἀταλάντη Σχοινέως ἐξ Ἀρκαδίας) apparet ipsum Apollodorum de discrimine vtriusque Atalantae (vid. paullo ante ad §. 4.) non recte statuisse. Recte Hesiodus Iasi filiam Arcadem puellam, a Schoenei filia, quae Boeotica fuit, distinxit. At idem Hippomenem tradiderat nudum certasse: quo ipso asseuerauerant veteres Hesiodum iuniorem esse, ap. Eustath. p. 1324, 17. quod spectat ad quaestionem tam varie agitatam de nuditate certantium: dum non discernebant Olympia ab aliis, etiam heroicae vitae. *Schoeneum* inter Athamantis filios vidimus I, 9, 2 extr. fuit Schoenus Boeotiae vicus, Il. β, 497. vbi ab hoc Schoeneo illum dictum putat Schol. Idem tamen de Schoenunte Arcadiae asserit Stephan. in h. v. cf. Pausan. VIII, 35 extr. Εὐριπίδης. an in Meleagro? *Maenalum* inter Lycaonis filios vidimus. vix tamen is huc referri poterit. De *Hippomene*, Megarei f. vid. l. c. Ovid. Met. X, 605. et not. item ad Hygin. f. 185. §. 9. *Parthenopaeus*, Atalantae proles: in-

telligenda Arcadica. Male Diodor. IV, 65. Schoenei filiam matrem edit. Milanionis filius erat Parthenopaeus sup. III, 6, 3. §. 3. vbi vid. Obss. nunc nouum accedit hoc, quod Martis filius ab aliquo poeta fuit editus; e Meleagro natus est apud Hygin. f. 70. et 99.

Cap. 10.

Sequitur altera pars *mythorum Arcadicorum*, cum *Laconicis* et *Troianis* fabulis coniuncta, quae ex iis, tanquam vinculo aliquo, aptae et nexae sunt c. 10. 11. 12. f. 1-6. Procedunt haec omnia a VII. *filiabus Atlantis*, quarum vna, vel duae, a mortalibus, reliquae a diis amatae fuere, duae *Celaeno* et *Alcyone*, a Neptuno; tres a Ioue: *Maia*, e qua *Mercurius* natus f. 2. *Taygete*, Lacedaemonis mater, quae *Laconicis fabulis* locum facit f. 3-9. c. 11. tandem *Electra* viam munit *fabulis Troianis* c. 12.

f. 1. In *Atlante* diuersa mythorum genera confuse cumulata sunt. Erat Atlas in theogonicis carminibus: hinc in Titanomachiis; tum mons extremae Africae,[1] qui sub sole occidente continentem finit, connexa caeli tanquam onus sustinere videri poterat; inde liberior poeticis figmentis campus. Frequentari illa coepere in Persei et Gorgonum, tum in Hesperidum fabulis, et in Heracliis: v. sup. II, 5, 11. Tandem in Arcadiam immigrauit totum hoc genus, variisque modis fuit tractatum et ornatum, astronomicis fabulis assumtis, propter Pleiadum genus ab Atlante ductum. Fundus rei iam in Homero est, cui Atlas prudens et maris profunda nosse et columnas, quibus caelum ac terra sustinetur, tenere dicitur, Odyss. α, 52. 53. phantasmate hoc a monte ducto, cuius radices extremae in maris fundum procurrunt, caelo vertici incumbente. Ex Schol. Il. σ, 486. intelligo, in fabulis

Atlanticis Hellanicum praeiuisse. (hausit ex eo, loco sua Eudoc. p. 330.) — §. 2. Sequitur τοῦ Ἀτλαντικῶν, Ἀτλαντικῶν, quod sup. I, 9, 5. memorauerat, vbi de Perieres agebat: de quo mox videbimus. §. 3. Ἠλέκτρην et Πληιάδες Ionicam ac poeticam formam sequuntur et alii, etsi sint Πλειάδες, et Πλειόνη. Plures de Pleiadibus fabulas collectas vid. in Schol. Homer. l. c. add. Schol. Pindari N. 2, 17. Eratosth. 23. Schol. Apollon. III, 225. (nimis diuersam, ab Amazonibus petitam, diuersa quoque nomina, habet Schol. Theocr. 13, 25. e Callimacho). Nomina Plejadum h. l. sunt eadem, et eodem ordine, quo apud Aratum Phaenom. 262. sq. Ἀλκυόνη, Μερόπη τε, Κελαινώ τ' Ἠλέκτρη τε, καὶ Στερόπη καὶ Τηϋγέτη καὶ πότνια Μαῖα. Nec aliter in verss. apud Schol. Pindari l. c. §. 2. *Sisyphum Meropen* duxisse, ipse Apollodor. I, 9, 3. tradiderat. et ita fere omnes. At de altera, *Sterope*, non aeque conueniunt scriptores. *Vnam* tantum *Meropen* mortali nuptam, (quo factum, vt vna e Pleiadibus obscurato lumine sit; etsi alii aliter caussam narrarunt apud Schol. Homer. l. c.) Sisypho, at *Steropen* a Marte amatam, ex eaque Oenomaum natum narrat Eratosth. c. 23. Ita Oenomai matrem ediderunt Steropen et alii, inque iis Hellanicus princeps in Schol. Il. σ, 486. De hac diuersitate, cui locum fecit Pelopidarum stirps saepe a poetis exposita, iam accurate actum ab Intpp. Hygin. f. 84. 159. et a Mezir. ad Ovid. T. II. p. 347 sqq. add. Wesseling. ad Diodor. III, 60. — §. 3. *Colaeno* ad Thebanas fabulas spectat, ex hac Neptunus sustulit *Lycum*, qui diuersus est ab altero Lyco, Nyctei fratre, qui statim memorabitur. Conuenit Eratosth. c. 23. Κελαινώ, ἐξ ἧς Λεῦκος leg. Λύκος. quod in fortunatis insulis, ex caussa nunc incognita, ille collocatus est, a valde antiquo poeta profectum esse debuit. Ita Rhadamanthum, Pelea, Cad-

mnm; Achillem eo transtulerant: Pindar. Ol. 2, 137 ſq. Additur Eurypylus apud Schol. Apollon. IV, 1561. Εὐρύπυλος Ποσειδῶνος υἱὸς καὶ καὶ Κελαινοῦς τῆς Ἄτλαντος. qui ex Europâ, Tityi filiâ, natus vulgo dicitur, inprimis a Pindaro P. 4, 81: ſed ſatis de hoc Burman. Catal. Argon. Nycteum tertium filium e Celaeno addit Hygin. f. 157. ſed idem eam Ergei filiam prodit. Prorſus ab his recedit Schol. Lycophr. 132. et 219. qui Lycum et Chimaereum e Celaeno et Prometheo natos memorat. §. 3. Αἴθουσα inter Apollinis amicas eſt et apud Clement. Coh. p. 27, 30. Ab *Eleuthere* dictae Eleutherae, vicus Boeotiae vid. Steph. in h. v. Alii tamen diuerſum hunc ab altero faciunt: v. Intpp. ad Hygin. f. 161. et 225. Hyperetem et Anthen apud Troezenios pro liberis Alcyones et Neptuni habitos narrat Pauſan. II, 30. p. 182. Fuit quoque Alcyone inter ſacerdotes Argiuas: Dionyſ. I, 22. niſi forte Ἀλκυόνη illa fuit, Stheneli filia, ſup. II, 4, 5. §. 8. — §. 4. *Hyriei* et *Cloniae* liberi *Nycteus* et *Lycus*; cum his et Orion. v. Anton. Lib. 25. Schol. Il. σ, 486. cf. ſup. Obſſ. p. 23. ad I, 4, 3. *Clonia* male ſcribitur κολονία ap. Schol. Lycophr. 328. Iam Nycteus et Lycus ſunt iidem, de quibus ſup. c. 5, 5. p. 267. eſt quidem ibi Νυκτέως τοῦ χθονίου ſed hoc ab indocto homine inſertum eſſe admodum probabile fit: v. Obſſ. ad e. l. *Lyci* nomen magnas facit turbas; et ſunt fere tres, qui, vere diuerſi, plerumque confunduntur; Lycus I. Celaenus et Neptuni f. Lycus II. Hyriei f. Nyctei frater. Iam tertius aliquis Lycus, Lyci II. filius apud Tragicos, iniurius in liberos Megarae, et ab Hercule interfectus: ſup. Obſſ. p. 179. ad II, 6, 1. Eurip. Herc. fur. 27 ſqq. et Hygin. f. 32. vbi et is ipſe Neptuni filius editur. De *Antiope* ſup. c. 5, 5. §. 5.

ſ. 2. Ad ſeqq. inprimis conferendus Hymnus Homericus in Mercurium. §. 2. Notum furtum vel ex Lu-

ciani D. D. 7. (vbi exemplis furtorum adde aliud satis lepidum in Schol. Il. ω, 24.) et in Hymno v. 151. — Iam εἰς Πιερίαν. sic quoque in Hymno v. 70 sq. Paullo aliter haec ornata et variata sunt apud Anton. Lib. 23. §. 3. Res exponitur in Hymno v. 75 sqq. etsi interpolato in loco; ibi boues conuersas incedere facit, ipse sequitur, auersus et ipse, simul tamen, vt confundat vestigia, frondibus subnexas habens plantas, quibus arenam verrat: igitur in Apollodoro ὑποδήματα τοῖς ποσὶ intell. αὐτοῦ, τοῦ Ἑρμοῦ. ne ipsarum boum vestigia esse suspiceris. τὰς μὲν βύρσας. hoc ipsum in Hymno v. 124. 403. 4. eo, puto, consilio, vt aridis coriis vti posset; vti comburit carnes, ne furtum deprehendatur. §. 4. χελώνην. intellige testudinem e genere terrestrium. §. 7. Obiurgationes Apollinis et minas vid. in Hymn. 253 sq. §. 8. τὴν χρυσῆν ῥάβδον ἐδίδου. vid. Hymn. 509. 526 sq. qui locus multis modis corruptus. Schol. Il. ο, 256. φειδιάσας δὲ ὁ θεὸς, ἔδωκεν αὐτῷ τὴν μαντικὴν ῥάβδον. ἀφ' οὗ καὶ χρυσόῤῥαπις ὁ Ἑρμῆς προσηγορεύθη. ἔλαβε τε (Apollo) παρ' αὐτοῦ τὴν λύραν. ὅθεν καὶ χρυσάωρ ὠνομάσθη, ἀπὸ τοῦ τῆς κιθάρας ἀορτῆρος. (Recentiorum hanc esse vocis χρυσάωρ interpretandi rationem, docent Grammatici ad Il. ε, 509. scilicet, antiquioris moris hoc epitheton esse, ignorabant, quo Apollini ensis aureus, vti Amyclaeo galea et hasta, erat. vid. Obss. ad loc. Homer. §. 9. τὴν διὰ τῶν ψήφων μαντικήν. Igitur haec diuinatio Mercurio propria fuit; erat inter genera diuinandi per sortes, et potuit et ipsa esse varia, seu calculis quibus luditur, seu quibus computatur: ita etiam in genethliacis calculorum vsus erat, ad computandum scilicet: vt in Agathiae Epigrammate ad risum composito Anthol. lib. II. p. 133. Stephan. Καλλιγένης etc. (nunc Brunk. Analect. Tom. III. p. 59. LXXI.) Proprio autem nomine ψῆφοι hae θριαὶ sunt: vid. Etymol.

M. Stephan. Byz. in Θρίαι. Hesych. h. v. et ibi laudd. tributae tamen et hae Apollini a Callimacho in Apollin. 45. κεῖνου δὲ Θριαὶ καὶ μάντιες. Apud Zenob. V, 75. Minerva earum inuentrix traditur. In Hymno v. 543 sq. ad Moeras ablegatur ab Apolline Mercurius, vt ab iis fata discat, vaticinandi arte ceteroquin interdictus, quam hic cupit addiscere et tractare, ἐπελθεῖν. §. 10. Non modo nuntius deorum constitutus est; sed et pincerna. Saltem οἰνοχοεῖ τοῖς θεοῖς παρὰ Σαπφοῖ testante Athenaeo V. p. 192. C.

f. 3. *Taygete*, parens Lacedaemonis, a quo stirps Laconum duci solet v. Pausan. III, 1. add. Schol. Eurip. Or. 626. — *Lapithas*, indigena, cuius monumentum, Lapithaeum, in Taygeto monte, memoratur a Pausan. III, 20. p. 262. diuersus ille puto a Lapithâ progenitore Lapitharum in Thessaliâ. ap. Steph. in Λαπίθη. Diodor. IV, 69. De *Hyacintho*, cuius sepulcrum erat Amyclis in Apollinis fano, secundum Pausan. II, 18, 19. egi in commentatione singulari (*antiquarische Aufsätze* P. I.). Hic *Perieres* Cynortae f. ab aliis inter Aeoli filios referri solitus, vt sup. I, 9, 5. vidimus, vbi ad h. l. nos remittebat auctor, et iterum mox f. 4. extr. Scilicet duplex Tyndarei origo fuerat edita; siue ita tradita siue tragicorum licentiâ. *Gorgophonen* ille ducit: v. ibid. et II, 4, 5. §. 2. Στησίχορός φησι. forte in Helenâ. *Apharei* seu Apharetis filii, *Apharetidae* dicti poetis, saltem Idas et Lynceus, sunt inter notissimos: v. Theocr. 22. Pindar. N. 10, 112 sq. Apollon. I, 151 sq. De *Idâ* sup. I, 7, 8. 9. de *pugnâ cum Dioscuris* mox c. 11, 2. *Pisus* minus clarus; occurrit tamen in arcâ Cypseli, inter certantes in ludis funebribus Peliae, Pausan. V, 17. p. 421. *Arene* Oebali filia. Sic Pherecydes in Schol. Apollon. I, 152. at Polydoram Pisander, Laocoosam Theocritus prodiderat, Λαοκόωσαν, (in Theocr. Id. 22, 206. Λαοκόοσσα editur), ἡ Ἄρνης τῆς Αἰό-

λου addit Schol. Lycophr. l. c. Ab Arene vrbs Messeniae dicta, v. Pausan. IV, 2. §. 6. *Leucippi filiae*, Leucippides, et ipsae satis clarae: de earum raptu mox c. 11, 2. §. 7. De *Arsinoe* praecipuus auctor Asclepiades ἐν Τραγῳδουμένοις apud Schol. Pindari l. c. P. 3, 14. versus: ἡ δ' ἔτεκ' ἐν μεγάροις Ἀσκληπιὸν, ὄρχαμον ἀνδρῶν, Φοίβῳ ὑποδμηθεῖσα, εὐπλόκαμόν τ' Ἐρίωπιν. et postea: Ἀρσινόη δὲ μιγεῖσα Διὸς καὶ Λητόος υἱῷ τίκτ' Ἀσκληπιὸν υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε. Arsinoen addit quoque Pausan. II, 12. p. 237. IV, 3. pr. IV, 31. p. 358. vbi Messenios Aesculapium ex ea natum tradidisse profitetur. De *Aesculapio* fabularum varietas diserte a nostro exposita, saltem ex parte; add. Pausan. II, 26. p. 270. 1. Schol. Pindari P. 3, 14. Schol. Il. δ, 193. 194. emendandum ex Ven. A. Induxit haec varietas Ciceronem, aut Stoicos, quos exscripsit, de N. D. III, 22. vt tres Aesculapios fuisse traderent. Petitum hoc a frigido illo philosophorum acumine fabulas in ordinem redigendi. Immo vero tenendum, diuersis modis fabulas, has tractatas et ornatas fuisse a poetis. Ita natus ille dicitur pluribus locis salubritate claris, v. c. ad fluuium Lethaeum circa Triccam Thessaliae apud Strabon. XIV, p. 947. D. ἐκ Κορωνίδος τῆς Φλεγύου ἐν Θεσσαλίᾳ, Larissae, seu vt alii, et ipse Pherecydes, Laceriae ad Paludem Boebeidem: v. Schol. Pindari P. 3, 60. Prouocat ad h. l. Theodoretus de Gr. affect. Serm. 8. notante Galeo. Traditus erat hic ortus in Hymno Homer. in Aesculapium. (n. XIV.) et in versf. Hesiodi ex Eoeis, quos excitant Strabo IX. p. 674. C. (442.) et XIV. p. 958. A. (647.) Stephan. Byz. in Ἄμυρος et Schol. Pindari P. 3, 14. et 48. tum in ipso Pindaro, eo loco. Sed pleniores illos versus, quam in Fragmentis Hesiodeis extant, apponemus: Ἢ οἵη Διδύμους ἱεροὺς ναίουσα κολωνοὺς, Δωτίῳ ἐν πεδίῳ, πολυβότρυος ἄντ' Ἀμύροιο, νίψατο Βοιβιάδος λίμνης πόδα

παρθένος ἀδμής . . . . Τῷ μὲν ἄρ' ἄγγελος ἦλθε κόραξ ἱερῆς ἀπὸ δαιτὸς Πυθὼ ἐς ἠγαθέην, καὶ ἔφρασεν ἔργ' ἀΐδηλα Φοίβῳ ἀκερσικόμῃ, ὅτι Ἴσχυς γῆμε Κόρωνιν Εἰλατίδης Φλεγύαο διογνήτοιο θύγατρα. *Aut qualis Didymos sacros colles inhabitans, in campo Dotio* (Thessaliae de quo v. dicta sup. ad III, 5, 5. §. 3.) *ex aduerso vrbis Amyri uvis fertilis, in Boebiade palude lauit pedem virgo innupta — Ad deum nuntius venit a sacris epulis* (hoc non satis assequor: an fuit ἱερῆς ἐπὶ δαιτὸς in sacro Delphico, cui intererat deus? τῷ μὲν autem legendum; non τῇ) *coruus Delphos et indicauit* facinus indignum *Phoebo intonso, quod Ischys Elati f. duxerat vxorem Coronidem Phlegyae* a diis *genus ducentis filiam.* Fuit illa Ixionis soror, si quidem a Phlegya nata est. Alteram hanc de Coronide Aesculapii matre famam, in quam et Pherecydes consenserat lib. I. (v. Schol. Pindari P. 3, 60.) tuebantur Epidaurii; et confirmatam eam responso Apollinis legere licet ap. Pausan. l. c. p. 171. De *Coronide* hâc v. Heins. ad Ovid. Met. II, 542. Hygin. f. 202. et ibi laudd. Munk. ad Lutat. II, 7. §. 8. Ischys est satis notus Elati f. v. Pindar. P. 3, 55. Pausan. II, 26. add. Hymn. in Apollon. 209. 210. Sed ex Arcadiâ translata in hâc fabulâ omnia sunt in Thessaliam: Elatus, Ischys, Coronis, et Phlegyas; cf. Obss. ad III, 5, 5. §. 3. τὸν μὲν ἀπαγγείλαντα κόρακα. de *coruo* hoc v. Schol. Pindari P. 3, 59. vnde patet, Pherecydem fuisse auctorem eius fabulae, et Ovid. Met. II, 534. 596. Vt coruo pro indice vteretur poeta aliquis, ex augurio duci potuit. Simili modo cornicis monitum comminiscitur Apollonius III, 926 sqq. docte quidem, nec tamen iudicio satis subtili. Decentius apud Pindar. l. c. P. 3, 46 sq. Apollo Delphis tum versatus resciuit hoc per fatidicam suam scientiam. §. 10. καιομένης δὲ αὐτῆς. Sequentia praeclara exposuit Pindar. l. c. P. 3, 68 sq.

πρὸς Χείρωνα ibid. v. 9. et 79. et N. 3, 94. vbi v. Schol. §. 11. Quis primus absurdum hoc figmentum de Medusae sanguine pro medicamine adhibito in medium protulerit, non reperio; occurrit illud quoque in Eurip. Ione, vbi Creusa duas guttas sanguinis Gorgonei habet, quarum altera Ionem tollere decreuit vs. 1002. iis omissis Pindar. l. c. 83. partim carminibus, partim herbarum succis, amuletis et ferro admoto, eum morbos curasse narrat, genera autem morborum designat vulnera sponte nata, aut externâ vi facta, aut calore seu frigore male affectis corporibus. §. 12. Memorantur h. l. plures, qui a diuersis auctoribus traduntur ab *Aesculapio* in vitam reuocati esse, *Capaneus*, *et Lycurgus*, *Eriphyle*, *Hippolytus*, *Tyndareus*, *Hymenaeus*. Sunt fere eadem aut similia in Schol. Pindari P. 3, 96. et Schol. Eurip. Alc. 2. (sed potissimum Sext. Empir. I, 12. adv. Grammat. p. 271. videndus. Illustrauit locum Hemsterh. in Lucian. T. I. p. 235. plura cumulauit Ackerman. ad Seren. Sammon. p. 2.) Apud vtrumque Scholiasten est: Στησίχορος δὲ ἐπὶ Καπανεῖ καὶ Λυκούργῳ. (sc. αὐτὸν κεραυνωθῆναί φασιν) si haec recte se habent, necesse est in nostro mendum cubare. Aegius et Galeus legunt: Καπανέα καὶ Λυκοῦργον, ὡς Στησίχορος λέγει· Ἐριφύλην καὶ Ἱππόλυτον, ὡς ὁ. His tamen aliunde nulla fides: et turbatum in ipsis Grammaticis video: vt reliqua praeteream, in Schol. Eurip. Apollodoro hoc tribuitur, quod Hippolytum resuscitasse Aesculapius fertur. Ἀπολλόδωρος δέ φησι, κεραυνωθῆναι τὸν Ἀσκληπιὸν ἐπὶ τῷ τὸν Ἱππόλυτον ἀναστῆσαι. Atqui in ipsis Apollodori verbis: Ἱππόλυτον, ὡς ὁ τὰ Ναυπακτικὰ γράψας. de hoc carmine v. Ind. Auctt. At enim medela loci aliunde obtingit. Sextus l. c. Στησίχορος μὲν ἐν Ἐριφύλῃ εἰπών, ὅτι τινὰς τῶν ἐπὶ Θήβαις πεσόντων ἀνιστᾷ. bene ibi Fabric. nostri memor fuit: estque ideo in h. l.

ſic legendum: εὗρον δέ τινας λεγομένους ἀναστῆναι ὑπ' αὐτοῦ, Καπανέα μὲν καὶ Λυκοῦργον, ὡς Στησίχορός φησιν ἐν 'Εριφύλῃ. Steſichori carmen, Eriphylen, alibi memoratum non memini: fuere in eo res Thebanae expoſitae, et in his nouatum hoc, quod Capaneum et Lycurgum in vitam reuocatos ab Aeſculapio tradiderat. Suſpicor ad bellum Epigonorum haec ſpectaſſe, et reuixiſſe in eo Capaneum cum Lycurgo Pronactis f. de quo paullo poſt: vt de Iolao ſimile quid proditum vidimus ſup. Obſſ. p. 202, ad II, 8, 1. §. 3. ad Lycurgum Thracem referre maluit vir doctus ad Rheſum Eurip. 973, praeſidium tamen in ipſo Apollodoro haud video. Reſtat nunc altera difficultas de Hippolyto, in quo ad Naupacticorum ſcriptorem prouocatur. Sane quidem de eodem Staphylum in Arcadicis excitat Sextus Empir. l. c. ſed ibi teſtimonium diſcere iubetur pro temporis notâ, quod facta res dicitur in fugâ ex Troezene. Alioqui Hippolytus ad vulgarem narrandi morem eſt referendus. cf. vel Virgil. Aen. VII, 770 ſq. Tibull. II, 3, 11. Sic eum Eratoſth. c. 6. et 29. memorat; et Hygin. f. 49. vna cum Glauco (vbi v. Munk.) et, ex Eratoſthene, P. A. II, 14. p. 453. vbi et inter ſidera relatum Hippolytum et Aurigam factum videmus: quae Troezeniorum narratio fuit ap. Pauſan. II, 32. Vltimum inter reſuſcitatos Hippolytum fuiſſe monet Eratoſth. l. c. c. 6. Altero loco . c. 29. etiam exulantis apud Hyperboreos Apollinis meminit, de quo cf. Schol. Apollon. IV, 611. vbi Apollinis lacrimae in ſuccinum mutatae ſunt. In Apollodoro 'Ιππόλυτον alieno loco inſertum ſuſpicari licet: fuit forte: ἀναστῆναι ὑπ' αὐτοῦ 'Ιππόλυτον. Καπανέα δὲ καὶ Λυκοῦργον, ὡς Στησίχορός φησιν ἐν 'Εριφύλῃ, καὶ ὁ τὰ N. σ. λέγει. *Lycurgus*, paullo ante memoratus, qui fuerit, quaeras. Vnum Pronactis f. I, 9, 13. alterum, Pheretis f. I, 9, 14. Opheltae patrem, ſupra vidimus

c. 6, 4. tertium Alei f. III, 9, 1. 2. alterutrum ex prioribus illis fuisse, necesse est, de quo hoc in rebus Thebanis traderetur: nam ad bellum Thebanum vterque reuocandus: cf. Obss. p. 68. ad I, 9, 13. et, si recte colligo, priorem, quandoquidem cum Capaneo coniunctus est: cf. paullo ante de Stesichori Eriphyle. Si *Panyasis* in Heraclea huius famae auctor fuit, in bello cum Hippocoontidis id locum habere debuit, (v. sup. II, 7, 3. §. 2. p. 212). *Tyndarei* reuocati in vitam mentio fit frequentior: v. Zenob. I, 47. Lucian. de Saltat. 45. Plin. XXIX, 1. vbi cf. Harduin. At de *Hymenaeo*, etsi plures sunt fabulae, simile quid vix alius quis memorat; ab Orphicis multo minus id expectarem; his igitur illustrandis non habeo quod afferam. An eo spectauit, quod e Proclo ap. Phot. p. 987. l. 24. est, Hymenaeum cani κατὰ πόθον καὶ ζήτησιν Ὑμεναίου τοῦ Τερψιχόρης, ὅν φασὶ γήμαντα ἀφανῆ γενέσθαι. miro figmento; etsi haud absurdo, cum toties nuptiis factis Hymenaeum auolasse viderimus. De *Glauco* Minois f. v. sup. III, 3, 1. Alios in vitam restitutos memorat Sextus l. c. Schol. Eurip. l. c. inter hos Proeti filias: has etiam Sextus Empir. l. c. ex Polyantho Cyrenaeo: qui idem reponendus in Schol. Eurip. pro Polyarcho, vt docuit Voss. de Hist. Gr. p. 186. B. Opp. Nullum nomen apponit, sed auaritia Aesculapium adductum vitae restituisse aliquem vita functum, narrauit Pindar. l. c. et ex eo Plato.

§. 4. §. 1. Ζεὺς δὲ φοβηθεὶς, μὴ λαβόντες ἄνθρωποι θεραπείαν, παρ' αὐτῶν βοηθῶσιν ἀλλήλοις, ἐκεραύνωσεν αὐτόν. Vertuntur: *ne, si mortales hanc medendi rationem adipiscantur, suis se viribus vicissim adiuuerint.* quae nec cum Graecis conueniunt et sensu idoneo carent. Saltem scribendum: μὴ λαβόντες ἄνθρωποι θεραπείαν παρ' αὐτοῦ, βοηθῶσιν ἀλλήλοις, *ne homines medendi artem edocti ab illo, sibi mu-*

tuam operam praestarent, eoque se, inuitis diis, adiuvantes, a morte vindicarent, non autem salutem a diis per sacra facta flagitarent. Vel sic tamen parum placet enuntiatio loci. Auget suspicionem Zenob. l. c. I, 18. in quo est: διὰ γοῦν τὸ μὴ δόξαι τοῦτον παρ' ἀνθρώποις εἶναι θεὸν, ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσε. et Eratosth. c. 6. καὶ τῶν θεῶν δυσχερῶς τοῦτο φερόντων, εἰ αἱ τιμαὶ καταλυθήσονται αὐτῶν, τηλικαῦτα ἔργα Ἀσκληπιοῦ ἐπιτελοῦντος, λέγεται etc. Certe a metu ne honores deorum minuerentur, profecta est Iovis seueritas. ἐκεραύνωσε Sic et alii: Pindar. l. c. P. 3, 96 sq. Aeschyl. Agam. 1030. Plutonis de Aesculapio querelae pro caussa memorantur ap. Diodor. IV, 71. Aliae caussae videndae apud Schol. Eurip. Alcest. pr. Apollodoro ante oculos est Eurip. Alcestis pr. qui Hesiodum sequutus erat. Vulgaris ratio operarum Admeto addictarum traditur amor Admeti: cf. sup. I, 9, 15. cuius praecipuus auctor Callimachus laudatur a Schol. Il. β, 766. (vti antiquior ratio necessitatis a Iove impositae a Pherecyde repetitur, recte. vid. verba mox e Schol. Eurip. afferenda). Callimachi locus est H. in Apollin. 48. 49. Apud Schol. Eurip. l. c. praecipuus auctor Rhianus laudatur: Ῥιανὸς δὲ φησιν, ὅτι ἑκὼν ἐδούλευσεν αὐτῷ δι' ἔρωτα τοῦ Ἀδμήτου (aut tollenda postrema, aut αὐτῷ) Amor hic Admeti et vita pastoritia Apollinis varie a poetis etiam Romanis tractata et ornata est: quod satis constat: vid. laudd. ad Hygin. f. 49. n. 11. Meziriac. ad Heroid. Ovid. T. I. p. 449 seqq. *Cyclopes occisos* §. 2. vid. Hygin. f. 49. Diodor. IV, 71. et primo loco Eurip. Alcest. pr. vbi in Schol. ipsa Pherecydis verba apposita sunt, digna quae repetantur: παρ' αὐτὸν τὸν Ἄδμητον ἔρχεται Ἀπόλλων, θητεύσων ἐνιαυτὸν, Διὸς κελεύσαντος, ὅτι κτείνει (f. ἔκτεινε) τοῦ Βρόντεω καὶ Στερόπεω καὶ Ἄργεω παῖδας. κτείνει δὲ αὐτοὺς Ἀπόλλων Διὶ μεμφθεὶς, ὅτι κτείνει (ἔκτεινε) Ζεὺς Ἀσκληπιὸν τὸν παῖδα αὐτοῦ κεραυνῷ

ἐν Πυθῶνι. ἀνέστησε γὰρ ἰώμενος τοὺς τεθνεῶτας. cf. Sturz. p. 87. in Fragm. de Cyclopibus cf. ſup. Obſſ. p. 4. ad I, 1, 2. §. 3. θητεῦσαι. iterum in poenae loco: vid. ſup. de Cadmo III, 4, 2. §. 1. de Hercule II, 6, 2. §. 7. et de Apolline cum Neptuno Obſſ. p. 157. ad II, 5, 9. §. 9. Quod autem Apollo §. 4. boues *gemelliparas* feciſſe dicitur, id ad effectus praeſentiae dei pertinet. Petitum etiam hoc ex poeta aliquo. Sic quoque Callimach. in Apoll. 50 ſq. Ῥεῖά κε βουβόσιον τελέθοι πλέον etc. ἢ δέ κε μουνοτόκος (*ouis quam ille propitius adſpexerit*) διδυματόκος αἶψα γένοιτο. cf. ſimilis locus, in H. in Dian. 129 ſq. Pro bubus alii poetae, inprimis Callimach. in Apollod. 48. Admeti equos Apollinem pauiſſe narrant, et ipſe Homer. Il. β, 766. cf. Schol. Il. Φ, 448. vbi laudatur pro teſte Apollodorus: memoriter forte; certe noſter Apollodorus haud in id conſentit. Alioqui conuenire cum equorum paſtione videtur illud, quod Admeti equi fuere praeſtantiſſimi, quibus mox vſus filius Eumelus: Il. β, 763 ſq. ψ. vbi vid. Schol. ad 383.

§. 5. *Perieris ſtirps* duplici modo tradi ſolita, ab aliis vt ab Aeolo duceretur, ab aliis a Cynorta, adeoque a Lacedaemone. Altera fuit Meſſeniorum, altera Lacedaemoniorum narratio. Hinc orta perpetua nominum confuſio et perturbatio. Conferri poteſt Meziriac. ad Ovid. Heroid. p. 21 ſq. εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες. haec iam ſupra vidimus I, 9, 5. p. 67. vbi de Periere et Gorgophone; ἐξ ἧς Ἀφαρεὺς αὐτῷ καὶ Λεύκιππος, καὶ Τυνδάρεως, ἔτι τε Ἰκάριος, παῖδες ἐγένοντο. vbi tamen illa: καὶ Τυνδάρεως ἔτι τε Ἰκάριος iam monui eſſe adulterina; de his duobus nemo illud tradidit, de Aphareo et Leucippo multi. arguit corruptelam etiam hic locus, in quo verſamur; ſed hic alia in parte corruptus videri poteſt, dum Κυνόρτου δὲ Περιήρην, τοῦ δὲ Οἴβαλον ſequitur, quod generis ordini,

ab aliis propofito, repugnat; nam Cynortae f. Oebalus. Itaque eiicienda forte funt illa Περιήρην, τοῦ δὲ, et relinquenda: Κυνόρτου δὲ Οἴβαλον. Adfumtum aliquid effe ex margine vt fufpiceris, iam hoc facere poteft, quod in codd. Περιήρης eft. In eandem emendationem videbam quoque incidiffe Hemfterh. ad Lucian. Tom. I. p. 269. Itaque iam in eo eram, vt voces vncinis includerem. Enimvero retudit impetum hoc, quod Oebalus Perieris filius paffim perhibetur: Schol. Eurip. Or. 458. Βάλου (leg. Οἰβάλου) τοῦ Περιήρους παῖδες οὗτοι· Τυνδάρεως, Ἴκαρος, Ἄρνη, (Ἀρήνη) καὶ ἐκ Νικοστράτης Ἱπποκόων. Euftath. ad Il. β, 581. p. 293, 10. Οἴβαλος, υἱὸς Περιήρους — οὗ παῖδες Τυνδάρεως ἢ Τυνδάρης, καὶ Ἄρνη (Ἀρήνη fup. f. 3.) γνήσιοι οὗτοι. νόθος δὲ Ἱπποθόων (leg. Ἱπποκόων. idem vitium in Schol. ad e. l. qui fimilia appofuit). Etiam Oebalo, pro Naiade *Bateâ*, Gorgophonen Perfei f. affignant ii ipfi, qui alioqui eum Cynortae filium edunt, vt Paufan. III, 1. p. 204. potuit hoc fieri alteris nuptiis et Gorgophone effe potuit Perieris vidua. Rem tandem conficit hoc, quod ipfe Apollod. fup. I, 9, 5. haec ita praemiferat: *Multos Perierem non Aeoli filium facere, fed Cynortae.*

f. 5. *Hippocoontis filios* XX. numero fuiffe tradit Diodor. IV, 33. p. 278. memorantur h. l. XII. *Icarion* et *Tyndareos* eiecti Spartâ *exulant apud Theftium.* cf. Paufan. III, 1. p. 204. Strabo X. p. 708. Iam hic ad Aetoliam fpectat: fup. I, 7, 7. eius progenies ibid. f. 10. itaque Helenae maternum genus a Pleurone ductum: Paufan. III, 13. p. 239. §. 3. αὖθις δὲ, ὅτε Ἡρακλῆς. haec videnda fup. II, 7, 3. et Obff. p. 188. Diodor. IV, 33. Sane Icarius in Aetoliae confiniis confedit: cf. Strab. l. c. p. 708. quem locum exfcripfit Eudoc. p. 239. add. Euftath. p. 1417, 25.

f. 6. Ex iis qui hic memorantur, vnum *Perilaum* memorat Paufan. VIII, 34. qui perhibitus eft a prifcis rerum

Peloponnesiacarum scriptoribus accusasse Orestem in Areopago, non vero Tyndareus. Ad hunc spectasse puto Sophoclis Perilaum. Semum et Auleten nominant Grammatici ad Od. o, 16. In priore latere videtur Imeusimus, in altero Aletes. Penelopen et eius fratres memorat Strabo X. p. 709. A. (et hinc Eustath. p. 1417, 27.) sed natos ex Polycaste, Lygaei filia. Aiunt ab aliis Phanothean vxorem Icarii tradi, quae hexametrum inuenit: sic sane est apud Clement. Alex. Strom. I. p. 366, 12. (p. 133.) sed valde vereor, ne ille Icarius prorsus diuersus sit. At Dorodoche, Orsilochi f. et secundum Pherecydem Asterodia, Eurypyli f. Telestoris neptis, Icario nupta traditur a Schol. Od. o, 16. De *Penelopes* genere egit Meziriac. ad Ovid. Ep. 1. §. 2. *Echemus* est is, a quo Hyllus caesus fuit: sup. Obss. p. 204 extr. eum *Timandram* coniugio habuisse, tradit et Pausan. VIII, 5. p. 607. a Phyleo corruptam: Eustath. p. 305. Apud Schol. Lycophr. l. c. est 'Εχέμονος vitiose ex h. l. In expeditione Dioscurorum in Atticam interfuisse dicitur aliquis Echemus, a quo Dicaearchus Echedemiam dictam putabat, quae postea Academia fuit: Plutarch. Thes. p. 15. D. sed 'Εχέδημος is fuisse debuit non "Εχεμος. De Ledae liberis egit Mezir. ad Ovid. T. II. p. 358 sq. itaque parcam ipse otio.

f. 7. De his *a Iove susceptis e Leda liberis* v. Intpp. Hygin. f. 77. Locum ante oculos habuit Schol. Lycophr. 88. *Iovis* Pollux, *Tyndarei* Castor f. ideoque hic mortalis, Pollux e Iove immortalis. Apud Clement. Alex. Cohort. p. 26. (19.) versus ex Cypriis: Κάστωρ μὲν θνητός, θανάτου δὲ οἱ αἶσα πέπρωται. Αὐτὰρ ὅγ' ἀθάνατος Πολυδεύκης, ὄζος Ἄρηος. Sic et Pindar. N. 10, 150. At Hesiodus vtrumque e Iove natum tradiderat. v. Schol. ad e. l. Tyndarei autem vterque filius apud Homer. Od. λ, 297 sq.

et haec forte antiquissima ratio. Quae ratio aut occasio diuersitatis huius in *Helenae matre* fuerit, non assequor: an Nemesis mater data pro Ledâ, propter poenas aliquando Helenâ raptâ expetendas? Mollierunt fabulam alii, cum Nemesin diuersam a Ledâ facerent, alteram matrem, alteram nutricem. Sic quoque Phidias Nemesi Rhamnusiae in eadem basi Helenam, a Ledâ deductam, apposuerat, vna cum Tyndareo et filiis et cum aliis. Pausan. I, 33 extr. In eundem fere modum etiam h. l. fabula attemperata, vt Leda tantum nutriisse Helenam putanda sit. Eadem fere apud Eratosth. 25. vbi cygnus inter astra hinc repetitur: add. Hygin. P. A. II, 8. et ad §. 77. Etiam in tragoediis, saltem Sophoclis, fabula repetita fuit; ex iis vtique Asclepiades ἐν Τραγῳδουμένοις eam exposuerat ap. Schol. Hesiodi p. 250. 1. Comoedia Cratini fuit Nemesis apud Athen. IX. p. 373. cf. Koppiers Obss. p. 120. Helenam θυγατέρα Ὠκεανοῦ (lego Ὠκεανίδος) καὶ Διὸς ediderat Hesiodus, teste Schol. Pindari l. c. 150. De ouo fabula quem ortum habuerit, variae opiniones sunt; nihil satis exploratum, etsi symbolici quid isti narrationi antiquitus subfuisse nolim dubitare. Apud Athen. II. p. 57. F. 58. A. (vnde transcripsit Eustath. p. 1321. et iterum 1686, 45. in disputatione super ὠὸν ex ὠιὸν) ex Ibyco laudatur similis fabula de Molionidis: fuisse eos ἅλικας, ἰσοκεφάλους, ἑνιγυίους, ἀμφοτέρους γεγαῶτας ἐν ὠέῳ ἀργυρέῳ. hic nihil aliud, quam summa inter eos similitudo formae, istis vocibus, eodem ouo natos esse, declarata est. A nominis ambiguitate, cum ὦον Laconibus idem, quod aliis ὑπερῷον, pars domus superior, in quâ feminae habitabant, esset, ὠὸν autem sit *ouum*, duxere fabulam multi. Non tamen melius procedit hoc quam alia, quae in praeclarâ de Dioscuris notâ enumerat Hemsterh. ad Lucian. l. c. p. 282. De Dioscuris omnino tenen-

dum, euenisse in iis, quod in Hercule et Baccho factum, vt antiquiora numina, Cabiri, religionibus Samothracicis frequentata, cum iis confunderentur, tribuerenturque Ledae filiis ea, quae, ab vltima antiquitate profecta, vix satis vulgo tenerentur ipsa illa aetate, qua Dioscurorum sacra recepta fuere. Ab iisdem Cabiris deriuatum est in eos, quod nauigantibus salutares dii habiti sunt. Facile haec elici possunt vel ex Pausan. X, 38. p. 896. 7. cf. VIII, 21. I, 31. Mox etiam astronomicae fabulae in eos fuere cumulatae, cum Gemini pro iisdem haberentur. Videbatur etiam stella Veneris, Luciferi et Hesperi nomine inter veteres celebrata, ad eosdem esse reuocata, quorum cum ad vulgarem oculorum sensum eae obseruatae essent vices, vt altero in conspectum progresso alter lateret, nata hinc videtur fabula, vt altero Discurorum sub terra degente alter reuiuisceret: v. inf. c. 11, 2. extr. §. 3. Ortus ex ouo inter recentiorum commenta recte refertur a Schol. Od. λ, 297. Ab vno ouo res deducta ad duo, vt cum Helena eundem ortum haberent Dioscuri v. c. Schol. Eurip. Or. 465. ἐν τοῖς ἄλσεσι. erit is locus Rhamnusius, in quo templum Nemeseos. Rhamnunte enim eam oppressisse fertur Iupiter: v. c. Schol. Callimach. in Dian. 232. Apud Schol. Lycophr. 88. ἐν τῷ ἕλει legitur: habuit tamen ille seu animum seu oculum intentum in hunc locum: videturque legisse ἐν τοῖς ἕλεσι. stagna ac paludes cygno et anseri opportuniores videri possunt. (κομίσοντα vitium edd. Pro φυλάσσειν Aegius reponere iubet φυλάξαι, nulla idonea de caussa).

§. 4. *Helena a Theseo rapta, et a fratribus repetita:* notissima fabula. Late Plutarch. in Thes. p. 14. 15. cf. Intpp. Hygin. f. 79. Meurs. in Theseo c. 26 sqq. Alia congessit Meziriac. T. I. p. 433 sq. T. II. p. 352 sq. Theseus Helenam raptam εἰς Ἀθήνας ἐκόμισε. Dixi iam in

V. L. εἰς 'Αφίδνας videri esse legendum. Nihil enim celebratius hâc re, v. apud Meurs. Theseo c. 28. vt et vicus ille Atticae per hanc fabulam memorabile nomen factum sit, vt Strabo IX. p. 607. B. ait. Vide Plutarch. l. c. plures alios apud Meurs. l. c. in his ipsum Herodot. IX, 73. cf. Schol. Il. γ, 242. vbi auctores Polemo et Cyclici laudantur, (cf. de e. l. Valkenar. Epist. de Schol. Homer. p. 119.) et ex parte Alcman. temperaui tamen mihi, quominus quicquam mouerem: nam ipsas Athenas captas memorat quoque Pausan. I, 41. ex Alcmane, qui ita tradidisse videtur, etsi et ibi Kuhnius mutare volebat, et pari modo Hyginum f. 79. corrigunt viri docti, et Schol. Lycophr. 503. Menestheus quoque in regnum Athenarum euectus a Dioscuris: Pausan. I, 17. p. 40 extr. qui tamen idem alio loco Aphidnam memorat II, 22. Diuersis igitur modis res narrata. Apud Lucian. de Saltat. 40. καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων ἐπὶ τὴν πόλιν videtur ad Alcmanicam rationem accedere. κατὰ τῆς Τροιζῆνος profectos Dioscuros ait Schol. Apollonii I, 103. errore seu vitio nescio quo. αἱροῦσι τὴν πόλιν. *Athenas* intelligo, si εἰς 'Αθήνας paullo ante tueri licet. Aphidna erat vicus. tamen et ille πόλις in hâc ipsâ fabulâ dictus occurrit. *Aethra* abducta. v. laudd. ad Hygin. f. 79. Schol. Lycophr. 503. (vbi παρκατίθενταί ἐν 'Αφίδναις leg.) et 508. Multis modis celebrata res, primum in Theseide, tum iterum in rebus Troianis, Aethra cum Helenâ abducta, mox, Troiâ captâ, illa a nepotibus Acamante et Demophoonte, Thesei filiis, reducta, (v. c. Quint. III, 496 sq.) tandem in tragoediis. Frequentatum quoque idem ab artificibus argumentum, vt in arcâ Cypseli, Pausan. V, 18. pr. et in picturâ Delphicâ Polygnoti, X, 25. p. 861. Recepta haec quoque fuere in historias cum Atticas, tum Graeciae. Nam Hellanicus auctor laudatur a Schol. Il. γ, 144.

ſ. 8. *Helenae proci*, numero XXIX. vel XXX. ſunt fere nomina Homerica, hinc que ſatis nota. Alium recenſum habet Hygin. f. 81. ſed nominibus valde corruptis. Expoſita haec fuiſſe videntur in Cypriis Staſini (v. ad Virgil. Aen. II. Exc. I.), nam aſſurgebant illa ad prima belli Troiani initia, et Dioſcurorum pugnam cum Idâ et Lynceo exponebant: v. Schol. Pindar. N. 10, 112. etiam Thetidis nuptias cum Peleo. Schol. Il. π, 140. Fuit et Steſichori Helena, ex eâ Schol. Il. β, 339. Multa et in Tragicis occurrere debuere. *Agapenor* (ſup. c. 7, 5.) *Ancaei* (c. 9, 2.) filius, ad Troiam profectus Il. β, 609. Multa eius memoria fuit ἐν Νόστοις. nam Cyprum adiit et ibi interiit: v. Lycophr. 478-493. Pauſan. VIII, 5. *Sthelenus* ſup. III, 7, 2. inter Epigonos. *Amphimachus* Cteati f. duxit is vna cum *Thalpio*, Euryti f. Arcades apud Homer. Il. β, 620. 1. add. Il. ν, 185. *Cteatus* autem et *Eurytus* fuere Actoridae: de quibus ab Hercule victis ſup. II, 7, 2. *Meges*, Phylei f. Augeae nepos, Dulichio copias ad Troiam duxit Il. β, 625 ſq. de Phyleo v. Obſſ. ſup. p. 149. *Meneſtheus* Petei f. Il. δ, 552. υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς. *Polyxenus* Agaſthenis f. inter Epeorum ductores Il. β, 623. *Aſcalaphus* et *Ialmenus* ex Boeotia, Martis filii Il. β, 512. *Elephenor* Chalcodontis Il. β, 540, 1. De Elephenore fabulas perſequitur Lycophr. 1034 ſqq. et ad e. l. Schol. *Eumelus* Admeti f. Il. β, 713. *Polypoetes* Pirithoi. ibid. 740. *Leonteus* Coroni f. ibid. 745. 6. fuit ex Lapithis. Coronus Caenei f. de quo inter Argonautas ſup. Obſſ. p. 73. *Eurypylus* Euaemonis f. inter Theſſalos ibid. v. 736. reliqui ſatis noti, et de iis euoluendus Homerus.

ſ. 9. Ad ſeqq. cf. Hygin. f. 78. et not. §. 2. πρὸς τὸν Πηνελόπης γάμον. erat autem illa Tyndareo neptis ex fratre. §. 3. τοὺς μνηστῆρας ἐξορκίζει. hinc illa ἐνωμοτία, quae Graeciae principes aduerſus Troianos arma ferre

cogebat. Il. β, 339. Tractauerat haec Stesichorus in Helenâ, teste Schol. ad illum loc. cf. Sophocl. Aj. 1123. et ibi Schol.

Cap. 11.

f. 1. Ex Helenâ vnam Hermionen natam agnoscit Homerus noto loco Od. δ, 12. et Il. γ, 175. vbi vid. Scholia. At posteriores poetae tam diuerse de Helenae et Menelai prosapiâ tradidere, vt difficile sit omnia in ordinem redigere. Megapenthes h. l. natus ἐκ δούλης Πιερίδος, ἢ καθάπερ Ἀκουσίλαός φησι, Τηρηΐδος. Sane quidem Nicostratum et Megapenthem ex seruâ natos (ἐκ δούλης) et propterea regno exclusos legimus apud Pausan. II, 19. p. 151. Sed reliqua in h. l. non admittunt, vt eodem modo statuisse nostrum putemus. Megapenthem e seruâ natum ipse Homerus edidit Od. δ, 10, 11. Ibi Schol. Nicostratum ex Helenâ genitum recentiores tradere ait. Sic tamen iam Hesiodus tradiderat: Ἡ τέκεθ' Ἑρμιόνην δουρικλειτῷ Μενελάῳ, ὁπλότατον δ' ἔτεκεν Νικόστρατον, ὄζον Ἄρηος apud Schol. Sophocl. Electr. 541. ipse Sophocles eo loco *duo filios* Menelai agnoscit: παῖδες διπλοῖ. quo nomine inquit Scholiastes, ἐπιλαμβάνοντες (sic leg.) τινας τοῦ ποιητοῦ ἐκ τῶν Ὁμηρικῶν. Diaethum et Morraphium Menelai et Helenae filios edunt Scholia breuia Il. γ, 175. e Porphyrio: nec aliter Eustath. p. 400, 32. at in Schol. Leid. apud Valkenar. Diss. laud. p. 144. et in Schol. Ven. B. Lips. alterum est scriptoris nomen: ὁ δὲ Δίαιθος Ἑλένης καὶ Μενελάου ἱστορεῖ παῖδα Μοράφιον. Porro Schol. vulgatus ex Cinaethone narrat, apud Lacedaemonios coli duo alios filios Nicostratum et Aethiolam. Ad solum Nicostratum Cinaethonis auctoritatem reuocant reliqua Scholia. Est ille Cinaetho, cuius Genealogiae a Pausaniâ aliquoties laudantur: emendandus ex illo

Scholio Eufstath. p. 400, 32. et Schol. Lycophr. 851, vbi quatuor alii filii ex Alexandro memorantur, (etiam Tz. Homeric. 441), et *Iphigenia* e *Thefeo*; hoc poftremum vide etiam ad v. 103. et Anton. Lib. 27. inprimis Paufan. II, 22. p. 162. vnde difcimus, tradidiffe de his praeter Stefichorum in Helena, Euphorionem Chalcidenfem et Alexandrum Aetolum. Praeiuiffe iis probabile habeo Tragicos in nouatione fabulae tam variis modis tractatae.

§. 2. *Diofcuri Leucippidas rapiunt.* Traditur haec plerumque fuiffe cauffa pugnae cum Apharei filiis; vid. Theocr. 22, 137 fq. Schol. Pindar. N. 10, 112. Schol. Il. γ, 242. vbi minus vere Pindarus laudatur auctor. Propter βόας pugnam factam ait Lycophr. 549. Alia v. in Not. ad Hygin. f. 80. Antiquiffima fuere in Carmine Cyprio: quod difco ex Proclo: (*Bibliothek der fchönen Litteratur.* 1. B. p. 24). Fuere etiam tragoediae Diofcurorum nomine infcriptae: tres Patroclis Thurii et Sophoclis iunioris apud Clement. Alex. Coh. p. 26. (19), quas ad hos raptus fpectaffe fufpicor. At nofter pugnam a prorfus diuerfa ac fingulari origine repetit. Etiam Pindar. nobili loco N. 10, 112. τὸν γὰρ Ἴδας, ἀμφὶ βουσίν πως χολωθεὶς, ἔτρωσεν. §. 2. Apud Paufan. II, 22. p. 161. Diofcurorum filii funt *Anaxis* (altero loco III, 18. p. 256. Ἀναξίας) et *Mnafinus*, quorum figna erant Argis in templo Diofcurorum. Pro eo hic eft Μνησίλεως. §. 4. τὸν Ἴδαν ὑπὸ δρυΐ ἐλόχων. Si alios, Pindarum quoque, audimus, ἐν δρυΐ, in cauo quercus. Simile quid Schol. Pindari N. 10, 114 aperte vindicat Apollodoro: ὁ γὰρ τὰ Κύπρια συγγράψας φησὶ τὸν Κάστορα ἐν τῇ δρυῒ κρυφθέντα ὀφθῆναι ὑπὸ Λυγκέως. τῇ δὲ αὐτῇ γραφῇ καὶ Ἀπολλόδωρος κατηκολούθησε. Verfus ipfos e Cypriis habet idem Schol. cum Schol. Lycophr. 511. et inde Tzetza Chil. II, 710. αἶψα δὲ Λυγκεὺς Τηΰγετον προσέβαινε ποσὶ ταχέεσσι πεποιθώς. ἀκρό-

τατον δ' ἀναβὰς διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν Ταντάλίδου Πέλοπος. τάχα δ' εἴσιδε κύδιμος ἥρως δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης, Κάστορα θ' ἱππόδαμον καὶ ἀεθλοφόρον Πολυδεύκη, νύξε δ' ἄρ' ἄγχι στάς. (sic leg. pro ἀγχίστωρ. Sequitur: Κάστωρ ἐλόχα τὸν Ἴδαν etc.) Pugna haec a poetis varie ornata: vid. Pindar. N. 10, 102 sqq. Theocr. 22, 137 sqq. Lycophr. 546 sqq. e Grammaticis inpr. Tzetzi. Chil. II. hist. 48. — §. 5. πέτρα, cippo. Schol. Lycophr. στήλη λιθινῇ ἐκ τοῦ Ἀφαρέως τάφου, ex Pindaro l. c. 124 sq. vbi nolim de statua aliqua Plutonis cogitari. — §. 6. Ζεὺς Ἴδαν κεραυνοῖ. Pindar. l. c. 132. μὴ δεχομένου δέ, hoc praeclare narratum a Pindaro 141 sq. παρ' ἡμέραν. hoc cum Homero Od. λ, 301. Pindar. v. 103. et P. 11 extr. Lycophr. 564. 5. et iam antea in Cyprio carmine. In Homero quidem l. c. *viuunt vterque sub terra*, habentque hoc a Iove tanquam praecipuum, vt per vices diem *supra terram exigant*, et diuino honore fruantur; in eundem sensum accipiendum, quod Il. γ, 243. iam tum, cum Graeci ad Troiam pugnabant, vtrumque sub terra esse profitetur: τοὺς ἤδη κατέχεν γαῖα, h. non tam mortuos esse, quam sub terra degere. Apud Pindarum vero alterum diem *cum Ioue*, et *in Olympo*, alterum *in sepulcro* ad Therapnas exigunt l. c. 103-7. et P. 11 extr. Ambiguum porro manet, quo sensu id dixerint veteres alternis factum, et vtra ratio antiquior fuerit: vtrum, vt ambo simul renuiscerent et simul in inferis degerent; an, vt altero in inferis degente alter apud superos esset. Antiquior prima ratio fuisse videtur, sed posthaec altera fere obtinuit, cf. post Hemsterh. l. c. 286. 287. Ouwens Noct. Hag. 11, 19. Habiti inde pro diis, XL. anno post pugnam cum Ida et Lynceo factam, vt Pausan. III, 13. p. 238. docet, anno LIII. inde ab Hercule inter deos adscripto, Clemens Alex. Strom. I. p. 382. Pott. (322). — §. 7. μετα-

πεμψάμενος Μενέλαον sc. tanquam generum; consentit historia: Pausan. III, 1. p. 205.

Cap. 12.

§. 1. *Electra*, ultima ex Atlantidibus: v. sup. c. 10, 1. Narrarant Cyclici, eam, iam in sidera receptam, Ilii excidium intueri noluisse, indeque eam in caelo amplius haud conspici. Schol. Il. σ, 486. Quintus XIII, 552. Ab hac *Dardani stirps* repetitur: de hac locus class. Il. υ, 215 sq. cf. Excurs. VI. ad Virgil. Aen. III. Sequentia ante oculos habuit Schol. Lycophr. 29. *Iasion*. §. 1. est idem aliis Iasius: cf. ad Hygin. f. 250. n. 16. add. f. 270. P. A. p. 431. cuius amores et fata admodum diversis modis narrantur. Apud Homer. Od. ε, 125. a Cerere amatus et in amplexus acceptus, a Iove fulmine percutitur; add. Theocr. 3, 50. 51. vbi Schol. Iasionem Cretem facit Minois e Phronia nympha filium. cf. Diodor. V, 77. Ex iis nuptiis natus Plutus: Hesiod. Θ, 968 sq. vt lusum allegoricum subfuisse fabulae satis appareat: quem persequitur ad e. l. Eustath. p. 1528, 6. et ex eo Eudocia p. 233. Altera narratio de Cerere tentata legitur quoque apud Conon. Narr. 21. Noster Pherecydem fere sequitur: cum eo convenerat Straboni, vt ex Epitome intelligitur libri VII. p. 511. ed. Alm. Consenserat quoque Hellanicus, v. Schol. Od. ε, 125. et Schol. Apollon. I, 916. qui in I. lib. Τρωικῶν de his expositum fuisse docet: ibi Iasion in simulacrum (εἴδωλον puta) Cereris nefandos ausus exercuerat. Iasion etiam Eetion dictus apud Schol. Apollonii l. c. et Schol. Lycophr. 219. Spectabant autem narrationes de Iasione et Cerere ad fabulas Samothracicas. Electram ex Arcadia in eam insulam abductam filios ibi educasse puta; vnde Dardanus mox in Asiam traiicit. Turbatum deinde in his fabulis est, v. Diodor. V, 47. 48.

cum Creticae et Arcadicae fabulae cum iis confunderentur; mox et Italicae, (v. Excurs. VIII. ad Aen. III. Virgil.) etiam Thebanae fabulae, Cadmo e Samathrace in Boeotiam adducto (quem noster in ipsâ Thraciâ habitasse narrat III, 1, 1,) cf. Schol. Apollon. l. c. Quo ipso factum, vt de Samothracicis religionibus nihil ad liquidum perduci possit. Fuit Callistratus scriptor historiae Samothraces: apud Dionys. Hal. I, 68. Fuere a quibus Dardanus magnae matris deum initia, Eetion autem (h. Iasion) mysteria Samothracica instituisse traderentur, vt e Clem. Alex. Coh. p. 12. (10.) discere licet. Palladium quoque ex iis initiis repetitur; v. loc. Dionys. Hal. I, 68. ex Arctino Milesio, (antiquissimo poetâ, cuius Aethiopis fuit) vnde patet has teletas non caruisse γοητείαις. §. 3. Dardani traiectus in Asiam ab aliis per diluuium factus dicitur, v. Schol. Il. υ, 215. et Eustath. facitque locum opinioni, famam superfuisse aliquam, ponti Euxini aquas in mare Aegaeum erupisse. cf. Diodor. IV, 47. §. 4. *Teucri* nomen nobilissimum; quippe qui primus Troadem tenuit, cf. Diodor. IV, 75. Exposuit quoque haec et reliquas res Troianas Eudocia p. 398. e diuersis Grammaticis serioribus consarcinatas; sed parum docte ac diligenter, et, vt nunc est, valde contaminate. Monebo hoc vnum, quod Apollinis Sminthei fanum ab eo conditum: Schol. Lycophr. p. 302. §. 5. Occurrit *Batia* ap. Schol. Lycophr. 29. et 1308. Stephan. in Ἀρίσβη. Etymol. M. ead. voc. Volunt esse eandem quae Βατίεια Il. β, 813. vbi v. Schol. et Eust. p. 351. Pro eâ Arisben, Creticam puellam, memorat Lycophron 1308. et Stephan. Byz. in h. v. e Cephalone add. Eustath. p. 894, 30.

f. 2. Troica, ab obscurâ et tenui aliquâ famâ antiquitus accepta, ad quantam celebritatem progressa sunt! inprimis Homericae Musae beneficio; mox poetis cyclicis,

et scriptoribus, qui sua ex iis petierunt, ea ornantibus et variantibus. In historiis Troica iam Hellanicus attigerat, etiam Ephorus: cf. Stephan. in Ἀρίσβη. Alius antiquus scriptor fuit *Cephalo Gergithius*, (Straboni Gergethius: fuere τὰ Γέργηθα vrbs Aeolidis in agro Cumaeo lib. XIII. p. 882. B.) cuius erant τὰ Τρωϊκὰ, (apud Parthen. Erot. c. 4. et 34.) a Dionysio Halic. lib. I. c. 49. et 72. laudata. Diuersus fuit Cephalaeon, et de hoc Photius c. 68. p. 102. agit; quod vel Vossius de H. Gr. docere potest; etsi et is aliquo loco p. 165. vtrumque confundit. vid. ad Virgil. Exc. I. ad Aen. II. §. 1. *Erichthonius* opibus clarus Il. *v*, l. c. 219. §. 3. δι' ἀετοῦ. aquilae ministerio; mox alii poetae ipsum Iovem in aquilam mutatum narrarunt. Simplicissima ratio apud Homerum est Il. *v*, 234. ὃς δὴ κάλλιστος γ. — τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν. vbi nunc cf. Schol. A. B. adde Hymn. in Ven. 203. 218. itaque fabula fundum habet nullum alium, quam veterem loquendi vsum, pro eo quod nos diceremus: fuisse eum pulcherrimum puerum, dignum qui cum diis esset. Porro antiquior aetas non curiose quaesiuit et declarauit, quo modo, quâ machinâ et ope, in caelum euectus fuerit puer; sed seriores poetae addiderunt inventum modi et rationis, quâ id factum sit, per aquilam. Adeo fundo caret subtilitas argutantium de modo antiquissimo perueniendi in caelum. §. 4. Λύρον. forte Λύρνον. Saltem sic concinit Lyrnessus, quae etiam Λύρνη fuisse videtur: vid. Stephan. Byz. h. v. Non alibi eum, ne in Schol. quidem Lycophr. 29. qui locum hunc ante oculos habuit, memoratum memini, etsi stirps Aeneae alioqui tantopere decantata est post loc. Il. *v*, 215 sq. cf. Mezir. ad Ovid. Tom. II. p. 142 sq.

f. 3. Sequentia partim expressit Schol. Lycophr. 29. alia inseruit: vti hoc: Priapum Mysiae fuisse vrbem, (ad

Hellespontum. vid. Steph. h. v. Strabo XIII. p. 879) cuius rex ludos fecisse memoratur, et in quâ Apollo ὁ Πριηπαῖος, (non Πριηπησαῖος Ἀπόλλων) sortem Ilo ediderit. — §. 3. Fuit collis Ates, Λόφος Ἄτης, ipsi Lycophroni v. 29. commemoratus; cf. Steph. Byz. in Ἴλιον, et Hesych. in Ἀτιόλοφος, et ad vtrumque hunc viros doctos, nam neuter mendo vacat. Aten, ex Olympo a Iove praecipitatam, in eum locum esse delatam, Grammaticorum commentum est apud Eustath. p. 1175, 61. 157, 5. ponitur tamen hoc idem in narratione sequ. §. 9. Vrbem in eo colle condere iam Dardanus voluit, sed vetabat oraculum, μὴ κτίζειν τὸν λόφον τοῦτον, ἄτης γὰρ εἶναι, h. e. βλάβην γενήσεσθαι ταῖς κατοικήσουσι. Id tamen ad effectum perduxit Ilus; haec videtur admittenda narratio: nam in Schol. Lycophr. oratio est valde turbata. §. 4. Mox lenior oratio foret: τῷ δὲ Διῒ εὐξάμενος, σημεῖον αὐτῷ τι φανῆναι. Iterum habemus exemplum antiquitatis superstitiosi sensus, quod a numine signum, ostentum, postulant voluntatis propitiae: vt sup. de Minoe III, 1, 3. Obss. p. 216. Sequentia exscripta in Schol. Lycophr. 355, laudato quoque Apollodori nomine. Scholion iterum exscripsit Eudoc. p. 322, et Phauorin. Lexic. h. v. vterque hinc emendandus. Verba μεθ' ἡμέραν, otiosa esse videntur, potuere tamen in narratione pleniore opportuniora esse. τὸ διϊπετὲς Παλλάδιον. Nihil magis tritum hâc re: inspici possunt saltem Spanhem. ad Callim. L. P. 39. Exc. IX. ad Aen. II. Virgil. Mezir. ad Ovid. T. I. p. 60 sq. Primus de eo egerat Pherecydes; nam ineptam etymologiam attulerat ἀπὸ τοῦ πάλλειν pro βάλλειν. Etymol. M. in Παλλάδια. Schol. Lycophr. 355. et e MSS. Valken. Oratt. p. 366. Erat illud ξόανον ἔρυμα τῆς πόλεως, quod quamdiu ἀκηδὲς esset, inviolatum mansisset, vrbs capi non poterat, v. Quint. Smyrn. X, 355. (ita enim verba accipienda). Hinc in-

credibilis commentorum et nugarum ſeges apud ſeriores Platonicos, inprimis Iamblichum, et multo magis, ſi ad faecem ſcriptorum deſcenderis, Suidam, Malalam, Tzetzam, alios, qui modo magicam modo aſtrologicam vim in eo quaeſiuere. Sed haec indigna, quibus immoreris. Cui perſequi haec libuerit, adeat ſaltem Schol. B. ad Il. ζ, 311. Schol. Lycophr. 355. 361. 363. Tzetzae Poſthomer. p. 146. Ex oſſibus Pelopis confectum fuiſſe tradiderat Dionyſius apud Clement. p. 42. Potter. Multa quoque de Palladio narrata transtulere ſeriores ad deam Peſſinuntiam Romam translatam: v. Herodian. I, 35. De Palladio ab Ulyſſe et Diomede rapto loc. claſſ. Conon. 34. Verum de his et ceteris nuper multis fuit actum a viris doctis. Confunditur fere cum hoc alterum Palladium, ad quod Troianae matronae peplum afferunt Il. ζ, 273 ſq. De ſpecie Palladii locus hic eſt inter claſſicos. Scilicet antiquius illud Palladium ſignum fuit informe, vtpote antiquiſſimae artis. Occurrit ſaepe in numis; et in aliis monumentis Aeneae, qui illud geſtat, et Diomedis, qui rapuit. Subſtituerunt aliquando Ilienſes aliud, forte elegantius, incedens, cum haſta et colo; hoc eſſe videtur, quod Apollodorus nunc narrat. Occurrit in numis Ilienſium; vide v. c. Fontenu. (Diſſ. in *Hiſt. de l'Acad. des Inſcr.* Tom. V. p. 265.) et Pellerin. quorſum tamen plura? v. Eckhel. in Doctrina numor. T. II. p. 484 ſq. Haec, et ſimilia animaduerſa, fidem faciunt, intra vnius aetatis ſpatia haec antiquitatis ſtudia aliquantum incrementi cepiſſe inter noſtrates; nam bene memor ſum temporum, quibus haec et ſimilia inter raras aetatis litteras habebantur. *τοῖς δὲ ποσὶ συμβεβηκός.* hoc idem habet Schol. Lycophr. ad v. 355. 361. quod niſi eſſet, putaſſem *συμπεφυκὸς* ſcriptum fuiſſe; eſt certe dictum pro *vna* iunctis pedibus *incedens*, eodem modo ac *διαβεβηκότα τὰ σκέλη*

τεύσας dicitur Daedalus apud Diodor. IV, 76. Ceterum diuersa est Palladii species apud Eustath. p. 627, 6. ἀνδρὸς δορὰν ἠμφιέσθαι, στέμμα δὲ ἔχειν καὶ ἠλακάτην, ἐν δὲ κεφαλῇ πῖλον, (qui habitus quoque erat Minervae in Arcadiae vrbe Aleâ. Pausan. VIII, 46. p. 694) καὶ δόρυ ἐν τῇ δεξ. pro ἀνδρὸς leg. αἰγὸς δορὰν, siquidem aegidem cogitare videtur. Nisi alia fabula subfuit, quae apud Schol. Lycophr. l. c. et inde apud Eudoc. tum apud Clement. Alex. Coh. p. 24. (17) occurrit; vbi inter quinque Minervas vna est Pallantis et Titanidis, Oceani filiae; ἡ τὸν πατέρα δυσσεβῶς καταθύσασα, τῷ πατρῴῳ κεκόσμηται δέρματι, ὥσπερ κωδίῳ. Ipsum Ilum oculis captum ex adspectu Palladii traditum erat, vt ex Dercyllo περὶ κτίσεων narrat Plutarch. Parall. §. 6. Ἱστορία δὲ quae sequuntur, haud dubie aliunde illata sunt, ex vetere tamen auctore, et antequam hi, quos habemus, codices fuere exarati. Legebantur ea in Apollodoro iam a Schol. Lycophr. 355. et iterum in Schol. Tzetzae Posthom. 514. *Triton*, non apparet deusne marinus, (I, 4. 5.) an alius fuerit. Alias ad Tritonidem paludem Libyae natales Minervae referuntur, sup. cf. I, 3, 6. extr. ad Tritonidem Nympham, e qua et Neptuno sit genita, ab Herod. IV, 180. etsi Tritonem amnem modo Thessaliae modo Boeotiae alii assignant; Schol. Apollon. I, 109. IV, 1311. Pausan. IX, 33. p. 777 extr. Habuit Triton filiam quae mortalis erat, cum Minervâ deâ simul nutritam, iisdem cum ea studiis bellicis. Contentione ortâ, cum Pallas Minervam irâ percita vulnerare vellet, repente ei obiicitur a Iove aegis; in quam mirabunda cum oculos verteret, a Minerva illato vulnere cadit. Tum Minerva poenitentiâ et desiderio contubernalis suae tacta, ad solandum moerorem eius simulacrum fecit, eiusque pectori aegidem apposuit et iuxta Iovem honoris caussa collocauit. Postea

tamen, cum Electra, a Iove vitiata, ad illud simulacrum confugisset, illa, profanatum illud attactu puellae incestatae arbitrata, simulacrum in terram proiecit; quod in Ilium decidit, ab Ilo autem templo condito est dedicatum. Atque hoc est nobile istud Palladium. Quod si a Minerva fuit fabricatum: eam non admodum peritam sculpturae eo tempore fuisse, apertum est. §. 8. καὶ περιθεῖναι τοῖς στέρνοις, ἣν ἔδεισεν, αἰγίδα. non Minervae pectori, vt olim acceperam, sed simulacri στέρνοις; quo ipso factum esse videtur, vt aegis, quae antea scutum erat, (τὴν αἰγίδα προτεῖναι) postea in thoracis ornamentum abiret. Sane poetae, si aegide vibrata terrorem iniiciunt, oculos praestringunt aeris fulgore. An de aereo clipeo αἰγὶς h. l. accipienda sit, dubites; praefero pellem fuisse, qua oculis obiecta Pallas εὐλαβηθεῖσα ἀναβλέψαι potuit; multo magis si memineris, inter fabulosas de aegide narrationes fuisse et hanc: Amaltheae pellem eam fuisse, eam autem monstri speciem habuisse: traditum sic fuit in Titanomachiis: apud Schol. br. et Ven. ad Il. o, 187. et 318. §. 9. ὕστερον δέ. Electra stuprum a Iove passa (sup. c. 12, 1.) vt deorum fidem obtestaretur, ad simulacrum illud confugit, (τούτῳ προσφυγούσης) tanquam ἱκέτις. necesse est, Electram a Iove raptam et in deorum sedem fuisse adductam: forte quod vna e Pleiadibus habita est, vt supra vidimus c. 10, 1. Ob contaminatum Electrae manu simulacrum indignata Athene ex caelo praecipitat; decidit illud in terram Troianam, ibique exceptum et ab Ilo in templo repositum, est illud ipsum Palladium, de quo tam multa fabulose narrantur. Ad Ilum refer versus Lycophr. 363. 364. "Minerva aliquando oculos sursum movebit, Minerva inquam illa, ἡ ἐξ οὐρανοῦ πεσοῦσα καὶ θρόνων Διὸς ἄνακτι πάππῳ (Ilo) κτῆμα τιμαλφέστατον. μετ' Ἄτης. erat μετ' αὐτῆς depravate; quod, quomodo emen-

dandum esset, in oculos incurrere aiebam, si Ἄτης λόφον e superioribus meminisses. Corrigendum quoque ita viderat Gale, qui laudat Eustath. p. 157, 5. vbi scil. de Ἄτης λόφῳ agitur, non de Palladio. Enimuero ad sensum loci vbi res venerat, haerebam; obscurum enim esse videbam, an illo ipso tempore et Ate et Palladium proiecta fuerint? et vtrum ab Athene etiam Ate praecipitata fuerit, an a Iove? hoc suspicabar verius esse, et legendum, quod iam Galeo in mentem venerat, τὸν Δία ῥίψαι μετ' Ἄτης καὶ τὸ Παλλάδιον. Ita vero mythus aliter constitutus esse debuit, vt Iupiter, non Athene, ἱκετεία illa facta indignaretur. Enim vero debebam ab initio statim animaduertere, illa, μετ' Ἄτης καὶ esse insititia, et acutulo deberi, qui Aten Olympo proiectam ex Homero meminerat. Ἄτης nomen λόφος alio modo, ad praesagienda Ilii mala, acceperat.

§. 11. *Ilus* ex Eurydice Adrasti f. Laomedontem suscipit. Ex Batia Teucri secundum Hellanicum: Schol. Townl. ad Il. υ, 236. *Adrastum* Meropis filium inter socios Troianorum memorat Homerus Il. β, 830. venientem ex Adrastea: antiquiorem esse necesse est hunc, de quo hic agitur; forte eundem, qui Adrasteam condidit et primus Nemesi templum dedicauit: v. Strabon. XIII. p. 877. 879. 880. Inter *Laomedontis vxores* aliis Strymo, aliis Placia. At in Schol. Il. γ, 250. secundum Porphyrium, Zeuxippe, Alcmane auctore, ex Hellanico Trymo, ex Stamide περὶ Λέσβου, quicunque tandem ille fuit, Thoosa Teucri filia. Στρυμοῦς ἢ Ῥοιοῦς est in Schol. Lycophr. 18. (exscripsit locum Eudocia p. 395 hinc emendanda). παῖδας μὲν Τιθωνόν: occurrunt filiorum nomina quoque apud Homerum. Clytii filia Pantho nupta v. Schol. Il. μ, 231. Filiarum Laomedontis nomina sunt apud Schol. Lycophr. 921. et 1075. *Aethylla, Astyoche, Medesicaste.* (Postrema haec

occurrebat in tabula Polygnoti ap. Pausan. p. 862). Provocat ille ad Apollodorum. Iam in Aethylla latere forte potest nomen Cillae: etsi hoc non ignotum est in rebus Troianis, cum vrbs Cilla sit; quam a Cillo, Pelopis auriga, dictam volunt apud Eustath. At Cillam Hecubae sororem Schol. Lycophr. memorat, e qua Priamus Munippum sustulit, ad v. 224 et 315. Aethilla, Αἴθιλλα, Laomedontis filia, Priami soror ap. Conon. 13. commemoratur. Medesicaste occurret paullo post inter Priami filias. Aethyllam ab Eustath. ad Il. α, Ἀνθύλλαν vocari, ait Gale, cum Rutgers. Var. Lect. VI, 2. sed illa Memnonis soror est p. 117. l. vlt. Idem vir doctus ex Polyaeno excitat Ἀνθίαν. Locus est lib. VII, 47. vbi in mss. ille ait esse ἐνδρίαν, satis corrupte. Proclea, Laomedontis filia, Cycni vxor, et mater Tennis et Hemitheae apud Schol. Lycophr. 232. est. Hesionen etiam Θεάνειραν dictam idem ad 467. 9. ex Hellanico et Istro ἐν συμμίκτοις tradit. Quod tandem a viris doctis Setaea hic commemoratur, parum commode fit; nam fuit illa e Troianis feminis vna, quae nauium incendium suaserat; Lycophr. 1075. et ibi Schol. Stephan. in Σηταῖον. *Bucolionem* ipse Homer. agnoscit Il. ζ, 23 sqq. sed mater ibi est Abarbarea. Ex ea natus Euphorbus; vt ex Orphicis Tz. Chil. I, 228. XIII, 574. Pro Calybe Καλύκην Schol. Apollonii habere monet Gale; vellem locum designasset. Alia fuit Calyce Stesichori apud Athen. XIV. p. 619. E.

§. 4. *De Tithono* ab Aurora rapto loc. class. Hymn. in Ven. 219 sqq. add. Schol. Il. λ, 1. et Schol. Lycophr. 18. inde Eudoc. p. 45. sed turbate; poterat saltem ibi μνήμων corrigi Μέμνων. De Tithono in cicadam mutato iam Hellanicus narrauerat teste Schol. Il. γ, 151. *Memnonis* nomen ingenio poetarum potius, quam vlla historiae fide, ad res Troianas est traductum. Aegyptium ab initio fuit,

ſed corruptum: (apud Pauſan. I, 42. p. 101. Phamenoph est, ap. Syncell. p. 151. Ἀμενώφθις, ex Euſebio, et hinc Amenophis in Hieronymi Chron. quod nomen etiam in regum laterculis occurrit; ſed de his Iablonſkius de Memnone videndus.) Cum Aethiopes etiam in Oriente auſtrali haberentur a Graecis antiquis; factus hinc Memnon Aurorae filius, Aethiopum ductor, quos ex Oriente ſocios belli Troiani adduxit; ex Aſſyria, vt paſſim memoratur; quae omnia, ſi quid veri ſubeſt, auxilia Priamo ex regione Aſiae minoris haud longe a Troade adducta declarant. Leuiſſimo vocis luſu, quia Suſis Memnonium erat, ſaltem Graecorum ore pronuntiatum, Tithoni quoque ea regia habita eſt: Strabon. XV. p. 1058. C. Fuit vetuſtiſſimum poema Arctini Mileſii, Αἰθιοπίς. v. ad Virgil. Exc. I. ad Aen. II. vbi alia. Fuere et Sophoclis Αἰθίοπες item Μέμνων, forte vna eademque fabula. Egerat de eodem Simonides in Dithyrambo Deliaco teſte Strabone XV. p. 1058. C. Qui alii de Memnone egerint, v. ad Hygin. p. 205, 14. *Emathionem* in rebus Herculis commemoratum vidimus II, 5, 11. §. 11. p. 197. eius filius Atymnius ex Nympha, quae Πηγασὶς eſt apud Quint. Smyrn. III, 300. ſ. Πηδασίς, ab loco et vrbe Pedaſo in Ida v. Steph. h. v.

I. c. Iam in iis, quae de *Priamo* et eius ſtirpe ſequuntur, ea, quae ſatis nota ex Homero eſſe poſſunt, tantum ſtrictim percurremus. §. 2. *Arisben* aliam vidimus ſup. ad c. 12, 1. §. 5. p. 293. haec, quae nunc memoratur, Meropis filia eſt; agnoſcit eam Ephorus apud Stephan. in Ἀρίσβη, ſed is Alexandri vxorem facit. Memorat Stephanus aliam Arisben, Macaris filiam, a quâ vrbs Lesbi dicta ſit, Euſtath. p. 894, 33. Ἀρίσβα ἐν Λέσβῳ πόλις; ἀπὸ Ἀρίσβης, θυγατρὸς Μάκαρος ἢ Μέροπος, ἣν πρώτην ὁ Πάρις ἔσχε γυναῖκα. — *Aeſacus*: de eo v. Ovid. Met. XI, 749 ſq. vbi nonnulla aliter narrata; natus ibi ex Alexirhoe Granici fl.

filia, v. 764. si lectio vera est. §. 2. ἦν πενθῶν: apud Ovidium l. c. Asteropen non ducit vxorem Aesacus, sed fugientem puellam persequitur, et illa serpentis ictu percussa, dum ex rupe se praecipitem dat, in auem mutatur. §. 3. *Hyrtacus* is est, cuius filius Asius Arisbam Troadis ad Selleentem fl. incoluit: Il. β, 837 sq. *Hecuba*, apud Homer. (Il. π, 718. vbi v. Schol. Vict. et Eustath.) Dymantis filia; Cissei f. apud Euripidem, vt statim in Hecubâ. Res passim a viris doctis notata, vt h. l. a Galeo; ad Hygin. f. 91. Meziriac. Tom. I. p. 400 sq. *Sangarius* fl. Phrygiae Il. γ, 187. de eo v. Salmas. ad Solin. p. 618. b. §. 4. *Hector* Priami et Hecubae f. Homeri fide; aliis Apollinis v. Schol. Il. γ, 314. Schol. Lycophr. 259. *Hecubae* somnium; cf. Schol. Il. γ, 325. Meziriac. l. c. p. 404 sq. Hygin. f. 91. et not. §. 5. Aesaci responsum hoc etiam Lycophron narrat v. 224. vbi vid. Schol. et ad 314. Seriores Cassandrae illud tribuunt, v. c. Eurip. Androm. 296. alii Apollini: Cic. Div. I, 21. alii Herophilae. v. ad Dictyn III, 26. §. 10. Filiae ex Hecubâ natae sunt: Creusa Aeneae nupta. *Laodice*: Multa de eâ sunt narrata, quae h. l. repeti nequeunt: breuiter attigi ad Il. ζ, 252. in excidio Troiae illa terrae hiatu absorpta: Quintus XIII, 544. Schol. Lycophr. 314. 316. Altera est narratio de eâ, cum Acamante Atheniensi congressâ, exposita a Parthenio c. 10. et a Lycophr. 495 sq. ad quem v. Schol. et ad 447. Vnde illustratio afferenda tabulae Polygnoti apud Plutarch. in Cimone p. 480. 1. Tzetza Posthom. 736. Occurrunt plures aliae hoc nomine feminae. In his Laodicen Cycni filiam Ulyssi in parte praedae datam memorant Scholia ad Il. α, 138. ex carmine, puto, Cyprio; nec tamen addunt, quis nam ille Cycnus fuerit. In seqq. de *Cassandrâ* vate §. 11. aliter tradit Schol. Il. η, 44. ex Anticlide (haud dubie in lib. περὶ Νόστων) et Schol. Eurip.

Hec. 87. cf. Hygin. 93. Meziriac. ad Ovid. T. I. p. 450 sq. Priamus, ne puella, pro insana habita, ludibrio esset, cubiculo eam inclusit, addito custode; illa tamen perrexit vaticinari, eaque, quae ex ea vaticinante audierat, exponit nuntius in Lycophronis Alexandra. *Ilionen* maximam natu non memorat Apollodorus: v. ad Virgil. Aen. I, 653. et Excurs. XXIV. At *Polyxenam* Homerus ignorat. §. 12. De *filiis Priami* cf. Hygin. f. 90. et not. Aliquot nomina recitantur Il. ω, 249 sq. in quibus v. 251. Δῖος, quem in Apollodoro desidero; item Ἶσος ex Il. λ, 101. qui inter νόθους. Alios v. apud Dictyn IV, 7. XI. apud Tzetzam in Homer. v. 446. alios in Posthomer. 48 sqq. Fuisse numero L. et quidem XIX. ex vna Hecuba l. l. Il. ω, 495. memorat poeta; inde Eurip. Hec. 421. Troad. 135. Atqui Apollodorus tantum X. filios ex Hecubâ, et ex aliis mulieribus XXXVI. recenset. Monebo tantum de lectionis varietate, aut de nominibus, quae in Homero occurrunt. Ἄντιφος Homero l. c. Il. λ, 101. at Il. ω, 250. est Ἀντίφονος et Ἱππόθοος. §. 13. *Melanippus* apud Homer. Il. ω, 546. 7. est filius Hicetaonis, qui frater Priami fuit: ὁ δέ μεν τίεν ἶσα τέκεσσιν. *Troilus*, caesus ab Achille cf. ad Virgil. Aen. I. Exc. XVII. Apollinis f. habitus: cf. Schol. Lycophr. 307. Etiam Hector Apollinis f. celebratus, apud Stesichorum, Euphorionem et Alexandrum Aetolum: Schol. idem v. 259. *Gorgythion* Il. ϑ, 302 sq. *Agathon*, ω, 249. §. 14. *Mestor* caesus ω, 257. *Cebriones*, ab Patroclo caesus, et *Chromius*, noti sunt ex Homero. *Medesicaste* memoratur supra inter filias Laomedontis c. 3. §. 11. extr. *Medusam* etiam Pausanias X, 26 extr. in Polygnoti tabula agnouerat.

c. 6. §. 1. *Andromache*, Eetionis f. regis Thebes, quae fuit sub monte Placio: v. Il. ζ, 395 sqq. *Oenone*, cuius et Paridis amores multis modis celebrati fuere, vt vel

ex Ovidio assequi licet, qui vbique argumenta captat a Graecis poetis, qui plerique interciderunt, tractata. Est ab eo Epistola Oenones ad Paridem, ad quam cf. Mezir. p. 403. sq. 455. sq. Natus ex ea *Corythus*, occisus ab ipso parente, cum a matre missus esset, vt ab Helenae amore reuocaretur Paris: persequutus haec est Conon c. 22. Parthenius Erot. 4. (ex Nicandro ἐν τῷ περὶ ποιητῶν, unde tres versus sunt c. 34. et Cephalone Gergithio ἐν Τρωικοῖς) et c. 34. (ex eodem Cephalone et Hellanico) cf. Schol. Lycophr. 57. 61. (quem exscribit Eudoc. p. 314. 329.) add. Quint. Smyrn. X, 270 sqq. qui copiose Paridis nouissima exponit. §. 2. παρὰ Ῥέας. est, vt alias Terra, inter μαντικῆς auctores: quo loco omnino vetustiores dii e Titanum genere fuisse habitos iam olim obseruaui. §. 3. *Philoctetis telo:* cf. Quint. Smyrn. X, 224 sqq. add. Orph. Lap. 348 sqq. §. 4. De *morte Oenones* multa apud Schol. Lycophr. 61. et in supra laudd.

§. 5. Ὁ δὲ Ἀσωπός. Sequitur Aeaci stirps. Haec cum antecedentibus non cohaerere, non obseruarunt editores. Exciderunt haud dubie nonnulla; et forte reliquorum libri tertii tantum habemus excerpta. A Troicis nondum absolutis qui tandem transitus ad Asopum? etsi Troica ad vrbis excidium et Νόστους hoc loco deducta non puto, sed ea in finem libelli reiecta, vbi forte Atticis fabulis subiiciebatur stirps Pelopidarum, et in iis Atridarum, cum bello Troiano. Ad seqq. de *Asopo* et *Aegina* cf. Diodor. IV, 72. Schol. Pindari Ol. 8, 39. Hygin. f. 52. et ibi laudd. Asopus Achaiae fl. Phliasium et Sicyonium agrum alluens Pausan. II, 5. (hunc intellige apud Pindar. N. 3, 6. nec audiendus Schol. qui fluuium in Aegina quaerit) alius is, qui agrum Thebanum et Plataeensem dirimit. ibid. c. 6. cf. Strabo VIII. p. 586. 587. In fabulis vtriusque clarum nomen, saepe alterum cum altero permutatum. Πυρεὺς

pro eā Κηγλούσης filius ex Neptuno est apud Pausan. II, 12. p. 138 extr. quod vix sanum. Μετώπην. v. Pindar. VI, 142. c. Nota; Gale e Diodoro Μεθώνην huc vocat; sed lectio ea vitiosa iam emendata est a Wesselingio. Πελάγοντα. ap. Diodor. l, c. est Πελασγός. idem XII. filias edit, et nomina apponit. §. 6. Aeginam rapuit Iupiter in aquilam mutatus: Clemens Homil. 5, 13. Nonnus Dionys. VI, 212 sq. μανθάνει παρὰ Σισύφου. cf. sup. I, 9, 3. Pausan. l. c. et Schol. Il. ζ, 153. et Ven. ad α, 180. — ἐκ τῶν τούτου ῥείθρων ἄνθρακες φέρονται. non dubito, fuisse ἐπὶ τῶν τούτου ῥείθρων. Carbones ferri solitos aqua fluminis, notabile est; id quod variis a caussis proficisci potuit. Sollenne veteribus est, rerum caussarumque naturalium afferre rationes mythicas: e quibus ingeniosae sane et sollerter excogitatae multae sunt; at exitiosa res facta est, quod in eiusmodi mythicis rerum physicarum interpretationibus acquiescere maluerunt: ita enim effectum est, quo minus ad subtiliorem rerum naturalium caussarumque indagationem procederent homines; qua vna via foedae impiaeque superstitiones e genere humano tolli possunt; nam quod omnium aetatum historiae docent, cum sanctissima religione omne facile superstitionis genus coniunctum esse potest; nisi sanior philosophia, inprimis naturae doctrina subtilior, accesserit. Asopo igitur carbones passim innatant: quod is a Iove fulmine percussus: eadem Schol. Apollon. I, 117. vnde patet, a Callimacho hanc fabulam fuisse tractatam: attigit is in iis, quae exstant, vno versu H. in Delum. 78. ὁ δ᾽ εἵπετο πολλὸν ὄπισθεν Ἀσωπὸς βαρύγουνος, ἐπεὶ πεπάλακτο κεραυνῷ. Narrat quoque Schol. Il. α, 180. addit alia Schol. ad Il. ζ, 153. vbi Pherecydes fabulae auctor laudatur; Schol. Pindar. Isthm. 5, 44. et ipse poeta 8, 37 sq. 45. Meminit et Pausan. II, 19. p. 177. Statius Theb. VII, 315 sqq. cf.

Spanhem. ad Callimach. l. c. — §. 7. εἰς τὴν τότε Οἰνώνην, νῦν δὲ Αἴγιναν. v. paullo ante laudd. Stephan. Byz. in Αἴγινα, et alii. μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. Persequitur fabulam Ovid. Met. VII, 517-657. Est haec ex eâ classe et ordine fabularum quae etymologiam pro fundo habent; quod genus priscis hominibus placere non potuit, nisi in summâ meliorum rerum ignoratione. Inhabitarunt insulam cum Aeaco Myrmidones. Grammatica est inter disciplinas, quae ceteris multo serius fuerunt expolitae; incunabula eius adhuc in Platone et aliis philosophis agnoscas; accepit aliqua, sed lenta, incrementa Alexandriae. Hoc modo fieri potuit, vt tam inepta etymologia, ab omni sermonis ratione aliena, Myrmidonum ἀπὸ τῶν μυρμήκων, placeret; (qui super pronuntiatione argutantur, poterunt forte hinc argumentum petere super exiguo discrimine τοῦ η et τοῦ ι.) nata hinc fabula de formicis pro hominum stirpe habitis. Auctor fuit Hesiodus; fragmentum est apud Schol. Pindar. N. 3, 21. versu auctius ad Ol. VIII, 26. et Schol. Lycophr. 176. Excitatur quoque versus a Ruhnken. Epist. crit. p. 110. Melius eos a Myrmidone deductos audias ab aliis: eum sup. I, 7, 3 extr. vidimus, et Apollon. I, 55.; a Iove et Eurymedusâ Clitoris filiâ natum nescio vnde tradit Clemens Alex. Coh. p. 34, 15. Pott. Alia congesta dabunt Intpp. Hygin. f. 52. Ovid. Met. VII, 654. add. Schol. Lycophr. 175 extr. 176. Quâ stirpe illi *Myrmidones*, primi Aeginae incolae, fuerint, diserte nusquam traditur; sequuti ii sunt Peleum in Thessaliam, et Phthiam incoluerunt, vnde cum Achille ad Troiam fuerunt. Ad genus Pelasgicum eos pertinuisse probabile fit. Posthaec Aeginetae Dorici generis facti: nam ab Epidauro in insulam pars Dorum transierat: Pausan. II, 29. p. 178. duce Triacone. Schol. Pindar. O. 8, 39. (vbi leg. ἦλθε καὶ κατῴκησεν) Schol.

Lycophr. 176. Si Pindar. l. c. dicit inſulam Δωριεῖ λαῷ ταμιευομέναν ἐξ Αἰακοῦ, hoc non tam moroſe eſt accipiendum. Permixtos fuiſſe alios alius generis Hellenas dubitare non licet. Hactenus recte, etſi non ſatis ſubtiliter, Strabo VIII. p. 577. A. vbi ait inhabitaſſe inſulam Argiuos, Cretenſes, Epidaurios, Dorienſes. Fuit ſcriptor Pythaenetus περὶ Αἰγίνης, vt Athen. et Schol. Apollonii IV, 1712. (ſeu τὰ Αἰγινητικά, vt puto leg. in Schol. Lycophr. p. 25. Πυθαίνετος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Αἰγινητικῶν (non Αἰγινητῶν) traditur ibi ex eo, Oenonen fuiſſe Budionis filiam). Illi autem Myrmidones, qui in Theſſaliam diſceſſerant, permixti ibi ſunt inprimis cum Achaeis: vnde apud Homer. β, 683. 4. οἵ τ' εἶχον Φθίην ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα, Μυρμιδόνες τε καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί. *Myrmidones, Achaei*, et *Hellenes*, iidem dicti, Hellenum quidem generaliore nomine adhaereſcente ipſis ſingulari aliquo modo, quandoquidem et Hellas inter loca erat, quae incolebant Myrmidones. De his v. nunc dicta ad Il. β, 684. Heſiod. ſc. 380. πᾶσα δὲ Μυρμιδόνων τε πόλις etc. §. 8. Pherecydes *Telamonem* ex Actaeo et Glauce natum tradiderat; diuerſo prorſus ab aliis modo. Fuit *Cychreus* heros Salaminiorum, a quo ipſa inſula Κυχρεία dicta: v. Strabon. IX. p. 603. A. B. Stephan. in Κεγχρεῖος et e Stephano Euſtath. ad Perieg. 512. De eo iterum paullo poſt ſ. 7. §. 9. *Pſamathe* Nereis, vt effugeret Aeaci amplexus, in piſcem phucam ſe vertit. Simili arte vſa eſſe narratur Thetis aduerſus Peleum, cum in ſepiam ſe mutaret. — §. 10. *Aeaci preces*, multis veterum locis nobilitatae ſunt. Clariſſimus omnium Pindar. N. 5, 17 ſqq. Genus tamen et cauſſa calamitatis diuerſe traditur: modo agrorum ſiccitas, modo inundatio; cf. Schol. ad v. 17. quod hic de Pelopis ſcelere narratur, neſcio an alibi narratum lateat. *Stymphalus* inter Elati filios fuit: ſup. c. 9, 1. Pauſan.

VIII, 4. p. 605. Apud Diodorum IV, 61. Minois dirae, propter Aegei facinus in Androgeon commissum, siccitatem et famem hanc, quae Aeaci precibus depellitur, arcessunt: cf. ib. Wessel. χρησμοὶ θεῶν. Apollinis Delphici; v. Pausan. II, 29. p. 179. §. 11. ποιησαμένου δὲ εὐχὰς Αἰακοῦ. sc. τῷ Διῒ πανελληνίῳ ara facta. καὶ τὰς κλεῖς τοῦ Ἅδου φυλάττει. Gale locum tuetur aduersus virum doctum nescio quem, qui ex ss. litteris verba desumta esse volebat: Pausan. (V, 20. p. 427.) ἔχει δὲ ὁ Πλούτων κλεῖν, καὶ λέγουσιν ἐπ' αὐτῇ, τὸν καλούμενον Ἅδην κεκλεῖσθαι ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος. vbi in templo Iunonis Olympiae Proserpina et Nympha cum claue. Potestatem, imperium ac tutelam per claues designari, multis virorum doctorum obseruatis, etiam ad Apocalypsin Ioannis, tritum est, vnde dii κλειδοῦχοι. De ipso Plutone et Proserpina Argonaut. Orphic. 1369. βασιλεῦσιν, οἵ τ' ἄρα νερτερίων βερέθρων κληῖδας ἔχουσι. et in Hymno in Plutonem, 17, 4. Πλούτων, ὃς κατέχεις γαίης κληῖδας ἁπάσης. sed, vt diximus, trita nunc res est; est adeo C. G. Schwarzii libellus de diis clauigeris. Procliue autem erat, claues Plutoni tribuere, cum semel aditus inferorum esset munitus, et πύλαι ἀΐδαο poetis commemorentur. Aeacus πυλωρεῖν dicitur etiam apud Lucian. D. Mort. 20, 1. vbi v. alia in notis. Nec tamen valde antiqui poetae is locus esse potuit, quem hic expressit Apollodorus, cum *Pluto* et *Hades* promiscue adhibeantur; nam *Plutonis* notio et nomen serioris vsus est; cum apud Homerum et alios antiquiores sit *Hades*, *Proserpina*, *Hecate*: venit forte Pluto ex Orphicis et Eleusiniis. §. 12. λαχὼν κλήρῳ συγγυμναζόμενον αὐτόν. sortis vsus in lucta, in pugilatu, pancratio, vbi paria prodeunt, nota res est: nunc etiam in disco locum habuit; respectu ne virium, vt paribus essent viribus certantes, an ordinis? δίσκῳ. apud

Pausan. p. 179. lapis pro disco erat. Ceterum *caedes Phoci*, et *fuga Pelei cum Telamone* inter notiora fabularum argumenta sunt, et passim in tragoediis fuere retractata. Nouimus hoc vel ex Horatii versu *Telephus et Peleus cum pauper et exul vterque etc.* in Arte 96. Fuit vtique Euripidis Peleus. At Sophoclis Peleus ad nouissima eius facta spectavit, quod ex fragmentis colligo: senectus enim eius protracta vltra Achillis mortem nouis narrationibus locum dedit; fundus in ipso Homero secundum ea quae nuper notaui ad Il. σ, 331. τ, 324. ω, 487. Itaque iterum ab Acasto regno eiectus esse narratus est: Troad. Eurip. 1123 sq. v. Diodor. IV, 72. Pausan. II, 29. p. 179. 180. X, 30. p. 872. Schol. Pindari O. 8, 39. Schol. Lycophr. 175. p. 24, b. alludit ipse Pindar. N. 5, 25 sq. et Apollon. I, 91 sq. vtroque loco cf. Schol. Alia v. apud Plutarch. Parall. p. 311. Verheyk. ad Anton. Lib. p. 254. 5. Psamathe irata propter Phoci filii caedem immisit tum Pelei Telamonis armentis lupum in fabulis notum: Anton. Lib. c. 38. Ovid. Met. IX, 346 sq. cf. Schol. Lycophr. 175. p. 25. 901. Eo spectat Etymol. M. in Λύκων, *Phoci filii* Crissus et Panopeus; Crissi f. Strophius, pater Pyladis et Astydamiae: Schol. Eurip. Or. 33. Pausan. l. c. p. 178. cf. Mezir. ad Epp. Ovid. T. II. p. 258 sqq.

§. 7. Καὶ Τελαμὼν μὲν εἰς Σαλαμῖνα παραγίνεται πρὸς Κυχρέα. est idem, de quo paullo ante ad §. 6. §. 8. de hoc serpente a Cychreo occiso vetus narratio: Diodor. l. c. Schol. Lycophr. 175. l. c. §. 2. Περίβοιαν τὴν Ἀλκάθου τοῦ Πέλοπος. Eadem verba ap. Xenoph. de Venat. 1. §. 9. *Periboea*, quae Pindar. I, 6, 65. et Diodor. l. c. Ἐρίβοια est. cf. ad Hygin. f. 97. n. 9. De Alcathoo ne dubites, vid. Schol. Il. π, 14. Schol. Apoll. I, 517. Diodor. l. c. cf. de eo Simson. ad a. 2775. *Herculis preces:* quae tam praeclarum locum constituunt in Pindaro I, 6, 60. vbi

Scholiastes monet, ἐκ τῶν μεγάλων ἠοιῶν profectum hoc esse. Ab aliis res ita traditur, vt natum iam Aiacem tenuerit et leonis exuuiis texerit: cf. Schol. Sophocl. argum. Aiac. extr. et ad v. 844. Schol. Il. ψ, 821. Lycophr. 455. et Schol. quem exscripsit Eudocia p. 392. Add. alia apud Mezir. p. 247. Telamon quoque Euboeam adierat: de quo Plutarch. Parall. p. 312. B. loco corrupto. §. 3. καὶ στρατευσάμενος εἰς Τροίαν. sc. Telamon: cf. sup. II, 6. 4.

Cap. 13.

§. 1. πρὸς Εὐρυτίωνα τὸν Ἄκτορος. Sane sic sup. I, 8, 2. inter Calydoniae suis venatores Εὐρυτίων Ἄκτορος ἐκ Φθίας, Εὐρυτον tamen omnes codd. legunt, etsi mox Εὐρυτίωνα agnoscunt. Simili modo Schol. Lycophr. 175. p. 25. primo loco, vbi ex Pherecyde narrat, Εὔρυτον habet, mox Εὐρυτίωνα. Εὔρυτος etiam est ap. Schol. Aristoph. Nub. 1059. Est sane vnum idemque nomen duplici forma. v. Verheyk. ad Anton. Lib. p. 256. qui et tentabat, ad exemplum Antonini Liberalis, πρὸς Εὐρυτίωνα τὸν Ἴρου τοῦ Ἄκτορος, (nam Eurytionem, non filium, sed nepotem Actoris ex Iro statuerunt alii; ipse Apollon. I, 73. 74.) quod firmat Schol. Lycophr. eod. loco, ita tamen, vt praemittat οἱ δὲ φασίν. ergo res diuersis modis tradita erat; quid quod ii, qui pro Eurytione Actorem memorant, eum ne liberos quidem reliquisse audiuerant: vt ii, e quibus Diodorus sua habet IV, 72. Scilicet fama acceptum erat hoc saltem, Peleum Phthiam tenuisse, quae antea Actoris fuerat. *Actor* hic diuersus ab altero, Opuntio, Menoetii patre, (sup. ad c. 12, 6. §. 8.) Deionis filio: I, 9, 4. Diuersus quoque Cteati et Euryti pater sup. II, 7, 2. Is de quo nunc agitur, Myrmidonis est filius ex Phthia, de quo sup. I, 7, 3. Πεισιδίκης (Aeoli filiae) καὶ Μυρμιδόνος Ἄντιφος καὶ Ἄκτωρ. Confundit primum et tertium Palmer.

ad Diodor. IV, 72. n. 67. Meziriac. T. I. p. 40. sed idem facit quoque Eustath. ad Il. α. p. 113, 1. 321, 1. cf. Verheyk. ad Antonin. Lib. p. 256, et sup. p. 141. ad I, 7, 3. §. 5. Ad ipsum Actorem venisse et ab eo lustratum esse Peleum narrant alii, vt Diodor. l. c. Eustath. l. c. *Antigone* Eurytionis filia: Polymela est ap. Eustath. Il. β, p. 321, l. 5. sed ea Actoris filia; Polymelis ap. Schol. Lycophr. 175. p. 25. trepidauit quoque circa eam Simson. p. 263. Ex Philomelâ Actoris filiâ Achillem natum, Deimachum tradidisse notat Schol. Apollon. I, 558. scripserat forte et is Πολυμήλην. Actoris filiam Eurydicen, Polydorae matrem, Staphylus in Thessalicis ediderat; alii Laodamiam, Alcmaeonis filiam; v. Schol. Homer. l. c. Ad Staphyli narrationem adde Schol. Apollon. IV, 816. Aliam Polymelam, Pelei filiam, Menoetio secundum nonnullos auctores nuptam inf. s. 8. §. 5. videbimus. Haec tam diuerse narrari nemo mirabitur, qui haec et famâ antiquâ accepta, et a multis poetis, inprimis Tragicis, tractata esse meminerit. Fuit *Peleus* Sophoclis, alius Euripidis. §. 2. Polydoram Antigonae filiam tradit noster cum Pherecyde, vt ex Schol. Il. π, 175. discimus; vbi alia narrantur ex aliis: v. paullo ante de matre. Polydoram *Boro* nuptam ipse Homer. Il. π, 175. 177. testatus est. *Perieres* seu Aeoli seu Cynortae filius sup. I, 7, 3. §. 4. p. 45. I, 9, 5. p. 67. III, 10, 4. §. 5.

s. 2. §. 1. *Eurytion a Peleo inuito caesus:* iam sup. I, 8, 2. §. 6. p. 56. in venatione Calydoniâ. Actorem Acasti filium a Peleo in venatu occisum narrasse videntur alii: Schol. Lycophr. 175 extr. 901.

s. 3. §. 1. *Exulat Peleus apud Acastum*, Iolci regem; filium Peliae, quem sup. I, 9, 28. vidimus. De exilio monui ad s. 6. §. 12. res iam supra narrata III, 9, 2. §. 4. vbi v. Obss. §. 2. *Ab Astydamiâ tentatus Peleus.* Quae

fequuntur, ad Pherecydis ductum narrata fufpicor, fi comparo Schol. Lycophr. l. c. p. 25. De hac mulieris perfidia, et infidiis Peleo factis v. primo loco Pindar. N. 4, 92 fqq. vbi tamen *Hippolyte* eft, et N. 5, 49. Κρηθηΐς Ἱππολύτα, itaque Crethei (I, 9, 10.) filia: male Schol. Cretheidem Hippolyti filiam effingit. Alia v. ad Anton. Lib. p. 257. In Schol. Apollonii I, 224. eft Κρηθηΐδα, ἤ, ὥς τινες, Ἱππολύτην. fed in mf. Parif. defunt verba ὥς τινες; et videtur et ibi fuiffe Κρηθηΐδα Ἱππολύτην. Vtrumque nomen et Hippolytes et Aftydamiae affert Schol. Ariftoph. Nub. 1059. partim ad ductum loci Apollodorei (vnde Eudoc. p. 338. adde p. 31). Πηλέως πρὸς Ἄκαστον καταψεύδεται. vt iam fup. III, 7, 5. extr. et mox c. 13, 8. Nicolaus Damafc. in Excerptis p. 446. in hac narratione: ὑποφθάσασα αὐτὸν προςδιαβάλλει πρὸς τὸν ἄνδρα. §. 6. 7. Eft hoc epifodium, quod in poeta fuit, e quo Apollodorus haec haufit; parum tamen prudenter, cum ad ipfam rerum fummam, quam ille exponendam fumfit, illa fabella nil faciat. Ad rem fpectat tantum quod fequitur de Pelia fine armis in folitudine relicto. De hoc funt verfus Hefiodi, quos Schol. Pindari N. 4, 95. appofuit: ἥδε δέ οἱ (Acafto) κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή· αὐτὸν μὲν σχέσθαι [fic iam emendarunt pro εὔχεσθαι, fed quo fenfu? f. αὐτοῦ μὲν σχέσθαι (vt Od. δ, 422.) ἀποσχέσθαι, *continere fe ab eo occidendo, ei parcere*] κρύψαι δ' ἀδόκητα μάχαιραν καλήν, ἥν οἱ ἔτευξε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις· ὡς τὴν μαστεύων, οἶος κατὰ Πήλιον αἰπὺ αἶψ' ὑπὸ Κενταύροισιν ὀρεσκῴοισι δαμείη. §. 8. ἐν τῇ τῶν βοῶν κόπρῳ κρύψας. in ftabulo boum: vocabulum ex antiquo poeta fumtam; quod in Homero hoc fenfu notatum Iliad. σ, 575. Varie narratio haec tractata: alii Mercurium induxere, qui afferret enfem ἡφαιστότευκτον: v. Schol. Apollon. I, 224. ipfum Vulcanum aduocauit aliquis in Schol. Pind. N. 4, 88.

imperite, cum ensem a Vulcano factum legisset: de quo locus est Zenob. V, 20. Petiit et poenam iniuriae Peleus ab Acasto, Iolco expugnata, et Acasto cum coniuge occiso: v. inf. f. 7.

f. 5. *Thetidis nuptiae;* celebratissima in poetis res; inprimis praesentia et muneribus deorum: vide praeclarum locum Pindari N. 4, 101 sq. cf. Apollon. IV, 807 sqq. Fuit Hesiodi ἐπιθαλάμιον εἰς Πηλέα καὶ Θέτιν, si fides Tzetzae in Proleg. ad Lycophr. potuit tamen pars esse τοῦ Καταλόγου. affert ille duo inde versus: Τρὶς μάκαρ, Αἰακίδη, καὶ τετράκις ὄλβιε, Πηλεῦ, ὃς τοῖσδ' ἐν μεγάροις ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνεις. Aliud Agamestoris Pharsalii fuit Θέτιδος ἐπιθαλάμιον, e quo duo disticha sunt apud Schol. Lycophr. 178. E Latinis, Graeca deperdita Epithalamium Catulli adumbrare potest: ad quod vid. Intpp. Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν ἤρισαν. De contentione hac super Thetidis nuptiis locus class. est Pindari I, 8, 58 sqq. *Thetidis* nomen et religio propria fuit Thessalis; numen ἐγχώριον, quod Achillis celebritate et ipsum celebrationem maiorem accepit: Pindar. N. 4, 81. Θέτις δὲ κρατεῖ Φθίᾳ. Fuit et locus Thessaliae τὸ Θετίδειον; ap. Strabon. et Stephan. Pherecydis verba ap. Schol. Pindar. ad e. l. ἔπειτα Πηλεὺς ᾤχετο εἰς Φθίαν, καὶ Θέτιν ἐπὶ τῶν ἵππων (τούτων f. del.) ἄγων, οἰκεῖ ἐν Φαρσάλῳ καὶ ἐν Θετιδείῳ, ὃ καλεῖται ἀπὸ τῆς Θέτιδος (ἡ πόλις. f. del.). Eadem sunt in Schol. Lycophr. 175. p. 125. a. vbi ἐν Φαργάλῳ hinc emendandum: (eod. loco, qui sequitur Φίλαρχος, Φύλαρχος est, et in ἔφυγε πρὸς τὸν Ἥφαιστον delendum est πρός, nam fugit illa Vulcanum sibi vim parantem; vt olim Minerva: v. inf. c. 14, 6). Themidis vaticinium v. ap. Pindar. l. c. Alii, vt mox ipse Apollodorus testatur, Prometheo illud vaticinium tribuerunt, inque his iam Aeschyl. Prometh. 906 sq. eodem alluditur v. 167. 767. Adde Schol. Il. α, 519.

Quint. Smyrn. V, 338. §. 3. τινὲς δὲ λέγουσι. narrat eadem Schol. Lycophr. 178. sed ex h. l. — ὑπὸ Ἥρας τραφεῖσαν. Agnoscit hoc Schol. Lycophr. l. c. Versum erat: *Thetin Iunonis monitu persuasam.* Faber em. προτραπεῖσαν, nec aliter Aegium putabat legisse. Male haec; nam vere Thetis educata a Iunone. Il. ω, 59. 60. Iuno loquitur: Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεᾶς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτὴ θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν Πηλεῖ. Pietate nunc mota Thetis, vt τὰ θρεπτήρια Iunoni persoluat, Iouis amores fugit: v. Apollon. IV, 793 sqq. §. 4. De hac formae Thetidis mutatione v. Pindar. N. 4, 101. et Schol. et duo loca Sophoclis in Schol. eod. 3, 60. Fundus mythi esse videtur Thetidis professio ap. Homerum, se in vitam mortali elocatam esse: Il. σ, 432 sqq. et vs. 85. ἤματι τῷ, ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὐνῇ. Apud Quintum III, 615-621. illa non cessit; nisi promisso accepto de filio mortalium fortissimo, ipsoque patre fortiore, partu ex his nuptiis edendo. — τὴν ἀρχαίαν μορφὴν α. atqui secundum alios in sepiae forma eam amplexu tenuit: ἐμίγη αὐτῇ ἐν εἴδει σηπίας Schol. Lycophr. 178. et 175. p. 25. vnde patet hoc alterum ex Euripide esse. Σηπιὰς ἄκρα Thessaliae hinc esse dicta credita est, ibid. et apud Eustath. p. 1152, 10. Schol. Apollon. I, 582. Consecrata illa ἄκρα Thetidi ceterisque Nereïdibus: Herodot. VII, 191. — Nuptiae celebratae ἐν Πηλίῳ. in antro Chironis. Statius Achill. I, 109. τὸν γάμον εὐωχούμενοι καθύμνησαν. v. Pindar. N. 4, 107-111. et de cantu Musarum P. 3, 158-160. ipse Xenophon de Venat. I, 8. de Peleo: τοὺς θεοὺς τὸν γάμον παρὰ Χείρωνι ὑμνῆσαι. δόρυ μείλινον· Nihil nobilius Peliade hasta, in Pelio monte recisa a Chirone, eaque fraxinea, ἐκ μελέας, μέλινον. v. Il. π, 140-4. et ibi Schol. qui Cypria laudat. De his muneribus multi multa fabulati sunt: v. c. Ptolem. Hephaest. lib. VI. p. 332. Gal.

§. 6. *Achillis natales et educatio.* Quod mater ei immortalitatem parare voluit, ex Homero notum est; modum, quo id efficere conata est, similem ei quem Ceres in Metanirae puero experta erat sup. I, 5, 2. descriptum hic habemus et apud Apollon. IV, 866 sqq.; add. Schol. Il. π, 36. qui Lycophronem laudat, scil. v. 178. 9. vbi v. Schol. add. Ptolem. Hephaest. VI. p. 331. In Schol. Apollonii IV, 814. alia ex carmine vetere Aegimio apponuntur. §. 3. πρὸς Χείρωνα. educatio haec Achillis celebrata in poetis v. Pindar. N. 3, 75 sqq. cf. Apollon. IV, 812. I, 558. vbi v. Schol. qui obseruat, ab Homero hoc non tradi. In eod. Schol. de dissensu veterum in matre Achillis multa apponuntur. ἔτρεφε σπλάγχνοις. reconcinnauit fabulam Statius Achill. II, 385. 6. Leones illâ aetate Graecia aluit. §. 5. Λιγύρων: memorat ex nostro Schol. Lycophr. 178. (quem exscripsit Eudocia p. 225. hinc emendanda: add. p. 431). Etiam πυρίσσοος appellatus Achilles ex re. Schol. Lycophr. ibid. et 1244. Ptolem. Hephaest. VII. p. 335. In iisdem inepta etymologia nominis Achillis. Alii aliter; sed in his haerere piget; v. cum illis Eustath. ad Il. pr. et Etymol. M. h. v. Wassenberg ad Schol. Il. α. p. 130.

§. 7. Miror, tam sero de Iolco expugnatâ, ad vlciscendam Astydamiam, narrari: spectant ad sup. §. 3. Conf. Pindar. N. 4, 88 sq. add. N. 3, 58. 59. et ibi Schol. it. Schol. Apollonii I, 224. Schol. Aristoph. Nub. 1059. Fragm. Pindari p. 36. n. VII. cum doctâ Schneideri notâ: nunc in nouâ edit. p. 52. VII. — σὺν Ἰάσονι καὶ Δ. hoc ex Pherecyde habet noster, vt docere potest Schol. Pindari N. 3, 58. add. Nicolai Damasc. Excerpta p. 446. Debentur haec Tragicis, a quibus etiam Peleus senex iterum fuit regno eiectus per Acastum. cf. sup. ad III, 12, 6. §. 12.

§. 8. *Achilles in insula Scyro apud Lycomedem latens.* Haec est illa Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένευσις, apud Lucian. de saltat. 46. Tragoediis celebrata res. Fuere Σκύριοι Sophoclis. Sed et in Cyclicis, vnde narrata ea in Scholio Il. τ, 328. cum h. l. conferendo; cf. Schol. Il. ι, 664. ibique Obss. Hygin. f. 96. et ibi laudd. §. 1. ὡς δὲ ἐγένετο ἐνναετὴς Ἀχιλλεύς. Non satis conuenit rerum temporumque rationibus, nouennem in Scyron fuisse abductum, nisi statuas per plures annos eum latuisse in insula; tum etiam sumendum est, plures annos in apparatu belli Troiani fuisse consumtos. Conueniret aetas fraudi, quod pro puella habitus fuit. Licet suspicari ἐννεαδεκαέτης. ita vero non potuit puellam mentiri. In amores Achillis et Deidamiae erat carmen Bionis, nunc inscriptum epithalamium, cuius fragm. superest a Valkenario emendatum n. 15. Proditus autem et ex latebris extractus Achilles plurium anaglyphorum est argumentum; in quibus erat habitum vulgo sepulcrum Homeri: quod illustratum dedi singulari libello.

§. 4. *Phoenix* ex Homero notus. συνείπετο δὲ αὐτῷ v. Il. λ, 771. De ira autem patris Amyntoris, Ormeni filii, (cf. sup. ad II, 7, 7. §. 6. p. 196. de cuius patria, varie edita, v. apud Strabon. Lib. IX. p. 670.) Homerus ita tradit, Il. ι, 447 sqq. vt Phoenicem dicat matris impulsu pellicem patris corrupisse, quo illa patri inuisa fieret; tunc patris diris deuotum eum fugisse. cf. Schol. ad e. l. Sequitur Homerum Lycophr. 417-423. vbi cf. Schol. ad 421. In Epigr. Cyzic. 111. ipsa mater Alcimede deprecatur et supplicat patri pro filio. Hinc Phoenicis fortuna a tragicis poetis alium variumque in modum fuit versata, e quibus ea videntur petita, quae h. l. apponit Apollodorus. Fuit autem Phoenix Sophoclis, alius Euripidis: de quo v. Valkenar. in Diatribe c. 24. fuit et Ionis

Phoenix. ἐτυφλώθη. quod in Homero non memoratur; nec cum narratis conuenit; ferius itaque commentum eft exiftimandum. Fuit puto in antiquiore fcriptore aliquo ἐπηρώθη τὰς ὄψεις, aut forte fimpliciter ἐπηρώθη. nam πηρὸς pro τυφλὸς apud Homer. Il. β, 599. vbi Mufae Thamyrin πηρὸν θέσαν. Nefcio an lectio male accepta ad excaecandum Phoenicem aliquid contulerit: nam l. c. Il. ι, 454. πατὴρ δ' ἐμὸς — πολλὰ κατηρᾶτο. vbi Schol., haud dubie ex antiquiore, forte Pherecyde, γνοὺς δὲ Ἀμύντωρ, ἐπηράσατο τῷ παιδὶ δυστυχίαν περὶ τέκνων γονήν. Quod fi forfan hoc ἐπηράσατο nude pofitum lectum fuit ἐπηρώσατο, potuit altera narratio hinc elici. — βασιλέα κατέστησε Δολόπων. Il. ι, 479. 480. Phoenix praedicat de Peleo: πολὺν δέ μοι ὤπασε λαόν, ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης Δολόπεσσιν ἀνάσσων. videtur de occidente Phthiae effe accipiendum, etfi inde ad vlteriora progreffi funt verfus Epiri confinia *Dolopes;* fic collocantur fere fub Pindo meridiem verfus apud Strabon. IX. p. 663. C. Infra ipfos fiti Acarnanes et Aetoli: (Dicaearchus v. 62.) finitimi autem Perrhaebi: (Scymnus v. 614.) Ad antiquiores fedes pertinet vrbs Ctimene apud Apollon. I, 68. v. Holften. ad Stephan. h. v. Difperfos eos etiam aliis in locis fuiffe probabile fit: nam Scyron infulam tenuere. vid. Schol. Il. ι, 664. Lycomedes fe eos infulam Scyron tenentes viciffe gloriatur in Statii Achill. II, 103. Diodor. XI, 60. cf. Voff. ad Catull. 63, 34. *Dolopes* inter barbaros erant e Pelasgica ftirpe fuperftites. In fragm. Pindari, Dolopes, quos Phoenix ducit, inter funditores recenfentur, apud Strab. IX. p. 659. A. (fragm. Pindar. p. 90. nov. ed. p. 88. XVI.) Mentio eorum adhuc fit in bellis Macedonum et Romanorum, fed iis ipfis temporibus extincta eft haec gens, cum aliis, ita vt Augufti aetate prorfus effet nulla: Paufan. X, 8. p. 816.

§. 5. Συνείπετο δὲ καὶ, vid. Il. λ, 764 sqq. *Patroclus* Menoetii (de quo cf. Burman. Catal. Argonaut.) filius, Actoris nepos, sup. ad III, 13, 1. καὶ Σθενέλης. Sic et Schol. Apollonii I, 69. cf. Schol. Pindar. Ol. 9, 107. *Acastus* Peliae f. idem, de quo c. 13, 2. 3. *Periapis* Pheretis f. qui Crethei f. erat: sup. I, 9, 11. et 14. *Philocrates*, haud dubie is, cuius Θετταλικὰ ab Athenaeo laudantur lib. VI, 264. A. Diuersa haec *Polymela* ab eâ, quae sup. ad c. 13, 1. memorata fuit, Actoris filia; in Philomelam ab aliis mutata, vt discere licet ex Hygin. f. 97, 8. vbi v. not. add. Eustath. p. 1498, 54. Alii Patroclum et Achillem patrueles esse voluerant: Eustath. ad Il. α, p. 112 extr. συγγένειαν et alii agnouerunt, vt Hellanicus in Schol. Il. μ, 1. Attigit haec Meziriac. ad Ovid. Tom. I. p. 38. Reliqua de Patroclo videnda sunt in Homero et ad Homerum. De caede Clesonymi et fuga Patrocli ad Peleum v. Obss. ad Il. ψ, 86. De amoribus Patrocli et Achillis vid. ad Λ, 785. Ω, 6.

CAP. 14.

Nonnulla inter haec et superiora intercidisse, nemo dubitet; tam abrupte ea quae sequuntur, prorsus diuersa ab antecedentibus, narrare Apollodorus non potuit. Sequuntur *fabulae Atticae*: quae et argumentis et ornamentis multum ab aliis recedunt. An epico aliquo carmine tractatae fuerint, antiquiore quidem, dicere non habeo; *Theseis* (v. inf. ad c. 16, 1.) fabulas Atticas comprehendere debuit; etiam *Hecale* Callimachi. Tanto plura e fabulis Atticis in suam rem conuertit tragoedia et comoedia, poetis hoc ipso rerum genere studia Atheniensium in se conuertentibus. Licebit vel ex Euripide, si cui otium erit, haud pauca ad fabulas illustrandas elicere; alia ex Aristophane. Primo in ore hominum versaban-

tur narrationes vetere fama acceptae; has collegere fcriptores, inprimis *Pherecydes* Athenienfis, Hecataeo Milefio fere aequalis, cuius περὶ τῆς Ἀττικῆς Ἀρχαιολογίας libri X. feruntur; v. Ind. Auct. Attigit inde Attica *Hellanicus* Lesbius, cuius Ἀτθὶς paffim laudatur, ab Harpocratione vsque ad τετάρτην τῆς Ἀτθίδος; fuit illa forte vna τῶν κτίσεων eius. Supparem aetate fuiffe neceffe eft *Clitodemum* (apud Harpocrat. et Plutarch. Clidemus eft) eorum, qui res Atticas perfcripferunt, vetuftiffimum auctorem Paufaniae dictum X, 16. p. 834. vbi eius λόγος Ἀττικὸς excitatur. Minus clari fuere *Marfyas* Pellaeus, cuius Ἀττικὰ libb. XIV. *Ifter*, Callimachi difcipulus, cuius Ἀττικῶν vel Ἀτθίδων libri vsque ad XIII. laudantur, (Harpocrat. in voc. τραπεζοφόρος) quos longe poft fe reliquit *Philochorus* Athenienfis, qui pluribus libris omnem hiftoriam Atticam illuftrauit; inprimis eius Ἀτθὶς, libris faltem XVII., faepiffime laudatur, v. c. apud Harpocrat. *Phanodemi* Ἀττικὴ Ἀρχαιολογία apud Dionyf. Halic. I, 61. eadem effe videtur, quae Ἀτθὶς aliis; Harpocration eius librum IX. excitat. Celebratur etiam *Androtionis* Ἀτθὶς, cuius librum XII. ab Harpocratione memorari video. Alia *Melefagorae* qui antiquior ceteris effe debuit: v. Clem. Alex. Strom. VI. p. 629. Sylb. alio loco memorata eft: fup. ad c. 10, 3. et v. Ind. Auctt. Multa ex antiquitate Atticâ complexus erat *Polemo*, libris IV. περὶ τῶν ἀναθημάτων τῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, (Strab. IX. p. 607. A.) et alter, minus celebri nomine, *Heliodorus* Periegeta ἐν τοῖς περὶ ἀκροπόλεως libb. XV. Athen. VI. p. 229. E. Alios obfcuriores in Harpocratione et aliis exquirere licebit. His qui periere fuperftes eft aliquâ ex parte Marmor Parium, quod tempora Atticae hiftoriae antiquae feruauit, inde a Cecrope (a. C. 1582. adeoque annis XXVI. ante epocham a Caftore conftitutam et vulgo inde receptam anni 1556. ante C. N.)

vsque ad Alexandri fere tempora; etsi deductum erat per annos 1318. ad annum ante C. 264. Ol. 129, 1. ab homine Pario, expressum, vt probabile sit, ex Demetrii Phalerei ἀναγραφῇ. Post superiores, et ipsum Philochorum, Apollodorus noster vixit, qui et ipse Attica attigerat in Chronicis. Quem ille potissimum auctorem, ex Atticis certe is fuit, sequutus sit, equidem non dicam. Gale Diss. Scriptorib. mythol. praemissa p. 19. Philochorum fuisse asserit, et hinc factum esse, vt de Ogyge nihil noster apposuerit: nam "primum, inquit, Atticae regem chronologi aliarum gentium affirmant fuisse Ogygem: hoc Philochorus in Atthide pro figmento habuit, vt ex Eusebio colligimus; Philochorum Apollodorus sequitur." Diu me hoc detinuit; quandoquidem Ogygiam epocham vel maxime a Philochoro fuisse stabilitam noram; sed temere haec pronuntiata esse tandem intellexi. Locus ex Africano est apud Euseb. V. E. X, 10. p. 490. A. vbi non Ogygem, sed τὸν γὰρ μετὰ Ὤγυγον Ἀκταῖον, ἢ τὰ πλασσόμενα ὀνομάτων, οὐδὲ γενέσθαι φησὶ Φιλόχορος. Igitur excidisse potius videri debet Ogyges in hâc lacunâ Apollodori, quam designauimus. Fuit hoc diluuium ad Phoronei tempora fere referri solitum. cf. sup. p. 96. ad II, 2, 1. A Cecrope tamen probabilioris historiae Atticae initia petierunt historici et chronologi, in his, Marmor Parium. Ceterum fabulae Atticae, hoc est antiquissimae historiae, illustrari in plerisque facile possunt ex Meursianis libellis; est quoque Galeus in hoc capite copiosior; Pausanias Attica nimis strictim attigit, nec nisi interpositis alienis narrationem protraxit; omnino ille sectabatur recondita et minus nota. Nobis, cum in eo simus, vt vela potius contrahere necesse sit, circumscribenda erit opera; ideoque ad Apollodorum operam referemus vnice, ne in omnem Atticam mythologiam euagemur.

f. 1. *Cecrops.* συμφυὲς ἔχων σῶμα ἀνδρὸς καὶ δράκοντος. est hoc notum illud nomen διφυής, etsi vulgo ad sexum marem et muliebrem tractum, eoque pro symbolica significatione matrimonii a Cecrope instituti habitum; vt colligas ex iis, quae habet Meurs. de Regg. Ath. I, 8. Verum quod in nostro est, vetere loquendi et fingendi more, τὸν γηγενῆ exprimit; nam serpens respectum ad αὐτόχθονα habuit; id quod in multis exemplis obuium est. Atticae antiquum nomen h. l. editur Ἀκτή. apud Pausan. I, 2. p. 7. f. et alios est Ἀκταία, in Chronico Pario Ἀκτική, et tamen deducitur ab Actaeo autochthone. Etiam Stephan. Byz. Ἀκτή. οὕτως ἡ Ἀττικὴ ἐκαλεῖτο ἀπὸ Ἀκταίου τινός, ἀνὴρ δὲ ἦν αὐτόχθων, ... Ἀπολλόδωρος δὲ τἀναντία φησίν· οὕτω γὰρ ἐκλήθη (bene supplet Berkel. ex Eustath. παρὰ τὴν ἀκτὴν) διὰ τὸ πολὺ μέρος αὐτῆς καθικνεῖσθαι εἰς θάλασσαν. τριγώνου γὰρ οὔσης, αἱ συννεύουσαι ὑπὸ τὸ Σούνιον, ἑκατέρωθεν δύο πλευραὶ παράλιοι τυγχάνουσι· δι' ἃς τῶν ἐπὶ Κέκροπος φυλῶν τεττάρων οὐσῶν δύο προσηγόρευσαν Ἀκταίαν καὶ Παραλίαν. Haec Apollodori excidisse ex h. l. ne quis suspicetur, monendum est, ad libros τῶν Γεωγραφουμένων ea pertinuisse: v. inf. Fragm. Verior haud dubie haec etymologia, quia littoralis erat regio, dictam esse ἀκτικήν. Fuit tamen et in ipsa Attica ἀκτή. cf. Harpocrat. h. v. — Nomen Ἀκτῆς in Κεκροπίαν mutasse dicit auctor ipsum Cecropem; more antiquorum, quoties dicere debebant, poetas eo nomine vsos esse loco proprii nominis. §. 2. Ἐπὶ τούτου φασίν. fabula non male adornata; cum a diis dicerentur amari, habitari et teneri, vrbes in quibus praecipua templa et sacra iis essent constituta, potuit fingi, tempus aliquando fuisse, quo dii sibi suam quisque vrbem deligerent. Ita in Hymno Homerico in Apoll. dispicit Apollo diligenter de loco sibi deligendo, quo consulentibus respondeat; et ap. Pindar,

Ol. 7, 100. dii terram inter ſe diſpertiuntur, nulla Soli ſorte per incuriam relicta. Iam putandi ſunt ex Apollodori narratione Neptunus et Minerva in eundem locum animum defixiſſe; venit Neptunus et illum occupat, vtque occupatum a ſe locum ſigno aliquo declaret, figit humi tridentem. Mox acceſſit Minerva, eius, quod factum eſſet, inſcia, occupandique loci eiusdem cauſſa oleam conſeuit. Oritur nunc controuerſia, danturque iudices XII. dii: qui litem ſecundum Mineruam diiudicant, quia illa pro ſe teſtem facti habet Cecropem; Neptunus ſine arbitro occupationem inſtituerat. Diuerſus eſt narrandi ordo aliorum, (vter deorum vtiliſſimam rem procreaturus eſſet; cf. Meurſ. de Fort. Ath. 2. vide vel Ovid. Met. VI, 70 ſq.) nec cum Apollodoro permiſcendus, qui in hac fabula, valde antiqua, iuris acquirendae rei per occupationem habet veſtigia. Apud Callimachum Cecrops ſententiam dixit: mare vbique eſſe, at oleam propriam Athenis: Schol. Il. ρ, 53. §. 3. θάλασσαν, ἣν νῦν Ἐρεχθηίδα καλοῦσιν. fuit puteus, φρέαρ, aqua marina occultis terrae meatibus affluens, in Erechthei aede, (ἐν τῷ Ἐρεχθείῳ) in acropoli: memorat Pauſan. I, 26. p. 62. 63; ſimpliciter ea θάλασσα apud alios, etiam apud Herodot. VIII, 55. §. 4. ἐν τῷ Πανδροσίῳ, Pandroſum mox ſ. 2. videbimus; ap. Pauſan. I, 27. p. 64. in Minervae Poliadis aede olea memoratur; apud Herodot. l. c. in aede Erechthei. Scilicet coniuncta fuere duo ſacella Minervae Poliadis et Erechthei; priori autem iſti contiguum Pandroſi ſacellum, vulgo ad ipſum Minervae nomen referri ſolitum: haec intelliges comparatis locis ap. Meurſ. in Cecropia c. 19. 20. 22. et nunc ex Stuart, Le Roi, Chandler, et al. §. 5. Indices Iupiter conſtituit θεοὺς τοὺς ιβ΄. ſic et apud Ovid. Met. VI, 70. vbi v. Burman. Iovem ſolum alii iudicem edunt, vt Hygin. f. 164. vbi v. Not. —

§. 7. *Campus Thriasius* a demo Θρία dictus v. Steph. Byz. h. v. memorat eum quoque Strabo IX, p. 605 A. Factum quod narratur, de eluuie aquarum repetunt alii; vt Varro ap. Augustin. C. D. XVIII, 9. cf. Hygin. f. 164 extr. et ad eum Not.

f. 2. v. Meurs. de Regg. Athen. I, 11. Ab *Erysichthone* fanum in insula Delo conditum ferebatur: v. ibid. auctt. — De tribus sororibus v. Ovid. Met. II, 739 sq. *Agraulus*, ab aliis *Aglaurus*, pronuntiatione forte emollitae scripta, filia Agrauli, Ἄγραυλος scribitur etiam ap. Steph. Byz. in Ἀγραυλῆ, nam demus fuit ab ea appellatus Erechtheidis tribus; fuit etiam τέμενος eius et ἱερόν, Pausan. I, 18. nam filia fuit, non mater, quae diuinis habita est honoribus: cf. Brunck. ad Aristoph. Thesmoph. 533. Apud Ovidium est *Aglaurus*. Mirum est, quod apud Cyprios ei homines maetatos fuisse Patres asserunt: apud Meurs. in Cypro I, 20 extr. 21. §. 2. *Alcippe*. v. Pausan. I, 21. p. 49. Steph. Byz. in Ἄρειος πάγος. qui alium Apollodori locum lib. IX. περὶ θεῶν laudat; quem v. inf. in Fragm. Ex eod. Steph. intelligitur, in hac fabula de Alcippe praeiuisse Philochorum libro II. Ἀτθίδος. ὅτι τὸν Ἁλιῤῥόθιον τὸν Ποσειδῶνος ἀποθανεῖν βιαζόμενον ὑπὸ Ἄρεος διὰ τὴν Ἀλκίππην τὴν αὐτοῦ θυγατέρα: locus luxatus, saltem sic refingendus: διὰ τὸ τὸν Ἁλιῤῥόθιον τὸν Ποσειδῶνος ἀποθανεῖν ὑπὸ Ἄρεος, βιαζόμενον τὴν Ἀλκίππην. §. 3. De *Areopago* Scalig. ad e. l. Gale ad h. l. Meurs. de Areopago, et hinc libelli de antiquitate Graeca. Sufficit inspicere Simson. 2495. cf. doctum Scholion Eurip. Or. 1648.

f. 3. *Cephalus* hic diuersus putandus ab altero Deionis filio, sup. I, 9, 4. et paullo post c. 15, 1. cf. sup. p. 58. Spectasse videntur ea, quae hic exponuntur, obscura pleraque, partim vix alibi obuia, ad fabulas Cyprias. Fuere

de Cypro ſcriptores plures, in his Androcles, Menander, notiſſimus Philoſtephanus Cyrenaeus: potuere in his eſſe, qui fabulis Atticis eas implicarent, inprimis ſi Salaminis cum Athenis neceſſitudinem animo habebant. Cyprii autem ipſi partim mythos et religiones ex Syria acceperant. Ab Aethiopibus ſe ortos ferebant: (Herodot. VII, 90.) ad hos autem Tithonum referre ſolebant fabulae propter Auroram, vna cum Memnone; in quo iam praeiuit Heſiod. Θ. 984. cf. ſup. III, 12, 4. Pro Aurora, apud antiquiores eſt Ἡμέρα. Tithonus autem Cypriis erat Aous. Etymol. M. Ἀῷος . . Ἀῷ γὰρ ὁ Ἄδωνις ὠνομάζετο, καὶ ἀπ' αὐτοῦ οἱ Κύπρου βασιλεύοντες, (non, *nominantur*, ſed *ducuntur ſtirpe et genere*) . . Φιλέας δὲ (cuius periplus fuit) πρῶτον βασιλέα Ἀῷον, Ἠοῦς ὄντα καὶ Κεφάλου. *Phaethontem* Aurora ex Cephalo peperit in verſſ. Heſiodi Θ. 985 ſq. (quos ante oculos habuit Pauſan. I, 3. p. 8.) vbi eum propter inſignem pulchritudinem Venus rapuit καί μιν ζαθέοις ἐνὶ νηοῖς νηοπόλον μύχιον (non νύχιον) ποιήσατο δαίμονα δῖον. prorſus vt de Erechtheo Il. β, 547 ſq. ὅν ποτ' Ἀθήνη θρέψε . . κὰδ δ' ἐν Ἀθήνησ' εἷσεν ἑῷ ἐνὶ πίονι νηῷ, ἐνθάδε μιν (*Minervam*, non Erechtheum) ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται κοῦροι Ἀθηναίων ἐπιτελλομένων ἐνιαυτῶν. (*Panathenaeis*, quae adeo iam Homeri aetate celebrata fuere) quibus nil aliud pronuntiari arbitror, quam heroem factum σύνναον, habuiſſe ſacellum cum Athenes templo coniunctum. Idem de Cinyra, iuuene pulcherrimo Pindar. P. 2, 31. factum eum ἱρέα Ἀφροδίτας. Mutuam haec ſibi lucem afferunt, et apparet fuiſſe hunc morem pulchritudinem declarandi, per raptum pueri, qui in templo abſconderetur. §. 2. *Phaethon* hic Orientis translatus aliquando in fabulas Italiae: v. ad Aen. X, 185 ſqq. §. 3. Pharnace h. l. mater Cinyrae ex Sandaco. Apud Steph. in Ἀμαθοῦς mater Cinyrae eſt Amathuſa,

apud Plin. VII, 56. Agriope p. 413. vbi tegulas inueniſſe narratur. At non Sandacus, ſed Paphus pater eſt apud Hygin. f. 242. Isque e Pygmalione genitus apud Ovid. Met. X, 297. Alia ſtirps eſt ap. Schol. Pindari l. c. ſed quorſum perſequor ea, quae iam Meurſii diligentia occupauit de Cypro II, 11. et ſedulitas aliorum paſſim tractavit? ſatis habeo, morari in iis, quae cum Apollodoro coniuncta ſunt, inprimis in iis, quae aut minus tractata nitent, aut melius conſtituti a me poſſunt iudicio animi qualicunque adhibito. §. 4. De *Cinyrâ* magnam fabularum varietatem fuiſſe reperias, natam partim domeſticâ famâ, (initia Veneris Cinyras inſtituerat: Clem. Alex. Coh. p. 12. (5) alios laudd. v. in Meurſ. II, 11. Eo ſpectant Schol. Pindari P. 2, 27. ὁ δὲ Κινύρας οὗτος ἐστὶν, ὑφ' οὗ οἱ ἐν Κύπρῳ Κινυρίδαι τῇ Θεᾷ ἀνιέρωντο. et Heſych. Κινυράδαι, ἱερεῖς Ἀφροδίτης) partim adſcitis ex Oriente fabulis, partim ornantibus Veneris fabulas poetis: Pindar. P. 2, 27. κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύραν πολλάκις φᾶμαι (carmina) Κυπρίων. De *Cinyra*, περὶ τοῦ Κινύρου, *frequenter memorant carmina Cypriorum;* vbi et Apollinis amaſius eſt et Veneris ἱερεύς, (v. paullo ante dicta ad §. 1.) cf. Schol. ad e. l. idem diuitiis clarus N. 8, 30. cf. Suid. in καταγηράσεις. Plura autem diuerſorum temporum commenta et hiſtorias in vnum nomen deriuatas eſſe ſuſpiceris, ſi ea compares inter ſe, quae congeſta ſunt a Meurſio, Burman. ad Ovid. Met. X, 298. Intpp. Antonin. Lib. 34. Meziriac. l. l. Cinyram e Syriâ in Cyprum adductum eſſe conuenit; et quidem Byblo ap. Strabon. XVI. p. 1096. B. fanum Veneris in Libano monte ab eo factum memorat Lucian. D. S. 9. Vſus eſt Cinyrae nomine ipſe Homer. λ, 20. vbi thoracem hoſpitale munus a Cinyrâ miſſum Agamemnon induit. Ad Cinyram ex filiâ genus referebat Euagoras, Cypriorum rex, Pauſan. I, 3, p. 8. tam illuſtre nomen hoc

Cinyrae habitum est. Idem *Paphon* condidit. Aliis condita dicitur a Papho, quem Cinyrae patrem ab aliis proditum vidimus. Sed et in hoc magna est varietas; aliis femina est: v. ap. Meurf. l. c. Cinyrae stirps ex Pygmalionis, Cypriorum regis filiâ, quae sequitur, aliunde nota non est: memorabilis est in eâ Adonis. Pro Laogore filia sup. c. 9, 1. §. 2. erat Λαοδίκης τῆς Κινύρου: Elato ea erat nupta Arcadis filio. Aliam progeniem v. ibid. c. 10. cf. Athen. p. 456. A.

f. 4. *Adonidis* mythi iterum sunt e pluribus generibus commixti, etiam diuersorum numinum, ex Syriâ, Phoeniciâ, Aegypto, Cypro; accessere postea Alexandrinae religiones: quae vel ex Theocriti dulcissimo carmine notae esse possunt. Prima notio, ex Oriente profecta, designauit naturae vim genetricem, inprimis quod ad τὰ φυτικὰ (regnum vegetatiuum nostri dicunt) attinet; respectu maxime habito ad sementem in terrâ latentem, donec suo tempore progerminat. Ita factum vt cum Osiride pro eodem haberetur, vtque transferrentur ab hoc in eum alia. cf. Lucian. de D. S. 6. 7. Poetae Graeci amores Veneris maxime ornarunt, de reliquis parum solliciti: collegit fabulas Meziriac ad Ovid. Epp. p. 357 sq. Suauissimus locus est Metamorph. X, 503 sq. Ἀρτέμιδος χόλῳ. Alludit ad hanc narrationem Diana Euripidea Hippolyto promittens vltionem a Venere sumendam in eius amasio, Hippol. 1420 sqq. Alii Martis inuidiâ factum narrabant, cf. Schol. Lycophr. 831. At a Dionyso raptum ediderat Phanocles in Ἔρωσι. Versus ex Plutarcho adscripsit Ruhnken. Ep. crit. p. 100. §. 2. Hesiodea genealogia Adonidis (cuius vestigium in Probo ad Virgil. Ecl. 10. est: *Adonis, vt Hesiodus ait, Phoenicis et Alphesiboeae Agenoris*) ad Phoenicias origines Cadmi spectauit, sup. lib. III. c. 1. vbi Phoenix, Cadmi frater, Agenor Europae pater est. Probus

ibid. haec appofuit: "*Autimachus ait regnasse Cypro* (Adonidem); *Philostephanus libro, quo quaestionis poeticae reddit caussas, ex Iove sine vllius feminae accubitu procreatum.*" Ad vltima haec fpectat Servii Scholion ad Ecl. X, 18. Libellus Philoftephani addendus iis, quae Voffius de hiftor. gr. memorat, effe debuit τὰ αἴτια τῆς ζητήσεως ποιητικῆς. Πανύασις. in codd. πανύασσις eft, vt fup. c. 10, 3. v. Ind. Auctt. Eum in Heraclia fua Adonidis res attigiffe, mirum eft; fuere eius Ἰωνικὰ, an in his locum habere poterunt? forte vbi de vrbis Smyrnae originibus egit. Ex hoc poeta petita effe arbitror ea, quae Schol. Lycophr. 829. memorat de Myrrha, eumque fequitur ipfe Lycophron eo loco. Θείαντος. male edebatur Θόαντος. Sed Θείας fatis confirmatur per Antonin. Lib. 34. Schol. Pindari aliosque, vt monuere viri docti Mezir. l. c. Gale ad h. l. Intpp. ad Hygin. f. 58. et ad Antonin. Lib. 34. *Smyrna* h. l. Thiantis filia, ap. Hygin. f. 58. eft Cinyrae; ibi v. Not. Eft Ovidii Myrrha Met. X, vbi v. Burman. ad v. 298. filia Cynarae ex Papho, Pygmalionis f. geniti, et Cenchreidis: v. 435. §. 7. ὕστερον δέ. haec ex alio, diuerfoque a fuperiore, fabulam tractandi genere fumta, nec fatis bene affuta funt. Mortem Adonidis nobilitauit ad noftram aetatem Bionis epicedium.

f. 5. ἐφ' οὗ. *Diluuium Deucalioneum* fub Cranao contigiffe, a multis paffim repetitum: fic Varro ap. Auguftin. de C. D. XVIII, 10. et Syncell. p. 157. (125.) alii fub Cecrope, quod Hieronymus ex Eufebio fequitur. Narrantur eodem tempore peftilentiae et incendia Libyam afflixiffe; in his Phaethontis cafus ponitur: apud Syncell. et Hieronym. eod. l. fed e Platonis Timaeo. Idem diluuium fup. I, 7, 2. et fub Nyctimo vidimus III, 8, 2. Manifeftum fit haec non fama antiqua a maioribus accepta niti, fed feriorum chronographorum et philofophantium effe com-

menta. §. 2. Menytis filia *Pedias*, ἐκ Λακεδαίμονος. erit hic is, de quo fup. III, 10, 3. pr. fed ambiguum, fitne illa vere filia Lacedaemonis, pro Menytis filia habita, an Menys Lacedaemonis progenies, an vrbe Lacedaemone illa accita fuerit. Sufpicor ἐκ Λακεδαίμονος ex margine irrepfiffe. τὴν χώραν Ἀτθίδα. Atthidem puellam nomen dediffe regioni: commentum fimile aliis multis huius generis. Tradunt idem alii, tum Strabo et Paufanias; et ab ipfo Cranao τὰς Κραναὰς Ἀθήνας ex Pindaro nouimus, v. ap. Meurf. l. c. de Regg. Athen. I, 13. 14. et Simfon. a. 2500.

f. 6. §. 1. *Amphictyon* gener focerum expulit: Paufan. I, 2 extr. habitus ille auctor confilii Amphictyonum. Paufan. X, 8. fed more feriorum, ad nomen clarum ex antiquitate rerum origines reuocantium; hoc ftudio videntur aduerfus grammaticam συνέδριον ἀμφικτιονικὸν, h. e. τῶν ἀμφικτιόνων, mutaffe in ἀμφικτυόνων. Δευκαλίωνος. hoc ipfe fup. I, 7, 2 extr. tradiderat, et fic alii: v. Meurf. I, 15. Scaliger ad Eufeb. p. 33. §. 2. *Erichthonius:* de hoc quidem narratio Boeotico potius quam Attico ingenio digna, ab illepidâ etymologiâ parum ingeniofe petita; valde tamen frequentata illa: loca v. apud Meurf. Regg. Athen. II, 1 fq. Attigit quoque eam Euripides Eratofthene tefte, c. 13. fcilicet in Ione 267 fq. Fuit autem illa ducta modo ab ἔρα, h. γῆ, modo ab ἐρέχθεσθαι, h. ἐρεχθίζεσθαι, modo ἀπὸ τοῦ ἐρίου καὶ χθονὸς, v. Etymolog. M. in Ἐρεχθεύς (quem loc. exfcripfit Eudoc. p. 151. alter locus p. 159. ex Schol. Lycophr. 111. petitus eft). Reliqua, quae praeter etymon ad expoliendum figmentum acceffere, fuppeditare potuit partim hoc, quod ex veteris fermonis ingenio Erichthonius eft filius Terrae γηγενὴς dictus, tanquam αὐτόχθων et nutritius Athenes, partim ferpens Minervae fignis ex more appofitus; feruatus quoque feu vnus feu duo ferpentes in templo

Neptuni Erechthei et Minervae Poliadis v. Hesych. in οἰκουρὸν ὄφιν. vbi v. Not. Adi Meurs. Cecropiam c. 20. Simplicius erat, quod antiquiores aiebant editum esse Erichthonium Terrâ et Vulcano: Eratosth. 13. Pausan. I, 2 extr. Narratur etiam constituta ab eo fuisse ara in acropoli Terrae κουροτρόφῳ. v. Suid. h. v. §. 3. οὕτως Ἀθηνᾶ. Sequentia et, inde ab ὡς δὲ ἐγγὺς fere iisdem verbis, Schol. Il. β, 547. habet laudato tamen Callimacho in Hecale. Multis modis variata res; de quâ iam actum alio loco ad Cypseli arcae anaglypha: nam et in his reddita erat Minerva Vulcanum fugiens: Pausan. III, 18. p. 256. Expressa quoque Pallas adstans Vulcano arma facricanti in numo Commodi a Thyatirenfibus expresso. (*Antiquar. Auffätze* P. I. p. 42). Secundum nostrum et alios in Minervam arma facienda locantem ille impetum fecit; alii a Ioue fuisse ei promissam, seu pro armis elaboratis seu pro obstetritiâ operâ in partu Minervae Iovi praestitâ, seu in mercedem liberatae Iunonis sellae aureae compedibus implicitae; Hygin. f. 166. Poet. Astron. II, 13. tandem fuere, qui mediis amplexibus ex ipso lecto aufugisse Minervam narrarent. cf. Antigonus Caryst. Hist. Mem. c. 12. §. 6. Πανδρόσῳ τῇ Κέκροπος, secundum alios trinis sororibus: Pausan. I, 18 pr. Ovid. in eadem narratione Met. II, 555 sq. §. 9. ἐν δὲ τῷ τεμένει τραφεὶς Ἐριχθόνιος. haec eadem narrantur de Erechtheo Il. β, 547 sqq. quod idem nomen Od. η, 81. occurrit. Facit haec confusio vtriusque nominis passim turbas. Videntur *duo Erechthei* constitui posse, alter antiquior, cognomine *Erichthonius*, (Etymol. M. Ἐρεχθεὺς ὁ Ἐριχθόνιος καλούμενος) alter is qui inf. 15, 1. τὸ ἐν ἀκροπόλει ξόανον τῆς Ἀθηνᾶς. est antiquius illud, διϊπετὲς quoque habitum. Pausan. I, 26. p. 63. factum illud ex oleâ: cf. Cecropia Meursii c. 20. §. 10. *Praxithea* pro *Pasithea* requiri vi-

detur, etſi Erechthei vxor infra eodem nomine editur; ſed illum cum hoc multa communia aut confuſa habere iam vidimus. *Panathenaeorum* origo vtique valde antiqua; probabilius tamen ad Theſeum auctorem videtur referri debere, ſiquidem ille XII. pagos in vnum ἄστυ contraxit; cf. apud Meurſ. Panath. c. 3. De his inuentis Erichthonii cf. Eratoſth. c. 13. praeterit Apollodorus nobiliſſimum eius inuentum iungendorum equorum et aurigationis: v. Virgil. Ge. III, 113. 4. quo meruit, vt inter aſtra receptus Aurigae locum obtineret. Praeter *Pandionem* alium filium Erichthonii proditum videas in fragm. ex Sophoclis Thamyra apud Schol. Oed. Colon. 391. ἐκ μὲν Ἐριχθονίου ποτιμάσθιον ἔσχεθε κοῦρον, Αὐτόλυκον, πολέων κτεάνων εἶναι Ἄργεϊ κοίλῳ.

ſ. 7. *Erichthonius in ſacrario Minervae* ſepultus. Eſt autem hoc inter exempla rariora *heroum in fanis ſepultorum*: v. Clemens Alex. p. 39. Pott. exſcriptus ab Euſeb. P. E. II, 6. cf. Dechair ad Athenag. c. 25. p. 113. Exemplum aliud memorabile eſt Amyclaeum, quo Hyacinthi oſſa condita, Pauſan. III, 19. Idem Spartae ſepulcrum Caſtoris ſub templo III, 13. et Mantineae Arcadis in aede Iunonis viderat, VIII, 9. p. 616. Inductione ex his exemplis probare voluere nonnulli religiones deorum ortas ex honoribus mortalium ſepultorum. §. 2. *Pandionis tempore frumenti et vitium ſatio inuenta.* Hic eſt ille *aduentus Cereris in Atticam*, de quo ſup. I, 5, 1. egerat, et quem in Hymno Homerico tam praeclare narratum illuſtrauit Ruhnkenii ingenium et doctrina: ab aliis ſub Cranao, ab aliis ſub Erechtheo factus narratur. *Bacchi aduentum* ex Thebis. cf. ſup. c. 5, 1. ſub Amphictyone eum in Atticam veniſſe hoſpitio exceptum a Semacho καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ νεβρίδα δωρήσασθαι, narratum apud Syncell. p. 157. (125). De *Icario* v. Scholion Ven. B. et

Leid. Il. χ, 29. editum ab Valkenar. Hygin. f. 130, et laudd. ibi et a Meurſ. de Regg. Athen. II, 3. add. Lenzii Obſſ. ad Maximi carmen, Ἔργα: (*Neues Magazin für Schullehrer.* Bremen 1794. II. Band II. Stück p. 375 ſqq.) Aliis Icarion eſt, aliis Icarus, vt apud Tibull. IV, 1, 10. noto nunc, poſt Hemſterh. Valkenar. (ad Phoeniſſ. p. 625.) Munker. ad Hygin. f. 130. Verheyk. ad Antonin. Lib. p. 216. obſeruata, vſu. §. 4. Μαῖρα, vt ſcribit etiam Heſychius, aliis Μαῖρα, Canis recepta cum Virgine inter ſidera, ſerius tamen nec forte ante Alexandrinos poetas. Praeter ſupra laudd. v. Hygin. P. A. II, 4 et 25. Vtinam Eratoſthenis Ἠριγόνη ſupereſſet! (etſi ille in Cataſterismis eius non meminit) nobile carmen; ad quod auctor Aetnae reſpicit *Athenarum crimen, iam nobile ſidus, Erigone.* vt bene emendat Wernsdorf pro, *carmen.* Fuit quoque Sophoclis tragoedia Erigone. Appellata quoque ea ἑορτή Athenienſium ἀλῆτις, vel αἰώρα, de quo nomine multa ſunt notata ad Heſych. et Etymol. M. cf. Valeſ. Emendat. IV, 11. Debentur pleraque poetarum luſibus in Dionyſiacis.

ſ. 8. *Zeuxippe*, et ipſa Nympha, ſi ſoror Paſitheae (ſ. 6 extr.) fuit. Zeuxippen Phoebo amatam memorat Clemens Alex. p. 27, 30. §. 2. Bellum πρὸς Λάβδακον regem Thebarum, ſup. c. 5, 5. memoratum. ἐκ Θρᾴκης h. ex Daulide Phocidis, quam tum tenebant Thraces. vid. Thucyd. II, 29. Strabon. IX. p. 648. A. Pauſan. I, 5. X, 4. p. 807. Conon. 31. *Terei συμμαχίαν* et reliqua etiam Ovidius Met. VI, 424. agnoſcit, ſed hoſtem non Thebis, ſed mari aduectum narrat. Quae ſequitur fabula, §. 3. de *Tereo*, *Procne* et *Philomela*, vel ex Ovidio notiſſima, multorum poetarum ingenia exercuit. Varios auctores diuerſa plerumque ſequentes v. apud Meurſ. de Regg. Athen. II, 4, 5. adde Conon. 31. ſed notiſſimi ſunt Ovid. Met. VI. et Hygin. f. 45. Fuit quoque Tereus Sophoclis,

non Euripidis: Valkenar. Diatr. p. 16. alius Philoclis de quo v. Brunk. ad Aristoph. Av. 281. vt taceam inanem spem de Varii Tereo reperto 1788. a viro docto Ger. Nic. Heerkens motam. Diuersa prorsus fabula est ap. Homer. Od. τ, 518. et υ, 66 sq. de *Pandarei* filiabus; cf. ibi Schol. add. Helladii Chrestomath. apud Phot. p. 1581. f. et Schol. Sophocl. Electr. 107. Hanc tamen passim cum alterâ confusam videas. Magis ab his recedit alia narratio Anton. Lib. c. 11. ex Boei Ornithogoniâ.

Cap. 15.

§. 1. De *Erechtheo* Meurs. l. c. de Regg. Athen. II, 7 sq. *Butes* sacerdotium habuit τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ Ἐριχθονίου. immo τοῦ Ἐρεχθέως. v. Hesych. et ibi laudd. Meurs. l. c. c. 12. et in Cecropia c. 18. Fuit scilicet in arce contiguum aedi Minervae Poliadis (cf. sup. ad III, 14, 1. §. 3.) τὸ Ἐρέχθειον, quod tres habebat aras, vnam Neptuni et Erechthei, alteram Butae, tertiam Vulcani: Pausan. I, 26. p. 62. Coepit hinc sollenne nomen esse *Neptunus Erechtheus:* eius sacerdotium adhuc Ciceronis tempore memorabile fuit: de N. D. III, 19. Butes autem Minervae, Poliadis et Neptuni Erechthei, communem aedem habentium, fuit sacerdos; ab eo stirps Butadarum, et *Eteobutadarum:* v. Hesych. h. v. Harpocrat. h. v. qui sacerdotium tantum ad Athenen Poliadem refert. apud Xenoph. Sympos. c. 8. 40. est ἱερεὺς (Callias) θεῶν τῶν ἀπ' Ἐρεχθέως, οἳ καὶ ἐπὶ τὸν βάρβαρον σὺν Ἰάκχῳ ἐστράτευσαν. in quibus nondum video quomodo θεοὶ οἱ ἀπ' Ἐρεχθέως dicti esse possint, qui in sacris Eleusiniis coluntur *ex instituto Erechthei.* Sunt censeo, eius filiae, quae pro patriâ se deuouerant (inf. §. 4. §. 8.). Certe Cicero N. D. III, 19. §. 50. *Erechtheus Athenis filiaeque eius in numero deorum:* sunt eae θεοὶ αἱ ἀπ' Ἐρεχθέως.

dii filiae Erechthei. Sic ſup. c. 10. ſ. 2. §. 3. Eurotas ὅς ἦν ἀπὸ Λέλεγος. — Pro perpetuo nomine Neptuni videtur habitum eſſe ab aliis nomen Erechthei: nam Lycophroni v. 158. Ἐρεχθεὺς nude poſitus eſt pro Neptuno. §. 2. *Praxitheae* nomen clarum; vid. l. c. apud Meurſ. II, 13. apud Euripidem Erechtheus cum eâ communicabat conſilium de immolandâ filiâ: Plutarch. Parall. p. 310. D. eius generoſa dicta a Lycurgo c. Leocr. in fragment. Eurip. ex tragoediâ Erechtheo ſeruata ſunt. Cephiſſi filiam, non neptem, eam edit Lycurg. l. c. 24. — Alia Praxithea inter Lei fuit filias mactatas pro patriâ: Aelian. XII, 28. In *filiis Erechthei* excidit quartus Ὀρνεὺς, vt eſt apud Euſtath. Il. β, p. 291, 11. et Pauſan. II, 25. p. 168. apud alios Ἀρνεὺς, corrupte; ex Orneo natus Peteos, pater Meneſthei. *Pandorus* Euboeam tenuit: Scymnus Perieg. 572. Alconem et Theſpium addunt alii: de iſto v. Schol. Apollon. I, 97. Sex filias Suidas in Παρθένοι numerat. Variant et apud alios nomina: vid. Meurſ. ibid. Schol. Apollon. I, 211. autem aut alios auctores ſequitur, aut corruptus eſt: Κέκροπος δὲ (immo Ἐρεχθέως) Κρέουσα, Ὠρείθυια, Πρόκρις. Ὠρειθυίας δὲ καὶ Βορέου Χιόνη, Χθονία, Κλεοπάτρα, Ζήτης καὶ Κάλαϊς. Atqui Χθονία retrahenda eſt ad Procridem tanquam ſoror. Ergo: (Ὠρειθ. – Χιόνη.)

§. 3. *Creuſa* cum *Xutho* nota nomina ex Euripidis Ione. Nati ex iis *Achaeus* et *Ion*, (I, 7, 3. §. 2.) a quibus *Achaei* et *Iones* genus duxere, v. inpr. Strabo VIII. p. 588. (383). *Cephalus* Deionis filius: v. ſup. I, 9, 4. II, 4, 7. vixit in Thorico, Atticae pago. *Amores Cephali et Procridis* notiſſimi, ſed diuerſis modis narrati: ſuauiſſime ab Ovid. Met. VII. antiquior ratio Pherecydis eſt in Schol. Od. λ, 320. Coniugium eius cum Minoe ſupra attigit noſter II, 4, 7. §. 2. add. Anton. Lib. 41. Hygin. f. 189. Palaeph. 2, 4. et ad hos alii laudd. item Euſtath. p. 1688, 20.

Minum autem eius morbum et sanationem factam per Procridem attingunt Eratosth. Catast. 33. et Hygin. P. A. II, 35. Cui tamen tragico deberi dicemus, quod Procris cum Erechtheo patre concubuisse narrata est, ex quo natus est Aglaurus apud Hygin. f. 253? §. 7. Da *cane* v. sup. II, 4, 7. p. 152. (vbi et de reditu a Minoe): receptus ille inter sidera, Hygin. P. A. II, 35. Eratosth. 33. vbi et canis et iaculum (nam pro δράκοντος haud dubie cum Koppiers. Obss. p. 126. legendum ἄκοντος) ab Europâ ad Minoem peruenisse narrantur. ἦν γὰρ θηρευτική. hinc illa inter Dianae comites apud Callimach. in Dian. 209. §. 8. κριθεὶς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ. memoratur Cephalus inter nomina illustrium reorum damnatorum in Areopago, quibus huius iudicii auctoritatem firmabant: v. Schol. Eurip. Or. 1681. Exilii huius etiam Pausan. I, 37. p. 91. meminit, eumque Thebas abiisse narrat, vnde posthac cum Amphitruone aduersus Teleboas profectus est. At sup. II, 4, 7. §. 3. Thorico Atticae ille ab Amphitruone euocatur, et mox in insulis Acarnaniae obiectis sedem fortunarum collocat.

f. 2. *Orithyia*, genuina fabula Attica, etiam ex Platonis Phaedro nota; Aeschyli erat tragoedia Orithyia: de quâ v. Ruhnken. ad Longin. p. 242. alia Sophoclis. Loca classica sunt Apollon. I, 211 sqq. vbi v. Schol. (ex eo delibauit Eudoc. p. 440) Ovid. Met. VI, 678. vbi v. not. Non praetermiserant fabulam nec Pherecydes nec Acusilaus. Raptam eam in pompâ ex acropoli narrat Schol. Od. ξ, 533. ex Acusilao. Verum ad Ilissum raptam eam esse potior obtinet fama; etiam ap. Platonem l. c. Alios v. ap. Meurs. de Regg. Ath. II, 13. et Athen. Attic. c. 4. Cephissi fontes Choerilus memorauerat ap. Schol. Apollon. l. c. vbi quoque Simonides (ἐν τῇ ναυμαχίᾳ sc. ἐν Σαλαμῖνι. quae fuit inter eius μέλη) ἀπὸ Βριλισσοῦ φησιν ἁρπαγεῖσαν. in aprico est leg. Ἰλισσοῦ. at ex Areopago abductam alii ede-

bant teſte Socrate in Platone l. c. περῶσαν. παίζουσαν emendauit vir doctus Miſc. Obſſ. Nov. T. IV. p. 462. quo ducere poſſunt plura. Pauſan. I, 19. p. 45. ὁ δὲ Εἰλισσός ἐστιν οὗτος, ἔνθα παίζουσαν Ὠρείθυιαν ὑπὸ ἀνέμου Βορέου φασὶν ἁρπασθῆναι. et Schol. Apollon. l. c. ὁ δὲ Βορέας ἰδὼν Ὠρείθυιαν παίζουσαν ἐν (ἐπὶ) τῷ Ἰλισσῷ ἠράσθη αὐτῆς. Praeiuit Platonis locus in Phaedro: φαίην αὐτὴν πνεῦμα Βορέου κατὰ τῶν πλησίον πετρῶν σὺν Φαρμακείᾳ (puellam ſignificare videtur; alias ἐπὶ φ. ſi ille quidem fons fuit, vt apud Timaeum Lex. Plat. p. 190 eſt) παίζουσαν ὦσαι. et paullo ante τὰ ὑδάτια — ἐπιτήδεια κόραις παίζειν παρ' αὐτά. Difficile tamen dictu, qui ductus litterarum et ſpecies ad alterum vocabulum ducere potuerit. Apud Apollon. l. c. I, 215. rapuit Boreas Ἰλισσοῦ προπάροιθε χορῷ ἔνι δινεύουσαν. vnde adumbrati verſus Maximi περὶ καταρχῶν vſſ. 415. laudati a Ruhnk. Ep. crit. p. 194. Hemſterh. ad Plutum. p. 183. licet hinc ſuſpicari χορεύουσαν fuiſſe. Forte tamen neutrum locum habet, et περῶσαν, *dum transiret*, e gloſſemate inter lineas irrepſit; ſic apud Platonem legitur ſimpliciter dictum: ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ λέγεται ὁ Βορέας τὴν Ὠρείθυιαν ἁρπάσαι. Βορέας συνῆλθεν. hinc decantatum illud κῆδος, affinitas Athenienſium πρὸς Βορέαν. v. Herodot. VII, 189. et ibi not. *Boreadae* πλέοντες σὺν Ἰάσονι. ſup. I, 9, 16. §. 8. τὰς Ἁρπυίας διώκοντες, ibid. ſ. 21. §. 5. at ibi fugatis Harpyis incolumes redeunt Boreadae; nunc Atticos auctores ſequitur, tunc Argonauticarum rerum ſcriptores. — περὶ Τῆνον ὑφ' Ἡρακλέους ἀπώλοντο. Gale legit Αἶνον, qui mons fuit Cephalleniae, ad quem vsque Boreadas perſequutos eſſe Harpyias ex Heſiodo prodit Schol. Apollonii II, 297. Bene haec: at vero Hercules eo non perueniſſe memoratur. Contra de *Teno* nihil dubitandum: narratio eſt apud Apollon. I, 1304 ſq. (eumque locum reſpicit Hygin. f. 14. p. 43) in

eâ inſulâ, haud multum a Delo diſſitâ, inciderat in eos a ludis funebribus Peliae redeuntes eosque occidit Hercules: inſidiantes quidem ſibi, vt Aeneſidami Τηνιακὰ in Scholiis teſtabantur. §. 2. Spectant huc verba Marmoris Farneſ. ſupra in rebus Herculis laudati, p. 153. ad II, 5, 9. l. 87. και Ζαταν και Καλαιν υιω Βορεα του Θρακιος δικαι.. ας (emendabam καὶ Ὠρειθυίας) επιβουλευσαντας αυτῳ παρεδωκε (παρεδίωκε?) ὃν (οἳ) σφαξαντες αυτους (αὐτοὺς) εις θαλασσαν ερριψαν. Etiam Antipater Theſſ. in Analectis Vol. II. p. 118. XVI. reſpicit haec.

ſ. 3. De *Phineo* iam in Argonauticis narrata vidimus; etſi alio modo; I, 9, 21. cf. Obſſ. p. 77. Hygin. f. 19. et ibi not. Schol. Apollon. II, 178. (quem exſcr. Eudocia p. 414). Ad ſqq. inprimis cf. Schol. Sophocl. Antig. 979. 992. In hoc laudatur Apollodori nomen, ταῦτα δὲ ἱστορεῖ Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ. atqui multa ibi apponuntur, quae in h. l. non occurrunt: vnde ſuſpicionem Barthii, nos Apollodori epitomen tantum habere, firmari poſſe obſeruabat Burmann. in Catal. Argonaut. in voc. *Calais.* Enim vero vſu Grammaticorum ſatis didici, laudari ab iis auctores, e quibus minimam eorum, quae allata ſunt, partem petiere; ſolent enim plurima aliunde corrogata interponere. — §. 2. Ἰδαίαν ἐγάμει Δαρδάνου. Nulla Idaeae mentio ſup. c. 12. ſ. 2. inter liberos Dardani; at Idaea Teucri mater ſ. 1. §. 4. Memorat tamen eam etiam Diodor. IV, 43. qui Dionyſium Mileſium ſequitur: cf. Schol. Apollon. II, 207. Haec Idaea eſt quam Ovidius intelligit Rem. Am. 454. *Ceſſit ab Idaeâ coniuge victa prior.* Εὐρυτίαν vocat Schol. Od. μ, 70. vbi fabula ex Aſclepiade ἐν Τραγῳδουμένοις exponitur. Memorat haec quoque Schol. Sophocl. Antig. 991. qui etiam nomina et filiorum et Idaeae apponit, pro quâ alios Εἰδοθέαν τὴν Κάδμου ἀδελφὴν nominare ait. De iisdem nominibus add.

ibid. ad v. 975. 979. 983. cf. Schol. Apollon. II, 178. 181. 238. et 140. add. Munker. ad Hygin. f. 19. nam piget haec singula recoquere. — τῶν προγόνων. de *priuignis*. Schol. Apollon. I, 211. Idaea — ἥτις ἀπεχθῶς ἔχουσα πρὸς τοὺς προγόνους, λέγω δὴ τοὺς ἀπὸ Κλεοπάτρας υἱοὺς, ἐπειρᾶτο τυφλῶσαι αὐτούς. videtur Grammatico Apollodori locus ante oculos fuisse; eâdem voce in hac fabulâ vtitur Diodor. IV, 43. vbi illustrat eam Wessel. Potest ibidem Diodorus nostrum auctorem ante oculos habuisse videri. — καταψεύδεται. v. sup. ad III, 13, 3. Schol. Sophocl. l. c. 979. ἡ δὲ, . κατεψεύσατο αὐτῶν πρὸς Φινέα ὡς δῆθεν πειρώντων αὐτήν. et sic iterum ad v. 992. In ipso Sophocle eo loco a choro miserante memorantur duo priuigni excaecati a nouercâ et antro inclusi, lugentes malum fatum matris, Boreae filiae. Ceterum mirari licet, hanc insimulationem stupri ementitam et falsam toties in fabulis a poetis repetitam: in Bellerophonte II, 3, 1. in Peleo III, 13, 3. sic in Hippolyto, in Tenne: v. Schol. Il. α, 38. (vnde Eudoc. p. 392.) Schol. Lycophr. 232. §. 3. ἀμφοτέρους τυφλοῖ v. Wessel. l. c. n. 28. A nouercâ excaecatos Sophocl. Antig. 985 sq. narrat. — παραπλέοντες δὲ οἱ Ἀργοναῦται σὺν Βορέᾳ κολάζονται αὐτόν. inter alia hoc attigerat iam sup. I, 9, 21. §. 2. p. 88. Sed vt iam ad e. l. monitum, fabulae de Phineo variis modis narratae sunt, quia partim in Argonauticis, partim in Heracliis, partim in scenâ fuere tractatae. Quid? quod visum Phinei filiis restitutum ab Aesculapio in matris Cleopatrae gratiam commentus erat alius poeta, vt narratum fuit a Phylarcho apud Sext. Empir. adv. Grammat. p. 272. Quam fecunda Tragicorum ingenia in fabulis variandis, per tot exempla edocti, fuisse putabimus!

f. 4. *Eumolpi* nomen modo communicatum pluribus, modo plurium hominum res et facta cumulata in vnum

ſunt nomen. Inprimis illud illuſtrauit inſtitutio initiorum Eleuſiniorum: ad quem tamen inter plures Eumolpos illa referenda eſſet, incerta fama ferebatur. Is, ad quem Hercules ſup. II, 5, 12. §. 2. p. 199. veniſſe dicitur, ſerior aetate fuit; antiquior eſt is, de quo h. l. agitur; venit hic ex Thracia et cum Eleuſiniis aduerſus Athenienſes pugnauit: huic paſſim tribuuntur ſacra Eleuſinia inſtituta, etiam apud Pauſan. I, 38. p. 92. Anteceſſiſſe tamen hunc debet alius, qui cum Triptolemo vixit, ſiquidem, vti huic fruges monſtratae ſunt, ita ille a Cerere teletas accepiſſe dicitur in Hymno Homerico v. 480. Pauſan. II, 14. Add. Clem. Alex. Coh. p. 17. (6.) quo referri poteſt is, qui primo loco a Schol. Sophocl. Oed. Col. 1108. (1051.) ponitur, Deiopes ex Triptolemo natae filius. Solent tamen fere veteres aut Thracem, aut alium poſt Thracem, Eumolpum teletarum auctorem facere ſub ipſo Erechtheo. v. laudd. ſup. Obſſ. ad II, 5, 12. p. 176. add. Burman. ad Ovid. Met. X, 93. Meurſ. Eleuſin. c. 2. de Regg. Ath. II, 8. Ad ſeqq. cf. Pauſan. I, 38. p. 92. de Eumolpi tamen natalibus et inſtitutione quae hic traduntur, apud Benthesicymen Neptuni et Amphitrites filiam, nuptam viro, Aethiopi, qui puero adulto alteram filiarum matrimonio elocat, alio loco non reperi memorata. Hauſta ea eſſe ex Calliſthenis Thracicis acute ſuſpicatur Gale e Plutarcho (Parall. p. 313. B.) §. 2. Sequitur: Ποσειδῶν — εἰς Αἰθιοπίαν κομίζει. Mireris, quomodo hoc cuipiam poetae vel mythographo in animum venire potuerit. Sed recordandum eſt, Neptuni numen et religiones e Libya veniſſe: Herodot. II, 50. IV, 188. pluresque de eo fabulas ad Libyam et Aethiopiam ſpectaſſe, vt de Cepheo et Caſſiopea punita ſup. II, 4, 3. §. 2. porro fabulas de Phineo, qui Chiones ſororem matrimonio habebat, a nonnullis ad Libyam reuocatas eſſe, vt ſup. II, 1, 4. §. 4.

potuisse igitur et Chiones filium eo abduci. §. 4. *Ismarus:* est is *Immaradus* qui in bello cum Athieniensibus occubuit, apud Pausan. I, 5. p. 13. I, 27. p. 65. inprimis c. 38. p. 92. Apud Clem. Coh. p. 39. (13.) Immarus, vbi v. Not. Cogitandum autem est de Thracibus Daulidem Phocidis tenentibus; etsi res ad ipsam Thraciam referri solet. §. 7. Eumolpus Eleusiniis auxilia fert in bello contra Athenienses. ἐπικληθεὶς ὑπὸ Ἐλευσινίων. Ornarunt hoc alii sic: de suo iure contendisse Eumolpum: cum enim Neptunus prior occupasse diceretur acropolin, (sup. c. 14, 1.) se, eius filium, potiore iure regnum Athenarum petere, quam Erechtheum. Hygin. l. c. *Eumolpus, Neptuni filius, Athenas venit oppugnaturus, quod patris sui terram Atticam fuisse diceret.* v. Isocr. Panath. p. 401. Schol. Eurip. l. c.

§. 8. *De bello inter Eleusinios et Athenienses* fama fuit varia: v. loca apud Meurs. de Regg. Athen. II, 8, 10. Hygin. f. 46. Schol. Eurip. Phoen. 861. In eo bello valde memorabilis fuit *immolatio filiarum Erechthei* v. ibid. II, 9. Notae illae vel ex Cicer. pro Sext. 21. et al. Locus cl. apud Lycurgum c. Leocratem c. 24. p. 201 sqq. Reisk. Erat id argumentum fabulae Euripideae, ab eodem Lycurgo laudatae, quae inscripta erat Erechtheus. Puellae hae Παρθένοι dictae: v. Suidas h. v. Eaedem confusae cum Hyacinthidibus, de quibus paullo post s. 8. §. 4. Erechthei filiabus sacra νηφάλια celebrari solita, et litatum iis sine vino narrat Schol. Soph. Oed. Col. 101. e Philochoro. Ἐρεχθεῖ — ἔχρησεν ὁ θεός. Tiresiae hoc vindicat Eurip. Phoen. 861. 2. sed praeter temporum et rerum ordinem. — τὴν νεωτάτην, Chthoniam sup. c. 15. 1. §. 3. quae Butae nupserat, male in Otioniam et Colophoniam ab aliis mutata. Proserpinae vero nomen multo magis est alienum, vt docet de Rhoer. ad Porphyr. de Abstin.

II, 56. p. 203. e Clem. Alex. cuius verba repetit Euseb. P. E. IV, 16. p. 157. cf. Meurs. Att. Lect. VI, 21. et de Regg. Athen. II, 9. §. 9. συνωμοσίαν v. Hygin. l. c. f. 46. Ceterum noster nec Xuthi, nec Ionis, eius nepotis ex filia, meminit, quorum tamen opera in eo bello fuit praeclara et ab Atheniensibus celebrata: Etymol. M. in βοηδρομεῖν, et Βοηδρομιών. Harpocration in Βοηδρόμια. nam festum hoc in rei memoriam fuit institutum. Strab. VII. p. 588. A.

§. 5. Ποσειδῶνος δὲ καὶ τὸν Ἐρεχθέα καὶ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ καταλύσαντος. ira Neptuni in Erechtheum suscepta propter Eumolpum Neptuni filium in pugna caesum: cum iam vetus odium esset ex eo, quod, a Minerva victus, possessione, seu tutela, Athenarum exciderat; instigasse quoque deus filium ad bellum cum Erechtheo suscipiendum (v. paullo ante p. sup.) dictus. Sunt nunc in rebus Atticis Neptuni partes eae, quae in Troicis Iunoni. Ceterum de *Erechthei morte* diuersa fuere tradita: vid. apud Meurs. l. c. c. 12. Eius aedes in acropoli: verius tamen Erechthei I. quem Erichthonium esse, supra vidimus ad c. 14, 6. §. 9. Confusi tamen vterque Erechtheus a multis. Recte apud Syncell. p. 157. (125.) οὗτος Ἐριχθόνιος Ἡφαίστου, ὁ παρ' Ὁμήρῳ Ἐρεχθεύς ἐστι. Interposuerant tragici ante Cecropem II. Ionem, Xuthi filium seu nepotem, regno Athenarum potitum: v. Eurip. Ion. 578 sq. quod sequuti sunt alii quoque scriptores: Strabo VIII, l. c. Conon. c. 27. Alii narrauerant, dissidentibus inter se Erechthei filiis arbitrum captum Xuthum auunculum Cecropi natu maximo regnum adiudicasse: Pausan. VII, 1 pr. §. 2. *Eupalamum* mox inter Metionidas videbimus. — §. 3. De *Cecrope II.* alia dabit Meurs. l. c. de Regg. Ath. II, 14. et de *Pandione II.* cap. 15. ὑπὸ τῶν Μητίονος υἱῶν. *Metion* inter Erechthei et Praxitheae liberos c. 15, 1. §. 2. eius filii, dicti vulgo *Metionidae*, Cecrope II. qui Me-

tionis frater erat, a mortuo, Pandionem filium regno Athenarum excludere ausi sunt. Nomine designatus ex iis vnus Eupalamus occurrit, eiusque filius Daedalus, apud Pausan. et Diodor. IV, 76. et inf. f. 8. Sicyonem Metionis filium addebant Sicyonii, apud Pausan. II, 6. p. 125. πρὸς Πύλαν; notum heroem in Megarensium mythis; Ctesonis f. Lelegis nepotem; Pausan. I, 39. Apud eund. I, 5. p. 13. θυγατέρα γὰρ εἶχε Πυλᾶ τοῦ βασιλέως Pandion: f. Πύλα vt aliis locis idem. §. 4. κτίζει πόλιν Πύλον. Inter plures vrbes huius nominis, Pylus Messeniae intelligenda; vt ex Pausan. IV, 36. pr. colligitur, vbi pro Πύλος ὁ Κλήσωνος leg. Πύλας. §. 5. Νῖσος. est Nisus, cui Megara obtigerant; inf. f. 8. Pausan. I, 39. p. 95. — Λύκος. Apud Pausan. I, 19. p. 44. est Λύκιος, a quo Lyceum dictum: sed vitiose scriptum probabile fit; nam etiam in aliis locis Λύκον exhibet inter vates, et in institutione initiorum Magnarum Dearum; IV, 1. p. 281. IV, 2. p. 283. Quatuor hi filii Aegeus, Pallas, Nisus, Lycus, sub nomine *Pandionidarum* veniunt, v. c. apud Strabon. IX. p. 601. vbi versus allati ex Sophoclis Aegeo; ibi etiam de regno in quatuor partes inter ipsos diuiso; qua de re paullo post videbimus. Mox inuasit eos πλεονεξία et de regno contentio, quam Tragici inprimis ad fortunae περιπέτειαν inferendam adhibuisse videntur, partim in Aegei rebus partim in Thesei. Nobilis inde fuit *Lyci* στάσις καὶ φυγή, qua eiectus ille ad Termilas in Asia venit et Lyciam a se appellauit; Herodot. I, 173. et ex eo Strabo XII. p. 858. C. p. 981. A. Stephan. h. v. Add. Pausan. I, 19. p. 44. 45. IV, 2. p. 283. Porro vrbem Atheniensium valde exagitauit *Pallantis* progenies; et *Pallantidarum* frequens commemoratio in Thesei rebus, quem regno voluere deiicere: v. Plutarch. Thes. p. 2. D. p. 5. F. Schol. Eurip. Hippol. 35. Caeso Pallante et filiis exulauit

Theseus, ibid. cf. Pausan. I, 22. p. 51. Schol. Lycophr. 1324. absolutus in Delphinio, c. 28. p. 70. ' Aegeum Σκυρίου εἶναι, vereor vt veram lectionem teneamus, reposuit hoc Aegius pro συνρίου, quod codd. habent, aitque apud Schol. Lycophr. esse Φημίου nomen. Sane ad 1324. Scholion habetur, vbi et Theseus et Aegeus Phemii filius editur; sed in ipso poeta Theseus est ὁ Φημίου παῖς, adeoque Aegeus ipse Phemius dictus, recondita aliqua a fabula, non eius pater. At apud eund. Scholiasten ad 494. vbi h. l. respicit, est: Αἰγεὺς, ὁ Πανδίονος υἱὸς, ἢ Σκυρίου, ἢ κατὰ τὸν Λυκόφρονα Φημίου. Nec damnare nomen velim; potuit ab insula Scyro duci. Ducunt tamen alia ad Σκίρωνος nomen; nam is, Pylae filius, matrimonio habuit Pandionis II. filiam; cumque inter Scironem et Nisum de regno Megarensium disceptatio orta esset, arbitro Aeaco dato, Sciron polemarchus, Nisus rex constitutus est, Pausan. I, 39. p. 95 extr. Haec fidem faciunt, fuisse, qui Pandionis, non vere filium, sed ex filia nepotem, e Scirone genitum, Aegeum traderet. Diuersus autem hic *Sciron* ab altero latrone, quem Theseus sustulit. Confusi tamen hi duo passim: vid. Plutarch. Thes. p. 4. 4. Megarensis ille Cychrei filiam duxerat. Credita quoque a nonnullis Endeis, Aeaco nupta, non Chironis, sed Scironis huius esse filia: cf. sup. ad c. 12, 6. §. 8. Ex Scirone natus Halycus, qui in pugna cum Dioscuris cecidit: Plutarch. Thes. p. 15. E. Alius *Scirus* Salaminius memoratus ibid. p. 7. E. ὑποβληθῆναι δὲ ὑπὸ Πανδίονος. igitur eius fraude an consilio? sin eo inscio, deberet esse Πανδίονι. enimuero adoptatum Aegeum a Pandione narrarant alii: θετὸς υἱὸς γενόμενος Πανδίονι Plutarch. Thes. p. 5. F. Schol. Lycophr. 494.

§. 6. *Pandionidae Athenas redeunt*, et *Metionidas* ab Erechtheo oriundos *eiiciunt*. Sic et Pausan. I, 5. p. 13.

τὴν ἀρχὴν τετραχῇ διεῖλον. cf. Meurs. l. l. c. 15. eam regni diuisionem memorat quoque Strabo IX. p. 601. vbi versus ex Sophoclis Aegeo apposuit: quibus patet rerum summam traditam Aegeo; Lyco littus orientale, supra Sunium, Niso Megaridem, Pallanti τὴν παραλίαν, littus australe, Schol. Aristoph. in Vesp. 1218. eadem memorat sed Lyco Diacriam, Διακρίαν τὴν χώραν, assignatam tradit, quo nomine illa regio sub Pisistrato per factiones innotuit: v. Meurs. Pisistr. c. 3. Palmer. Exercitt. p. 4. ad Herodot. et al. Fuit autem Aegeus, fabula Sophoclis, alia Euripidis. §. 2. Aegeus regnum obtinuit, vtpote maior natu, Pausan. I, 5. p. 13. §. 3. δεδοικὼς τοὺς ἀδελφοὺς, inprimis Pallantem cum filiis L. numero, Plutarch. Thes. p. 2. D. §. 4. Etsi fabula toties decantata fuit, non tamen perspicuum, quis nexus sortis ab Aegeo acceptae cum iis quae sequuntur sit. Videtur deus interdicere Aegeum a congressu cum muliere, antequam Athenas redierit: ergo proles ipsi erat Athenis expectanda. At Aegeus Troezenem cum peruenisset, Pittheus, τὸν χρησμὸν συνεὶς, filiam suam ad eum ignarum adducit; quid igitur ille in hoc spectauit? videntur plures oraculi versus fuisse, qui reliqua monerent; nisi hoc ipsum respexit responsum quod filii, ex Aethra nati, incuria in velis mutandis in reditu e Creta ei mortem erat illatura.

c. 7. §. 1. καὶ Τροιζῆνα διοδεύων, seu cum iter parum tutum esset, quod Delphis recta Athenas ferret, seu vt Pittheum de sortis sententia consuleret, (v. Eurip. Medea 683 sq. Schol. 666.) virum sapientia clarum: Plutarch. Thes. p. 2. A. B. σοφὸς καὶ χρησμολόγος καὶ ἱερὸς θεοῖς Schol. Eurip. Hippol. 11. et ipse Eurip. Med. 686. σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίβων τὰ τοιάδε. naui itaque Corinthum escendit Aegeus, vt terra Troezenem pergeret; vnde Euripides eum in Medeam incidere fecit in ea vrbe

v. 663 sqq. 667. 682. Nec tamen satis assequor, quid Pittheus aut interpretando sequutus sit, aut consilio dato: nisi quod, prouidere debuit, prolem ex Aegeo nascituram fore virum clarum: is itaque vt ex filiā suā susciperetur, consequi forte voluit. καὶ Ποσειδῶν. haec apud Troezenios erat fama domestica, a quibus Neptunus inprimis colebatur: Plutarch. p. 3. B. Ea quae sequuntur, apud alios quoque leguntur; v. Plutarch. l. c. Hygin. f. 37. cf. Meurs. in Theseo c. 3. de Regg. Athen. III, 2. §. 3. Calceos et ensem reliquerat Aegeus, vt essent ἀναγνωρίσματα pueri. cf. Pausan. I, 27. p. 66. §. 4. τὸν τῶν Παναθηναίων ἀγῶνα ἐπετέλει. Pal. ἀπετέλει. melius ait Galeus; voluit, puto, de ἐπιτελεῖν hoc pronuntiare; nam hoc sollenne; vt mox §. 7. τὴν θυσίαν. *Androgei caedes* in Atticis valde memorabilis: inprimis propter arma a Minoe Atheniensibus illata ad poenas repetendas. cf. Hygin. f. 41. et not. ἐνίκησε πάντας: pentathlo, vt addit Zenob. IV, 6. qui h. l. in nonnullis expressit. Instituti hinc postea alii ludi in *Androgei* honorem, sub *Eurygyae* nomine, v. Hesych. e Melesagora in ἐπ' Εὐρυγύῃ ἀγών. vbi versus Hesiodeus subiicitur: Εὐρυγύης δ' ἔτι κοῦρος Ἀθηναίων ἱεράων. Androgeon vitae restitutum ab Aesculapio memorat Propert. II, 1, 63. §. 5. De *tauro Marathonio* sup. II, 5, 7. et Obss. p. 151. Profectus ad eum Theseus ab Hecale exceptus fuerat; de quo fuit Callimachi poema Hecale. *Androgeon* ab eo necatum etiam Pausan. memorat I, 27. p. 67. Ludos funebres Laio habitos supra III, 5, 8. §. 1. haud memorauerat Apollodorus. §. 7. *Paros* in Minois ditione erat: v. sup. II, 5, 9. §. 3. vnde et, non tam nomen, quam epitheton, fuit, vt Minoa diceretur. Ceterum h. l. docemur, *Gratiarum religionem* apud Cretenses fuisse, et quidem valde antiquam. Lacedaemonios Gratias coluisse, e Pausan. IX, 35 pr. nouimus;

forte e Creta acceptas. καὶ τὴν θυσίαν ἐπετέλεσεν. Notares, hoc idem factum a Xenophonte, audita Grylli filii morte; fed is, audito, fortiter pugnantem occidiffe, coronam depofitam iterum capiti impofuit. (Diog. Laert. II, 54. 55.) at Minos coronâ et tibiâ facrum peregit. Vnde ductus mos facri ap. Parios: exemplo fimili, quo tot alia facra certos ritus a cafu fortuito accepere. Ita Rhodiorum facrum Soli factum fine igni: apud Pindar. Ol. VII, 86. v. fup. Obff. p. 26.

f. 8. §. 1. θαλασσοκρατῶν, Minos: iam fup. III, 1, 3. extr. §. 3. p. 246. quae potentia maritima, per fe parum memorabilis, faltem ad archipelagum fpectaffe putanda: (cf. Comment. *de Caftoris epochis populorum, qui maris imperium tenuiffe feruntur*: T. I. *Nov. Comment. Soc. Gott.*); Effe autem haec de Minoe II. accipienda, fi nexum et feriem mythorum teneas, haud dubites. De *Megaris* a *Minoe* captis, de *Nifo* et *Scyllâ*, omnia vulgata: fpectabant ea ad *fabulas* non *Megarenfium*; nam illi nihil omnium admittebant eorum, quae de bello Cretico et vrbe a Minoe captâ narrabantur: Paufan. I, 39 extr. fed ad *Atticas*; de quibus idem I, 39. p. 95. vbi et de Nifo. De eodem et Scyllâ Ovid. Met. VIII, pr. Hygin. f. 198. Ciris Virgilio tributa et not. ad eam. E graecis inpr. Schol. Eurip. Hippol. 1200. Νίσου τοῦ Πανδίονος: v. fup. c. 15, 5. §. 5. *Megareus* Hippomenis f. ἐξ Ὀγχηστοῦ, notâ Boeotiae vrbe Neptuno facrâ Il. β, 506. De hoc Megareo, Neptuni filio, fama Boeotorum ap. Paufan. I, 39. p. 95. habetur: venerat is auxilio Nifo, eoque caefo et in vrbe fepulto vrbs, quae antea Nifa erat, Megara appellata; cf. I, 42. pr. Megareum Onchefti f. Neptuni nepotem, et Megarei fororem a Nifo matrimonio habitam, memorat Plutarch. Quaeft. Gr. p. 298. A. loco valde corrupto. Confentit in nomine Megarorum, ab eo ducto Scymnus Chius

Perieg. 504. λέγουσι δ' Ὀγχηστοῦ γενόμενον ἐγκρατῆ Μεγαρέ' ἀφ' αὐτοῦ τοῦτο θέσθαι τοὔνομα. At Megarenses Megareum ductâ Nisi filiâ Iphinoe socero in regno successisse ferebant: Pausan. I, 39 extr. In patre Megarei vitio laborare videtur, certe alios auctores habere, Stephan. in Μέγαρα. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μεγαρέως τοῦ Ἀπόλλωνος (f. fuit Ποσειδῶνος) ἢ τοῦ Αἰγέως, τοῦ Πανδίονος, (an exoidit τοῦ Κέκροπος) τοῦ Ἐρεχθέως, τοῦ Ἡφαίστου. Inhabitarunt autem haec loca primum Leleges, e stirpe Pelasgicâ, tum Iones, vna cum Atticâ, Megaridem occuparunt: (Strab. IX. p. 600. 1.) Tandem sub tempora belli cum Codro gesti Dores Megarâ coloniam deduxerunt, factaque est vrbs Dorici nominis: Scymnus v. 501. 2, 3. Strabo l. c. p. 602. (393.) Pausan. l. c. p. 95. cf. Vinding. Hellas p. 174 sqq.

§. 4. *Athenae obsessae a Minoe.* Etiam de hoc bello, moxque de deditione, omnia sunt vulgata. Plutarch. Thes. p. 6. Pausan. al. Meurs. de Regg. Athen. III, 2. Ipsâ breuitate obscurata est narratio. Cur Minos Athenas adoriturus Megara petierit, aliter vix expedias, quam quod Nisus rex socius Atheniensium erat. Megaris captis domum ille rediit, nam Scyllam e naui suspensam secum abstraxit; vt et in Ciri res exponitur, 389 sq. Fac tamen Megaris captis eum statim Athenas classe petiisse, supplendum est in nostro; obsessis Athenis, et obsidione protractâ, Minoem vota fecisse Iovi patri, vt ipse iniuriae vltionem susciperet pro nece Androgei filii insidiis Aegei occisi, tum in vrbe subortam esse famem et luem. Ad narrationem cf. Diodor. IV, 61, vbi et Aeaci preces interponuntur, de quibus sup. III, 12, 6, §. 10. vidimus §. 5. *Hyacinthi filiae* pro patriâ immolatae; Harpocrat. in Ὑακινθίδες. vbi v. Vales. Hygin. f. 238. Factum fere idem, quod de Erechthei filiabus narratum sup. f. 4. §. 8. Vnde opportunitas nata, vt vtraque narratio variis modis

confunderetur; ita Hyacinthides et Παρθένοι male pro iisdem habitae, nec modo apud Suid. in Παρθένοι, et similes, verum ab ipsis Atticis: Demosth. in Epitaph. p. 1397. l. 16. Reisk. Aliter de his statuebat Lennep. ad Coluth. Animadv. II, 9. doctius Wessel. ad Diod. XVII, 15. add. Meurs. Lect. Att. IV, 18. Tertia narratio similis prorsus argumenti est de *Lei filiabus* (τῶν Λεὼ θυγατέρων) quarum τέμενος fuit τὸ Λεωκόριον Athenis; notae eae esse possunt vel ex Cic. N. D. III, 19. Aelian. XII, 28. vbi v. Perizon. Meminit earum Demosth. Epitaph. p. 1398, 5. Reisk. vbi dirimenda τὰς Λεὼ κόρας. et Aristides Or. in Leptin. p. 72. Morell. Similis tandem narratio de Orionis filiabus apud Thebanos; Antonin. Lib. 25. Ovid. Met. XIII, 693. Iam hic *Geraestus Cyclops* aliunde mihi non notus. Geraestus vrbs Euboeae ap. Steph. ἀπὸ Γεραίστου τοῦ Διός. Alius Geraestus Neptuni f. ab eodem in Παρθενόπολις laudatur. Dubitare tamen nolim, an nomen verum sit; nam fuit apud Geraestios praecipua religio Neptuni; cuius fuit filius Cyclops; potuit fingi ab aliquo poeta dramatico Geraestus eius filius. §. 8. In tributo XIV. obsidum quot annis Cretam mittendorum, porro *per nouem annos*, additum in foedere ap. Plutarch. p. 6. D. et ap. Diodor. l. c. sed mirum est, quod simul apponitur, εἰς ὅσον ἂν χρόνον ζῇ τὸ τέρας. Melius paullo post c. 9. §. 2. noster ἀνὰ πᾶν ἔτος. quod Virgil. Aen. VI, 22. sequitur. Sed et ipsum hoc ornatum variis modis; vide v. c. Plutarch. p. 6. 7. Ovid. Met. VII, 171. et ibi Not. Hygin. f. 41. n. 6. Alia in iis, quae congessit Meurs. de Regg. Ath. III, 2. et in Creta, et in Theseo.

De *Minotauro* cf. vel Diodor. IV, 61. Fuerat hic a Theseo sublatus; argumentum fabulae Euripideae Thesei nomine inscriptae. Narratio de Theseo periit in iis, quae in fine desunt.

§. 9. De *Daedalo* nuper est actum, in commentariis de artis priscae ortu et incrementis. Antiqua v. vel in Diodor. IV, 76-9. Pausan. I, 4. p. 531. de *operibus*, congesta apud Iunium Catal. Artif. vet. sed loc. class. Schol. Eurip. Hecuba 838. De eius fuga ad Cocalum in Siciliam egerant Ephorus lib. VII. et Philistus lib. I. vt ex Theon. Progymn. c. 2. intelligo. Fuit etiam Sophoclis tragoedia Daedalus; alia Καμίκιοι ἢ Μίνως. Mirum de Icaro nihil a nostro memorari de quo egerat Callimachus in *Αἰτίαις*, et Philostephanus, laudati Schol. Il. β, 145. Apud Plinium lib. VII. p. 414. ipse Daedalus, apud alios Perdix, at h. l. Talos, serrae inuentor; et quidem imitatione mandibulae serpentis dentibus asperae. Conuenit Diodor. IV. 76. Aliter Ovidius noto loco Met. VIII, 244. cum spinâ piscis asserem radi vidisset: Sic et Hygin. f. 274. Sororis filium a Daedalo interfectum esse, consentiunt scriptores; etiam Ovidius, etsi nomen non apponit. Talon nominat, etiam Diodor. l. c. Apud Hygin. f. 39. et alios Perdix est. v. ibi Munker. At enim apud nostrum soror Tali est, Πέρδιξ. §. 2. κριθεὶς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ. Est et Daedalus inter antiqua huius generis reorum exempla: apud Schol. Eurip. Or. 1648.

Cap. 16.

§. 1. De *Theseo* praeter ceteros scriptores rerum Atticarum (de quibus sup. ad c. 14. pr.) fuit poema epicum, Theseis, Pythostrati alicuius seu Nicostrati, quem Diog. Laert. II, 59. memorat tanquam fratrem Xenophontis alicuius: aetatem hoc vnum declarat, quod Xenophon Epaminondae et Pelopidae vitas scripserat. In eo carmine Amazonum incursio in Atticam pro commento poetae habita ab ipso Plutarcho p. 13 D. Partem earum rerum complecti potuit ἡ Ἀμαζονίς, aliud epos. De Theseo et

Ariadne fuit locus in Carmine Cyprio. Thesei famam multo magis celebrauere tragoediae, in quibus frequens eius nomen; fuere Theseus Sophoclis, et Aegeus, in quo filium Athenas venientem agnitum a patre exhibuisse videtur; fuisse quoque Thesea Euripidis, iam ante monitum. Nouo more res eius tractare coepere scriptores, qui democratiam ab ipso institutam ferebant; quo nomine in ora oratorum Atticorum venit: v. c. non vno loco Isocratis. Demosthenis adv. Neaer. p. 873. C. D. Sic tamen Euripides quoque Suppl. 352. 404. et al. Gaudebant Athenienses tam claro libertatis auctore. Inde eum administrandae mirum artificem et auctorem exhibuere historici prauo instituto mythica in historiam pragmaticam redigentium: quos Diodorus fere sequitur. Pictura quoque erat in Ceramico: Theseus cum Democratia et Populo: Pausan. I, 3. p. 8. 9. Excerpta ex tam variis scriptoribus apposuit Plutarchus in Theseo, sed iudicio, vt solet, non satis seuero adhibito, vt distingueret figmenta seriorum, inuenta poetarum, et famam priscam. Quod Theseus XII demos in vnum corpus, ἄστυ, coegit, fundus est omnium, quae vere narrari possunt. §. 2. ὑπὸ ἀνδρῶν κακούργων. de his multi multa: v. locum Ovid. Met. VII, 433 sqq. Plutarch. p. 4. 5. Hygin. f. 38. Diodor. IV, 59. Meurs. in Thes. Meziriac. ad Heroid. p. 138 sq. T. I.

§. 3. *Periphetes: Corynetes* dictus a clauâ, quâ vtebatur, quamque ei extortam postea gestauit Theseus. Eadem habet Plutarch. p. 4. A. B. Diodor. IV, 59. Filius *Vulcani:* etiam Pausan. II, 1. p. 112. et Ovid. Met. VII, 437. *tellus Epidauria per te Clauigeram vidit Vulcani occumbere prolem.* Neptuni tamen filius est ap. Hygin. f. 38. vbi Munk. *Anticlea,* mater, videtur esse nulla alia, quam Antolyci filia, a Sisypho compressa et Laertae nupta. Notus est alius Κορυνήτης Areithous Il. η, 138. fraude interfectus

a Lycurgo Arcade supra III, 9, 1. §. 3. memorato; de eo Pherecydes Fragment. p. 206. §. 3. πόδας δὲ ἀσθενεῖς ἔχων. mirum hoc! quod quâ ratione aut vnde petitum esse putabimus? Suspicor inde ductum esse, quod ille Vulcani filius esse ferebatur; huius autem claudicatio nota est.

f, 2. *Sinin* iidem memorant, qui reliqua. v. apud Meurs. Thes. c. 5. add. Schol. Eurip. Hippol. 977. Nomina parentum, etymum si spectes, videntur ex re facta; *de Polypemone natus* occurrit apud Ovid. in Ibin 409. qui videtur Procrustes esse; at Polypemon, cognomine Procrustes, est apud Pausan. I, 38. p. 92 extr. Idem Sinis Neptuni filius est ap. Schol. Pindari Isthm. Arg. §. 4. In Sini pityocampte deficit libellus. Sequebantur nunc reliqua de Sinone forte et de Phaeâ, de sue Cromyoniâ, nec non de Procruste ad Cephissum fl. Eleusinis, et Cercyone, iter infestantibus; tum, quomodo a patre ille agnitus, mox in Cretam missus, domito Minotauro redux, patri in regno Athenarum successit. Interposita esse debuere de *Phaedrâ* et *Ariadne* ea, quae supra III, 1, extr. promiserat. Rebus Atticis expositis, puto, ad *Pelopem* rediit, eiusque genus persequendo ad Agamemnonem, cumque hoc ad *bellum Troianum* peruenit, tandemque in redeuntium Archiuorum *erroribus* (ἐν Νόστοις) ad calcem libelli substitit.

INDEX
SCRIPTORVM
AB
APOLLODORO
IN
BIBLIOTHECA LAVDATORVM.

Acusilaus: II, 1, 1. §. 7. et III, 8, 1. pr. *de Pelasgo*. II, 1, 3. pr. *Argus γηγενής*. II, 2, 2. §. 2. *de Proetidibus*. II, 5, 7. §. 1. *de tauro Cretensi*. III, 4, 4. §. 2. *de Actaeone*. III, 11, 1 pr. *de Megapenthis matre*. III, 15, 6. §. 5. *de Asopi parentibus*. III, 15, 2. §. 2. *de Boreadis ab Hercule necatis*. Spectant haec omnia ad fabulas antiquissimas, maxime Argolicas, quas ab Acusilao tractatas esse constat; satis tamen sobrie, quippe qui vltra Ogygem, Phoroneum et Inachum, nihil Graecos memorare posse edixerat. Fuere eius *Genealogiae*. περὶ Γενεαλογιῶν, (liber tertius laudatur a Schol. Apollon. IV, 992. et Harpocrat. in Ὀμηρίδαι) debuere deorum et heroum eae esse, si loca in quibus ad eas prouocatur, compares, et quod a Clemente traditum Strom. VI. p. 752. (267.) memineris, eum non nisi Hesiodum prosâ extulisse: τὰ δὲ Ἡσιόδου μετήλλαξαν εἰς πεζὸν λόγον καὶ ὡς ἴδια ἐξήνεγκαν Εὔμηλος καὶ Ἀκουσίλαος οἱ ἱστοριογράφοι. si tamen, vt in fragmento apud Harpocrationem modo laudato habetur, Homeridas attigit, descendisse eum vsque ad seriora tempora necesse est. Solet ille inter scriptores antiquissimos, (v. loc. class. in Dionys. Halic. de Thucyd. Iudic.) cum Cadmo Milesio excitari.

Pauca de eo ſunt apud Suidam, nec multo plura dare potuere Voſſius de H. Gr. IV, 2. Ionſ. I, 3. Valeſ. ad Harpocrat. Ὀμηρίδαι. Paullo ante bellum Perſicum Ol. 72. 75. eum vixiſſe probabile fit. Primum inter ſcriptores, qui eum laudarit noſtrum eſſe Apollodorum, olim credideram; enimvero memoratus ille eſt iam in Platonis Sympoſ. p. 178. C. (ed. Stephan. T. III.) Apud Suidam in ἱστορῆσαι et συγγράφω et in Ἑκαταῖος ter repetuntur verba: Ἑκαταῖος πρῶτος ἱστορίαν πεζῶς ἐξήνεγκε, συγγραφὴν δὲ Φερεκύδης. (*orationem ſolutam*) τὰ γὰρ Ἀκουσιλάου νοθεύεται. non conſtat quam antiquus ille auctor ſit, quem Suidas hic exſcripſit. Potuit interire Acuſilaus poſt Apollodori tempora; ſeu diſtracta bibliotheca Attalica, ſeu cremata parte Alexandrinae; potuit inde alius libellus ei ſubſtitui; quod in Cadmo, Ariſtea et ſimilibus Dionyſius Halic. factum narrat loc. excit. Ita tamen nonnulla ex iis, quae in Schol. Apollonii et aliorum memorantur, ſi quidem ex Grammaticis Alexandrinis deriuata ſunt, ex genuinis Acuſilai libris ſeruata videri debent. Poſt tempora editionis Apollodori prioris, fragmenta Acuſilai collegit vir doct. Sturz ad calcem fragmentor. Pherecyd. 1789.

Ἀλκμαιωνίς. I, 8, 5. §. 3. *de Tydei exilio.* carmen epicum, Alcmaeonis fata complexum, quae forte inde expoſita a noſtro eſſe lib. III, 7, 5. ſuſpicatus ſum Obſſ. p. 257. Multa in eo ad Aetoliam ſpectantia eſſe debuere. De Tydeo ob caedem commiſſam exulante ad hoc poema prouocatur lib. I, 8, 5. §. 3. vbi Ἀλκμαιονὶς ſcribitur, eodem modo quo Ἀλκμαίονος et Ἀλκμαίωνος. (Propert. III, 5. 41. *Aut Alcmaeoniae furiae:* Ἀλκμαιόνιαι) Ἀλκμαιωνὶς ſcribi volebat Bentlei. Epiſt. ad Mill. p. 19, et ſic etiam vbique ſcriptum vidi apud Pauſan. et Strabon. Hic lib. X. p. 695. A. ex eo memorat Icarii, qui Penelopes pater fuit, duo filios, qui in Acarnania regnarunt.

Apollonius: I, 9, 21. §. 8. de Harpyis vsque ad insulas Strophades fugatis: (lib. II, 284.)

Asclepiades II, 1, 3. §. 3. *Argus Arestoris f.* III, 1, 2. §. 6. *Crete Minois vxor.* Est hic Asclepiades Tragilensis. Stephan. Byz. Τράγιλος πόλις μία τῶν ἐπὶ Θράκης, πρὸς τῇ Χεῤῥονήσῳ καὶ Μακεδονίᾳ. Ἐκ ταύτης ἦν Ἀσκληπιάδης ὁ τὰ Τραγῳδούμενα γράψας ἐν ἓξ βιβλίοις. Saepe excitatur a Grammaticis Pindari, Homeri, al. Erat autem opus hoc versibus scriptum, vti intelligi potest, si forte non satis tuto ex fragm. ap. Athen. X. p. 456. B. de Sphingis aenigmate, (vnde primus versus ap. Schol. Eurip. Phoen. 50. recitatur) certe tamen ex versibus a Schol. Pindari P. III, 14. de Arsinoe Aesculapii matre seruatis: quos videre licet sup. Obss. p. 276. ad III, 10, 3. §. 7.

Asius. III, 8, 2. §. 2. *Callisto Nyctei filia.* Fuit in paucis, qui hoc poema legerunt, Apollodorus. Plura ex eo commemorat Pausanias:, de quibus docte disputauit Valkenar. Diatr. p. 58. 59. quem vide. Fuit Samius, Amphiptolemi filius, ex poetis antiquissimis, ἔπεσι genealogias persequutus. Versus ex eo alii apud Athen. XII. p. 525. F. legi possunt. Monuerat nonnulla de eo Aegius ad II, 4, 2.

Castor Rhodius: cuius χρονικὰ ἀγνοήματα, *errores circa temporum notationes* lib. II, 1, 3. §. 1. laudantur de Io, Inachi filia. Memoratur liber etiam ap. Suid. inter reliqua eius scripta. Nec alia superest memoria. Intelligitur tamen in Hieronymi Chron. Euseb. opus hoc, cum Castor de regno Argiuorum, Assyriorum, Atheniensium, laudatur: vbi v. Scalig. et Vallars. De Castore cf. Meurs. in Biblioth. Gr. h. v. Ionsius de Script. hist. philos. II, 15, 1. add. Commentat. de Castoris epochis pop. θαλασσοκρ. T. I, Nov. Comment. Soc. Gott.

quoque apud illum Schol. laudatur: ex eodem de Phineo ad lib. II, 207. Est hic nobilis ille cyclographus, cuius aetas inde ab vltimis Hecataei processit vltra Olymp. 73. Scripserat ille praeter historias τὰ μετὰ Δαρεῖον, et τὰ Περσικά, etiam Μυθικά, Ἀργοναυτικά, Τρωϊκά. Haec, et forte alia, conficiebant Κύκλον μυθικὸν, quibus subiunxit Κύκλον ἱστορικὸν, libris VII. ad quem forte τὰ μετὰ Δαρεῖον et τὰ Περσικὰ spectabant; non vero quod plerumque statui video, etiam a Wessel. ad Diodor. p. 220. ad mythica. v. ad Virgil. Aen. II. Exc. I. Κύκλος ille μυθικὸς modo indefinite laudatur, etiam adiecto libri numero, modo sigillatim per partes. Ad Argonautica pleraque ex iis, quae passim afferuntur, spectant, v. c. quae ad Apollon, add. Wessel. ad Diodor. T. I. p. 291. Apud Athenaeum bis appellatur Samius περὶ κύκλου lib. XI. p. 477. E. 481. E. altero quidem loco ἐν ἕκτῳ περὶ τοῦ κύκλου (apud Clem. Alex. p. 42, 5. ed. Pott. (50 extr.) ἐν τῷ πέμπτῳ μέρει τοῦ κύκλου) et sic appellatum video a Valkenario ad Phoeniss. Eurip. p. 735. Locus de eo class. apud Diodor. III, 52. vbi se fabulas ait persequi de Amazonibus ἀκολούθως Διονυσίῳ τῷ συντεταγμένῳ τὰ περὶ τοὺς Ἀργοναύτας καὶ τὸν Διόνυσον, καὶ ἕτερα πολλὰ τῶν ἐν τοῖς παλαιοτάτοις χρόνοις πραχθέντων. et c. 65. — Διονυσίῳ τῷ συνταξαμένῳ τὰς παλαιὰς μυθοποιίας. οὗτος γὰρ τάτε περὶ τὸν Διόνυσον καὶ τὰς Ἀμαζόνας, ἔτι δὲ τοὺς Ἀργοναύτας, καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἰλιακὸν πόλεμον πραχθέντα, καὶ πόλλ' ἕτερα συνέταξε, παρατιθεὶς τὰ ποιήματα τῶν ἀρχαίων, τῶν μυθολόγων καὶ τῶν ποιητῶν. Haec praestat tenere. Alia v. apud Meurs. de Dionysiis. Voss. de H. Gr. Ceterum saepe in Grammaticis nudo nomine excitatur ὁ Διονύσιος, v. c. Schol. Eurip. Phoen. 675. Διονύσιος ὁ κυκλογράφος. in Schol. ad Hesiod. Op. prooem. p. 3. dixerat Homerum vixisse bello Thebano et bello Troiano.

Eumelus. III, 8, 2. §. 2. *Callisto Lycaonis filia.* III, 9, 1. §. 1. *Chrysopelea Elati et Aphidantis mater.* III, 11, 1. §. 1. *Xenodamus, Menelai filius.* Habetur et hic inter poetas Cyclicos, Eumelus Corinthius, estque ex antiquissimis, cum apud Hieronym. Chron. Euseb. ad Ol. IV. et IX. referatur. Spectare illa superius apposita potuere ad eius Εὐρωπίαν, e qua in Schol. Il. ζ, 130. fabula de Lycurgo Bacchum fugante narratur. Cf. Scalig. ad Euseb. p. 72. Schol. Pindari O. 13, 75. Ex pluribus, quae ad eum referebantur, vnum Prosodion in Apollinem et Delum Pausanias pro genuino habebat IV, 33. p. 361. IV, 4. pr. non *Corinthiaca*, prosa scripta, II, 1. cf. nunc Groddeck in *Bibliothek der alten Litt.* 11. Stück p. 94.

Euripides. II, 1, 4. §. 4. *Beli filii cum Aegypto et Danao, Cepheus et Phineus,* III, 6, 8. §. 2. *Parthenopaeus a Periclymeno caesus.* III, 7, 7. §. 2. *de Alcmaeone.* III, 9, 2. §. 8. *Atalanta Maenali filia.* Ad quas tragoedias haec spectasse videri debeant, ad loca singula notatum est.

Hellanicum non memorat, eumque omnino nec sequi nec consuluisse videtur.

Herodorus: Ἡρόδωρος. pro quo perperam in superiorib. edd. et in codd. Ἡρόδοτος legebatur communi ac perpetuo errore v. Wesseling. Diss. Herodotea c. 3. Toup. ad Schol. Theocr. p. 219. Worth. ad Tatian. adv. Gent. 45. Idem nomen alibi mutatum in Heliodorus. cf. Valken. Diss. de Scholiis Homer. p. 149. In Apollodoro laudatur nomen locis seqq. lib. I, 9, 19. §. 5. *Herculem non eum Argonautis nauigasse, sed apud Omphalen seruiisse;* et III, 6. §. 2. *Niobes liberos mares duo, tres autem feminas fuisse.* Eum Apollodorus in multis aliis ante oculos habuisse videtur: II, 4, 9. §. 4. de specie corporis Herculis: vbi cf. Obss. p. 135. Memorat ex eo Herculis cum The-

ſeo congreſſum Plutarch. Theſ. p. 14. D. Fuit Herodorus inter antiquiores ſcriptores. Ionſius II, 2, 5. eum ad Theophraſti aetatem refert. *Ponticum* appellat Tzetza Chil. II, 209. 236. et Schol. Lycophr. 662 et 1332. Apud Athenaeum autem XI, p. 474. F. Heracleota habetur. Bryſonis pater editus ab Antigono Caryſtio, c. 48. Quae ſupra adſcripta ſunt, cum pleriſque quae ex eo laudantur v. c. ap. Plutarch. Steph. Byz., ad eius τὰ καθ' Ἡρακλέα ſpectarunt, cuius librum X. et XVII. Athenaeus laudat, IX. extr. p. 410. F. In Schol. Apollonii laudatur ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλείας, quod Voſſius de H. Gr. III. p. 177. de vrbe Heraclea accipiebat; immo vero περὶ Ἡρακλέους legendum. Locum de Iberiâ et populis eam incolentibus ex libro X. τῶν καθ' Ἡρακλέα Stephan. Byz. habebat in Ἰβηρίαι: vnde eum ſeruauit Conſtantin. Porphyrog. de Themat. II, 23. Sed fuere eiusdem Herodori τὰ Ἀργοναυτικὰ, l. οἱ Ἀργοναῦται, in Schol. Apollonii aliquoties laudata. Idem laudatur aliquoties in Schol. Pindari: qui eum excitat ἐν Οἰδιπόδι· ἐν Πελοπείᾳ. Egit poſt ſuperiorem editionem de eo Groddeck. loc. laud. p. 72. Latet eius nomen adhuc in multis locis in ſimile aliud deflexum v. c. Schol. Eurip. Hippol. 545. cf. Voſſ. Ionſ. Si Schol. Apollonii II, 1215. fides haberi poſſet, carmine ille ſcripſiſſe putandus eſſet; laudat tanquam Herodori verſus duo de Nyſâ: qui tamen ex hymnis Homericis laudantur a Diodor. I, 15. vt probabile ſit, quod et Weſſelingium ſtatuiſſe video, Scholia lacunam habere.

Heſiodus: I, 8, 4. de *Periboeâ Oenei coniuge.* I, 9, 21. §. 7. *Ocypode Harpyia.* II, 1, 1. §. 7. et III, 8, 1. §. 1. *Pelasgus* αὐτόχθων. II, 1, 3. §. 1. *Io, Pirenis filia;* eod. loco §. 2. *deos ridere periuria amantum.* II, 2, 2. §. 2. *Proetides inſanientes.* II, 3 1. §. 6. *Chimaera ex Typhone et Echidna nata.* II, 4, 2. §. 7. *de Perſeo* ἐν Ἀσπίδι. ſed

locus ab interpolatione profectus. III, 5, 6. §. 2. *de Niobes liberis.* III, 6, 7. §. 5. *de Tiresia.* III, 8, 2. §. 2. *de Callisto.* III, 9, 1. §. 8. *Atalanta Schoenei filia.* III, 14, 4. §. 2. *Adonis Phoenicis et Alphesiboeae f.* Quae omnia ἐκ Καταλόγου γυναικῶν depromta fuere. Continuata videtur fuisse Theogonia per plures partes, quae heroes natos e congressu deorum cum feminis mortalibus enarrabant; inque his Herculem; qui quidem locus, ex parte saltem, superest, sub nomine Clipei Herculis. Parata erat via iam in extremis Theogoniae, vbi expositi sunt amores dearum erga mortales; pergit: Νῦν δὲ γυναικῶν φῦλον ἀείσατε. Ita mihi quidem de his statuendum esse videtur. Aliis alia. V. Valesii Emendatt. Addenda p. 222. Idem carmen vulgo appellatum Ἠοῖαι μεγάλαι. potuit quoque appellari γενεαλογίαι ἡρωϊκαί. Egit nuper de his quoque Groddeck l. c. p. 79.

Homerus, I, 3, 5. *de Vulcano, Iovis filio.* (Il. α, 578.) II, 2, 1. §. 3. *Antea, Proeti vxor.* (Il. ζ, 160.) II, 3, 1. §. 6. *Chimaera ab Amisodaro nutrita.* (Il. π, 328.) III, 1, 1. §. 5. *Sarpedon Iouis et Laodamiae filius* (Il. ζ, 198.) III, 5, 6. §. 2. *de Niobes liberis.* (v. Il. ω, 602.)

Mnesagoras. III, 10, 3. §. 12. vbi auctor perhibetur famae *de Glauco per Aesculapium* (non per Polyidum) *in vitam reuocato.* Vitio laborat nomen haud dubie, et refingendum *Amelesagoras vel Melesagoras*, quod iam docuit Meurs. ad Antigon. Caryst. c. 12. Voss. H. Gr. I, 2. p. 58. Opp. vtrum verius non liquet. Videtur mihi vtraque forma vsu frequentata fuisse; add. Intp. Hesych. in ἐπ' Εὐρυγύῃ ἀγών. Fuit inter vetustiores scriptores ante bellum Peloponnes. cum Hecataeo, Charone et Acusilao; sec. Dionys. de Thucyd. iudicio. p. 225. Ab Antigono *Atthidem* scripsisse traditur; et ad res Atticas redeunt ea, quae ex eo laudantur cum ab ipso Antigono, tum in He-

ſychio; de Hippolyto itaque et ipſe narrare debuit, inque his forte et Glaucum memorauit, cum diuerſe tradita adiiceret.

Naupactica: III, 10, 3. §. 12. de *Hippolyto ab Aeſculapio reſuſcitato*. ὁ τὰ Ναυπακτικὰ συγγράψας. Reditum Heraclidarum in eo deſcriptum eſſe ſuſpicabar (olim in Not. p. 506.) nam illi ad Naupactum Aetoliae claſſem fabricati ſunt; Apollod. II, 8, 2. §. 8. add. Steph. Byz. in Ναύπακτος. Enimuero non inſpexeram nec ſatis memineram Pauſaniam, qui lib. X. extr. Naupactica meminit; ait "ea tribui Mileſio homini: at Charonem Pytheae filium (eſt autem is Lampſacenus, vt ex ſeqq. patet) tradere ea facta *a Carcino Naupactico*; hoc quidem, pergit, probabilius: nam vnde homo Mileſius nomen Naupactica impoſuiſſet ἔπεσι πεποιημένοις εἰς γυναῖκας?" p. 898. Carmen ergo *feminas in fabulis illuſtres* attigit; vna cum earum *proſapiis*: nam idem Pauſan. IV, 2. pr. in eundem locum et ordinem id ponit, quo magnas Eoeas, καὶ ἃ Κιναίθων καὶ Ἄσιος ἐγενεαλόγησεν. nomen autem a patria auctoris nactum eſt. In mulieribus, de quibus actum erat, fuit Medea: v. Pauſan. II, 3. p. 118 extr. quo accidit, vt res Argonauticas attingeret ſcriptor. Lectum fuit carmen a paucis. Laudatur aliquoties in Schol. Apollonii vt IV, 59. παρὰ δὲ τῷ τὰ Ναυπακτικὰ πεποιηκότι οὐκ ἔστι κατὰ τὴν ἰδίαν προαίρεσιν ἐξιοῦσα ἡ Μήδεια, ἀλλ' ἐφ' ἑστίαν καλουμένη leg. ἐφ' ἑστίασιν. add. ad v. 86. 87. vbi et verſus aliquot ex hoc carmine. Porro ad lib. II, 299. de Harpyiis, quae in Cretam ſe contuliſſe dictae ſunt. Apud eund. Schol. hoc loco II, 299. *Neoptolemus* auctor perhibetur; forte *Parianus*, cuius Gloſſae a pluribus memorantur, et qui idem Dionyſiadem ſcripſerat: Athen. III, p. 82. D. At cum Pauſania Charoni aſſentiendum. A patria auctoris nomen inditum eodem modo quo τὰ

Κύπρια inscripta sunt. Attigit haec quoque Groddeck l. c. p. 90 sq.

Νόστοι. II, 1, 4. §. 14. ὁ τοὺς Νόστους γράψας *Philyram Nauplio nupsisse* tradiderat. Simili modo absolute sine auctoris nomine οἱ Νόστοι ap. Pausan. X, 28. p. 868. de rebus inferis p. 870. de Clymene Minyae f. Cephalo nupta et p. 872. de Maera. Apud Schol. Apollon. et Athenaeum Lysimachus ἐν Νόστοις memoratur; alibi Anticlides apud Athenaeum IV. p. 157. F. v. Casaubon. ad Athen. IV, 14. Multos fuisse qui Νόστους (non τὸν Νόστον) scripserant, etiam in Suida monitum. Paucis tamen lectos fuisse inde colligas, quod raro ex iis aliquid affertur. Stesichoro quoque Νόστον tribuere videtur Tzetza Posthom. 750. Στησίχορος δ' ἱερῆσιν ἀοῖς ἐπέεσσιν νόστον. potuit hoc fieri in eius Ἰλίου πέρσει; potest quoque temere aut per errorem memorasse.

Orphici; III, 10, 3. §. 12. *Hymenaeus ab Aesculapio resuscitatus.* Ita apellatos arbitror poetas, quorum erant carmina, vulgo ad Orpheum referri solita, inque his praecipuum; ὁ ἱερὸς λόγος, *Onomacritus*, *Cercops*. v. Clem. Alex. Strom. I. p. 397. (144.)

Panyasis. I, 5, 2. *Cererem ad Eleusinem, patrem Triptolemi, venisse.* III, 10, 3. §. 17. *Tyndareus ab Aesculapio resuscitatus.* III, 14, 4. §. 2. *Adonis Thiantis filius*, *Smyrnae frater*. Herodoti ille avunculus seu patruelis, circa Ol. LXXVIII. idem aruspex et poeta. v. Suidas, et inde Voss. de H. Gr. IV, 6. inter quinque principes epicos habitus. v. Tzetza in proleg. Lycophr. et Proclus in Chrestomath. ap. Phot. p. 981. nobilissimi carminis, *Heracleas*, auctor. Ab eodem Ἰωνικὰ versu pentametro scripta fuere. Iudicium de eo v. Quinctil. X, 1, 54. Memoratur aliquoties ab Pausania, Athenaeo et Stephano Byz. vbi v. Pi-

nedo Breuiar. Auctor. In Schol. Pindari P. III, 177. verfus de Thyone Bacchi nutrice affertur.

Pherecydes. I, 5, 2. *Triptolemum Oceani* (Vrani) *et Terrae filium esse.* I, 8, 5. §. 3. *de Tydei exilio.* I, 9, 19. §. 6. *Herculem Aphetis relictum ab Argonautis.* II, 1, 3. §. 3. *Argus Inachi filius.* II, 4, 8. §. 5. *de Hercule puero serpentes elidente.* II, 7, 5. §. 2. *de cornu Amaltheae.* III, 1, 1. §. 7. *Thasus Cilicis f.* III, 4, 1. §. 6. *de Spartis.* III, 4, 2. §. 3. *fatale monile Cadmo ab Europa datum.* III, 6, 7. §. 3. *Tiresias a Minerva excaecatus.* III, 8, 2. §. 2. *Callisto Cetei filia.* III, 12, 6. §. 8. *Telamon familiaris Pelei, non frater.* Alia eius mentio facta est in Obff.; nam hic fcriptor ab antiquioribus grammaticis omnium maxime eft frequentatus. In Herculis rebus faepius eum laudauimus; totum caput ex eo eft ap. Liberalem c. 33. nec non in rebus Cadmi. Omnino non admodum difficile erit, ea quae paffim ex Pherecyde laudantur, ita difponere et collocare, vt totius libelli ordo et confpectus ante oculos poni poffit. Eft hoc inter ea, in quibus ingenium iuuenile exercere fe poffit. (Atque hoc poft ifta fcripta exfequutus eft vir doctiff. Sturz, in Pherecydis Fragmentis 1789. 8.) Cum duo fuerint Pherecydae, vt diferte a Strabone et ab Eratofthene ap. Diog. Laert. monitum, *alter Syrius* fuit, antiquior, qui circa Ol. LIX. floruit, fub Cyro et Servio Tullio, Pythagorae magifter vulgo creditus, primus orationis folutae auctor: (qua de re fufe Salmaf. ad Solin. p. 590 fqq. fed pauca expedit) et ille quidem primus in philofophicis auctor; nam in hiftoriis Cadmus fecundum Plinium, aut Hecataeus fuit primus profae auctor, ft Suidas recte tradidit. Certe ap. Diogenem Laert. I, 116. τοῦτον φησὶ Θεόπομπος πρῶτον περὶ φύσεως καὶ θεῶν Ἕλλησι γράψαι. adeo nec hiftorias. *Alter iunior*, fed et ipfe Herodoto antiquior, *Athenienfis* fuit.

Dubitari potest, ad vtrum illa, quae a Grammaticis laudantur, referenda sint. Antiquioris istius Θεογονία fuisse dicitur X. libris: quod iam per se parum probabile; nam antiquissima scripta, ex quo litteris mandari res coepere, erant breuia ac paucis foliis comprehensa; ideo res et historias tantum summatim expositas fuisse mirum non est. Sed et nomen et numerum ab altero ad priorem reuocasse videntur, cuius nomen et memoria tantum erat superstes, libellusque ei vulgo attributus, cuius primos versus Diogenes apposuit f. 119. Apollonio grammatico si fides habenda, inscriptus erat Θεολογία. et Clem. Alex. Strom. V. p. 676. ἡ Φερεκύδους Θεολογία τοῦ Συρίου. Alterius, qui γενεαλόγος (apud Dionys. Halic. Ant. I, 13. Φερεκύδην τὸν Ἀθηναῖον, γενεαλόγων οὐδενὸς δεύτερον) et ἱστορικὸς dictus, vt prior ille θεολόγος fuit appellatus, ἱστοριῶν libri fuere X. nam quod in Schol. Apollon. IV, 1091. ἐν δωδεκάτῳ laudatur, ex corruptela profectum. In Etymol. M. Φερεκύδης ἐν Αὐτόχθοσιν laudatur; recte Sylburg. Pherecratem Comicum substituit. Nec minus contaminata esse arbitror verba Suidae in Φερεκύδης Ἀθηναῖος: ἔγραψεν Αὐτόχθονας. ἔστι δὲ περὶ τῆς Ἀττικῆς ἀρχαιολογίας ἐν βιβλίοις δέκα. qui haec scripsit, in similem locum corruptum inciderat; etsi Pherecydis historiae nomine ἀρχαιολογίας, ex argumenti natura, appellari poterant. Eundem et Atheniensem quod Athenis vixit, et Lerium, a patria Lero insula dictum fuisse, non improbabile fit, post Vossii disputationem de H. Gr. IV, 4. Verum adeunda primo loco Pherecydis fragmenta a Sturzio digesta.

Philocrates III, 13, 8. §. 5. *Polymela, Patrocli mater.* Vnus de eo locus succurrit apud Athen. VI. p. 264. A. Φιλοκράτης δ' ἐν δευτέρῳ Θετταλικῶν, εἰ γνήσια τὰ συγγράμματα, καλεῖσθαι φησὶ τοὺς Πενέστας καὶ Θετταλοικέτας.

Pindarus II, 4, 2. §. 7. *de Perseo:* sed locus ab interpolatore profectus. v. Obss. ad e. l.

Pisander: I, 8, 5. §. 2. *de matre Tydei, Gorge, Oenei patris filiâ.* De hoc actum Exc. ad Virgil. Aen. lib. II. Excurs. I. Fuit Rhodius, et ipse inter poetas principes, *Heracleae* auctor.

Stesichorus. III, 10, 3. §. 12. *Eriphyle ab Aesculapio in vitam reuocata.* v. Obss. ad e. l. De hoc olim disputatum in Fragmentis Stesichori, P. I. a Suchfort doctiss. viro vulgatis.

Telesilla. III, 5, 6. §. 5. *ex Niobes liberis duas filias seruatas fuisse.* Nota in historiis propter virtutem, quâ moenia Argorum defendit aduersus Spartanos; tum clara inter poetrias lyricas propter ᾄσματα. v. Pausan. II, 20. p. 157. Eadem fere ap. Suidam. Egere de eâ Fabric. et Wolf. Refertur ad Ol. 139. ante C. n. 224.

Thebais, ὁ τὴν Θηβαΐδα γράψας. I, 8, 4. pr. *de Periboeâ, Oenei vxore.* Diuersa haec ab Antimachi Thebaide, eâque antiquior: cf. Valken. ad Phoeniss. p. 25. ὁ τὴν κυκλικὴν Θηβαΐδα πεποιηκὼς est ap. Athen. XI, 3. p. 465 F. vbi ali-quot inde versus de diris Oedipi in filios recitantur; alios habet Schol. Sophocl. Oed. Col. 1440.

Tragici: II, 1, 3. §. 1. *Io, Inachi filia.* II, 1, 4. §. 14. *Nauplii vxor. Clymene Catrei f.* II, 2, 1. §. 3. *Stheneboea Proeti vxor.*

TABVLAE GENEALOGICAE

h. e. STIRPS DEORVM ET HEROVM

SECVNDVM APOLLODORVM *).

TAB. I.

Coelus‿Terra: I, 1, 1.

1) Centimani: Briareus, Gyes, Cottus.
2) Cyclopes: Arges, Steropes, Brontes.
3) Titanes: Oceanus, Coeus, Hyperion, Crius, Iapetus (cuius stemma v. Tab. II.) Cronus (cuius stemma Tab. II.)

4) Titanides: Tethys‿*Oceanus*.	Rhea‿*Cronus*.	Themis‿cum Iove.	
v. Tab. II.	v. Tab. II.	v. Tab, V.	
Mnemosyne‿cum Iove.	Phoebe.	Dione	Thia.
v. Tab. V.		c. Iove. Tab. V.	Tab. II.

5) Ex praefectis Coeli genitalibus, Erinnyes: Alecto, Tisiphone, Megaera.

*) Insertae iam erant tabulae genealogicae editioni Galeanae; quas cum recudendas tradere vellem, vidi eas nec Apollodoream rationem seruare, nec omnino fidem et curam praestare. Impositam itaque mihi vidi molestiam hanc, vt nouas tabulas concinnarem. Quae litteris *cursiuis*, quas vocant, exarata sunt, declarant nomina eorum, qui matrimoniis et affinitatibus in stirpem immigarunt.

Tab. II.

Stemma Titanum.

1) Oceanus ‿ Tethys I, 2, 2.

Oceanides: in his Asia, Styx, Electra, Doris, Eurynome, Amphiro, Metis.

2) Coeus ‿ Phoebe ibid.

Asteria. Latona: c. Iove v. Tab. V.

3) Hyperion ‿ Thia ibid.

Eos. Sol. Luna.

4) Crius ‿ *Eurybia*. ibid. Ponti f.

Astraeus ‿ *Eo*. — Venti. Astra.

Pallas ‿ *Styx*. — Nice. Cratos. Zelus. Bia.

Perses ‿ *Asteria*. — Hecate.

5) Iapetus ‿ *Asia* Oceani f.

Atlas. v. Tab. XIII.

Prometheus. — Epimetheus. e Pandora — Menoetius.

Deucalion ‿ *Pyrrha*. v. Tab. VIII. — Amphictyon. Tab. XVIII.

6) Cronus ‿ 1) *Rhea* soror. 2) *Philyra*. e qua Chiron. I, 2, 4.

Vesta. Ceres. e Iove Proserpina I, 5, 1. — Iuno. Vulcanus I, 3, 5. — Pluto. — Neptunus. Tab. VI. — Iupiter. Tab. V.

TAB. III.

Pontus ⌣ *Terra* I, 2, 6. 7.

α) Phorcus ⌣ *Ceto*.

Phorcides f. Graeae Enyo, Pemphredo, Dino; et Gorgones Euryale, Stheno, Medusa II, 4, 2.

e Neptuno

Pegasus. Chrysaor ⌣ *Callirrhoe* Oceani f.

Geryon.

β) Thaumas ⌣ *Electra*, Oceani f.

Iris. Harpyiae: Aello, Ocypete (Celaeno)

γ) Nereus ⌣ *Doris*, Oceani f.

Nereides. v. I, 2, 7.

δ) Eurybia ⌣ *Crius*

v. Tab. II.

ε) Ceto ⌣ *Phorcus*.

TAB. IV.

E Terra: γηγενεῖς. Orion;
I, 4, 3.
Gigantes
I, 6, 1.

et Tartaro Typhon ‿ *Echidna*
I, 6, 3.

---

1) Orthros II, 5, 10. §. 3.
2) Draco Hesperidum ibid. ſ. 11. §. 2.
3) Aquila Prometheo addita ibid. ſ. 11. §. 12.

Tab. V.

Iovis progenies. I, 3, 2.

1) e Iunone: Hebe. Ilithyia. Mars. Vulcanus I, 3, 5.

2) e Themide: Horae: Irene, Eunomia, Dice.
Coeli f. T. I. | Moerae: Clotho, Lachesis, Atropos.
| Nymphae ad Eridanum II, 5, 11. §. 4.

3) e Dione: Venus. Tab. I.

4) ex Eurynome, *Oceani* f.: Charites: Aglaia, Euphrosyne, Thalia. Oceani f. Tab. II.

5) ex Styge, *Oceani* f.: Proserpina.

6) ex Mnemosyne, Musae. I, 3, 1-4.

1. Calliope: cui ex Oeagro s. Apolline: Linus. Orpheus.
2. Clio. ex Piero: Hyacinthus.
3. Euterpe. e Strymone: Rhesus.
4. Thalia. ex Apolline: Corybantes.
5. Melpomene. ex Acheloo: Sirenes.
6. Erato. 7. Terpsichore. 8. Vrania. 9. Polymnia.

7) ex Metide; Minerva. I, 3, 6.

8) e Latona: Apollo. Diana I, 4. 1. Tab. II.

9) ex Elara, Orchomeni f. Tityus. ibid.

10) e Protogenia: Aethlius I, 7. 2. v. Tab. VIII. b.

11) e Niobe: Argus et Pelasgus. v. Tab. X.

12) e Leda: Castor et Pollux. v. Tab. XIV.

13) ex Electra: Iasion et Dardanus. Tab. XV.

14) e Taygete: Lacedaemon. Tab. XIV.

Tab. VI.

Neptuni progenies.

Ex Amphitrite Oceani f. { Triton / Rhode — Soli nupta. I, 4, 4.

ex Iphimedia Triopis f. Aloeo nupta I, 7, 4. { Otus. Ephialtes / Aloidae dicti.

ex Libya, Agenor. Belus v. Tab. X.

ex Hippothoe Mestoris f. v. Tab. X, a.

f. Proteus, e quo Polygonus et Telegonus II, 5, 9. §. 14.

e Medusa, Pegasus et Chrysaor.

f. Alebio. Dercynus. II, 5, 10. §. 9.

f. Eryx ibid.

f. Antaeus II, 5, 11. §. 6.

e Lysianassa, Epaphi f. Busiris ibid. §. 7.

ex Astypalaea, Eurypylus II, 17, 1.

ex Molione Eurytus et Cteatus v. II, 7, 2. §. 2. Tab. VIII, b.

Tab. VII.

a) Sol. ‿ Perfeis
I, 9, 1.

Aeetes: ‿ 1) vxor. — 2) *Idya*, ex hac — Perfes. I, 9, f. — Circe. — Pafiphae. nupta Minoi. Tab. XI.

Ex 1) vxor:
Chalciope
e Phrixo (Tab. VIII. *c.*)
Argus Melas Phrontis. Cytiforus

Ex 2) *Idya*:
Medea. I,9,23. §.6. nupta Iafoni t. VIII. *c.* 7. et Aegeo t. XVIII. e quo Medus.
Apfyrtus. I, 9, 24.

b) Apollo: ex Arfinoe Leucippi f. Tab. XIV. | f. ex Coronide Phlegyae f. — Aefculapius. III, 10, 3. §. 6.

c) Mars: ex Agraulo (Tab. XVIII.) Alcippe
ex Pyrene Cycnus. II, 5, 11. §. 3.
ex Pelopiâ Cycnus alter II, 7, 7. §. 5. f. Dryas I, 8, 2. §. 6.
e Demonice Euenus v. Tab. IX. a.

Tab. VIII.

Hellen⌣Orseis nympha (I, 7, 2. §. 7.)
Deucalionis f.
(Tab. II.)

Dorus⌣.... Xuthus⌣*Creusa* (t. XVIII.) Aeolus. v. t. VIII. *a.*
a quo *Dorienses* dicti
Xuthus: I, 7, 3. §. 2.
Xanthippe⌣*Pleuron* I, 7, 7. §. 1. v. T. IX. *a.*

Achaeus. a quo Achaei. Ion. a quo Iones. Diomede⌣*Deion.* Tab. VIII. *c*, 3.

Tab. VIII. *a.*

Aeolus⌣Enarete

Filii: Cretheus. Sisyphus. Athamas. Salmoneus. Deion. Magnes. Perieres. I, 7, 3. §. 4.

Filiae: Canace. Alcyone. Pisidice. Calyce. Perimede. ibid.

TAB. VIII. *b.*

Aeoli filiae (I, 7, 3.)

1) Perimede‿*Achelous*
   Hippodamas Orestes (I, 7, 3: §. 5.)

2) Pisidice‿*Myrmidon*
   Antiphus. Actor (I, 7, 3. §. 5.)
   |
   Eurytion (I, 8, 2. §. 4. III, 13, 1.)
   |
   Antigone‿*Peleus. ibid.*
   v. Tab. XIII.

3) Alcyone‿*Ceyx* I, 7, 4.

4) Canace‿*Neptunus.*
   Opleus. Nereus. Epopeus. Aloëus‿*Iphimedia.* e qua *Aloidae* Tab. IV.
   Triops
   |
   Iphimedia Aloeo nupta I, 7, 4. §. 2.

5) Calyce‿*Aethlius* Tab. V.
   |
   Endymion Elidis conditor I, 7, 5. pr. v. Tab. IX.

Tab. VIII. c.

Aeoli filii. *)

1) Athamas.
Vxores I, 9, 1.

a) *Nephele*, e qua Phrixus. Helle. de quo Tab. VII.

b) Ino e qua Learchus, Melicertes.

c) *Themisto* I, 9, 2. §. 3.
Leuco. Erythrius. Schoeneus. Ptoüs.
Schoeneus → Atalanta.

2) Sisyphus ⌣ *Merope* Atlantis f. v. Tab. II. et XIII.
I, 9, 3.
Glaucus ⌣ *Eurymeda*
Philonoe ⌣ Bellerophontes: eius frater Deliades II, 3, 1.
Iobatae f.
II, 3, 2.

*) Cf. Rhodom. ad Diodor. V, 81. (T. I. p. 397. Wess.)

3) Deion ‿ *Diomede*, Xuthi f.
f. Deioneus
I, 9, 4.

Asteropea. — Aenetus. — Actor. ex *Aegina* Asopi f. — Phylacus. — Cephalus ‿ *Procris* II, 4, 7. t. XVIII.

Actor:
Menoetius e Sthenele Acasti f. s. Periapide s. Polymela III, 13, 8. §. 5.
Patroclus v. Not. p. 338. ad III, 12, 6. §. 8. Obss. p. 311 et 318.

Phylacus:
Iphiclus I, 9, 12. §. 5.
Podarces. *ibid.*

4) *) Perieres ‿ *Gorgophone* Persei f. v. Tab. XI.
I, 9, 5. pr.
Aphareus. Leucippus. (Tyndareus. Icarius: sed v. Obss. p. 282.) Borus, qui Polydoram duxit v. Tab. XVII.

*) Al. Cynortae f. v. Tab. XIV.

5) Magnes ⌣ *Nais*
I, 9, 6.

Polydectes. Dictys, tum Pierus I, 3, 3.

6) Salmoneus ⌣ *Alcidice:* cui ille superinduxit pellicem Sidero
I, 9, 7.

Tyro ex *Neptuno*

Pelias ⌣ *Anaxibia*
Biantis f.
f. Philomache
Amphionis f.

Acastus (e quo Sthenele III, 13, 8. §. 5.) Pisidice. Pelopea. Hippothoe. Alcestis.

Neleus ⌣ *Chloris* Amphionis f.
v. Tab. XI. *b.*

Pero. XII. filii, in his Periclymenus et Nestor (I, 9, 9.) ⌣ *Anaxibia.*

Pisidice. Polycaste et VII. filii, in his Pisistratus. Antilochus. Thrasymedes. *ibid.* §. 3.

η) Cretheus ‿ *Tyro*, Salmonei f.
I, 9, 11. 12. 13. | Tab. VIII. c. 6.

Polymede ‿ Aeſon.
Autolyci f. | I, 9, 16. pr.
Iaſon. Promachus I, 9, 27. §. 2.

α) ex *Hypſipyle*
Euneus. Nebrophonus,
I, 9, 17. §. 3.
β) ex *Medea* Mermerus. Pheres.
I, 9, 28. §. 3.
γ) *Glauce*, Creontis f.
ibid.

Amythaon ‿ *Idomene*
| Pheretis f.
Bias ‿ *Pero* Melampus
I, 9, 12. Nelei f.
Talaus ‿ *Lyſimache* Abas
(v. p. ſq.) Lyſimache ‿ *Talaus.*

Pheres ‿ .. Clymene Minyae f.
α) Idomene nupta Amythaoni.
β) Admetus ‿ *Alceſtis* Peliae f.
Eumelus.
γ) Lycurgus ‿ *Eurydice*
Opheltes.
I, 9, 14. §. 2.
δ) Periapis habita Patrocli mater III, 13, 8. §. 5.
v. Tab. VIII. c. 3.

Talai progenies I, 9; 13.
(v. p. anteced.)

- α) Adraſtus ‿ *Amphithea.* Pronactis f.
  - a) Argia nupta Polynici v. Tab. XI. *a.*
  - b) Deipyle nupta Tydeo v. Tab. IX. *e.*
  - c) Aegialea nupta Diomedi *ibid.*
  - d) Aegialeus
  - e) Cyanippus.
- β) Parthenopaeus.
  - Promachus.
- γ) Pronax.
  - Lycurgus.
  - Amphithea Adraſto nupta.
- δ) Meciſteus.
  - Euryalus.
- ε) Ariſtomachus
- ζ) Eriphyle ‿ *Amphiaraus* v. Tab. IX. *f.*
- 8) Cercaphus ap. Strabon. IX. p. 670.
  - Ormenus Obſſ. p. 196.
    - Amyntor II, 7, 7. §. 6.
      - Phoenix III, 13, 8. §. 4.
      - Euaemon
        - Eurypylus III, 10, 8.

Tab. IX.

Endymion ‿ *Nympha Nais*
cf. Tab. VIII. *b.*
(I, 7, 5.)
|
Aetolus ‿ *Pronoe*
|
Pleuron — Calydon,
v. Tab. IX. *a.* — IX. *b.*

Eiusdem Endymionis f. Epeus
|
Alector — Hyrmine ‿ *Phorbas*
| Lapithae f.

Alector
|
Amarynceus.
|
Diores

Hyrmine ‿ *Phorbas*:
Augeas
II, 5, 5.
|
Phyleus
c. al. filiis
ibid. §. 5. et
Epicaste f.
Tab. X. d. η.
ex Phyteo
Meges III, 10, 8. §. 2.

Actor ‿ Molione
| ex Neptuno
Eurytus. Cteatus.
II, 7, 2. §. 2.

Tab. IX. *a.*

Pleuron ‿ *Xanthippe*, Dori f. I, 7, 7.

Agenor ‿ *Epicaste.* Sterope. Stratonice. Laophonte.

Porthaon ‿ *Euryte.* — Demonice ‿ *Mars*

Demonice ‿ *Mars*: Euenus. v. Tab. IX. *c.* Molus. Pylus. Thestius. v. Tab. IX. *d.*

Porthaon ‿ *Euryte*: Oeneus. v. Tab. IX. *e.* Agrius. (filii I, 8, 6.) Alcathous. Melas. (filii I, 8, 5. §. 3) Lycopeus. Sterope ‿ *Achelous.*

Sterope ‿ *Achelous*: Sirenes I, 7, 10. §. 2.

Tab. IX. *b.*

Calydon ‿ *Aeolia* Amythaonis f. I, 7, 7.

Epicaste ‿ *Agenor* v. Tab. IX. *a.* Protogenia ‿ *Mars*

Protogenia ‿ *Mars*: Oxylus *ibid.*

Tab. IX. *c.*

Euenus ‿ . . . .
I, 7, 8. |
t. IX, *a*. Marpeſſa‿*Idas* Apharei f.
| v. Tab. XIV.
Cleopatra‿*Meleager*. Tab. IX. *e*.

Tab. IX. *d.*

Theſtius‿*Eurythemis* I, 7, 10.
Tab. IX. *a*. |

1. Althaea‿*Oeneus* Tab. IX. *e*.	2. Leda III, 10, 5. 6. nupta Tyndareo Tab. XIV.	3. Hypermneſtra.

4. filii: Iphiclus. (I, 9, 16. §. 8.) Euippus. Plexippus. Eurypylus.
I, 8, 10.

Tab. IX. e.

Oeneus. (v. Tab. IX. *d.*)

1) ‿ *Althaea* I, 8, 1.

Toxeus.	Thyreus.	Clymenus.	Gorge nupta Andraemoni ibid. et I, 8, 6. §. 2.	Deianira nupta Herculi Tab. X. d.	Meleager I, 8, 2. qui duxit *Cleopatram* Tab. IX. *c.* I, 8, 2. §. 5.

2) ‿ *Periboea*, Hipponoi f. I, 8, 4.

(f. et Olenias) Tydeus ‿ *Daipyle* ibid. f. [illegible] §. 4.
I, 8, 5. §. 3.

Diomedes ‿ *Aegialea*. I, 8, 6, 3. Obss. p. 54.

Tab. IX. *f*.

Melampus ‿ . . . . .
Amythaonis f. | f. vna Proetidum
v. Tab. VIII. *c*. 7. | f. Iphianira Megapenthis f.

Abas Theodamas. *) Antiphates. Mantius

Abas → Lysimache nupta Talao v. T. VIII. *c*. 7.

Antiphates → Oicles → Amphiaraus ‿ Eriphyle | Talai f. T. VIII. *c*. 7.

Alcmaeon ‿ 1) *Arsinoe*. Amphilochus III, 7, 5. 6.
| Phegei f.

‿ 2) Callirrhoe
| Acheloi f.

Amphoterus. Acarnan.

*) Ita Od. *o*, 242. 243. At Pausan. VI, 17. Mantii f. Oicles.

TAB. X.

Inachi ſtemma II, 1.

Oceanus‿Tethys.

Inachus‿Melia Oceani f.

Phoroneus‿*Laodice.* Aegialeus.

Apis. Niobe‿ex *Iove*

Argus‿*Euadne.* Pelasgus.
v. Tab. XII.

Iaſus. Piranthus. Epidaurus. Criaſus.

Iaſus
|
Agenor
|
Argus‿*Iſmene*
panoptes | Aſopi f.
Iaſus
|
Io‿ex *Iove*
|
Epaphus‿*Memphis*
| Nili f.

Libya‿ex *Neptuno* | Lyſianaſſa ex Neptuno

Libya's children: Agenor. v. Tab. XI. | Belus. Tab. X, *a.*

Lyſianaſſa
|
Buſiris II, 5, 11. §. 7.
|
Amphidamas ibid. §. 9.

Tab. X. *a.*

```
                        Belus ‿ Anchinoe
v. Tab. X.          II, 1, 4.  | Nili f.
                   Aegyptus.   Danaus.   (Cepheus.   Phineus sec. Eurip.)
                        |           |
                     filii L. ___ filiae L.
              quorum nomina et nuptias
                     v. II, 1, 5.
              in iis Lynceus ‿ Hypermnestra.          Amymone ‿ e Neptuno
                                |                             | II, 1, 4. §. 13.
                 Abas ‿ Ocalea                        Nauplius ‿ Clymene
              II, 2, 1. | Mantinei f.                         | Catrei f.
        Eurydice ‿ Acrisius.   Proetus              Palamedes. Oeax. Nausimedon ibid.
   Lacedaemonis f. |          v. Tab. X. c.
              Danae: e Iove
                   |
                Perseus
```

TAB. X. *b*. Stemma Persei et Persidarum.

Perseus ‿ Andromeda
II, 4, 3. §. 2.

α) Perses.

β) Alcaeus ‿ *Hipponome.*
Menoecei f.

- *Alcmena* ‿ Amphitruo. Electryonis f.
  - Iphicles et e Iove Hercules II, 4, 8.
    - 1. ex *Automedusa* Alcathoi f. v. Tab. XVI.
      - Iolaus cui data *Megara* II, 6, 1.
- Anaxo.
- Perimede nupta Licymnio II, 4, 6. §. 6.

ε) Sthenelus ‿ *Nicippe.*
Pelopis f.

- Alcinoe.
- Medusa.
- Eurystheus ex Antimache de quâ v. Tab. XII. 1. Admete et v. filii II, 8, 1. §. 3.

ζ) Heleus

γ) Mestor ‿ *Lysidice.*
Pelopis f.

- Hippothoe ‿ e *Neptuno*
  - Taphius
    - Pterelaus.
      - Comaetho. II, 4, 7.
      - Sex filii II, 4, 5.

δ) Electryon ‿ *Anaxo.*
Alcaei f.
II, 4, 5. §. 3.

- (a) *Amphitruo* ‿ Alcmena: e Iove Hercules v. Tab. X. d.
- b) *Rhadamanthus* II, 4, 11. §. 8.
- et filii IX. ibid. §. 7. tum Licymnius e Midea nothus. cui nupta *Perimede* Amphitruonis soror II, 4, 6. §. 6.
  - Oeonus Obss. p. 188. Argius. Melas: II, 7, 7. §. 8.

η) Gorgophone Perieri nupta v. Tab. VIII. c. 4.

Tab. X. c.

Proetus ‿ *Antea* s. Stheneboea
(v. Tab. X. *a.*) Acrisii frater

- Lysippe et Iphianassa II, 2, 2. *Melampodi* et *Bianti* t. VIII. c. 7. nupta II, 2, 2. §. 7.
- Iphinoe
- Megapenthes.
  - Anaxagoras
    - Alector
      - Iphis
        - Eteoclus.
        - Euadne. nupta Capaneo.
        - Laodice nupta Hipponoo.
    - Hipponous
      - Capaneus ‿ Euadne
        - Sthenelus.

Tab. X. *d.*

Hercules.

α) E *Megarâ*: Creontis f. II, 4, 11. §. 6. Therimachus. Creontiades. Deicon. Deioon. v. Obſſ. p. 137.

β) E *Deianirâ* Oenei f. II, 7, 5: Hyllus. Cteſippus. Glenus. Onites.

- Hyllus
  - Cleodaeus v. Obſſ. p. 204. 5.
    - Ariſtomachus

γ) Ex *Aſtyoche*, Phylantis f. II, 7, 6. §. 1. Tlepolemus.

Sons of Ariſtomachus:

Temenus, eius tres filii II, 8, 5. §. 3. et filia Hymetho nupta *Deiphonti.*	Creſphontes. e *Merope* duo filios et tertium Aepytum habuit ibid. §. 6.	Ariſtodemus ∞ *Argia* Auteſionis f.: Euryſthenes. Procles.

δ) Ex *Theſpii* L. filiabus L. filii. v. II, 7, 8.

ε) Ex *Omphale* Agelaus ibid. §. 10. a quo Croeſi ſtirps ducta.

ζ) Ex *Chalciope*, Eurypyli f. Theſſalus ibid. §. 11.

η) Ex *Epicaſte* Augeae Tab. IX. Theſſalus ibid.

ϑ) Ex *Parthenope* Stymphali Tab. XII. Eueres ibid.

ι) Ex *Auge* Alei f. Tab. XII. Telephus ibid. §. 12.

κ) Ex *Aſtydamiâ* Amyntoris f. Cteſippus ibid.

λ) Ex *Autonoe* Perei f. Tab. XII. Palaemon ibid.

TAB. XI.

Agenor ‿ Telephaſſa. III, 1 ſq.
Neptuni e *Libya* f.
v. Tab. X.

Europa ‿ *Iupiter*. | Cadmus. v. Tab. XI, *a*. | Phoenix. | Cilix — Thaſus.

(Europa ‿ *Iupiter*:) Minos ‿ *a*) *Paſiphae* Solis f. v. Tab. VIII. *a*. | Sarpedon. eius nepos Sarpedon II. | Rhadamanthus

(Minos ‿ *Paſiphae*:) Catreus. | Deucalion ‿ . . . | Glaucus. | Androgeos. | Acalle. | Xenodice. | Ariadne. nupta *Theſeo*, mox *Baccho*. | Phaedra. nupta *Theſeo*.

(Deucalion:) Idomeneus. Molus.
(Androgeos:) Alcaeus. Sthenelus II, 5, 9. §. 5.

(Catreus:) Aerope ‿ *Pliſthenes*. | Clymene ‿ *Nauplius*. | Apemoſyne. | Althemenes.

(Aerope ‿ *Pliſthenes*:) Agamemnon. Menelaus. at cf. Tab. XVI.
(Clymene ‿ *Nauplius*:) Oeax. Palamedes.

β) Ex *Nympha Paria*: IV. filii III, 1, 2. §. 6. et II, 5, 9. §. 3.

γ) Ex *Dexithea*: Euxanthius.

TAB. XI. *a.*

Cadmus ‿ *Harmonia* III, 4, 2. §. 2.
Agenoris f. | Martis et Veneris f.
v. Tab. X.

Autonoe. nupta *Aristaeo.*
| Actaeon.

Ino ‿ *Athamas.* v. Tab. VIII. *c.* 1.

Semele *e Iove.*
| Dionysus

Agaue ‿ *Echion.*
| Pentheus

Polydorus ‿ *Nycteis.*
| Labdacus
| Laius ‿ *Iocaste* f. *Epicaste* Menoecei f.
| Oedipus ‿ *Mater*

Polynices. ex *Argia*, Acasti f.
| Thersander III, 7, 2. §. 5.

Eteocles.
| Laodamas.

Ismene.

Antigone.

* * *

Creon
| Haemon III, 5, 8. §. 6.
| Menoeceus III, 6, 7. §. 8.

Tab. XI. *b.*

Chthonius.

ex V. Spartis vnus

Nycteus. Lycus ⌣ *Dirce*

Antiope
e Ioue

Zethus. Amphion ⌣ *Niobe*
ducit *Theben.* Tantali f. Tab. XVI.

VII. filii et VII. filiae
III, 5, 6. §. 1. ex his
Chloris Neleo nupta
v. Tab. VIII. c. 6.

Tab. XII.

Pelasgus ‿ *Meliboea* III, 8, 1.
Iovis et Niobes f. | Oceani f.
Tab. X. | f. Cyllene
Lycaon

L. filii: III, 8, 1. §. 3.
in his Nyctimus. Callisto: e Iove *)

Arcas ‿ *Leanira*

Elatus ‿ *Laodice*. Cinyrae f. — Aphidas

Stymphalus. eius filia Parthenope Tab. X. *d*. ϑ. — Pereus. | Neaera et Autonoe ibid. λ.

Aleus ‿ *Neaera*. Perei f. — Stheneboea nupta *Proeto*. v. Tab. X. *a* et *c*.

Auge, ex Hercule Telephus. Illa Teuthranti nupta II, 7, 4. §. 3. — Cepheus | XX. filii et Sterope II, 7, 3. §. 4. — Lycurgus ‿ *Cleophile* s. *Eurynome*.

Ancaeus. (cum Cepheo I, 8, 2. §. 4.) eius f. Agapenor. — Epochus. — Amphidamas. — Iasus ‿ *Clymene* Minyae f.

Amphidamas: Milanion. duxit *Atalantam*. — Antimache nupta *Eurystheo*. v. Tab. X, *b*.

Iasus: Atalanta | Parthenopaeus.

*) Schol. Il. β, 605.
Arcas Iovis f.
|
Amphidamas
|
Lycurgus
|
Ancaeus
|
Agapenor.

TAB. XIII.

Atlas ‿ *Pleione* III, 10, 1.
Iapeti f.
Tab. II.

VII. Atlantides
f. Pleiades:

1. Sterope,
nupta *Oenomao*.

2. Merope
nupta *Sisypho*.

3. Celaeno: ex *Neptuno*
Lycus.

4. Alcyone: ex *Neptuno*

Aethusa:
ex
Apolline
Eleuther.

Hyrieus ‿ *Clonie*.
Nycteus ‿ *Polyxo*
Antiope ‿ ex *Ioue*
Zethus. Amphion.

Hyperenor.

5) Maia ‿ ex *Ioue*
Mercurius III, 10, 2. §. 1.

6) Taygete: ex *Ioue*
Lacedaemon
v. Tab. XIV.

7) Electra: e *Ioue* Iasion et Dardanus
III, 12, 1. §. 1. v. T. XV.

TAB. XIV.

Lacedaemon ‿ *Sparte* III, 10, 3.
Iovis et Taygetes f. | Eurotae f.
Tab. XIII.

Amyclas ‿ *Diomede* Lapithae f. — Eurydice nupta Acrisio v. Tab. X, *a*.

Cynortes *) Hyacinthus.

Perieres ‿ *Gorgophone* Persei f.

1) Aphareus ‿ *Arene* Oebali f.

Lynceus. Idas. Pisus
Idas e Marpessa
| Cleopatra nupta Meleagro Tab. IX, *e*.

2) Leucippus ‿ *Philodice* Inachi f.

Hilaira et Phoebe, a Dioscuris raptae. Arsinoe: ex *Apolline* Aesculapius, cf. Tab. VII.

3) Icarius ‿ *Periboea* Nais

Damasippus. Imeusimus
Aletes. Perileos. Penelope nupta ‿ Vlyssi.

4) Tyndareos *Leda* Thestii f. Tab. IX. *d*.

Timandra, *Echemo* nupta. Clytaemnestra, *Agamemnoni*. Philonoe.

Ex eâdem Ledâ et *Iove*
Castor et Pollux I, 8, 2. §. 4. et III, 10. 7. §. 1.
Castor e Tyndareo
ex Iove autem.
Pollux et Helena ‿ *Menelaus*.

Hermione. Orestí nupta. Nicostratus. et e pellice Megapenthes. et Xenodamus.

*) At sec. alios Cynortes v. III, 10, 4. §. 5. et Obss. p. 282. Oebalus ‿ Batia Nais

Tyndareos. Hippocoon. Icarion

XII. filii III, 10, 5. §. 1.

Tab. XV.

Dardani progenies.

Iupiter ‿ *Electra* Atlantis f. III, 12, 1. vid. Tab. XIII.

Iasion.

Dardanus ‿ *Batia*
| Teucri f. Scamandri et Idaeae Nymphae neptis

Ilus. Erichthonius ‿ *Astyoche.*
| Simoentis f.

Idaea nupsit *Phineo* Tab. XVIII.

Tros ‿ *Callirrhoe*
| Scamandri f.

Ilus ‿ *Eurydice*
| Adrasti f.

Assaracus ‿ *Hieromneme.*
| Simoentis f.

Ganymedes

Cleopatra

Laomedon ‿ *Strymo*
Scamandri f.

Capys ‿ *Themis*
| Ili f.

Anchises e Venere

Aeneas. Lyrus.

1) Tithonus ‿ *Aurora.*
Emathion. Memnon.

2) Lampon. 3) Clytius. 4) Hicetaon. 5) Podarces f. Priamus v. Tab. seq. 6) Hesione. e Telamone Teucer.

7) Cilla. 8) Astyoche. 9) e *Calybe* Bucolion.

Tab. XV. *a*.

Priamus ‿ a) *Arisbe* ‿ b) *Hecuba*, III, 12, 5.
v. Tab. sup. | Meropis f. | Dymantis f.

Aesacus ‿ *Asterope* Cebrenis f.

Andromache ‿ Hector. Paris ‿ *Oenone*. Creusa. Laodice. Polyxena. Cassandra.
Eetionis f. Deiphobus. Helenus. Pammon. Polites. Antiphus. Hipponous
Polydorus. Troilus.

tum ex aliis mulieribus filii XXXVI. et filiae IV. nomina v. III, 12, 5. §. 13.

Tab. XVI.

Tantalus

Pelops ⌣ *Hippodamia.* Oenomai f. II, 4, 2. §. 1. — Niobe ⌣ *Amphion* v. Tab. XI. *b.*

Children of Pelops and Hippodamia:

- Nicippe nupta Sthenelo v. Tab. X. *a.*
- Lysidice nupta Mestori v. Tab. X. *a.*
- Atreus. II, 4, 6. §. 5.
  - Plisthenes (al. frater Atrei)
    - Agamemnon ⌣ *Clytaemnestra.*
      - Electra. Iphigenia. Orestes ⌣ *Hermione*
        - Tisamenus II, 8, 2. §. 5.
      - Laodice. Chrysothemis.
      - Halesus.
    - Menelaus. (at v. Tab. XI.) duxit Helenam (v. Tab. XIV.)
    - Anaxibia nupta Strophio
      - Pylades qui Electram duxit.
- Thystes.
  - Aegisthus.
- Copreus. II, 5, 1. §. 7.
- Alcathous. II, 12, 7. §. 2.
  - Periboea nupta Telamoni (v. Tab. XVII.) III, 12, 7. §. 2.
  - Automedusa nupta Iphicli (v. Tab. X. *b.*) II, 4, 11. §. 7.
- Pittheus.
  - Aethra e qua Aegeus suscepit Theseum.
- Chrysippus. III, 5, 5, 12.

Oceanus ‿ Tethys III, 12, 6. 7. 13.

Afopus ‿ *Metope*
Ladonis f.

XX. filiae: in his

Aegina. e *Iove*

Salamis e *Neptuno*
Cychreus Salaminis rex III, 12, 7. §. 1.

Aegina nupta *Actori* v. sup. Tab. VIII. c. 3.

Ismene.

Pelasgon.

Aeacus ‿ 1) *Endeis* Chironis f.
2) *Psamathe* Nereis, e qua Phocus *).

Peleus ‿ 1) *Antigone* Eurytionis f. v. Tab. VIII. b. 2.

Polydora ‿ *Borus.* Perieris f.

Polymela *Menoetio* nupta III, 13, 8. §. 5. v. Tab. VIII. c. 3.

Menesthius vere Neptuni f. v. Not. crit. p. 345.

2) ‿ *Thetis* Nerei f. T. III.
Achilles

Telamon ‿ 1) *Periboea* Alcathoi f. Tab. XVI.
Aiax.

‿ 2) *Hesione* Laomedontis f. Tab. XV.
Teucer

*) Phocus ex Asteria suscepit Crisum; cuius f. Strophius: ei ex Anaxibia (Tab. XVI.) natus Pylades.

Tab. XVIII.

1.

Cecrops ⌣ *Agraulus.* (III, 14 ſq.)
| Actaei f.

Eryſichthon.	Agraulus. e *Marte* Alcippe.	Herſe. e *Mercurio* Cephalus. v. Tab. XIX.	Pandroſos.

2.

Cranaus ⌣ *Pedias*
| Menytis f.

Cranae.	Cranaechme.	Atthis.

3.

Amphictyon
Deucalionis f. v. T. II, 5.

4.

Erichthonius ⌣ Paſithea
Vulcani f.
ſeu ex Atthide
ſ. ex Minervâ
|
Pandion ⌣ *Zeuxippe*
| Nais

Tereus ⌣ Procne. | Itys.	Philomela.	Praxithea. nupta *Erechtheo* v. p. ſq.	Butes duxit *Chthoniam.*

5.

Erechtheus ‿ *Praxithea* Pandionis f.

Filii

- Cecrops e *Metiadusa* Eupalami f.
  - Pandion II. ‿ *Pylia*. Pylae Megar. f. III, 15, 5. §. 3.
    - Aegeus ‿ *Aethra*. Pitthei f.
      - Theseus.
        - Acamas.
        - Demophon.
    - Pallas.
    - Nisus.
      - Scylla
    - Lycus.
- Pandorus.
- Metion ‿ *Alcippe*.
  - Eupalamus
    - Daedalus: eiusque soror
      - Icarus (son of Daedalus)
      - filius (son of his sister) III, 15, 9. §. 1. v. Not. crit. ad e. l.

Filiae

1) Procris ‿ *Cephalus* Deionis f. v. T. VIII. e. 3.

2) Creusa ‿ *Xuthus*
   - Achaeus. Ion. v. T. VIII. pr.

3) Chthonia nupta *Butae*.

4) Orithyia e Borea
   - Cleopatra ‿ *Phineus*. T. X. a. Idem *Idaeam* ducit Dardani f.
     - Plexippus.
     - Pandion.
   - Chione. e *Neptuno*
     - Eumolpus III, 15, 4. §. 1.
   - Zetes.
   - Calais.

Tab. XIX.

Cephalus ‿ Aurora (ad III, 14, 3.)
Mercurii et Herses f.

Tithonus
|
Phaethon
|
Astynous
|
Sandacus ‿ *Pharnace* Pygmalionis f.

Oxyporus.	Adonis.	Orsedice.	Laogore.	Braesia.
			f. Laodice *Elato* nupta III, 9, 1. §. 2. Tab. XII.	

INDICES *)

I. NOMINVM ET FABVLARVM;

II. VOCVM GRAECARVM;

III. SCRIPTORVM. **)

*) Indices hi confecti sunt studio docto et operâ pertinaci, quamuis aerumnosâ, a iuuene eximiae spei, qui ex Krausii disciplinâ Hannoverâ ad nos venerat, nunc Seminarii philologici Sodale, *Frid. Christiano Bergmanno*, Hannoverano.

**) Numeri nude positi sunt graeci contextus. N. cr. sunt notae criticae. Obss. Obseruationes. Fr. fragmenta.

INDEX
NOMINVM ET FABVLARVM.

INDEX

INDEX

INDEX

INDEX

D.

NOMINVM ET FABVLARVM.

INDEX.

P.

R.

INDEX
VOCVM GRAECARVM MEMORABILIVM.

INDEX.

ν.

T.

ψ.

ω.

INDEX

SCRIPTORVM POTIORVM, IN OBSS. ET ALIBI LAVDATORVM VEL EMENDATORVM. *)

*) C. est Commentatio de Apollodori Bibliotheca. Obss. praeter Obseruationes significat quoque Indicem auctorum, iis subiectum.

C.

D.

E.

ERRATA ANIMADVERSA.

In Graecis:

p. 4. l. 4. ἐν ᾄδου scrib. ἐν Ἅιδου. vel ἐν Ἅδου. Sic et p. 12. l. 4. et p. 16. l. 15.
p. 17. l. 2. ὑπίστρεψιν l. ὑπέστρεψεν
l. 12. διενεγκῶν leg. διενεγκὼν
p. 18. l. 8. ἐν τοῖς μέρὶ leg. περὶ
p. 26. l. 5. γραῖα τις leg. γραῖά τις
p. 70. l. 9. *Periclimenus* leg. Periclymenus
p. 75. l. 5. *recuderat* l. recuperat-
p. 95. l. 2. καταξευξιν l. καταζευξιν
p. 95. l. 12. καθωλισμένους leg. καθωπλισμένους
p. 104. l. 2. ἐκάστης leg. ἑκάστης
p. 114. l. 16. γηγε ῆ leg. γηγενῆ
p. 116. l. 7. βασιλεύων l. βασιλεύειν
p. 248. l. 12. *Apemosynem* leg. Apemosynen
p. 254. l. 18. *septem* l. quinque
p. 289. l. 2. ἡμιμιθνῆτος l. ἡμιθνῆτος
p. 291. l. 11. ἀφικόμενος l. ἀφικόμενος
p. 375. l. 4. αὐτοῦ leg. αὐτῷ